

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UC-NRLF

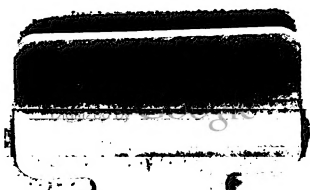
QB 64 719

✓

REESE LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF CALIFORNIA.

Received August, 1898.

Accession No. 72467. Class No. 7519
P

ARISTOPHANIS PAX.

EDIDIT

IULIUS RICHTER

1844 D. 7

BEROLINI

SVMPVS FECIT LIBRARIA NICOLAI (G. PARTHEY)

A. MDCCCLX.

72467

PA3875
PR
1860
MAIN

VNIVERSITATI. LITERARVM.
BEROLINENSI. .
ALMAE. OPTIMARVM. ARTIVM.
MATRI. QVINQVAGENARIAE.
SANCTISSIMAE. PACIS. CVLTRICI.
DIEM. NATALEM.
IDIBVS. OCTOBRIIVS. ANNI.
MDCCCLX. AVSPICIIIS.
FAVSTISSIMIS. CELEBRANTI.
VIGOREM. PERPETVVM.
FLOREM. FELICITATEM. PRECATVS.
HANC. PACIS. ARISTOPHANEAE.
EDITIONEM. SACRAVIT.
IVLIVS. RICHTER. POMERANVS.

PRAEFATIO.

Codicum signis, Ravennatis (R.) Veneti (V.) Parisinorum (B. C.) Florentini (F.) Vaticano-Palatini (Vat. P.), usus sum Dindorffianis.

Editiones contuli viginti sex, Aldinam a. 1498, Iuntinam II a. 1525, Basileensem Cratandri a. 1532, Parisiensem Wecheli a. 1540, Iuntinam III a. 1540, Francofurtanam Brubachii a. 1544, Basileensem Frobeni a. 1547, Lugdunensem Raphelengii a. 1600, Genèveensem Porti a. 1607, Lugdunensem Mairii a. 1624, Amstelodamensem a. 1670, Amstelodamensem Kusteri a. 1710, Lugdunensem Burmanni a. 1770, Argentoratensem Brunckii a. 1783, Lipsiensem Invernizii a. 1794, Lipsienses Dindorffii a. 1820. 1825, Parisiensem Boissonadii a. 1826, Lipsiensem Bothii a. 1828, Londinensem Bekkeri a. 1829, Oxoniensem Dindorffii a. 1835, Parisiensem Dindorffii a. 1838, Londinensem Holdenii a. 1848, Lip-

sienses Bergkii a. 1852: 1857, Lipsiensem Meinekii a. 1860.
Praeterea scholiorum editionem Duebnerianam adhibui. De reli-
quis vide sis praefationem nostram ad Vespas.

Scribebam Kalendis Septembribus a. MDCCCLX.

p. 44, 6 l. etc. hemichoria. p. 92, 20 l. Verumtamen. p. 141, 15 l. χρήσαι.
p. 205, 8 v. 717 l. ῥοφήσαι. p. 247, 36 l. γενναιοπρεπῶς.

PROLEGOMENA.

PROLEGOMENA.

CAPVT PRIMVM.

DE TEMPORE FABVLÆ PACIS ACTÆ DEQVE FABVLIS QVAS DICVNT RETRACTATIS.

Argumento Pacis narrato fragmentum didascalicum reperimus additum, quod unde descripserit argumenti auctor dignosci iam non licet. De quo quum prae reliquis mutilum sit ac depravatatum, sententiam meam proposui in Prolegomenis ad Vespas p. 25. Ibi enim, quod fragmenti forma hodie haec exstaret: ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ πικητής ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄσται. πρῶτος Εὐπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνη, τρίτος Λεύκων Φράτορσι. τὸ δὲ δράμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδωρος, ἤνικα ἐρμῆν λοιοκρότης: aut ἐνίκη Εἰρήνη Λεωκράτης legendum Comicoque primas vindicandas, Eupolidi secundas eiusque actorem Apollodorum habendum censebam; aut ἤνικα Εἰρήνην Λεωκράτης conii-ciendum praemiorumque ordinem servandum esse, ita ut vel Eupolidi, quod quidem in Proleg. l.l. existimabam, vel Leuconi accederet Apollodorus primarum partium actor. Iam tertiam de literulis istis in fine fragmenti didascalici suspicionem viris doctis diiudicandam proponere audeo. Quid? si haec frustula ad alterius Pacis didascaliam pertineant, nonne legendum ἐνίκη Εἰρήνη β' Λεωκράτης? ut Comicus Pace priori secundum, posteriori

primum obtinuerit locum? Sed videamus deinceps ac primum tempus Pacis fabulae superstitis statuamus accuratius.

II. Fragmentum istud didascalicum uni Veneto debetur: descripsit primus I. Bekkerus in edit. Londin., receperunt Dindorfius in ed. Oxon., Bergkiius, scholiorum in Aristophanem editor Parisinus. In eodem codice fragmentum legitur argumenti, cui nomen praefixum Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ. Alterum argumentum et narratio de Pace altera in utroque codice, Ravennate Venetoque exstat, Brunckii Parisini omni argumento carent, ut editio Brunckii ipsa. Vulgo in vett. edd. tres excussae argumenti partes, primum eae quae apud Bekkerum primo loco coniunctim leguntur ex R. V. petitaе, deinde ex longiore Veneti argumento exordium et prior fere pars dimidia, omissa altera parte cum fragmento didascalico. Hoc alterum argumentum Invernizius et Dindorfius in edit. Lips. 1820 et Bothius omiserunt. — Dudum Sam. Petitus ex ingenio suo, ut videtur, coniecerat, Miscellan. I, 8 p. 33 sq., Pacem fabulam Alcaeo archonte Ol. 89, 3, i. e. a. 421 actam esse: cuius coniecturam probaverunt Kusterus, Dindorfius (not. ad Oxon.), Meinekius Qu. scen. I. p. 15. II p. 76, Bergkiius, quem vide etiam in not. ad Rel. Com. p. 57, alii. — Contra Palmerius Exerc. cr. p. 742 sq. propter versum Pacis 989 οἷ σου τρυχόμεθ' ἤδη τρία καὶ δέξ' ἔτη, archonte Astyphilo Ol. 90, I, i. e. anno 419 fabulam scenae commissam esse duxit. Eandem fere vel potius nullam sententiam proposuit Florens Chr., quippe qui in annum accuratius definiendum non indagaverit; Brunckiius vero Palmerii rationes probavit in not. ad v. l., item Clintonus Fast. Att. eidem anno tribuit fabulae commissionem, non probatus Kruegero editori. Iam relinquitur, ut aut argumenti didascalici auctorem sequamur aut versum istum, cuius patrociniū suscepit Palmerius, aut denique eundem istum versum rectius atque aptius interpretando fabulae tempori genuino obstare prohibeamus.

III. Qui Pacem fabulam paullo accuratius inspexerit, is Comicum consiliū fabulae scribendae statim post nuntiatam pugnam ad Amphipolim iniisse facile concedet. Brasidas et Cleo,

licet sex fere mensibus ante fabulam editam ceciderint, Thuc. V, 10. 12 τοῦ θέρους τελευτῶντος: cf. Diod. XII, 73 sq., Athen. V p. 215 d, tanquam modo caesi terrebant poetam, quasi viverent Pacemque deam possent propellere, ne compareret. Ita spei quidem fabula plena, sed plenior timoris. Vbi Mercurius in narratione de belli exordio atque initio Cleonis meminit coriarii, sollicite Trygaeus anxieque interpellans:

παῦε παῦ' inquit ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ μὴ λέγεις·

ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὐπερ ἔστ' εἶναι κάτω·

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀλλὰ σός. (v. 649 sqq.)

Etiam magis scena qua Πόλεμος et Κυδοιμὸς prodeunt neque Comicum neque cives ejus fore ut iam bellum componeretur satis sperasse ostendit, v. 233 sq. Rursus eadem scena Cleonem et Brasidan recens caesos significat, quum Πόλεμος utrumque iam periisse nondum cognoverit, v. 261. 274 sq.; ipseque Trygaeus, nuntio mortis a Cydoemo allato, quasi novi quid atque inexpectati audiverit, exsultat gaudio, v. 271 sqq. 285 sqq. 291. Belle Comicus inscitiam stuporemque Belli, Trygaei vero et timorem et laetitiam depingit; ut ineptum sit, id quod obiter moneo, scholiastae ad v. 648 commentum: οὐκ ἦν ἐξόν, τεθνηχότας κωμῳδεῖν. Cui diserte vel ipsa parabasis contradicit, quum eosdem quos Vespasum versus continet v. 755 sqq. de perpetuo Comici cum Cleone bello, idem igitur odium, verum eundem quoque timorem sapit, quasi Cleo aut vivat aut facile possit reviviscere. — Hae igitur scenæ, quando fabula concepta et composita sit, prae reliquis designant, ne dicam, quod per se patet, fabulam aliquot mensibus ante commissionem a poeta scribi oportere, ut et actoribus et choro tempus ad ediscendum sufficiens concedatur. Per inducias igitur et propter hiemem et, quod utrique εὐθὺς μετὰ τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην, ut Thucyd. ait V, 14. — πρὸς τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην εἶχον, factas postquam scripsit fabulam, scenæ eam brevi ante pacem factam commisit. De qua pace Thucyd. V, 19: ἀρχεὶ δὲ τῶν σπονδῶν ἔφορος Πλειστολάς Ἀρτεμισίου μηνὸς τετάρτη φθίνοντος, ἐν δὲ Ἀθήναις ἀρχῶν Ἀλκαῖος Ἐλαφηβολιδῶνος μηνὸς ἕκτη φθίνοντος,

h. e. Idibus fere Martiis a. 421; idemque statim c. 20 αὐται αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο τελευταῖος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν Ἀττικῶν. Pax ergo fabula rebus adhuc ancipitibus concepta ineunte mense Martio Liberalibus magnis, quum de pace proxime facienda vix quisquae dubitare posset, edita est. Quare Comicum secundo praemio ornatum putarim, quod egregiam eius inventionem, qua Pacis deae simulacrum ab universa Graecia protrahi iubet vel invitae, spectatores, utpote belli metu liberati pacemque iam ante portas conspicati, iam non ex poetae animo atque ingenio probare poterant. Atqui quam dulce putas risisse Athenienses, Lacedaemoniorum reliquarumque civitatum legatos, hospitem quemque ac peregrinum, cunctos scilicet iamiam pacem gustantes, quum audirent Lacedaemonios quidem laudari tanquam viros propositi tanaces, ἔλκοντας ἀνδρικῶς v. 482, reliquos contra, Argivos, Boeotos, miseros praesertim Megarenses increpari accusarique tanquam pigros vel perfidos? v. 468 sqq. 485 sqq. 504 sqq., quam risisse porro plausūque probasse, quum viderent pacis res, pio quidem sed supra modum hilari et petulanti animo vota sacraque fieri? Etenim non tam Pacis laudes aguntur quam sacrorum epularumque quae sunt Pacis dona acceptissima. Qua de re vid. cap. IV.

IV. Iam quum fabula ipsa Alcaei se anno doctam esse doceat, facile erit Palmerii et sociorum refellere rationes. Ac primum pace facta pacem faciendam curare vel ut fiat suadere, nonne hoc est actum agere? Num credibile unquam est, Comicum, qui ubique iusto temporis momento Musam suam prodire iubeat aggredique, hanc fabulam tribus annis post pacem factam, tribus annis et dimidio post finitum bellum commisisse? i. e. archonte Archia, Ol. 90, 2, a. 418 mense Martio. Namque si versu 980 duce annos computamus, Astyphili archontis annus belli duodecimus est. Quod liquide docet Thucyd. V, 20, unicus harum rerum arbiter et dux: αὐται αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο — αὐτόδεκα ἐτῶν διελθόντων καὶ ἡμερῶν ὀλίγων παρενεχουσῶν ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἢ ἐσβολή ἢ ἐς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου τοῦδε ἐγένετο. Atque idem V, 56 fin., postquam de rebus Archia

archonte gestis exposuit, και ὁ χειμῶν ἐτελεύτα και τρίτον και δέκατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Iam si quis hoc quoque tempus induciarum bellum malit quam pacem nuncupare, ipsum Thucydidem habebit auctorem, qui V, 26 ἔτη δὲ ἐς τοῦτο τὰ ξύμπαντα ἐγένετο τῷ πολέμῳ ἑπτὰ και εἴκοσι. και τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν εἴ τις μὴ ἀξιῶσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει. Atqui idem paullo ante c. 25 και ἐπὶ ξξ ἔτη μὲν και δέκα ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γῆν στρατεῦσαι, ἔξωθεν δὲ μετ' ἀνακωχῆς οὐ βεβαίους ἔβλαπτον ἀλλήλους τὰ μάλιστα. Nec quidquam Thucydides memoriae prodidit in enarratione singulorum annorum, quod tanti momenti fuisset ut Comicum ad Pacem fabulam scribendam ipsis temporum angustiis malisque excitatum crederes. Vna illa ad Mantineam pugna, cui Athenienses Lachete et Nicostrato ducibus interfuerunt (Thuc. V, 61), Antiphonte facta est archonte media aestate a. 418, quinque fere mensibus post Liberalia magna eius anni, cui v. 980 Pacis didascaliam videtur vindicare, Thuc. V, 75. Cf. schol. Av. 13, Mueller. fr. Hist. gr. I p. 376. Num errasse Comicum credamus? Qui quidem recte annos numeravit Acharn. 266 ἔκτω σ' ἔτει προσεῖπον, quod recte schol. interpretatur, et 890 ἤκουσαν ἔκτω μόλις ἔτει ποθομένην. Namque Acharnensium fabula nondum finito sexto belli anno Lenaeis docta est a. 425, Ol. 88, 3. Cf. Boeckh. Abhandl. d. Acad. a. 1816 p. 86 sqq. An potius Trygaeum senem numerum annorum de suo auxisse censeamus? Fuerunt, qui ita versum explicarent, Comicumque edictum istud Periclis contra Megarenses initium belli esse voluisse. Qui profecto et in Acharnensibus 530 sqq. et in Pace 609 sqq. Periclem eiusque cum Megarensibus controversiam, quam τὸ Μεγαρικὸν ψήφισμα sequutum sit, belli auctorem causamque esse ita narrat, ut comicum decet. Verumtamen, licet Lacedaemonii cum reliquis etiam hanc causam belli esse voluerint, Thuc. I, 139: και μάλιστα γε πάντων και ἐνδηλότατα προῦλεγον τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσαι μὴ ἂν γίνεσθαι πόλεμον, hoc populiscitum (Charini) duobus fere annis ante belli Peloponnesiaci initium renuntiatum est, secundum Meierum, ind. lect. Gryphisw. a. 1821

p. 6, a Kruegero laudatum, quem vid. Hist. phil. Stud. p. 195; Thuc. I, 67; Plut. Pericl. c. 30 sqq. Itaque quum hac ratione tantum duodecim efficiantur anni, ad superiorem annum relegamur, ad Ol. 86, 3, a. 434, quo anno primam pugnam navalem inter Corinthios et Corcyraeos accidisse probabiliter Kruegerus exposuit ad Clint. Fast. Hell. et Hist. phil. Stud. p. 266; cf. Thuc. I, 29 sq. Quae pugna tredecim annis ante Niciae pacem commissa, quam vere ac proprie totius belli initium possit haberi, vel ex ipso Thucydide discas. Immo haec quasi fundamenta malorum communium ac per universam Graeciam grassantium a Trygaeo sene designantur, quod senex etiam temporum meminit paullo remotiorum: vel quod Comico non verum quidem sed modice cumque veritatis specie auctum annorum numerum statuere placuit. Ἡδη autem quod dicit Trygaeus, verterim: iamiam, nostrum: eigentlich schon. Ita Pax Acharnensibus non repugnat: illic τὸ ἔκτον ἔτος proprio sensu, hic τρία καὶ δέξ' ἔτη vel translato vel comico sensu usurpatur.

V. His expositis ad fragmentum didascalicum redeamus. Ac prior fragmenti pars satis defenditur Athenaei auctoritate, Eupolidis fabulam Κόλακες Alcaeo archonte doctam esse diserte tradentis V p. 218 c. Vltimas literulas ἡνίκα ἐρμῆν λοιοκρότης varie viri docti tentaverunt. Rankius Vit. Arist. p. 215 nomine sane monstruoso Λοιοκρότης probato histrionem quendam secundarum partium nominari putat, qui Mercurii partes egerit: supplet igitur ὑπεκρίνατο. Atqui partium secundarum actorem in didascalii nominari non potuisse certissimum est. Dindorfius proponit ἡνίκα ἔτ' ἦν ὑποκριτής, quasi Apollodorus ille, homo alias ignotus, ubi ipse fabulis scribendis operam dederit, actoris munere se abdicaverit. Bergkiius, in editionibus obscuro loco relicto, in libro de Rel. Com. p. 54 not. praeteriens, ut ait, corrigit: ἀνέθηκε Ἐρμῆν Λεωκράτης, addens: „Leocrates ille, Stroebi ut videtur filius, Leocratis maioris, qui Periclis fuerat adversarius, nepos, choregus fuit et Hermam in memoriam victoriae dedicavit: sed haec accuratius persequi non licet.“ Nec certi quidquam de Hermis a chorego victore dedicatis constat: dedicare

scilicet tripodas consuerant: neque choragica monumenta cum didascalicis confundi licet, vid. Proleg. ad Vesp. p. 9 sq. Quod ego supra p. 1 proponere conabar, ἡνίκα Εἰρήνη β' Λεωκράτης, id certe defenditur loco argumenti I ad Aves: ἐπὶ Χαβρίου τὸ δράμα καθῆκεν εἰς ἄστου διὰ Καλλιστράτου (Καλλίου R.). εἰς δὲ Ἀθήναια τὸν Ἀμφιάρκον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου: eo scilicet, quod duarum didascaliarum fragmenta coniunxit argumenti scriptor, dum alterum huius fabulae argumentum in eodem cod. R. tantum Avium didascaliam satis integram, h. e. omissis tantum Amipsiae et Phrynichi protagonistis, continet. At defenditur idem etiam Vesperum didascalia, si vera sunt, quae de eius forma genuina disputavi Proleg. p. 26 sq.; item Pluti argumento didascalico IV Bekk., in quo praeter Pluti de Cocali et Aeolionis didascalia agitur; defenditur praeterea vel illis locis omnibus, quibus poetarum nomina corrupta, permutata, ambigue posita legimus: quippe vel antiquissimis grammaticis, Eratostheni, Callimacho (schol. Nub. 552), aut non amplius aut non ubique contigisse significant, ut sincera didascaliarum forma uterentur. — Quod quum ita comparatum sit, ut ad liquidum perduci ratione possit nulla, neque profecto multum intersit, utrum Pacis alterius actorem qui fuerit sciamus an ignoremus; ad ipsam hanc Pacem alteram duce altero fragmento, quod exstat in cod. R. V., ex tenebris atque ex latebris, si fieri possit, eruendam aggredimur.

VI. Ita Bekkerus excussit argumentum: φέρεται (φαίνεται V.) ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν (haec duo verba om. R. V.) δεδιδάχως εἰρήνην ὁμοίως δ' Ἀριστοφάνης· ἄδηλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἧτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἷδε δράματα γράφων οὕτως „ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ.“ καὶ σκοπιάδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένη οὐκ ἔστιν. A quo Aldina et Iuntina II non dissentiunt nisi quod initio ἔτι—δεδίδαχεν, tum Κράτης—εἶπε, denique ἐπὶ τοῖς Ἀ. praebent. Quibus discimus quidem e verbis, Eratosthenem inspexisse didascalias aut didascalica, non inspexisse ipsas fabulas: verum non discimus ex iisdem, Cratetem fabulis esse usum, quum

dixisset ἀλλ' οὖν — Εἰρήνη. Tam lacera et ipsius Cratetis sententia et, qui eam rettulit, grammatici sequioris est, ut ex isto οἷδε textum fabularum Pergameno praesto fuisse nequaquam possis colligere. Hoc unum, quod et summi momenti esse fatebimur, argumento huic debemus: φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις. In didascaliarum igitur conspectu Eratosthenis tempore legebatur bis Aristophanis nomine Εἰρήνη. Duas igitur Comicus eiusdem nominis fabulas composuit, duas commisit: utraque suo loco in didascaliarum catalogo, de quo satis exposui in Proleg. ad Vesp. c. I, perscripta erat, nulla significatione nisi simplici titulo: Εἰρήνη, scilicet quum dativo in genuina didascaliarum forma opus fuerit. Itaque altera quidem ab altera non differebat; siquidem de didascaliis agitur, nisi ipso commissionis tempore. Istud α' et β' vel προτέρα et δευτέρα aut, quod minus equidem crediderim, collectoris primi aut grammaticorum Alexandrinorum vel Pergamenorum aut etiam hominum longe sequiorum est additamentum; quo didascaliae ipsae utpote annorum commissiones singulorum continentes non indigebant. — Iam quum duas fuisse fabulas diversas inter se, duas Pacis commissiones tempore distantes praeter Eratosthenem et Cratetem etiam alii quidam, de quibus mox videbimus, testes sint; quaeritur utrum Pacem alteram fabulam retractatam an novam fuisse dicamus; quaeritur porro, utrum Pax superstes, ἡ φερομένη, prior sit fabula an posterior: quaeritur denique, utrum Pax superstes, si fuerit aetate posterior, et ipsa retractata sit an nova Comici inventio.

VII. De fabulis retractatis, quum multi sint, qui sententiam exposuerint, nunc praeter Casaubonum ad Athen. III, 26 p. 210 sq. nomino Boeckhium Gr. tr. pr. c. II, p. 18 sq., Meinekium Hist. Com. I p. 31 sq. p. 118, Fritzschiu V programm. a. 1849--1852 univ. Rostoch., quibus de Nubibus retractatis egit. His accedunt scriptores historiae Graecorum litterariae, scriptores rerum scenicarum, aliquot Nubium editores aliique quorum nomina enumerare longum est. Quibus omnibus persuasum est et tragicos et comicos poetas cum fabulas quasdam sat multas retractasse tum commisisse retractatas: retractasse vero fabulas

quum non stetissent, h. e. tertio praemio ornatae essent, vel minus placuissent, h. e. secundo praemio dignae essent habitae. Retractare autem, quod Graeci διασκευάζειν nuncupant, differre ab ἀναδιδάσκειν dicunt, quod tantum victricibus fabulis contigerit; item differre ab διορθοῦν, quod est emendare fabulam vel carmen alius generis arte critica. Ἡ διασκευὴ igitur novum reddit carmen aut multis partibus novatum, ἢ διόρθωσις, emendatio, ad singula verba pertinet, carmine ipso salvo. At διορθοῦν et διασκευάζειν confusa videmus e. g. in argumento Hippolyti, fabulae Euripidis hoc nomine secundae: τὸ γὰρ ἀκρεπές—ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. Verum de his notionibus, quatenus ad carmina HomERICA pertinent, vid. Wolfii Proleg. p. 174 sq. p. 237; Lehrsii Aristarch. p. 348 sqq., Fritzschi ad Arist. Ran. p. 437 et De fab. retr. I p. 8 not. — Iam reliqua fabularum vel emendatarum vel retractatarum exempla a Casaubono aliisque collecta perlustremus eo consilio, ut Aristophanem praeter Nubes retractasse quidquam negare possimus. Audiamus primum Galenum ad Hippocratem de salubri diaeta XV p. 424 Kuehn (V p. 38 Chart.): ἐπιδιασκευασθαι λέγεται βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτάς, τινὰ μὲν ἀφηρημένα τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχη, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα· παράδειγμα δ' εἰ βούλει τούτου σαφηνείας ἕνεκα τὸν δεύτερον Αὐτόλοχον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τοῦ προτέρου διασκευασμένον. Vnde sua Galenus hauserit incertum: e didascaliarum dixerim commentariis, quorum frustula deprehendi licet satis multa. Athenaeus, qui retractationis fabularum tanquam rei usitatae meminit saepius, in ipsa Autolyco fabula, quam perverse sequiores de fabulis retractatis iudicaverint maxime opinor ob auctorum certorum penuriam, satis ostendit V p. 216 d ἐπὶ τούτου γὰρ (Ἀρίστωνος) Εὐπόλις τὸν Αὐτόλοχον διδάξας διὰ Δημοστράτου χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτόλοχου. Scilicet quum duae fuerint fabulae longe diverso tempore actae, altera Ol. 89, 4, altera Ol. 92, 2 vel 3, Meinekio auctore Qu. scen. I p. 42, Com. I p. 117 sq., quem sequutus est Bergkiius Rel. Com. p. 342; Athenaeus Bergkio iudice tantum posteriorem

novit ad eamque, nullo indicato discrimine, fragmenta refert omnia. Penitus autem utramque comoediam differre non Gale- nus quidem, ut Bergkiius voluit, opinione sua ostendit, sed tem- porum ratio iubet, de qua re quum diligenter disputatum sit a Meinekio Bergkioque, nunc ad alia quaedam transeamus. Me- morabilis est Chamaeleontis in libro sexto περι κωμωδίας de Anaxandride comico narratio apud Athen. IX p. 374 b: πικρὸς δὲ ὢν τὸ ἦθος ἐποίει τι τοιοῦτον περι τὰς κωμωδίας· ὅτε γὰρ μὴ νικῆν λαμβάνων ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν καταταμεῖν καὶ οὐ με- τεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί: memorabilis maxime propter ultima verba ὥσπερ οἱ πολλοί, quasi haec communis fuisset comicorum consuetudo, ut fabulas retractarent. Cui non contradicit Meine- kius Com. I p. 368. Etiam impeditior locus Athenaei VIII p. 358 d ἀλλὰ μὴν οὐδὲ οὕτως εἰμι φιλιχθὺς, ὡς ὁ παρὰ τῷ ἀότῳ ποιητῇ (Ἀντιφάνει) ἐν Βουταλίῳνι, ὅπερ δράμα τῶν Ἀγροίκων ἐστὶν ἐνὸς διασκευῆ. Meinekiius Com. I p. 331, quum Antiphanes fabulam scripserit Ἀγροικοὶ ἢ Βουταλίῳν ab ipso Athenaeo VII p. 304 b, p. 313 b pleniore hoc titulo laudatam, Βουταλίῳν se- cundam fabulae editionem fuisse censet, dubius, quid sibi velit ἐνός. Nec sane expeditu facile. Dixerim aut ἐπιδιασκευῆ legen- dum pro ἐνός διασκ., aut ἐνός τῶν Ἀγροίκων significare fabulam poetae alicuius quam repetierit vel retractaverit Antiphanes. Nam Ἀγροικοὶ tritum ut apparet comoediarum argumentum: index apud Meinekium I p. 569 sex fabulas nominat hoc nomine in- scriptas. Sed Athenaeum duplici fabulae inscriptione in errorem puto inductum, ut duplicem recensionem vel editionem existitisse existimaret. Hae vero inscriptiones duplices unde originem duxe- rint, exponam infra. Simillime Athen. XI p. 496 f Δίφιλος δ' ἐν Εὐνοῦχῳ ἢ στρατιώτῃ, ἔστι δὲ τὸ δράμα διασκευῆ τοῦ Αἰρησιταί- χους: vel tres eiusdem fabulae titulos affert, unde facile erat no- vam vel etiam novas editiones suspicari, quamquam paullo supra idem: Δίφιλος Αἰρησιταίχῃ, τὸ δὲ δράμα τοῦτο Καλλιμάχος ἐπι- γράφει Εὐνοῦχον: incertum, utrum ex didascaliis Callimachus an ex argumento fabulae. Vid. Mein. Com. I p. 451, IV p. 377. Prorsus eadem conditio est Alexidis Philetaeri vel Demetrii ap.

Athen. XIV p. 663 c, Mein. I p. 388, III p. 404: ἔχει δ' ἡ σύμ-
 πασα ἐκλογὴ (collectio verborum ad parasitorum vitam spectan-
 tium) οὕτως, οὕσα ἐκ τοῦ διεσκευασμένου δράματος, δ' ἐπιγράφεται
 Δημήτριος. Nempe dicitur fabula retractata; quod duos habet
 titulos. Denique hoc loco ponam, quod in argumento exstat
 Medeae Euripidis: τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος
 διασκευάσας ὡς Δικαίαρχος τοῦ τε Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης
 ἐν ὑπομνήμασιν. Cf. Diog. L. II, 134, Suid. s. v. Νεόφρων. Quod
 nihil aliud significare dixerim, quam Euripidem non imitatum
 quidem nedum exscripsisse Neophronem sed ita argumentum
 tractasse, ut Aristoteles in opere opinor didascalico atque ex eo
 Dicaearchus tragicum vel suffuratum esse fabulam Neophronis
 vel retractavisse crederent. Quasi idem argumentum eadem ra-
 tione vel simillima duo poetae non potuerint tractare! Obiter moneo,
 quod in alio argumento obvium est, διασκευή et διασκευάσαι vul-
 gari notione uti in arg. ad Orest. Eurip. ἡ διασκευή (ὑπόθεσις)
 τοῦ δράματός ἐστι τοιαύτη et ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς
 διασκευάσαι (instituisse). — Cum argumento Medeae compares
 Persarum: Γλαῦκος (Rheginus) ἐν τοῖς περὶ Ἀισχύλου μύθων
 (Mueller. Fr. h. gr. II p. 23 sq. hunc locum praetermisit, cf. de
 Aesch. Soph. Eur. interp. gr. p. 33) ἐκ τῶν Φοινισσῶν Φρονύχου
 φησὶ τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι, h. e. διεσκευάσθαι eodem sensu
 quo Aristoteles et Dicaearchus dixerunt.

VIII. Rursus aliis locis Athenaeus simpliciter apposuit δευ-
 τέρα, quod Meinekio aliisque duplicis recensiois signum docu-
 mentumque est: ut Archippi Ἀμφιτρόων δευτέρος laudatur III
 p. 95 e, X p. 426 b. Immo δευτέρῳ Meinekio ad XI p. 494 b
 addendum iudicavit, Com. I p. 208. Quod eadem fabula saepius
 omissa hac significatione laudatur, id commune habet cum reli-
 quis fere omnibus fabulis, quae dupliciter inscriptae sunt. —
 Eundem Athenaeum, qui de Αὐτολύκῳ, dramate Euripidis saty-
 rico, dixerit Εὐρυπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Ἀδτολύκῳ, X p. 413 c, recte
 erroris Nauckius arguit Trag. fr. p. 350, scribendumque σατο-
 ρικῶ bene coniecit. Nam quis unquam fabulam satyricam, ap-
 pendicem hilarem et levem, retractandam fuisse vel narravit vel

omnino audivit? Porro Phrixum Euripideam, cuius exordium ipse auctor citat Ar. Ran. 1225, scholiasta ad v. δεύτερον appellat, suffragante Tzetzta in cod. Ambrosiano C. 222 ap. H. Keilium Rhein. Mus. N. F. VI p. 616 sq., qui secundae fabulae versum primum et alterum affert, immo utramque se fabulam coram inspexisse memoriterque tenere gloriatur — et mentitur. Etiam Sophoclis aliquot fabulae πρώται et δεύτεραι afferuntur; ita Φινεὺς α' a Steph. Byz. s. v. Βόσπορος, Φινεὺς β' ab Hesychio s. v. ἀτόρμασι et ἀχάλλευτα τρόπανα. Qui fragmenta ap. Nauckium p. 227 inspicere volet, is pauca ex tragoedia, pleraque e satyrico dramate excerpta esse intelliget. Ita Tyro προτέρα et δευτέρα, de qua vid. Nauckium p. 217 sqq., non duplex eiusdem dramatis recensio est, modo fragmentorum, inprimis fr. 593. 594, rationem habeamus, sed altera tragoedia alterum drama satyricum. Lemniarum, quas duplices indicat Steph. Byz. s. v. Δώτιον, fragmenta supersunt paene nulla; at versiculi quos ap. Nauckium p. 171 legimus a cothurno non abhorrent. Verum Lemniarum facinora duabus fabulis argumenti praebent satis, neque adeo coniugum caedes connecti apte potuerit cum Argonautis eorumque cum Lemniis mulieribus et certamine et connubio. — Porro laudatur Θυέστης β' ab Hesychio, Nauck. p. 147, sed hujus fabulae alia conditio est, quum diserte altera, ne dicam prior fabula appelletur Θυέστης ἐν Σικυῶνι.

IX. Alia enim ratio titulorum duplicium est, partim ab ipsis poetis profectorum partim a commentatoribus sive didascaliarum sive fabularum additorum. Ipsis poetis fortasse hi tituli debentur: Ἀγωνίς ἢ Ἰππίσχος fab. Alexidis, Mein. Com. I p. 385; Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία Menandri, Mein. IV p. 78; Ἀνδρόγονος ἢ Κρής Menandri, Mein. IV p. 85; Ἀποκαρτερῶν ἢ Φιλιάδελφοι Apollodori, Mein. Com. I p. 459; Ἀρρηφόρος ἢ Αἰλητρὶς Menandri, Mein. IV p. 88; Ἀσκηταί ἢ Ὀμηρος Metagenis, Mein. I p. 122; Ἄσωτοι ἢ Ἐπιστολή Eutyclus, Mein. I p. 269; Ἰκάριοι ἢ Σάτυροι Timoclis, Mein. I p. 429; Κνοιθιδεύς ἢ Γάστρων Antiphanis, Mein. I p. 331; Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης Alexidis, Mein. I p. 388; Μανέκτωρ ἢ Ἑρμιονεύς Menecratis, Mein. I p. 493;

Μετιών ἢ Ζωμίον Philemonis, Mein. I p. 13; Προικιζομένη ἢ Ἰματιόπωλις, Mein. I p. 466; Προσουσία ἢ Κύκνος Eubuli, Mein. I p. 366; Πτωχὴ ἢ Ῥοδία Philemonis, Mein. IV p. 21; Τριόδου ἢ Ῥωποκόλης Philippidis sec., Mein. I p. 474; Ὑάκινθος ἢ Πορνοβοσκός Anaxilae, Mein. I. p. 409; Φάσμα ἢ Φιλάργυρος Theogneti, Mein. I p. 487; Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι Alexidis, Mein. I p. 403. — Fateor me haec posuisse, non exposuisse; sed ipsorum titulorum indole adducebar, qui nomina maxime inter se diversa continerent. Ceterum hunc catalogum tantum mediae et novae comoediae fabulas praebere animadvertas; neque ab indole huius comoediae alienum dixerim titulorum splendorem. Contra, ubi eiusdem nominis complures fabulae editae sunt aut ubi alter fabulae titulus quasi synonymus est, eum a commentatoribus additum dixerim. Quod accidisse puto Ἀγαθοῖς Strattidis, Mein. I p. 224; Ἀγροίκους Antiphanis, Mein. I p. 331 et Menandri, Mein. IV p. 211; Ἀστρατεύοις Eupolidis, Mein. I p. 116; Ἀδελφίδι Antiphanis, Mein. I p. 333 et Menandri, Mein. IV p. 88; Φιλεταύρω Alexidis, Mein. I p. 388; Νήσοις Platonis, Mein. I p. 169; Ἐμπιπραμένους Cratini, Mein. I p. 57; Ἐπιλήσμονι Pherecratis, Mein. I p. 82; Ἐδούχῳ Diphili, Mein. I p. 451; Ζωγράφους Anaxandridis, Mein. I p. 370; Θεορικοίς Antiphanis, Mein. I p. 331; Ἴπνῳ Pherecratis, Mein. I p. 83; Κενταύρω Timoclis, Mein. I p. 429; Κέρκωφι Platonis, Mein. I p. 176; Λάκωσιν Eubuli et Platonis, Mein. Com. I p. 115. 163; Λευκαδίᾳ Alexidis, Mein. I p. 401; Μακεδόσι Strattidis, Mein. I p. 227. 231; Ξάνταις Platonis, Mein. I, p. 176; Ὀδυσσεῖ Eubuli, Mein. I p. 365; Οἰνομάῳ Antiphanis et Eubuli, Mein. I p. 325. 365; Ὀμοίοις Ehippi, Mein. I p. 353; Παννοχίδι Alexidis, Mein. I p. 401; Πέρσαις Chionidis, Mein. I p. 29; Πλουτρίαις Philyllii, Mein. I p. 260; Σκόθαις Antiphanis, Mein. I p. 330; Στρατιώτῃ eiusdem, Mein. I p. 336; Τοκιστῇ Alexidis, Mein. I p. 402; Τραγυδοῖς Phrynichi, Mein. I p. 158; Τυνδάρεω Sophili, Mein. I p. 425; Φαίδωνι Alexidis, Mein. I p. 385. Ceterum aliquot titulos, qui in catalogo apud Meinekium exstant, praetermisi dubius utri ordini tribuerem. Rarius uterque titulus ab Athenaeo, Stobaeo, lexico-

graphis, aliis apponitur, saepissime tantum alter laudatur quum prior tum posterior.

E tragicorum fabulis tantum modo unam index Nauckii indicat duplici titulo usam, Aeschyli Σεμέλην ἢ Ὑδροφόρους, p. 56, semel utroque titulo laudatam, ter Σεμέλην. Quam fabulam ab ipso poeta Ὑδροφόρους appellatam censeo, a grammaticis vero additum titulum Σεμέλην, quo discerneretur a cognomine fabula Sophoclis, quam idem argumentum tractasse suspicatur Nauckius p. 57. 221. — Vnde colligas usum titulorum duplicium praecipue mediae novaeque comoediae poetis proprium fuisse; anti- quae comoediae poetas fere abstinnisse fabulis dupliciter inscribendis, tragicos denique poetas vel ignorasse hunc usum.

X. Iam ad aliud titulorum pleniorum genus accedimus, item a commentatoribus grammaticisque profectum, et frequentius in tragicorum quam in comicorum fabulis adhibitum, quandoquidem utriusque generis fabularum titulos superstites vel numerum titulorum superstitem respicimus. Fabulis enim sive unius sive diversorum poetarum eodem titulo inscriptis explicationem quandam reperimus additam, quae quod sit argumentum fabulae, neve confundatur cum fabula cognomine, indicat. — Ita Alcaei Ἀδελφαί μοιγεύομεναι, licet semel ab uno Athenaeo VII p. 316 b citentur, aut Ἀδελφαί in didascaliiis aut Μοιγεύομεναι audivisse censeo, atque aut Ἀδελφαί explicationis aut Μοιγ. discriminis causa additum; cf. Mein. I p. 246, II p. 824. De Aristomenis fabula Διόνυσος ἀσκητής vid. Mein. I p. 212, II p. 733. Bergk. Rel. Com. p. 451 titulum Διόνυσος ἢ Ἀσκητής fuisse coniecit. Quod ita probavit Meinekius, ut vel duas fabulae editiones fuisse colligeret. Sed bis Athenaeus Διόνυσον laudat, itaque ἀσκητής additamentum a Polluce III, 150 servatum. Quamquam Athenaeus quam negligenter citaverit, multis locis intelligas, e. g. XIV p. 650 e Ἀλέξιος Μνηστῆρες citatum, quum titulus fabulae fuerit Ἐλένης μνηστῆρες, cf. Mein. C. III p. 712. In Stratididis fabula Ζώπυρος περιχαιόμενος, utrum sit additamentum propter fragmentorum penuriam ambigo; Mein. I p. 225, II p. 767. Archippi Ἡρακλῆς γαμῶν semper pleno titulo citatur; Mein. I

p. 208; II p. 716; item Nicocharis Ἡρακλῆς χορηγός, Mein. I p. 255, II p. 843; eiusdem Ἡρακλῆς γαμῶν solo Polluce nititur VII, 40 corrupte citanti, Mein. l. l. Contra Alexidis fabulae Ὀδυσσεὺς ἀπονιπτόμενος et Ὀδυσσεὺς ὑφαίνων non aliter se habent quam Euripidis Melanippe, Sophoclis Oedipus, Aristophanis Thesmophoriazusae, de quibus infra; additum igitur epitheton a sequioribus; Mein. I p. 392, III p. 454. Eodem iure titulus poterat inscribi Ὀδ. ἢ Ἀπονιπτ., Ὀδ. ἢ Ὑφαίνων. — Leuconis fabula Ὄνος ἀσκοφόρος, Boeckh. Staatsh. I p. 347, Mein. I p. 217, fortasse Suida duce in duas dirimenda; aut ἀσκοφόρος additamentum est vel etiam ὄνος. Nonne etiam Πρέσβεις, Leuconis fabula, poterat Ἀσκοφόροι inscripta esse?

XI. Tragicorum dramatis, quae titulo pleniore inscripta sunt, facile simpliciore restitues duce argumento ad Sophoclis Aiacem et Oedipum Tyrannum, quo de vid. infr. Σατυρικός ubique additamentum est ex loco, quem fabula in monumento didascalico obtinebat, sumtum. Praeterea Αἴας duplex Sophoclis fabula neque α' β' in didascalii neque pleniore cognomine distincta erat. Vid. Nauck. p. 104. Similiter Astydamantis minoris Αἴας μαινόμενος simpliciter audiebat Αἴας, Nauck. p. 603. Neque Ἀλκμέων ὁ διὰ Ψωφίδος, quamquam ita in fragm. didascalico ad Eur. Alcest. appellatur, genuinum fuisse nomen contendendo, sed simplicius Ἀλκμέων, ut alter ὁ διὰ Κορίνθου item Ἀλκμέων. Vtraque fabula et apposito et omisso cognomine citatur, Nauck. p. 302 sqq. Ἀργῶ ἢ κωπαστής Aeschylī in catalogo hoc titulo exstat; citatur omisso, Nauck. p. 7. Dindorfius drama satyricum fuisse coniecit. Fortasse in catalogo scribendum ἢ κωπαστής. Chaeremonis Ἀχιλλεὺς Θεραπειτοκτόνος Θεραπίτης simpliciter Suidae laudatur, quod verus videtur titulus fuisse dramatis, ut bene Nauckius suspicatur, satyrici, p. 607. Aeschylī Γλαυκὸς πόντιος et Γλ. ποτινεὺς saepius omisso additamento laudantur. Vide an sit in didascalia notissima Ποτινεὺς legendum, quum quae supersunt ex Glaucō Ποντίῳ frustula, potius σάτυρον oleant. Nauck. p. 8. 10. De Ἑλένης ἀπαίτησι et Ἑ. γάμος dubitō num Ἑλένη fuerit fabularum titulus; citantur

quidem semper pleniore titulo, Nauck. p. 136 sq. — Porro de variis fabulae Sophoclis satyricae titulis Ἡρακλῆς, Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταϊνάρῳ etc. iam Nauckius disputavit p. 142, fuisseque titulum Ἡ. ἐπὶ Ταϊνάρῳ. Sed fuerit Ἡρακλῆς aut Ἡρακλεῖσκοῦς. Reliqua additamenta sunt. Item Euripidis Ἡρακλῆς μαινόμενος simpliciter in didascaliiis audiebat Ἡρακλῆς. — De Hippolyto iam supra monuimus: καλυπτόμενος prioris fabulae cognomen a posteris additum, ut superstitis cognomen στεφανίας commentatores addiderunt, id quod diserte argumenti scriptor videtur testari. Accedit quod fragmenta fabulae deperditae simpliciter apposito Ἰππολότῳ laudantur, excepto Polluce IX, 50. Ipsa vero additamenta καλυπτόμενος et στεφανίας, tum id quod de prioris fabula vitae scriptor narrat, fabulas diversas inter se fuisse ostendunt. Cf. Nauck. p. 390. Neque aliter de utraque Iphigenia Euripidis iudicare possumus, quamquam fragmentum didascalicum, quod exstat in schol. Ran. 67, Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Ἀδλίδῃ exhibet. Quae fabula utrum retractata an iterum commissa an post obitum auctoris primum edita sit, inter viros doctos disceptatur. Qua de re vide infra. Porro utraque Melanippa eiusdem poetae, ἡ σοφή et ἡ δεσμώτις, et addito et omisso cognomine a scriptoribus laudatur. Diversas esse fabulas argumentis certis constat, vid. Nauck. p. 404. 406. Quod idem dicendum est de fabulis Sophoclis, quae Ναύπλιος inscribebantur duae quaeque a fabulis Astydamantis, Philoclis, aliorum cognominibus, ipsis fortasse suo additamento usis, discernendae erant. Nauck. p. 177. 604. Idem porro de fabulis, quae Ὀδυσσεύς et Οἰδίπους inscribuntur, iudicandum, quippe haec argumenta non solum a Sophocle sed ab aliis quoque poetis praeter reliquis tractata esse fabularum catalogus ostendit. — Aeschyli rursus fabulae Promethei nomine usae, aut praemisso tetralogiae nomine Προμηθεῖα simpliciter audiebant Πυρφόρος, Δεσμώτης, Λύόμενος aut semel praeposito Προμηθεύς: drama vero satyricum Πυρκαεὺς inscriptum fuisse crediderim. Fragmenta ut reliquarum fabularum et utroque et omisso titulo altero citantur. Denique Sophoclis Philoctetes ὁ ἐν Τροίᾳ partim omissa partim addita explicatione

citatur, Nauck. p. 225; praeter superstitem fabulam aliorum tragicorum sat multorum Philoctetes memoratur, Aeschyli, Aethaei, Euripidis, Philoclis, aliorum. Verum haec hactenus: sciens praetermisi aliquot fabularum titulos, quum nec defendant magno opere nec refutent sententiam nostram de fabularum titulis.

XII. Quod simplices titulos fabularum auctoribus et didascaliiis, pleniore commentatoribus deberi dixi, id luculenter defenditur argumentis ad Sophoclis Aiacem, Oedipum Regem, Aeschyli Prometheum, Septem adv. Thebas, Euripidis Phoenissas, Rhesum, Hippolytum. Arg. Aiac. — τῇ ἐπιγραφῇ πρόκειται ὁ Μαστιγοφόρος ἢ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ Λοκροῦ. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγράφεται. Hinc colligimus, vocem ἐπιγραφῇ duplici sensu usam esse, significat enim et titulum simplicem ut in arg. Theophr. ἀπὸ δὲ τῶν θεσμοφορίων· τὰς Θεσμοφοριαζούσας γυναῖκας ἐπέγραψεν, in arg. Pluti ἐπιγράφεται δὲ τὸ δράμα Πλοῦτος Ἀριστοφάνους, et additamentum tituli; ἀναγράφειν vero, ἀναγράφεσθαι didascaliarum verbum proprium est, quae τὸ ἀναγεγραμμένον δράμα φέρουσι = exhibent, schol. Nub. 552, arg. Rhesi, al. Arg. Oed. ὁ Τύραννος-Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει θάτέρου ἐπιγράφεται: h. e. οὗτος ὁ Οἰδ. ἐπιγράφεται Τύραννος. — χαριέντως δὲ Τύραννον ἀπαντες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς φησι Δικαίαρχος. Ultima ὡς φ. Δ. ad verba χαριέντως — ποιήσεως magis quam ad καίπερ — Φιλοκλέους pertinent. — εἰσι δὲ καὶ οἱ Πρότερον αὐτὸν οὐ Τύραννον ἐπιγράφοντες διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα. Eodem prorsus sensu ἐπιγράφειν dictum in fine argumenti ad Prometh. ἢ δὲ ἐπιγραφῇ τούτου Προμηθεὺς δεσμώτης, et ad Septem a. T. ἐπιγράφεται δὲ ὑπόθεσις τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας: quippe tituli sinceri fuerint ὁ Δεσμώτης et οἱ Ἑπτὰ. Porro arg. Phoen. ἐπιγράφεται δὲ ἀπὸ τοῦ χοροῦ Ἐδριπίδου Φοίνισσαι πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας Αἰσχύλου: quasi in didascaliiis fuisset idem fabulae nomen Euripideae Ἑπτὰ ἐπὶ Θ., vel, quod credibile non est, etiam Aeschyleae primo Φοίνισσαι. — De Rheso, fabula iam editoribus anti-

quis suspecta, argumenti scriptor: ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἀναγέγραπται. Pro ἐπιγραφόμενος arg. Hippolyti praebet προσαγορευόμενος: ἐστὶ δὲ οὗτος Ἰππόλυτος δεύτερος καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος· ἐμφαίνεται δὲ ὕστερον γεγραμμένος, quae verba plane conferas cum arg. Oed. T. — Iam hic repetere debebam nonnulla, quae supra ex Athenaeo delibaveram IX p. 496 e, XIV p. 663 c, quibus usus verbi ἐπιγράφειν, addere, explicare, addendo explicare, satis ostenderetur; sed ad reliqua transeundum. — Qui fuerunt οἱ ἐπιγράφοντες, auctores titulorum pleniorum aut duplicium? Dicæarchum quidem ex arg. Aiacis, Oedipi; Callimachum ex Athenaeo IX p. 496 e, e Tzetzta scholioque illo Plautino; Cratetem ex arg. Arist. Pacis novimus, verum etiam plures ex Alexandrinis et Pergamenis huic explicandi, comparandi, addendi negotio operam suam impendisse vel ex argumentis, quibus praepositum est Aristophanis Byzantii nomen, videtur mihi patere. Omnes hae grammaticorum illustrium disquisitiones de fabulis literariae artissime inter se coniunctae erant: neque unum solummodo δὲ μυθοποιία, alterum de διδασκαλία, alium de ἐπιγραφαῖς egisse crediderim, sed alium alii suppeditasse auxiliumque tulisse, aut alium ab alio mutuatum esse deque suo addidisse, si quid novi aliunde haberet. Ceterum de Callimacho aliisque vid. Proleg. ad Vesp.-p. 17 sqq.

XIII. Iam, ut ad Comicum oratio tandem se referat, restat, ut fabulas eius et dupliciter inscriptas et numero α' β' signatas enumeremus. De fabulis duabus Δράματα inscriptis recte iudicavit Bergkiius ap. Mein. Com. II p. 1055, quod diversas inter se fuisse contra Dindorfium Ar. II p. 505 sqq. p. 604 recensionis duplicis defensorem dixit. Laudantur autem et pleniore titulo et simplici Δράματα vel Κεντάρῳ vel etiam, ut videtur, Νόβῳ. Vtraque igitur fabula Comicus tragoedias quasdam videtur irrisisse, quemadmodum etiam alibi Herculem solebat perstringere a tragicis saepissime in scenam vocatum; ita Niobo fortasse Aeschyli Nioben, postea Ran. 911 sqq. 920 lepidissime exagitatam, permutavit in Niobum, aut Niobidarum patrem fictum aut filium patri similem, gulosum, pavidum, superstitiosum,

incomtum. Niobumne ad instar Niobes Aeschyleae ἐν πέντε σιού-
 ραις ἐγκεκορυθλημένον procubuisse per fabulam otiosum credamus?
 E fragmentis quidem colligi licet nihil, nec de tempore fabularum
 quidquam affirmari, nisi quod quum Chaerephon (ap. schol. Plat.
 p. 331 Bekk.) κλέπτῃς vocatus sit atque urbs Athenarum Βόρσα
 (Hesych. s. v.), fabularum vel alteram vel utramque priori Co-
 mici aetati tribuendas esse suspicari possumus. Ceterum vid.
 G. Herm. Opusc. III p. 37 sqq. Fritzs. de Aesch. Niobe progr.
 a. 1836. — De Thesmophoriazasis secundis post Casaubonum ad
 Athen. I c. 23 p. 67 diligenter egerunt Fritzschi in progr. a.
 1831, Rankius Vit. Ar. p. 285, Dind. Arist. II p. 503 sq. Berg-
 kius ap. Mein. C. II p. 1074 sq. Quam fabulam proxime post
 Thesmophoriazasis priores, i. e. superstites, editam esse proba-
 biliter coniecit Bergk: eamque, ubi scenae commissa fuerit, a
 poeta simpliciter Θεσμοφοριάζουσαι nominatam esse eodemque
 titulo in didascaliis usam esse persuasum habeas. Eadem ple-
 rumque, quod quum exigui momenti sit obiter moneo, omisso
 additamento a scriptoribus laudatur. — Plutum priorem, viginti
 annis ante fabulam superstitem scenae commissam, iam eo quod
 chori partibus carere non poterat, a posteriore longe diversam
 fuisse patet. Quod fuerit argumentum fabulae, quum e frag-
 mentis nequaquam possit erui: fabulam superstitem aut retrac-
 tatam aut repetitam esse cuius licebit negare, donec certius re-
 tractationis vel repetitionis documentum afferatur. Vid. Rank.
 Vit. Ar. p. 294 et Fr. Ritter. de Ar. Pluto p. 46 sqq. p. 60 sqq.
 Restat una Nubium fabula, quam retractatam esse inter omnes
 constat. De cuius fabulae ratione quum post viros doctissimos
 satis liquide exposuerit Teuffelius in praef. ed. Nub., hoc loco me-
 morandum solummodo est, cecidisse priorem fabulam, quod num
 alii fabulae Comici unquam acciderit, ut praemio ornaretur tertio,
 dubito. Huius non est loci causas anquirere, cur fabula ceci-
 derit: tamen post Acharnenses, Equites, Daetalenses, Babylonios
 Nubium fabulam Atheniensibus minus placuisse, quippe quae
 aliquam spectatorum eruditionem postularet, non iocos tantum
 et ludibria, sed cum iocis severa multa intellectuque haud ita

facilia proponeret, id opinor vel ex comparatione Nubium cum reliquis fabulis necessarium apparet esse. Sophoclem scimus saepe quidem secundo, nunquam vero tertio loco nominatum esse. Quod idem Aristophanes videtur appetisse, ita ut cladem istam aegerrime ferret, spectatoresque quasi cogere retractata fabula in animo haberet, ut argumentum Nubium iudicarent gustarentque melius. Neque alium quemquam fabulam, quo meliore praemio ornaretur, retractasse retractatamque scenae commisisse unquam compertum est. Contra certissimum opinor est, Nubes superstites nunquam ab Atheniensibus spectatas esse. Qui sic? Primum quod didascaliae eas repetitas esse negant; deinde ad fabulas repetendas tempus spectaculis concessum suffecisse nemo est qui possit demonstrare. Quamvis perquam sit difficile, certum annorum numerum comoediae concedere, illi scilicet comoediae, quae senis per annum fabulis repraesentabatur, tamen quinquaginta demus, exorsi ab anno Morychidis archontis atque ad didascaliam Pluti alterius progressi. - Iam si poetarum a Meinekio recensitorum fabulas, quas Suidas et Eudocia, ut alios omittam, non omnes nominasse perspicuum est, enumeramus, ita tamen ut a Cratino initium faciamus, summa fere trecentarum quinquaginta sex fabularum efficitur. Scriptor aliquis *περὶ κωμῳδίας* ap. Meinekium C. I p. 535: *καὶ φέρεται αὐτῶν πάντα τὰ δράματα τῆς σὺν τοῖς ψευδοπεπυγράφοις*: qui tamen quum inter praestantissimos nominaverit Epicharmum et Magnetem, a primordiis videtur computasse. Atqui Epicharmum Suidas Syracusis docuisse refert; tum vero quando Athenienses didascalii uti inceperint prorsus incertum, ita ut istud *φέρεται* non potuerit de omnibus comoediae antiquae poetis usurpari. Missis igitur eius modi scriptoribus vel sexaginta annos comoediae antiquae concedere nobis licebit, quibus copia fabularum suppetat ita ut singulis annis senas comoedias tribuere possimus. Quo iam calculo quominus fabulis repetendis tempus locumve concedamus impedimur. — Placuitne denique Atheniensibus fabulas retractatas spectare, etiamsi tempus spectandi suppetivisset? Nonne potius fabulis semper novis delectari consuerant? Quippe et comoediae et

magnam partem tragoediae temporibus describendis vel ipsi anno, quo ederentur, pingendo inserviebant. Num ergo credibile est Equites, Aves, Acharnenses, Daetalenses, Babylonios, ut reliquas taceam, unquam repetitas esse aut repetitas plausum movisse spectantium? Porro quum bis per annum trinas fabulas licuerit spectare, num fabulam quam anno ante vel plausu probavissent vel sibilis explosissent, iterum vel integram vel retractatam doceri maluerunt, quam novam scenae committi? Itaque quum nec tempus suffecerit ad repetendas fabulas nec spectatorum indoles fuerit talis ut fabulas repetitas retractatasve humaniter sustineret, factum est ut retractationis alicuius vel repetitionis perrara esset mentio. Vna Nubium est fabula, quam retractatam esse, non repetitam certis testimoniis constat, una Ranarum fabula, quam repetitam non retractatam esse Dicaearchus ex aliquo fragmento didascalico sive ex ipso didascaliae exemplo Aristotelico tradidit. Inde colligas aut Comicum noluisse committere iterum aut cives eius noluisse iterum spectare Nubes: Nubium autem retractationem, ut ea est non perfecta neque absoluta, ad suam ipsius quasi defensionem Comicum scripsisse publicique fecisse iuris: noluisse denique Athenienses fabulam, quae semel cecidisset, ne correctam quidem spectare. Contra Ranas eodem vestigio, h. e. iisdem Dionysiis bis doctam esse suspicabar Proleg. ad Vesp., atque in tabulis didascalicis hanc duplicem commissionem, victoriam simplicem perscriptam esse. Quod ipsa me docuerunt argumenti sive Dicaearchi verba οὐτω δὲ ἐθαυμάσθη — ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη. Quo tempore e. g. Oedipum Coloneum Sophoclis nepotem docuisse tradit argumenti scriptor, i. e. repetivisse, Ol. 94, 4. An anno post vel altero anno post repetita est tristissimo reipublicae statu, ipsis temporibus novarum fabularum commissiones vetantibus? Vtut statuis, vides exemplorum paucitatem prope singularem, eamque in comoedia etiam magis conspicuam quam in tragoedia. Namque comoedias post auctoris mortem etiam in scena versatas esse, quis credat, quis defendat? Defuissent spectatores, non intellexissent quidquam, multo minus mehercule quam nos, qui doctorum hominum commentariis

nitimur. Tragoedias vero principum tragicorum maxime a filiis commissas esse novimus: quas paene omnes novas atque adhuc ineditas fuisse si non constat, certe tamen negari nequit. Suid. s. v. Εὐφορίων: — δς καὶ τοῖς τοῦ πατρὸς, οἷς μῆπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετρακίς ἐνέκησεν. Quo pertinet quod de Euripidis Iphigenia Aulidensi traditum est, quo de vid. Boeckhium Tr. gr. pr. p. 213. 222, porro quod de Iophonte narratur cum patris tragoediis prodeunte, et quae sunt similia; cf. Boeckh. l. l. p. 31 sqq. 115 sqq. Accedit quod tragoediae extra Atticae fines docebantur in multis urbibus, qua de re nominare sufficit Grysarii libellum: De Gr. tr. — c. t. Demosth. a. 1831. — Accedunt praeterea alia quaedam, ut interpolationes histrionum, retractationes et recensiones sequiorum; accedunt Athenaei, Galeni, aliorum narrationes περὶ διασκευῆς satis frequentes. Quibus omnibus contradicere non est virium mearum nec huius loci. Equidem persuasum habeo, Athenaeum paullo levius usum esse voce διασκευή, διασκευάζειν similibus; Galenum autem potissimum de retractatione scriptorum pedestrium, i. e. philosophicarum, medicarum sententiam ferre voluisse; denique recentiores omnes facilius de retractatis fabulis locutos esse quam in naturam retractationis indagasse finesque circumscripsisse. Quare egomet — manum de tabula.

XIV. Tandem aliquando ad id argumentum Pacis revertimur, quod didascalicum alterum nuncupare nobis liceat. De quo quum praeter alios Dindorfius Vol. II p. 504 sq., Rankius Vita Ar. p. 282 sqq., Bergkiius Ar. fr. ap. Meinekium C. II p. 1063 sententiam tulerint, non satis didascaliarum auctoritatis rationem habuerunt. Etenim aut fabulam, Pax inscriptam, et editam in scenamque commissam et praemio ornatam cumque reliquis eiusdem commissionis fabulis tabulae didascalicae inscriptam esse certissimum est, aut Eratosthenem et Cratetem erravisse vel etiam mentitos esse item certissimum. His igitur duobus fundamentis omnis disputatio nititur, didascalii quas inspexisse Eratosthenem genuinas certis testimoniis constat et ipsius Eratosthenis Cratetisque auctoritate. Iam ex altero fragmento didascalico quamvis lacero Pacem superstitem secundo praemio ornatam

esse novimus. Quis ergo eam retractatam credat? Minus quidem ea placet Bergkio l. l. p. 1064, minus iam comicis aequalibus, ut schol. Platonis narrat p. 331 Bekk. κωμωδεῖται δὲ ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα, Εὐπολὶς Ἀδτολόκω, Πλάτων Νίκαις: sed tamen recte Rankius l. l. p. 285 Pacem, quod praemio secundo ornata esset, neque correctam iterum in theatro in certamen committi neque eo modo, quo Ranae bis doctae essent, repeti potuisse iudicavit. Vnum relinquitur, ut Pacem superstitem recensioem prioris, quae quidem cecidisset, fuisse censeamus. Quod quominus statuamus obstant multa. Ac primum quidem cui tandem anno fabulam tribuamus? Supersunt quidem Lenaea anni 423, Dionysia a. 424. 425, Lenaea a. 426, Lenaea vel Dionysia a. 427: accedit quod Crates secundum argumentum didascalicum uno conspectu nominavit Acharnenses, Babylonios, Pacem alteram: denique Comicus ab initio belli vel ex quo fabulas docere coepit, pacis laudator strenuus est, ita ut si Acharnensium fabula Pacis nomine uteretur, profecto non mirareris. Verumenimvero et alias fabulas his temporibus assignari oportet, ut Holcades, de quibus probabiliter disputavit Bergkius l. l. p. 1113 sqq. et Comico primis temporibus bis per annum docere concessum fuisse negaverim. Tum vero, quod maximi momenti esse duco, Pacem alteram posteriorem superstite fuisse ex ipsis Eratosthenis verbis liquidissime patet: ἀδελφον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν ἥτις οὐ σώζεται. Quae verba fieri non potest quin ita intelligamus, Eratosthenem in catalogo vel opere didascalico reperisse alteram Pacem aliquot annis post superstitem inscriptam nullo additamento, ut supra monui, sed simpliciter Εἰρήνη vocatam. Quam quum ipse ex causis quibusdam non inspexisset, utrum repetitam an novam appellaret dubitabat. Luce enim clarius est, τὴν αὐτὴν, quam vocat, fabulam superstitem esse. Itaque quum nec retractata nec repetita potuerit esse, novam fabulam fuisse necesse est: ita novam dixerim, ut simulacrum Pacis ab Eupolide et Platone derisum in ea non conspiceretur, dimidia ergo fabulae pars eaque quantum equidem video, pace

dixerim veterum criticorum, longe optima ac bellissima prorsus nova redderetur, reliqua igitur aequae novae prodiret. Fragmenta quae supersunt aliquam cum Pace superstite similitudinem habere, nihil mirum. Pacis bona laudantur, quae eadem ubique sunt, arma respuuntur ut in Pace superstite, minatur Comicus pacis osoribus ut in Pace priore, — denique multa vel invito poeta repetuntur, sed alio ordine, alia ratione. Etenim fragmenta quae hoc loco repetere non est necessarium, agriculturae deam celebratam esse ostendunt; inter quae longissimum ita est comparatum ut Dindorfius idem Menandro vindicare vellet. Ac profecto omni acerbitate, lascivia, audacia frustula ista carent, ut si tempore pacis alterius, post lugubre Athenarum fatum, anno post Ranarum commissionem proximo, Pacem hanc alteram, mansuetam illam ac timidam, scenae commissam esse dixerim, certe neque didascalica fragmenta neque ipsius fabulae frusta repugnent. Quemadmodum autem cum Acharnensibus comparari licet Pacem priorem, ita cum Lysistrata posteriorem. Paullatim extinctum reperies poetae summi rigorem: cessit temporum malignitati. Sub triginta tyrannis Musam colere taedebat eum; qui Cleonem τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδειξεν.

CAPVT ALTERVM.
DE SCENA PACIS.

I. De scena theatri Attici quum veterum testimonia tum nostratium sententiae tantopere inter se differunt, ut, quid statuas, etiam post novissimas Schoenbornii curas plane sit incertum. Etenim veterum, qui vocantur, scriptorum testimonia ex magna parte satis recentis aetatis longeque ab ipsarum didascaliarum tempore remotae, ita ut, lexicographi, scholiastae, Lucianus, Plutarchus, scriptores Romani, alii, nūm quid accuratius de scena Attica perspectum habuerint, quam qui ipsis fabulis superstitionibus nisi scenam describere conati sint nostrates, iure meritoque possis quaerere. Nos rursus ipsorum, quos auctores non satis certos esse profitemur, verbis vel utimur vel abutimur, iisdem et nitimur et carere nos posse gloriamur, prout fabulae cuiusque natura fert. Quid igitur mirum, quod in proverbium abire possit etiam hoc: quot scenarum scriptores tot scenae? Quam tamen unam eandemque esse scenam oportebat, utpote genuinam verique Atticam. Quod quum ad liquidum perduci iam non possit, quae scenae Atticae nōdum comicae forma genuina ac natura fuerit: unum relinquitur, ut ex ipsis fabulis speciem quandam atque imaginem eruamus, quae licet vera non sit, tamen possit vera esse. Neve id temere faciamus, ipsa testimoniorum natura cogit, quippe quae nobis arbitrio nostro uti permittat. Qui sic? Nempe duae sunt in historia theatri Attici res magni momenti, quas veras esse ac ratas scriptores rerum scenicarum fere consentiunt, quarum altera a lexicographis, altera a Plutarcho

traditur, initium dico exaedificandi theatri Athenarum lapidei, et perfectionem eiusdem Lycurgeam. Iam si verum est, quod Plutarchus et Pausanias narrant, Lycurgum perfecisse et quasi coronasse opus a superioribus inchoatum, item si non habemus, quo refellamus Photium, Hesychium, Suidam, Eustathium alios, lignea fuisse subsellia saeptaque antequam magnum Dionysi theatrum in ipsa Acropolis rupe extrueretur, referentes, neque Suidam erroris coarguere possumus, haec $\xi\rho\rho\alpha$ circa Olymp. 70 in certamine Aeschyli Choerili Pratinæ corruisse narrantem: sequitur, uti Athenienses florentissimis rebus, ipsa comoediae tragoediaeque aetate aurea theatro scenaeque usos esse non ab omni parte perfectis atque absolutis concedamus. Sequitur porro id quod iam minus affirmaverim, ut prius spectatorum sedes exstructae sint quam actorum, theatrum quam scena. Quod ita fuisse testis egregius exstat $\delta \theta\epsilon\iota\omicron\varsigma$ in Convivio p. 175 e, item testis haud sane impar Comicus in Vespis 1010. Num ergo theatrum quidem perfectum, scena per totam hanc quam auream dixi aetatem non perfecta fuit? Quis credat? quis defendat? quum scriptores rerum scenicarum veteres Sophoclem et Cratinum, alterum tragoediam alterum comoediam, quod et ad actores et ad scenae quasi leges institutaque pertineret, perfecisse atque absolvisse memoriae prodiderint; idque Aristotele duce, quem de genere fabularum utroque idem sensisse scimus. Itaque perfectio theatri scenaeque Lycurges vide neessit exigua quaedam ac pusilla talisque qualem O. Muellerus aliquē existimaverunt esse, exornatio nimirum aedificii dudum perfecti ultima. Nam quod Fritzschiuss, de Lenaeis p. 37, contendit, ab ipso Lycurgo demum theatrum Athenis et coeptum esse aedificari et absolutum esse, Athenienses autem ad id usque tempus in ligneo theatro post collapsa Ol. 70 subsellia exstructo fabulas spectavisse; contra Piraeenses in theatro lapideo, circa Ol. 86 Periclis consilio atque auctoritate aedificato consedissee: id ratione sana magis reque ipsa quam liquidis testimoniis refutare cogimur. Certe ab auctoribus testibusque idoneis destituti ad ingentem spectatorum numerum, ad ipsas fabularum e. g. Promethei, Eumenidum, Avium, Pacis, aliarum compositiones

confugimus demonstraturi aut commissionem fabularum dignam fuisse et spectatoribus et poetis, aut historiam comoediae tragodiaeque Atticae iam non exstare talem, qualem periti harum rerum ad unum omnes adhuc in mente oculisque et habuerint et habeant. Qua in scenae imagine si quid a nobis peccatum fuerit, meminerit lector aequus, nos fundamentis certis in scena depingenda prorsus carere. Theatrum enim Aspendicum, quo Schoenbornii doctrina nititur tota, et Romanum est et longo post theatri Attici aetatem intervallo aedificatum. Item si forte iusto plus suspicionibus et coniecturis concessisse videbimur, meminerit lector aequus ac peritus, longe maximam partem disputationum de theatro Attico ejusque historia in coniecturis positam esse. Etenim, ut unum afferam, quot dies festi Dionysiorum, quot dies spectaculorum fuerint, quis est qui etiam post Boeckhii Fritzschiique curas affirmare possit? Iam plerique, inprimis librorum de theatro Attico scriptores Boeckhium sequuntur magistrum, neque tamen quae Fritzschius contra virum summum disputavit in commentatione de Lenaeis reiicienda sunt. Ita prorsus in describenda Pacis scena si quid novi attulero, aliorum sententias a me nec refutatas nec reiectas esse scito.

II. Fabulae igitur quum tragicae tum vero comicae, quae supersunt, scenam requirunt opere et artificio exstructam. Quam quidem sive lignea fuerit, sive e lapide facta, primis theatri temporibus stabilem fuisse atque immobilem omnes consentiunt. Huius scenae simplicitas, qua species quaedam palatiorum vel aedificii regii ostenderetur, quum fabularum sensim varietatem maiorem spectantium indoli iam non conveniret, ab Aeschylo provisum est multoque magis a Sophocle, scenae tragicae perfectore, ut civibus praeter perpetuas istas ianuas domus regiae tres etiam alia quaedam, arbores, rupes, similia liceret spectare. Inde scenarum pictura, ἡ ἀκρογραφία, orta est, quae utrum ligno an lino, in quo scenae imago pingeretur, usa sit nescitur. Hanc ergo picturam, hoc pictum lignum linumve scenae stabilis simul velamen fuisse per se patet. Iam vero hanc picturam, quum crescente in dies ludorum studio saepius tragici poetae

adhibuerint varietatem fabularum quaesituri, saepissime tamen, quin etiam perpetuo comici poetae adhibere ipsa comoediae natura, a rebus circa aulam regiam versantibus alienissima cogebantur. Ita fabula Comici unaquaeque suam sibi requirit scenam, aut partem aliquam urbis aut domum civis simplicem nulloque apparatu ostendentem, excepta Ranarum fabula, quae fortasse scena quasi tragica usa est. Praeterea, agamus enim solummodo de fabulis superstitibus, in Acharnensibus, Nubibus, Vespis, Pace, Avibus, Ranis, Lysistrata duplici scena opus est; res enim aguntur et in plano et in edito loco, et in terra et in coelo vel in aura. In Pace igitur quum res et in terra et in coelo agantur, τὸ θεολογεῖον, institutum proprie tragicum, adhibetur; sed opus est etiam instrumentis, quibus dii tragici deorsum in θεολογεῖον deferuntur, ad actorem comicum sursum evehendum, μηχανὴν dico tragicam sive κράδην comicam. De reliquis rebus, ad Pacem docendam necessariis, veluti de scarabaeo, funibus, Pacis deae simulacro, aliis deinceps agamus.

III. Duae quum sint partes scenae, domus Trygaei et deorum palatia, in utraque autem parte actores versentur, superioris partis picturam, ante quam actores versari possent, aliquantum recessisse oportet. Habet ergo etiam superior scena suum quoddam proscenium, suum pulpitem, id quod θεολογεῖον vocatur in tragoediis, ἐπισκήμιον nisi fallor in comoediis. Scilicet ἐπισκήμιον Hesychius explicat τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον, et Pollux IV 130 ἀπὸ (ἐπι) τοῦ θεολογεῖου, ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνήν, ἐν ὕψει ἐπιφαίνονται θεοί. Cui non contradicit Vitruvius VII, 5, quum de scenae simplicis, qualis in plerisque tragoediis saneque multis comoediis fuerit, fastigio atque ornamento loquitur. De quo episcenio falsa est Schoenbornii sententia, nec Iovis palatia conspiciua fuisse censentis neque actores nisi ad extremum episcenii marginem progressos, p. 335 sqq. Etenim quae Trygaeus conspiciat, eadem spectatores quam maxime necessarium est conspiciere, v. 178 sq. Quod vero Schoenbornius Mercurium aliosque recedendo ipso disparere dicit, fallitur prorsus: episcenium vel θεολογεῖον totum patebat spectatoribus ex parte longe maxima

ipso episcenio altius sedentibus. Regia enim comparet Iovis, Bello concessa, regia opinor ad similitudinem regiae domus tragicorum picta; Mercurius ianitoris v. 180 et servi v. 201 sq. officia explet; appropinquante Bello, nunc domino regiae, per servorum ianuam redit, unde venerat, sollicitus ne vapulet, v. 232. Cuius quidem episcenii latitudinem non multo minorem quam ipsius proscenii (de cuius mensura vid. Schoenborn. p. 63 sq.) esse res, quae ibi aguntur, ipsae iubent. Pictura vero in medio episcenio fuerit necesse est, item Trygaei domus in medio scenae pariete; atque ita opinor ut suile unde sursum Trygaeus evehitur et ianua qua Mercurius prodit sibi inter se respondeant lineaque directa contegantur. Ianua igitur quum in sinistra regiae parte sit, etiam suile ad sinistram domus latus exstructum videmus. Cui rei convenit, quod de notione μηχανή vel κράδη lexicographi tradiderunt, Pollux IV; 128 καίται κατά τὴν ἀριστερὰν πᾶροδον, ὅπερ τὴν σκηνὴν τὸ ὕψος, cf. Hesych. Zonar. s. v. Triani fallor huius machinae genera fuerunt eaque in fabularum genere utroque adhibita; quorum unum utrum proprie μηχανή an αἰώρημα vocatum sit ambiguum. Suidas de Bellerophonte s. v. αἰώρημα: μετέωρος δὲ αἴρεται ἐπὶ μηχανῆς· τοῦτο δὲ καλεῖται ἐώρημα, Pegasus videtur μηχανήν nuncupare; itaque Trygaei scarabaeus item μηχανή. Schol. Pac. 80 eadem. Cf. Suid. Phot. s. v. ἐώρησις. (Alia μηχανῆς explicatio ap. Bekk. Anecd. p. 208, 9). Alterum nomen ἡ ἀγκυρίς, Plut. Prov. 116 — ἀφ' ἧς οἱ ὑποκρίται ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς (scil. quum machinis opus est) ἐξαρτῶνται — ζωστῆροι καὶ ταινίαις κατελιγμένοι: ancora igitur in zona corpori recincta haerebat. Cf. Flor. Chr. ad Pac. 626. Tertium genus ἡ γέρανος, Pollux IV, 130: μηχανήμά ἐστιν ἐκ μετέωρου καταφερόμενον ἐφ' ἀρπαγῆ σώματος, ὃ κέρχρηται Ἥως ἀρπάζουσα τὸ σῶμα τὸ Μέμνονος. Aliter et tanquam de vivis explicant Etym. M. s. v., Bekk. Anecd. p. 232, 5. Ex his igitur tribus generibus, quae nuncupare possumus: das Lufttross, der schwebende Engel, der Storchschnabel, equum sibi Comicus elegit, scilicet Pegasus sepedem, scarabaeum impurum. Ratio evolandī haud dubie commodissima erat, qua simul miser Bello-

phontes aptissime perstringeretur. Differabant porro haec genera ita, ut equus duobus certe vel etiam pluribus funibus egeret, reliqua duo singulis funibus agerentur, quibus nomen est αἰώραις, Pollux IV, 131: αἰώρας δ' ἄν εἴποις τοὺς κάλως οἱ κατήρηται ἐξ ὕψους ἀνέχειν ἐπὶ τοῦ ἀέρος φέρεσθαι δοκοῦντας ἤρωσ ἢ θεοῦς. Ceterum longe usitatissima vox ἡ μηχανή, non solum unam alteramve machinae speciem significans, ut in fragmento Antiphanis ap. Athen. VI p. 222 a. c, Mein. C. III p. 106 sq. et Alexidis ap. Athen. VI p. 226 a. c, Mein. C. III p. 439; sed etiam funes intelligi iubens, ut in fragmento Cratini ap. Phrynich. Praep. soph. p. 28, 29: τοῦτου δ' ἀπάσας ἀποτεμῶ τὰς μηχανάς, Mein. C. II p. 215. Hinc quod tragici poetae nimis saepe hanc nodi solvendi rationem quaerebant, in proverbium abiit ἀπὸ μηχανῆς vel ἀ. μ. θεός, a comicis saepenumero deridendi causa dictum, ut Trygaeus plane alter Bellerophon est. Cf. Plat. Clitoph. p. 407 a, Demosth. πρὸς Βοιωτ. p. 1026, 1; Plut. Them. 10. 32; Lysand. 25; Arist. Poet. c. 18, 12. 13 et quae Meinekius ad fr. Antiphanis p. 107 conguessit, recte opinor emendato scholiasta Aristidis: ἔχομεν γὰρ πολλάκις ἐν τοῖς κωμικοῖς δράμασι θεοὺς φαινομένους διὰ (ἐπὶ vel ἀπὸ?) μηχανῆς: quippe reponi iubet τραγικοῖς.

IV. De suili pauca addamus. Id igitur ad sinistrum domus latus exstructum ita esse opinor, ut et ianuam habeat proxime domum et foramen prope sinistrum ianuae postem, idque operculo clausum. Pone foramen scarabaei simulacrum conspicuum, ubi operculo demto cibus stercoreus per foramen a servo altero (α') scarabaeo porrigitur. Id quod accidit v. 3, v. 6. 7, v. 9. 10, v. 13. 14, v. 15, ni fallor, v. 18, quinquies igitur aut sexies. Foramen autem operculo tectum esse, versus 5 ποῦ γὰρ ἦν νῦν δὴ' φερες indicat. Neque enim servorum alter ὁ μάττων, ὁ β' omnino videt scarabaeum, alter ὁ διδούς, ὁ φέρων dum aperit foramen adspicit monstrum. Itaque ὁ μάττων, ut quid agat scarabaeus, ipse quoque intelligat, aperit ianuam paullulum ab epularum loco remotam, et dextrorsum prospiciens beluam videt impigre devorantem: v. 29 sqq. Restat ergo in ianua semia-

perta, sensim introspiens et cum spectatoribus communicans, quid viderit; eodemque loco subsistit, nisi fallor, ad versum usque 49. 50: quae verba locutus intrat suile. Quod tantum spatii habeat necesse est tantove spatio distet a scena stabili, ut Trygaeus cum hippocantharo suo commode possit sursum protrahi. Parique spatio opinor domus paries distat a scena stabili, ut scenae pictura unum ac perpetuum parietem ostendat. Funes autem sive rudentes iam ab ineunte fabula in conspectu sunt, eodem fortasse quo scenae paries colore, verum etiam alio, si placet. Nam Graeci res miras ac monstruosas, quas percipere difficile esset, nec solebant spectare nec cupiebant, quum spectaculum per se satis miraculi praeberet. Itaque Comicus quum Trygaeum ὁ μηχανοποιό exclamantem facit, spectatores, ne nimis se decipi patiantur, ingenue monet.

V. Scarabaeus, Pegasus Trygaei sepes, Pegasus fortasse Bellerophontis mutatis scilicet, ut aiunt, mutandis, satis magnum atque horridum monstrum videtur fuisse. Caput ingens, mobile, deorsum nutans, quum corpus sursum protrahitur, naribus auribusque ornatum tanquam equi. Nec freni desunt, quos adhibeat eques cantharo, simul ut nares quae identidem ad stercorea praecipites feruntur, sursum trahat, simul ut alas vel iisdem frenis vel loris aliis una moveat eademque virium contentione, simul denique, ut habeat quo se contineat ac sedeat tuto. Sedet autem in tergo canthari crasso et deformi, cruribus ilia premens, ad alas prospiciens naresque et aures, quas ipsum, non machinae totius rectorem movere propterea arbitror, quod procul dubio talis beluae movendae modus et simplicior et facilius est. — Iam quum supra suilis sepem exsurrexit sepes, non leni aequabilique tractu in auras se attollit, sed abrupto, qui metro anapaestico conveniat, cursumque equi citatum, quem nostrates „Galop“ appellant, imitetur. Neque tamen cito assurgit Trygaeus sed lente saepiusque intermisso itinere. Ita v. 91—101 tantum moveri non attolli scarabaeum, v. 102—113 quiescere prorsus, v. 114—123 iterum moveri, v. 124—153 iterum quiescere vel ex metrorum vicissitudine perspicuum est. Metri autem dactylici et anapaestici

numerus quo melius equitando ostendatur, caput pedesque priores monstri altius posterioribus assurgant necesse est; id quod parte corporis priore et attrahenda funibus prioribus et remittenda efficiebatur. Ceterum τοῦ μηχανοποιῦ est eiusque ministrorum, ut machina recte et aequabiliter oscillet. — Primum igitur subsistit Trygaeus cum machina sua v. 90, cum servo altercaturus, ubi vix supra suile assurrexit; paullatim domus suae altitudinem aequat, quum filiae a servo excitatae e ianua prouunt singulae patremque cursum strenue tenere conspicatae metro loquuntur canuntve una omnes, quo ipsius cursus numerum significant. Mox depresso beluae ardore v. 124 sqq. placide cum patre in scarabaeo aurisque pendente singulae colloquuntur. Pater fere dimidiam itineris partem confecit; reliquum iter a v. 154 eadem ratione conficitur, ita tamen, ut v. 157 sq. scarabaeus aut subsistat aliquantum aut etiam regredi videatur. Id quod v. 164—169 iterum fieri suspicor. Ex quo efficitur, ut et tempus projectionis satis ducatur; itur enim ad superos; et machinae rector ne prius officio suo defungatur quam Trygaeus versibus suis. Qui versu demum 173 ad episcenii marginem extremum progressus, subsistit subito. Pegasus non amplius movetur; ubi sit, quidve fiat, domino paullisper nescio. Verum ad episcenium ope μηχανοποιῦ appellitur; scarabaeus a latere tractus equiti suo nauseam moturus est clamanti ὦ μηχανοποιέ — χορτάσω τὸν χάνθαρον. V. 177 equitem iam descendisse oportet; qui equum strenuum atque animosum non amplius moratus ad regiam contendit Iovis. Scarabaeus vero continuo disparet, altius assurgens in auras, h. e. in scenae tectum, ad machinae rectorem. Neque Trygaeus eius meminit nisi v. 721, facile contentus, ubi ei honores divinos contigisse comperit.

VI. In scenae tectum scarabaeum assurgere dicebamus. Sed quale tectum? Nimirum quod a scenae pariete summo procurrens aut dimidiam proscenii partem aut totum proscenium tegit, in ipsius scenae et parasceniorum muris impositum fastigatumque opinor, quippe quod machinarum sub illo locus fuerit. Quod igitur tectum in pictura significatum cum Gepperto Altgr.

Bühne p. XXIII et Wieselero Theatergeb. p. 60 crediderim. Ceterum de scenae tecto quum ab aliis satis disputatum sit (cf. Schoenborn. l. l. p. 29. 95 sq.), indicare sufficit, Pacem Aristophanis aut tecto quam maxime indigere aut Trygaei profectio- nem omittendam omnem. Nam machinam vel rationem qua suspensus cum belua vir tolleretur a spectatoribus conspici po- tuisse, quis credat? Scilicet Aristophanis tempore machina nomen quidem servavit κράδης, sed naturam mutavit. Neque verendum, ne tectum obscuraverit scenam aut proscenium, quippe latitudini proscenii perquam modicae lux diei sufficebat, et existimandum, scenae Atticae architectos et praefectos ut in reliquas res ita in lucem idoneam curam impendisse.

VII. Hoc igitur sub tecto etiam regia Iovis est; ante ipsam regiam fovea, in qua a Bello inclusa Pax dea latet, lapidum saxorumque mole imposita, ne prodeat Bello invito. Foveam vero vel antrum in episcenio esse, ante ipsius Mercurii Trygaei- que pedes v. 224 εἰς τοῦτ' τὸ κάτω, v. 727 τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν, v. 728 ξεπεσθὸν ἄμ' ἐμοὶ θᾶπτον perspicue ostendunt. Ne- que hoc habet difficultatis quidquam, Pacem deam cum comiti- bus duabus in scena superiori comparere. Verum ipsius protra- hendi simulacri modus qui fuerit, num ita ut cuius probetur veritatisque praebet speciem, describi possit dubito. Sed tamen subeamus periculum faciamusque. — Ac Trygaeus quidem, qui Pacis fortunam ignoraret, instrumenta ad deam eruendam secum attulit nulla. Itaque clamat v. 298

δεῦρ' ἔτ' ὦ πάντες λεφί,

ὡς τάχιστ' ἄμας λαβόντες καὶ μοχλοὺς καὶ σχοινία.

Protinus chorus orchestram intrat gradu celeri quidem et inci- tato, sed tamen parodico: metrum parodi est usitatum, numeri citatiores, quippe Comicus ad eundem numerum saltare eorum iubet v. 320 sqq. Affert secum, quae exigebantur, ligones, har- pagones, funes, talia, v. 307, eas igitur res, quae v. 730 vocan- tur τὰδε τὰ σκεύη. Iam hos velim animadvertas versus: v. 297 Trygaeus conelamat: καὶ μέτοικοι καὶ ξένοι καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἔτ' ὦ πάντες λεφί: v. 470 idem minatur οἰμώξεσθ' ὦ Βοιωτοί,

v. 498 πληγὰς λήψεσθ' ὤργεῖοι, v. 504 increpat ἄνδρες Μεγαρήϊς οὐκ ἐς κάρακας ἐρρήσετε; iidem et Argivi et Megarenses. notantur v. 479, v. 485; Laconum vero ardor collaudatur v. 482. Qui vero vel castigantur vel probantur, ii omnes in choreutarum numero esse non possunt. Chorus enim ex agricolis constat, id quod liquide docent versus 512 ἄγ' ὄνδρες αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβόμεθ' αἱ γεωργοὶ et qui sequuntur proxime. Quibus necessario adducor, ut chorum fuisse duplicem statuam, alterum choreutarum iustorum, qui per fabulae vices in orchestra canat saltetque, alterum comitum, qui ante parabasis exordium orchestram relinquat. Chorus loco suo legitimo maneat quam maxime necesse est: quod factum esse fabula ipsa docet. Etenim choreutae postquam prodierunt statim saltare incipiunt, neque desinunt v. 334—336, sed v. 362 demum et canendi et saltandi finem faciunt. Haec igitur chori saltatio num alio unquam loco fieri potuit quam in orchestra? Iam dixerit quispiam: post v. 362, dum Mercurius et Trygaeus altercantur, nonne tempus suppetit, quo chorus in pulpitum ascendere scenaeque appropinquare possit? Sane vero, modo. chorum orchestram relinquere sive solere sive posse demonstras. Immo quo tempore Mercurius captatur, alter chorus proscenium occupavit, chorus legitimus tanquam ἄγλημα quoddam remansit. Iam vero Comicum parum sibi stetitisse fateor, quum comparo v. 430

ἀλλὰ ταῖς ἅμαις

εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλιπτε,

et v. 463

ὕπερτινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλιψ.

Primum εἰσιόντες quid significet, dubium: quum proprie de eo qui vel domum scenaeve domum vel orchestram intrat usurpetur. Hoc tamen loco idem esse apparet quod ἀναβαίνειν. Ad se ut homines escendant, Mercurius imperare non potest: sed dum ex inferiore orchestrae loco in pulpitum conscendunt, vel ad superos tendere videntur. — Tum vero falces, ligones, harpagones, similia cum funibus permutantur, non exposito, falces ad saxa amovenda minus aptas esse quam funes, quum altitudinem scenae

superioris non aequent. Sed funes unde? Porrigitne eos Mercurius? qui quidem v. 430 ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὠνδρες κτέ. qui dea possit liberari suadet verbis potius quam re ipsa: quin etiam praecipit id quod chorus et Trygaeus reiiciendum censent, *κἀταγε τοῖσιν κἀλωφς* clamantes. Vnum ergo superest, ut comites, quibus chori alterius nomen indidimus, pulpito occupato funem vel funes (verum sufficere unum duosve arbitror) in episcenium coniiicere dicamus, quibus correptis ad saxaque destinatis et Trygaeus et choreutae una deducant molem. Funes igitur ab episcenii margine tendunt ad pulpitum, ad ipsam orchestram. Non tamen veri est simile, chorum suum funem trahere, comites suum: primo enim chorus a comitibus malignis ac segnibus vel impeditur quominus trahendo quidquam proficiat, v. 495 οὔχουν δεινόν, τοὺς μὲν τείνειν τοὺς δ' ἀντισπᾶν; id quod nisi in eodem fune fieri nequit. Ipse Trygaeus ut cum reliquis una trahat, quin etiam Mercurius ut opem suam ferat, a choro monetur v. 473 ἀλλ' ἄγεθ' ἔλκετον καὶ σφώ. Ad quae quum Trygaeus respondeat: οὔχουν ἔλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω; verbis utitur nauticis, tanquam in fune suspensus, quippe qui acerrime trahat corpore resupino et quasi recumbente, rursus remigum instar corpore prono et procumbente novam deinceps funis partem ad se attrahens. Quod rursus nisi Trygaeus et choreutae comitesve eodem fune utuntur, recte fingi non potest. Ceterum omnia nautarum indolem sapiunt, inprimis interiectio εἶα, quam male explicat schol. ad v. 460 μιμεῖται τοὺς βαρβαριστὶ ἐξέλκοντας, melius Suidas: παρακλεῦσεως ἐπίρρημα, hodie quoque in Graecia usitatam, ut narratur in Thesaurο I. G. s. v., cf. Flor. Chr. ad v. l. Hesych. s. v. εἰάζων, Nauck. Trag. fr. p. 500, et a tragicis (Euripide, Aeschylο) pariter atque ab Aristophane adhibitam. Tandem chorus in opus solus incumbit; comites aut recedunt omnino aut omittunt trahere. Lapis autem lapidesve, ut veritatis aliqua species praebeatur, ad episcenii marginem promoventur. Scalas prodeunt per foramen, parti haud exiguae spectatorum perspicuum, Opora et Theoria, producitur item simulacrum Pacis deae, aut ab ipsis puellis ab utroque latere stantibus aut alia

quadam machina. Quod re vera simulacrum non mutam aliquam personam esse propterea duco, quod per reliquam fabulam ante Iovis regiam immobile quin steterit non dubito. Iam ut in qualibet fabula ita in Pace multa sunt, quae Comicus non spectatoribus quidem sed tamen lectoribus relinquit de suo addenda. Quo pertinet, quod de saxo iterum foramini imponendo, id quod aut statim a Trygaeo et Mercurio efficitur aut post v. 729 a Mercurio solo, tum vero quod de funibus solvendis inque proscenium reiiciendis, id quod post v. 526 vel post v. 555 fieri necesse est, nostram nobis opinionem atque imaginem fingere cogimur. — Comites igitur post v. 555 a pulpito recedunt in orchestram; vocantur autem omnes agricolae, quod quin Argivi quoque Boeotique et reliqui ex agricolis esse existimentur nihil obstat. Verum exeunt demum v. 730 sqq., ut iustus choreutarum numerus in orchestra versetur solus. Asportant secum lignes funesque tanquam servi: τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σῶζειν, ac iubentur diligenter res non amplius necessarias asportare, quasi summi sint pretii et circa theatrum per ludorum tempus turba furum vagetur, v. 732. Denique Trygaeus postquam Pegasus disparuit, a Mercurio monitus, iisdem scalis descendit, quibus ascenderant in episcenium mulierculae. Quas igitur scalas pone scenae parietem fuisse apparet in media scena, aut stabiles illas aut ad huius fabulae usum accommodatas atque exstructas. Namque scalas quasdam in scenae domo fuisse ipsa superioris scenae tectique natura docet ac iubet; quamquam Pollux binas solummodo commemorat, eas scilicet, quibus ex orchestra in pulpitum ascenditur, et Charonias. Verum trinas intra domus parietes fuisse dixerim, singulas in utroque angulo, quem scena et parascenium faciunt, singulas in media scena. Neque tamen, si quis binas illas stabiles ac perpetuas, has vero singulas mobiles fuisse uniusque fabulae negotio inserviisse contenderit, habeam ego quod contradicam. Deae igitur simulacrum in ipso foraminis margine stat; quare Mercurius v. 727 monstrat: τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν. Clauso foramine operculo suo, etiam lapidum qui vocabantur magnitudo vel disparet vel minuta est ita,

ut scenae superioris solum aequae planum sit atque antea. Mercurius autem regiam intrat in scenam inferiorem descensurus finitaeque parabasi alius personae partes acturus.

VIII. His expositis, quae lectori aequo plausum ut moveant vehementer opto, reliqua satis expedita sunt. Trygaeus cum comitibus suis a dextro scenae latere, per ianuam parascenii intrat, tanquam longinquo per incognitas terras itinere confecto. Servus domo exit, postquam dominum audivit verba facientem. Qui post longa cum servo choroque colloquia Theoriam, mulierum alteram, senatui prytanibusque dono dat. Theoria tamen non in orchestram descendit, sed sinistrorsum per parascenii exit ianuam, quo eam Athenas vel in forum Athenarum commigrare significatur. Verum etiamsi in orchestram descendisset, tamen sinistrorsum exire perseveraret, cui subsistendi commorandique nusquam esset locus. Accedit quod comitem haberet nullum. Iam vero eam per scenam incedentem servus comitatur, cui satis concessum est temporis, quo Trygaeus cum choro colloquitur v. 913—927. Ac servus, postquam prytanis, πρόσωπον κωφόν, Theoriam in ipso scenae exitu accepit, v. 895

θέας' ὡς προθύμως ὁ πρύτανις παρεδέξατο,
ad dominum redit. Mox sacra fiunt more Atheniensium solito, de quibus sacris capite quarto disputabitur.

IX. Relinquitur, ut de personarum distributione exponamus. Viginti quum sint Pacis fabulae partes vel scenae*) — scenam

*) Scena I v. 1—81 Servi duo; II v. 82—113 Trygaeus, Servus α'; III v. 114—149 Trygaeus, Filiae; IV v. 150—179 Trygaeus; V v. 180—233 Trygaeus, Mercurius; VI v. 234—288, Trygaeus, Bellum, Cydoemus; VII v. 289—300 Trygaeus; VIII v. 301—363 Trygaeus, Chorus; IX v. 364—523 Trygaeus, Chorus, Mercurius; X v. 524—729 Trygaeus, Chorus, Mercurius (Pax, Opora, Theoria); XI v. 730—803 Parabasis; XII v. 804—897 Trygaeus, Servus α' (P. O. T.); XIII v. 898—927 Trygaeus, Chorus; XIV v. 928—1041 Trygaeus, Servus α', Chorus; XV v. 1042—1117 Trygaeus, Servus α', Hierocles, Chorus; XVI v. 1118—1183 Parabasis altera; XVII v. 1184—1202 Trygaeus, Falcarius, Chorus; XVIII v. 1203—1263 Trygaeus, Armorum mercator, Chorus (Hastarius, Galearum faber); XIX v. 1264—1306 Trygaeus, Lamachi filius, Cleonymi filius, Chorus; XX v. 1307—1349 Trygaeus, Chorus.

nostratium more novam incipere dico, quum aut novus actor pro-
dit aut qui egerunt vel omnes vel unus alterque exeunt — in
duabus trini sunt actores. Actores dico, qui loquuntur, reliquas
personas mutas nuncupare liceat. In scena igitur sexta v. 234 —
288 Trygaeus, Bellum et servus Belli, Κυδοιμός, quem una cum
domino suo prodnisse arbitror, adsunt, ita tamen ut Bellum Try-
gaei nullam habeat rationem, neque Trygaeus nisi ad spectatores
et πρὸς ὃν μεγαλύτερα θυμὸν verba faciat. Porro in scena de-
cima quinta v. 1042 — 1117 Trygaeus, servus prior, ὁ ἀ΄, et
Hierocles altercantur, ita rursus, ut servo sanequam pauca
verba sint concessa, quae si quis etiam minuere velit, is versum
1056 Οἶκ. αἰβοῖ βοῖ. Ἰ. τί γελᾷς; O. ἤσθην χαροποῖσι πιθήκοις,
recte inter Trygaeum et Hieroclem distribuet. Omnino servi,
quum tertiam agunt personam (animadvertas velim non me
dixisse, quum tertiæ partium sunt, servus enim noster secun-
darum est), loqui non magnopere laborant. — Accedit tertia
scena, varie a viris doctis tentata, decima octava v. 1203 —
1263, quae si personarum catalogum, qualem libri exhibent,
defendamus, omnem de trinis fabularum actoribus doctrinam
evertet. Itaque ex actorum catalogo eximendi Λοφοποιός, Θωρα-
κοπώλης, Σαλπικτήης, id quod iam alii viderunt; inserendus vero
post Δρεπανουργὸν (quem iniuria omisit Engerus Rhein. Mus.
1854, IX p. 581) Ὀπλων κάπηλος, sic ab ipso Trygaeo appella-
tus. Κρανοποιός vero et Δορυξός, qui invocantur v. 1248. 1253,
κωφὰ πρόσωπα, institoris comites, cf. v. 1206. Quem multa ac
varia armorum genera cum comitibus afferentem, loricam, cri-
stam, tubam, hastam, galeam, alia eaque Trygaeo singula offeren-
tem, lepide ac festive deridet Oporae maritus, quoad v. 1257
ὕβριζόμεθα· χωρῶμεν ὦ τὰν ἐκποδῶν (ὦ τὰν ad hastarium, quia
proxime de hasta agebatur) cum comitibus in commissantium
turba disparet. Proxime ante hanc scenam falcarius cum Try-
gaeo colloquens actorem requirit: neque opus est eum exire, dum
ὁ κάπηλος appropinquat. Vnde sequitur, ut in scena octava de-
cima tres actores una in scena versentur. Inter hos igitur acto-
res tres facili negotio personae distribui possunt. En catalogum:

I. Trygaeus; II. Servus α' , Mercurius, Cydoemus, Falcarius; III. Servus β , Bellum, Hierocles, Institor. Paulo aliter Beerius, *Veber die Zahl* etc. p. 45, qui galearum fabro concessit locum, et Engerus Rhein. Mus. l. l., qui falcario locum negavit. Haec igitur distributio nostra satis concedit temporis ad vestes mutandas: servus alter qui est partium tertiarum, ut Belli induat personam inque scenam superiorem ascendat, per quattuor scenas, v. 83—233, otio fruitur, idem post scenas octo tertium prodit, interiectis vv. 289—1041, Hieroclis partes acturus, postremo post parabasin alteram brevemque scenam $\kappa\acute{\alpha}\pi\eta\lambda\omicron\varsigma$ est. Paulo festinantius servus prior, actor partium secundarum agere iubetur: qui quidem post duas scenas, v. 114—179, quae tamen perfectione Trygaei sane impedita longiores fiunt, sub Mercurii persona, deinde post tempus brevissimum sub Cydoemi prodit. Licet enim Cydoemum post verba Belli v. 255 $\kappa\acute{\alpha}\iota \kappa\acute{\alpha}\iota \text{Κυδοεμ}\acute{\epsilon}$ prodire concedamus, tamen viginti tantum et unus intercedunt versus a v. 234—254, quibus si non mutare vestem, at vero addere aliquot personae insignia, depositis Mercurii insignibus iussus est. Quam tamen mutationem et celerrime et facillime factam opinor, quum utrumque servi vices explere supputo, ita ut vel ante versum 255 Cydoemum comparuisse verisimile sit, utpote pedissequum Belli. Reliqua etiam expeditiora sunt et faciliora: post duas scenas, v. 289—363, in quarum altera parodus chori satis requirit temporis, Cydoemus iterum Mercurius factus est; tum post scenam undecimam sive parabasin primam rursus servus α' , cuius personam per quattuor deinceps scenas agit ad versum usque 1117, post parabasin alteram Falcarii partes brevissimas acturus, v. 1190—1202. — De actore denique primarum partium ut quidquam addamus necesse non est.

X. Verum enim vero haec personarum distributio quamquam facillima videtur esse, neque toti fabulae committendae sufficit et peccat quodammodo contra pulchri leges. Etenim Trygaeus quum v. 1186 imperat: $\xi\chi'$ ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτῆν et quae sequuntur, hand dubie servo imperat. Quid igitur magis conveniret, quam servo priori, quem spectatores norunt,

haec imperari? Sed huius actor eodem vestigio falcarii induit personam; neque servum alterum comparuisse probabile est, quum paucos post versus a sinistro latere prodeat ὁ κάπηλος. Itaque aut mutam personam una cum Trygaeo domo exiisse aut nullam apparet. Nullam equidem crediderim, ut pulchri leges serventur, et Trygaeum domo exeuntem in ipsa ianua subsistere versoque paullulum corpore et ore introrsum clamare quid fieri velit.

Alterum, quod actores tres fabulae committendae non sufficient, maioris momenti est. Nondum enim de filiabus Trygaei deque Lamachi et Cleonymi filiis locuti sumus. Παραχορηγήματα esse consentiunt omnes. De parachoregematis origine et natura exposui in Proleg. ad Vespas p. 31 sqq., p. 39 sqq., ibidem de discrimine parachoregematis et parascenii; neque nunc habeo quo refutem sententiam. Iam quaeritur, utrum actorum aliquis filiolae partes egerit, an παρασκήνιον sit statuendum, an denique παραχορήγημα. Qui fabularum commissiones quam artissimis limitibus circumscribere volent, ii actorem tertiarum partium, qui modo servi β' egerat partes, etiam hanc filiolae personam induere potuisse facile et concedent et defendent. Neque est quod opponamus nisi: haec ergo tua sententia est, illam ego sequor: tu quidem misellam quandam fabularum commissionem fuisse existimas, ego sanequam splendidam; tu choragos pauperes et parcos, ego opulentos et magnificos: pacem igitur faciamus, quae utriusque nostrum libertatem tueatur: tandem qui plurimis placebit, is erit victor et dominus. Iam vero, ut ad Pacem redeam, pace aliorum v. 114 sqq. actori tritagonistae locum fuisse nego. Servus α' omnes evocat filias:

ὦ παιδί' ὁ πατήρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται

ὕμᾱς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρα.

ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ' ὃ κακοδαίμονα.

Item pater v. 119 sq. omnes alloquitur, omnibusque valedicit v. 149. Num probabile est, unam filiam et canere et loqui, reliquas tacere, vel ne comparere quidem? Neque vero, omnia de actore uno sententia, παρασκήνιον est. Tempus quidem et

parascenio et parodo suppeteret; tum vero Lamachi et Cleonymi filios aut ab actoribus agi aut in fine fabulae parachoregema statui necesse esset. Pariter enim atque actor tertiarum partium Trygaei filiam, secundarum, qui modo Falcarii partes egerat, Lamachi filium agere posset, actor secundarum, ἑπλων κάπηλος, Cleonymi. Quod qui fuisse negant, parachoregema statuere coguntur. — Verum equidem et filias Trygaei et filios Lamachi Cleonymique parachoregemata fuisse contendo. Actores enim vel choreutas tantopere vocem modulatos esse, ut et viros senesve et liberos admodum adolescentes voce significarent, num credibile est? Nonne παιδων χοροί, quorum mentio fit saepissime, ad eiusmodi parachoregemata adhibebantur? Accedit, quod scholiastam quoque consentientem habemus, qui ad v. 114 τὰ τοιαῦτα παραχορηγήματα καλοῦσιν, οἷα νῦν τὰ παιδιά ποιεῖ καλοῦντα τὸν πατέρα: qui quum addit: εἶτα πρὸς οὐδὲν ἔτι τούτοις χρῆσεται, finis fabulae non meminit. — Septem igitur filiae comparent, una quidem canentes v. 114 — 118, sed non una per ianuam festinantes. Neque multum ultra domus limitem progrediuntur, sed subsistunt in ianua ita ut quae cum patre locutura sit, in primam quasi aciem procurrat, rursus sorori cessura. Itaque semel canunt iunctis vocibus, septies loquuntur singulae. Quod idem est in tragoedia, quam Comicus deridet, verisimile. Cf. Prol. ad Vesp. p. 32. — Alterum parachoregema ex duobus quasi parachoreutis constat. Vnum esse, qui canat, Lamachi filium, satis iudicant vv. 1261. 1264 sq. 1268. 1270 sq. 1282 etc., item Cleonymi unum, vv. 1287 sqq. 1292 sq. Reliquosne una comparuisse dicamus tanquam παραχορηγήματα κωφά? An huc pertinent scholiastae ad v. 114 verba εἶτα — χρῆσεται? Non liquet. Postremo hoc addere liceat, Comicum, qui anno ante docuerat Vespas, ut ibi turbam puerorum comitantium et Carcinitarum prodire et canere et salta reiusserat, ita hic eodem et decore et ioco usum esse, i. e. Pacis parachoregemata defendi fabula Vespasum, cui qui deneget parachoregemata neminem iam fore puto.

XI. Superest, ut de versibus aliquot male distributis sententiam exponam. Atque in exordio fabulae personarum distinctio

optime cessit Dobraeo, quem tacite Bergkii sequutus est. Servorum alter, ὁ α', porrigit scarabaeo, alter, ὁ β', pinsit offas stercoris. Ὁ παραυθελς igitur acceptas παρὰ τοῦ μάττοντος offas dum per foramen proiicit, munere fungens levioe et si fieri possit iucundioe, ante ipsum foramen versatur, ὁ μάττων vero aliquantum propius spectatores. Itaque bis invocat spectatorum vel auxilium vel misericordiam, dum collega nihil nisi clientem suum intueri videtur. Prioris ergo servi sunt v. 1. 4. 6 μὰ τὸν Δι' — 8. 11. 12. 15. 16 — ἐτέρας. 18; alterius v. 2. 3. 5. 6 — κατέφαγεν, 9. 10. 13. 14. 16 μὰ τὸν — 17. 19 sqq. De v. 40—42 disceptatur. Aut cum Dobraeo verba οὐκ οἶδ' — τοῦ γὰρ ἔστ'; servo alteri continuanda, aut cum Bergkio distinguendum α'. οὐ μὴν Χαρίτων γε. β'. τοῦ γ. ἔ.; α'. οὐκ — καταβάτου. Versum 49 male Dobraeus servo priori dedit, item male v. 50 sqq. servo alteri. Quod si quis defendere velit, is v. 1. 4. 6 etc. servo alteri tribuere cogetur. Atqui quum duo colloquuntur, qui incipit sermonem, is per se prior est. — Contra v. 445 sqq. Dobraeus scholiasta duce unice verum vidit, versibus ita inter Trygaeum et chorum distributis, ut Trygaei protasis, chori apodosis sit. Scholiasta enim: οἱ πρότεροι στίχοι (scil. μηδέποτε — ἐξαιρούμενον) πρὸς τὴν ἄνω κατάραν λέγονται. εἰθ' ἐτέραν συνάπτει· πάσχοι γε τοιαῦτα. ὥστε καὶ παραγραφὴν εἶναι, ὥστε ἐκείνου προειπόντος κατάραν, ὁ ἕτερος (scil. ὁ χορός) τὸν λόγον ἐκδεξάμενος ἐπιφέρει, ὅπερ καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς κατάραις σαφέστερόν φησιν. Itaque Trygaei sunt v. 445. 448. 449. 451. 452. 454. 455; chori v. 446. 447. 450. 453. 456. Porro v. 457. 459. 460. 461 — Ἄρει δὲ Dobraeus recte Trygaeo dedit, in plerisque Bergkio probatus. Verum etiam in v. 461 Dobraeum sequi praestat quam Bergkium. Quippe ita distribuit X. μῆ, μῆ. Τρ. Μηδ' Ἐνυάλιφ γε; X. μῆ. Tum v. 462 praeficit Τρ. vel Ἐρμ., Bergkii Trygaeo continuat. Quae sequuntur, paullo secus atque adhuc factum est, distribuenda videntur esse. Apertum est, Mercurium incipere cantum agricolarum, instar nautarum canentium, repetere Trygaeum, ad utriusque vocem respondere chorum. Itaque v. 465 Trygaeo tribuo, in v. 477—487 Ravennatem sequor cum Din-

dorfio, v. 504 sqq. ut vulgo est, Trygaeo reddo. Chorus quem in novissima quasi acie stare existimandum est, tantum adhortatur et tanquam visu impeditus, cur non cedat res, quaerit. Quare dubito an versus quoque 483. 484 Mercurio sint tribuendi, ut choro tantum hi relinquuntur: v. 472 — ἀλλ' ἄγετ' — σφῶ, v. 476 πῶς — ἔργον; v. 500 ὡς κακόνοι — ἡμῖν, v. 503 ἀλλ' — κωλύουσιν; praeterea quos supra dixi, et qui chori sunt vulgo post v. 511: ἄγ' ὄνδρες etc. — Multis praeterea locis personarum mutatio facta ab editoribus est, qua de re satis in notis dictum. Relinquitur ut de fine fabulae addamus pauca. Ac de variis quidem virorum doctorum rationibus distribuendi in notis ad v. 1302 sqq. retuli: quaeritur autem potissimum, qui versus Trygaei, qui sint chori. Trygaeum igitur domum intrare existimo ad epulas, postquam v. 1297—1301 convivas excitavit, non tantum chorum quam qui in domo sunt. Quin etiam illudere chorum videtur, quum iubet: σμῶχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθῳιν etc. Nondum enim choro facultas epulandi conceditur. Itaque hic recte:

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εἴ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων:

i. e. nisi fallor, bene facis tu vel monendo; non re tantum sed verbis quoque. Iam Trygaeum repetere sententiam suam ieiunum videtur nisi quis irrisionem ita augeri malit. Sed quorsum irrisio? qua nihil opus est. Multo ergo melius duco chorum ad Trygaei verba cum irrisione quadam respondere, eumque v. 1303—1306 canere, respondentes illos Trygaei versibus. Hos autem dum canit, ianuam domus apertam esse consentaneum est, commissantiumque turbam perspicuam omnibus. Mox tamen chorus a cavillando abstinet:

ἐόφημειν χρή, καὶ τὴν νόμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν.

Finiuntur epulae, ipse Trygaeus mulierem rus comitaturus est. Quod dum paratur, chorus canit v. 1307—1319, quibus finitis Trygaeus cum uxore nova in orchestram descendit v. 1320: δεῦρ' ὃ γύναι εἰς ἀγρόν. In sequentibus Engerus Rhein. Mus. l. l. p. 580 sq. bene responsionem restituit. Itaque addendum post verba καλῶς κατάχεισαι semel Ὑμήν, Ὑμέναι' ὦ: item qui bis

in libris leguntur versus τί δράσομεν αὐτήν; et τραγήσομεν αὐτήν, inter Trygaeum et chorum distribuendi. Tum vero post τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῶλον bis addendum Ὑμήν, Ὑμέναι' ᾧ, neque lacunae signum ponendum arbitror, duos autem versiculos inter duo hemichoria distribuendos, quorum alterum maritum humeris ferre alterum uxorem comitari apparet. Ita Ὑμήν ec. themichoria canunt. Ultimos denique versus ᾧ χαίρετε etc. non unus Trygaeus canit, decet enim chorum ultima canere, sed ni fallor, Trygaeus una cum choro. Adhortantur autem spectatores ut una Pacis bonis fruantur, dum pompa exeunt sollemni,

XII. Verum de his quidem hactenus. Quod superest, in re tam difficili tamque obscura si quid minus recte exposuero, facile veniam a viris harum rerum peritis impetrabo, modo voluisse rectum ac planum videar. Ac profecto qui commissionis rationem ita explicaverit ut veritatis speciem habeat, ut fabula ratione ista apte facileque committi potuisse videatur, is si non omnibus probabitur, certe sententiam suam cum ceteris stare iure contendet. Neque ego is sum, qui, quid Kanngiesserus, Schoenbornius, Engerus, alii in scena Pacis describenda praestiterint neque intellexisse neque etiam legisse me simulem; id quod faciunt nonnulli, qui ex optimatium, ut ita dicam, numero esse capiunt; sed ingenue fateor nonnulla melius, nonnulla etiam peius a viris doctis explicata esse, idque non culpa eorum factum, sed penuria atque obscuritate rei pertractandae. Sed tamen Gepperti sententiam omnium minime verisimilem esse inter Aristophaneos constat.

CAPVT TERTIVM.

DE CHORO PACIS.

I. De habitu chori res perspicua est. Agricoliarum est Atticorum ad simulacrum Pacis deae eruendum a Trygaeo invocatorum cumque lignibus funibus aliis id genus rebus accurrentium. Cum choro autem prodeunt una ex aliis civitatibus graecis cives pacis cupidi, Boeoti Megarenses, Lacones Argivi, qui utrum per parodum theatri, quae proprie sic vocatur, an per parasceonii ianuam dextram introierint, incertum. Quodsi chori legitimi comites et pedissequi fuerint, ita ut chorus incolarum Atticorum per sinistram, peregrinorum per dextram appropierasset parodum, eos et ascendisse in proscenium, locum choro negatum, et descendisse rursus negotio confecto in orchestram, eosdem denique v. 730 supellectilem choreutarum non amplius necessariam asportantes orchestra sinistrorsum egressos esse consentaneum est. Sin autem per parascenia prodierint, iidem post deam liberatam in orchestram descendere eademque agere ratione iubentur. Iam dixerit forsitan quispiam, non convenire parachoreutis, ut ita dicam, Laconibus scilicet ceterisque, choreutarum, incolae qui sint Attici, supellectilem asportare. Quasi Athenienses his in rebus sibi ita constitissent, ut spectatores ubique veri specie decipi vellént. Nonne Trygaeus ὦ μηχανοποιε clamat, parum fidens machinae firmitate? Parachoreutae igitur ubi non iam peregrinorum personas agunt, servi fiunt choreutarum, vestium habitusque ratione habita nulla. Quin etiam

choreutas tantum singulos supellectilem agrestem attulisse crediderim: chorumque clamasse magis cantasseque quam in opus incubuisse, et simulavisse magis auxilium suum strenuum quam tulisse auxilium. Etenim qui poetarum verba nimis anxie premunt, ii commissae alicuius fabulae imaginem non nimis pulchram neque adeo veram sibi fingunt ac proponunt. Itaque verba τὰδε τὰ σκεύη παραδόντες (v. 730) non ad omnes choreutas pertinere dixerim: quamquam omnes an singuli supellectilem agresti ornati fuerint, parum refert. Neque chorum filiarum Trygaei, quas septem fuisse suspicor, partes suscepisse probabile est. Quae de re vide quae supra p. 40 sq. proposui. Item de variis chori comici carminibus quod iis quae in Proleg. ad Vespas cap. III disputata sunt addam, non habeo.

II. Parodum Pacis cum Equitum Nubium Avium apte compares in eo quod chorus evocatus prodit atque arcessitus. Rursum ei cum Acharnensium Equitum Avium parodo ea intercedit similitudo, quod chori cantus post paucos versus ab actore interruptitur. Iam quum parodus cantus sit chori progredientis suumque in orchestra locum occupantis, quot versus huic cantui concedendi sint quaeritur. Perspicuum est neque in Acharnensibus v. 280—283 neque in Equitibus v. 247—254 neque adeo in Pace v. 301—308 parodi nomine dignos esse: in Avibus vero ecquis v. 310 parodum dicat? Iam reliquae fabulae opem nobis ferunt. Ac Nubium parodus ex carminibus duobus antistrophicis constans aliquot actorum versibus in duas partes dirimitur, item Thesmophoriazuserum oratione praeconis satis longa; denique Ranarum parodus, praecedente ut in Thesmophoriazuserum et Pace parachoregemate, ratione eadem utitur. Alia igitur parodi comicae natura est, alia tragicae: quod raro in tragoedia factum est, ut chori parodus in partes actorum interlocutione quasi discerperetur, e. g. in Oedipo Coloneo v. 117 sqq., id saepenumero in comoedia fieri videmus. Itaque Nubium Thesmophoriazuserum Ranarum parodo duce in reliquis fabulis metro designari parodum contendimus. In Acharnensibus igitur quum sibi respondeant v. 284—301 et v. 335—346, versum autem 346 Dicae-

opolidis verba excipiant trimetro iambico scripta, ad illum usque versum parodus pertinet; id quod ipsa poetae verba liquide testantur. Porro in Equitibus parodus, quae incipit v. 247, finitur v. 277; quod idem vel scholiastarum unus videtur indicare voluisse, quum in cod. V. sit: καὶ πάλιν στίχοι τροχαϊκοὶ λβ', dum alius quidam melius: οἱ δὲ στίχοι—λζ'. Quae quidem parodus ab Acharnensium eo differt, quod metro ut ita dicam parodico, non antistrophico scripta est. Metrum autem parodicum dico et trochaicum et iambicum tetrametrum catalecticum. Rursus Avium parodus cum Acharnensium comparanda est propterea quod versus aliquot carmini antistrophico (v. 327—335 = 343—351) praemissos legimus: tamen ipsa parodus utrum hoc carmine finiatur an versu demum 385, quo inducias se velle chorus indicat, incertum est. Sed quum chorus post istum versum (cf. v. 400 ἀναγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταύτων etc.) suo in orchestra loco subsistere perspicuum sit, hunc parodo finem, quamquam modum excedere videtur, concesserim. — Pacis igitur parodus, eodem quo Equitum parodus metro scripta a v. 301 ad v. 336 pertinet, quo versu chorus aliquando finem saltandi facit et eiulandi. Ita et tempus et versus suppetunt ad saltandum, ad locum legitimum occupandum. Saltandi vero modi qui fuerint, intellectu facile est. Chorus enim non sueto quidem atque usitato gradu appropinquat, sed tamen carminis modos servans, eandem viam quam alias gradiendo, nunc saliendo saltandoque conficit. Neque, ubi v. 320 ὡς κοχάτω κτλ. salire magis quam saltare incipit, celerius procedit, sed laeto sonitu quatiunt pedes orchestrae campum, quatiunt iidem auram: id quod et apte et commode dum quasi aciem suam instruunt choreutae faciunt. Quid vero choreutae isti alarii? Prodeuntne in orchestram mediam cum choreutis legionariis se coniuncturi? An isti quasi parachoreutae ad pulpitem pergunt ibique consistunt? In Vespurum fabula chorum pueri comitantur lucernas gestantes multaque cum senibus confabulantes. Quidni in nostra fabula chorum mutarum personarum una cum choro legitimo in orchestra versari concedamus? quidni eundem saltasse? Sic enim res se ha-

bet: aut parcos atque egenos Athenienses fuisse credendum est fabularumque commissionem quam miserrimam fuisse, aut splendidos eosdem et magnificos omnemque in spectaculum tam rarum tamque exquisitum curam impendentes: fuisse igitur aut nunquam parachoregema aut ubicunque fabulae alicuius indoles id postulabat, et παραχορήγημα et παρασκήνιον et reliqua id genus supplementa ehoragum vel sua sponte vel lege ac consuetudine obstrictum suppeditavisse. Nostratium quidem longe maxima pars Athenienses parcos, miseros, egenos, pulchri expertes fuisse contendit: verum tamen Comicumne Nubes, Aves, Ranas componere potuisse credibile est, si committendae fabulae nulla libertas nullaque liberalitas concessa fuisset?

III. Veniamus ad parabases, antequam ad alia huius fabulae carmina. Sunt autem parabases duae, neutra τελεία. Ac prior quidem caret epirrhemate et antepirrhemate, altera tribus prioribus parabaseon partibus. De huius modi carminum natura atque indole vide sis quae post alios disputavi Proleg. ad Vespas p. 83 sqq. Commatium igitur parabasis prioris ex versibus anapaesticis tetrametris quinque constare scholiasta narrat. Quod si verum est, versum quintum mire corruptum esse apparet. Itaque fuerunt, qui ad anapaestos restituendos operam impenderent, fuerunt quoque, qui versum quintum esse trochaicum censerent, maxime codicis R. auctoritate moti. Quod utrumque ipsius Comici auctoritas defendit: qui quum in Acharnensibus Equitibus Thesmophoriazasis τὸ κομμάτιον ex anapaestis composuerit, in aliis fabulis, Nubibus, Vespis, Avibus, Ranis metrorum varietati indulgit; modosque partium parabaseos reliquarum quasi praelusit. Qua de re cf. Proleg. ad Vesp. p. 87 sq. Iam vero Pacis commatii versus quintus aut corruptus est penitus, aut, quae est Meinekii sententia admodum probabilis, e fabula aliqua competitoris alicuius satis sterili ac ieiuna repetitus. Certe post anapaestos quattuor versum sequi trochaicum, non ex more Graecorum fuisse dixerim. Neque omnino metrum trochaicum cum anapaestico a comicis coniunctum reperimus. Pariter novum quoddam metrorum coniungendorum genus in Vespasum com-

matio exhibitum est: quod tria proponat métrorum genera, anapaesticum, iambicum, trochaicum, connexa inter se duabus dipodiis trochaicis. Verum etiam trochaicum metrum ab iambico toto coelo distat; metrumque quod vocatur iambico-trochaicum ne per Diogenis quidem lucernam reperias apud comicos. Quid mirum? in Nubium commatio metrum dactylico-trochaicum mixtum legimus cum anapaestico, choriambico, iambico vel, ut simplicius dicam, iambico-anapaestico, ita ut metra inter se maxime contraria tanquam modorum, qui insequantur, rationem varietatemque praedicant. — Metrum strophae (v. 776—789=790—803) dactylico-trochaicum est. Itaque non recte Dindorfius *Metr. Aesch.* etc. p. 350 versus 782—784=796—798 in unum coniunctos metro choriambico uti voluit. Qui quum comparat *Vesparum* carmen III v. 526 sqq., non animadvertit, ibi systemata choriambica cum tetrametris iambicis coniungi. In nostro igitur carmine tres sunt eiusdem numeri versus, e dactylo et dipodia trochaica compositi. Versus porro 785=799 tetrameter dactylicus est cum dipodia trochaica, ita ut primi trochaei loco sit syllaba $\tau\rho\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omicron\varsigma$ $\text{—} \quad \text{—} \quad \text{—}$. Numeros vides simplicissimos esse; id quod in reliquarum parabasium strophis aequae licet deprehendere. In *Acharnensibus* 665—691 (675) versus cretici, in *Equitibus* 551—564 choriambici, in *Nubibus* 563—574 dactylico-trochaici, quippe v. 569—570 ex octo dactylis cum trochaeo constat, reliqui versus igitur, etiam si metro choriambico, quae est Dindorfii sententia, uti videntur, numero dactylico incedunt. Inter quos v. 571 sq.=603 sq. aut duos continet versus glyconeos, aut dactylicus est cum basi iambica: $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$, $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$; tertii loco dactyli syllaba est $\tau\rho\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omicron\varsigma$. Eundem versum Dindorfius ita disposuit: $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$, $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$, $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$, $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$, duos choriambos cum versu glyconeo esse explicans: quasi dispondeus possit choriambus esse. In *Vespis* 1060—1070 stropa trochaica est, versus secundi duo cretici duabus dipodiis trochaicis plane respondent; in *Avibus* 737—752 metrum dactylico-trochaicum, itaque v. 744: $\delta\iota' \acute{\epsilon}\mu\tilde{\eta}\varsigma \gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\omicron\varsigma \xi\omicron\upsilon\theta\tilde{\eta}\varsigma \mu\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega\omicron\upsilon$ item dactylicum cum anacrusi dixerim esse; quod idem in *Ranarum*

parabasi v. 682: ἐπὶ βόρβορον ἐζομένη πέταλον statuendum est, cuius strophā dactylico-trochaica est.

Altera Pacis parabasis metro utitur aequae simplici, v. 1118—1131 = 1151—1164: cretici sunt cum systemate trochaico: tribus dimetris creticis v. 1119—1121 praemissa anacrusis: cf. Rossb. Westph. Metr. p. 548. Ita in Acharnensium carmine parabatico v. 971—987 = 988—999 creticos excipit tetrameter trochaicus; ibidem alterius parabasis v. 1150—1161 = 1162—1173 choriambos sequuntur versus iambici, quorum ultimus memorabilis est, quum aut dipodias iambicas contineat, quarum pes posterior spondeus est, aut basin habeat iambicam, quae instar dipodiae sit: $\cup \cup$, $— \cup \cup$ — $\cup \cup$ — $\cup \cup$ — $\cup \cup$ — $\cup \cup$; pro quartae dipodiae pede priore syllaba τρίσημος est. Vtrum numerum praeferam ambigo: sed utrumque melius esse puto Dindorfii sententia versum ex tribus ordinibus compositum, baccheo cum cretico, iambico dimetro, ithyphallico censentis. Eius modi versus monstruosus est neque aut cani aut omnino recitari potest, omissio quod metra numerique inter se diversissimi et quasi inimicissimi conglutinantur. Equitum parabasis altera stropham habet dactylico-trochaicam v. 1264 — 1272 = 1290 — 1298, ter praecedente anacrusi; Vesperum (v. 1265—1274) ex versibus trochaicis catalecticis compositam esse recte iudicavit Dindorfius, in eo tamen falsus quod ante κεινῆ γὰρ ἤπερ Ἀντιφῶν septem minimum syllabas excidisse putavit, quum versui praecedenti quominus adiungatur nihil obstat. Quinque igitur systemata sunt trochaica, quas si in singulas dipodias velis dirimere, non repugnabunt. Avium strophā parabasis alterius (v. 1058 — 1070, a Dindorfio neglecta) trochaico-cretica est, sed trochaeorum loco plerumque spondei sunt, singuli fortasse creticis singulis respondententes, quod ad numerum pertinet; versus 1063. 1064 κτείνων — γαίᾳ coniungendi sunt. Item carminis parabatice Thesmophor. 947 sqq. numeri simplicissimi, licet ex parte corrupti. Itaque hac lege se obstrinxisse Comicum apparet, ut numerum stropharum diligentissime servaret neque diversa metrorum genera permisceret. Quod idem in carminibus minoribus factum esse, statim videbimus.

IV. Parodo chori carmen cretico-trochaicum paene annexum est, v. 346—360, bis repetitum v. 385—399 et v. 582—600, quod quum intra scenae fines et inchoetur et repetatur, neque στάσιμον vocari potest neque vero παραβατικόν. Aut idem igitur nomen, quod quibusdam Vesparum carminibus, huic quoque carmini indiderim, i. e. παρασκήνιον vocarim, aut nullum omnino. Cf. Proleg. ad Vesp. p. 33 sq. Quod carmen in tres partes disposuit Engerus de respons. p. 4 ita: „α' trochaicum tetrametrum excipit systema creticorum dimetrorum trium; β' duo trochaicos tetrametros duo sequuntur creticorum systemata ternorum dimetrorum; γ' trochaicum tetrametrum sequuntur tres cretici dimetri et unus trimeter.“ Verum primus strophae versus trochaico-creticus est, ex dimetro trochaico et dimetro cretico constans, atque iisdem prorsus numeris atque tetrameter trochaicus catalecticis utens. Quod ita esse plane docet cod. R., v. 346. 385. 582 corruptos exhibens, ut librariorum demum versus tetrametros efficere conatos esse appareat. Itaque hanc versuum formam genuinam esse contendo:

v. 346 εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν·

v. 385 μηδαμῶς ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ, μηδαμῶς, μηδαμῶς·

v. 582 χαῖρε χαῖρ' ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένους, φιλιτάτη.

Systema quod sequitur creticorum dimetrorum ternorum responsionem habet accuratissimam. — At media carminum pars varie laborat. In strophā enim sequuntur duo tetrametri; in antistrophā priori tetrameter prior corruptus est varieque tentatus. Equidem probo lectionem etiam a Bergkio receptam, qua versus efficitur trochaico-creticus, cum primo strophae versu 346 plane congruens. Porro in antistrophā altera excidit versus, propterea quod nihil nisi repetitus versus primus fuerit. — Iam restat atque obstat strophae ipsius versus tetrameter trochaicus, cui, quod ad numeros attinet, accuratissime respondet versus trochaico-creticus, quod vero ad syllabas singulas, non satis accurate. Itaque aut statuenda eius modi responsio, quum in se profecto nihil habeat difficultatis, aut pro οὐδὲ δύσκολον legentium οὐ δύσκολον, neglecto quod ultima syllaba brevis est, ut

- v. 388 τῷδε τῷ πράγματι. Iam hoc est mediae partis exordium
 v. 349 κοῦκέτ' ἄν μ' εὔροις δικαστὴν δριμύν, οὐδὲ (οὐ) δύσκολον
 οὐδὲ τοὺς τρόπους —
 v. 388 ταῦτα μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τῷδε τῷ πράγματι.
 Τρ. οὐκ ἀκούεις —
 v. 587 χαῖρς χαῖρ' ὡς ἤλθες ἡμῖν ἀσμένους φιλάττη·
 ἦσθα γὰρ μέγιστον —

Sed quae sequuntur creticorum systemata, ea, ut nunc se habent, parum sibi respondent. Si quidem strophae versus incorruptos esse iudicandum est, antistropha prior et altera emendandae sunt: verbo enim ἀντιβολοῦσιν in systemate cretico locus concedi omnino non potest. Itaque reponendum duco προσκυνοῦν, quod satis defenditur Equit. 156, Plut. 771. Tum vero, si intactum relinquimus versum 390 μὴ γένῃ παλίχτοτος, cretico respondet dipodia trochaica: accedit quod in versu sequenti ἡμῖν metro plane obstat. Hanc igitur propono lectionem v. 390

μηδὲ σὺ παλιγκότως
 προσκυνοῦσίν γ' ἔχῃς,
 ὥστὲ τήνδε μὴ λαβεῖν. —

Quamquam in strophā sunt paeones duo, quibus respondere iuventur duo cretici προσκυνοῦσίν γ' ἔχῃς. Sed in re tam incerta periclitandi locus est, salvo lectoris iudicio. Quare si quis aliam praetulerit lectionem, non repugnabo: ipse aliquot afferam:

μη γένῃ παλίχτοτος | προσκυνοῦντί μοί σ' ἄναξ,
 προσκυνοῦμέν σ' ἄναξ,
 λισσόμεθα δέσποτά σε, etc.

In antistropha altera maxime offendet γὰρ bis positum: ἦσθα γὰρ et μόνῃ γάρ: tum vero syllaba μο- strophae et antistrophae plane repugnat; itaque omissa vocula γὰρ verba transponenda arbitror et κῶφέλεις scribendum: v. 589

πᾶσιν ὀπόσοι γεωρ-
 γὸν (-γοῦ) βίον ἐτρέβομεν
 κῶφέλεις ἡμᾶς μόνῃ.

Ceterum creticus pro paeone etiam v. 393. 398. 592 positus. Reliquae virorum doctorum coniecturae suis locis memorabuntur.

Quod ad modos carminis, eosdem ter repetitos esse ex ipsa versuum compositione apparet: ipsumque Trygaeum in antistrophe priori versum suum 389 ad chori modos cecinisse necesse est.

V. Versus, qui ab actoribus choroque, dum Pacis simulacrum protrahunt, recitantur, ex parte antistrophici sunt. Ac Bergkii quidem post Dindorfium, ut alios mittam, v. 459—472 et 486—499 sibi respondere indicavit. Verum responsio neque perfecta est neque poetam responsionem omnibus numeris absolutam voluisse opinor. Modi sanequam fuerunt, quibus uterentur viri strenue laborantes: eosque repetitos esse perspicuum est. Attamen interiectionum metra libera sunt ac soluta, satisque provisum, modo numerus servetur: quippe nautae, opifices, fabri, quum in idem negotium una incumbunt atque unitis viribus, ita se vel vicissim vel mutuo exhortari solent: non tamen syllabas metiuntur. Iam vero Dindorfius ὦ εἶα vocavit palimbaccheum, εἶα μάλα paeonem, ἔτι μάλα proceleusmaticum, cui dactylus responderet, quasi ex talibus monstris sanus posset carminis numerus effici. Quem equidem iambico-anapaesticum esse video, responsione ut dixi utique libera. Iambico igitur metro utuntur praeter anapaestos versus reliqui omnes; ita ut interiectiones vel acclamationes, quae antecedunt, quinque dipodias iambicas aequent. Necesse ergo est acclamatio ἔτι μάλα idem habeat metrum quod εἶα μάλα, syllaba ἔ — igitur producatur. Quod quidem in exclamationibus fieri posse docet Equitum v. 10, quo vocula μὲν et corripitur per ludibrium et producitur; item vocula ὅ Plat. 895; item Lysistr. 294. 304, ubi scribendum φὸ φῶ, φὸ φῶ. Cf. Av. 228. Pac. 195. 317. 345. 459. Iam si voces E. ὦ εἶα X. εἶα μάλα E. ὦ εἶα ἔτι μάλα trimetrum iambicum velis nuncupare, vel trimetri iambici numeros praebere dicas: apte eas cani posse intelligas. Quae sequuntur voces ὦ εἶα ὦ εἶα dimetrum iambicum efficiunt, utraque dipodia catalectica, ut in antistrophe μικρόν γε κινουμέν. Porro voces εἶα νῦν, εἶα ὦ v. 467. 468, quae creticorum speciem praebent, dipodiarum iambicarum instar sunt, quarum primae syllabae τρίσημοι. Ceterum in antistrophe, si qua est, νῆ Δία parum respondere v. 462 ἔτι μάλα

nihil mirum, modo numerus versus servetur. Contra si cum cod. R. v. 462 εἶα ἔτι μάλα et v. 489 εἶα νῆ Δία legimus, corrigendum est εἶ' ἔτι, utroque loco corripiendum εἶ —. An legendum v. 489 ναὶ μὰ Δία? Quidquid coniciis, numeros iambicos esse certissimum est. Anapaesti vero qui sequuntur ex parte mutili sunt: v. 461, cum praecedat Trygaei Mercuriique et reprehensio et exhortatio, chorus tanquam se defensurus respondisse videtur: ἔλκομεν, ἀλλ' ἄγεθ', ἔλκετε καὶ σφέ, cui v. 496 plane similis: ὡς κακόνιοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν. Denique versum 491 supplendum dixerim ita: οὐχοῦν δεινὸν τοῦτ' ἔστ' ἄνδρες. Reliqua expedita sunt. — Hoc igitur carmen quod antistrophicum esse concedimus iisdem modis bis recitatis, sequitur quasi epodus quaedam metro iambico, ita tamen composita ut prima dipodia contineat duos anapaestos. Reliquos versus tres recte disposuit Dindorfius, sed de clausula exclamationum non recte videtur iudicium tulisse vel dimetrum vel tetrametrum constituentem esse censens. Si quidem primum versum animadvertimus, (sunt enim tres in nostris editionibus): ὦ εἶα νῶν, ὦ εἶα πᾶς, duas deprehendimus partes, alteram vocula νῶν, alteram vocula πᾶς terminatam. Vtramque ergo partem paullum amplificatam esse arbitror ut efficerentur dimetri iambici catalectici,

ὦ εἶα εἶα εἶα νῶν,
ὦ εἶα εἶα εἶα πᾶς:

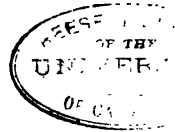
quos si etiam saepius repeti velis, non repugnabo. Contra ut nunc se habent versus apud editores varios neque apte cani possunt, carent enim numeris necessariis, neque igitur homines strenui ad talium versuum modos laborare.

VI. De metro choriambico v. 856 sqq. disputavit Engerus de respons. p. 9. Qui quum tantum v. 856—858 = 860—862 et v. 909—911 = 913—915 sibi respondere dixerit, melius rem egisse videntur editores, qui et tetrametros iambicos et systema iambicum reddiderint antistrophicum, ut versibus 856—867 responderent v. 909—921. Perspicuum est, modos repeti versuum choriambicorum; at tetrametrum iambicum v. 855. 912 recitarit-ne Trygaei actor an cecinerit incertum. Eundem et hos et re-

liquos tetrametros v. 863. 916 et systema iambicum v. 865—867 = 918—921 cecinisse, item chorum versus 864. 917 crediderim. Ceterum v. 860 sive nominativus sive vocativus est, legendum γέρων; contra v. 1349 syllaba brevis nihil habet offensiois, quum versus sequens ab aliis canatur, cf. supra v. 920. Ὀμιλον neque necessarium et systematis metrum offendit; id quod recte editores animadverterunt. Iam quum Trygaeus post systema iambicum, quod quum modis quasi volubilibus nullaque intermissione (ἀπνευστι φδόμενον) canatur, πνίγος possumus recte vocare, trimetro iambico loqui pergat; satis documenti arbitror esse versus illos ab actore cantatos esse. Eius modi autem systemata et iambica et trochaica et anapaestica versibus trimetris vel tetrametris catalecticis saepenumero annexa, πνίγους nomine recte uti posse, in Proleg. ad Vesp. p. 80 dixi. Tale igitur πνίγος in nostra fabula exstat v. 339—344, trochaicum, cui alterum v. 571—581 tantum non respondet: item v. 652—656 trochaicum; denique v. 1311—1319 anapaesticum. Quae si quis cantata esse contenderit, assidue me assentientem habebit.

VII. Sequitur alterum carmen iambico — anapaestico — choriambicum, v. 939—955 = 1023—1038; in eo comparandum cum proxime antecedenti, quod chori cantus a Trygaeo bis interpellatur. Chorus igitur primum canit tetrametrum iambicum, admissa in pede quinto pausa v. 939, in versu antistrophico 1023 deest iambus et syllaba τρίσημος. Suppleverim σέ τοι θύρασα χρῆ μένειν καὶ μένοντα τοίνυν. Sequitur tetrameter anapaesticus cat. v. 940 sq., sive systema anapaesticum ex dimetro acatalectico et catalectico constans; tum post Trygaei versum quasi intercalarem carmen iambico-anapaesticum, cuius versus primus incipit ab iambo, cui in antistropha respondet spondeus, item v. quartus (946) ab spondeo, respondente iambo; quintus versus, dimeter iambicus in stropha etiam secundum iambum habet solutum. Denique post duos Trygaei tetrametros carmen chori iambico-choriambicum. Anacrusis ter anceps, v. 951—952 = 1034—1036, quo de usu vide Engerum de resp. p. 9. Ceterum Engerum et editores recentiores in his versibus et emendandis

et distribuendis secutus sum. — Item anacrusis anceps in versibus choriambicis, quos Dindorfius glyconeos cum basi monosyllaba, scholiasta ad v. 1329 ionicos appellavit. Horum versuum eosdem fuisse modos, quos versuum 951 sqq., perquam est verisimile, namque eiusdem numeri versus ut iisdem modis utantur, rei natura monet. — Vides igitur carmina Pacis fabulae quam simplicia sint, quam tenuia, ut aptissime Pacem cum Acharnensibus possis comparare.

CAPVT QVARTVM.

DE SACRIS PACI DEAE FACTIS DEQVE REBVS
SACRIFICALIBVS ARISTOPHANI
COMMEMORATIS.

I. Trygaeus posteaquam in terram redux Oporam servo lavandam, Theoriam senatui colendam tradidit, interrogatus a servo v. 913

ἄγε δὴ τί νῦν ἐντευθενὶ ποιητέον;

non statim ad epulas ruit comissabundus, sed praecepti illius Homerici bene gnarus memorque: αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη
vel αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσαν vel αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο — prius Paci deae sacra facere statuit. Quod tamen Comicus non tam ut Pacem deam eiusve simulacrum spectatoribus procul dubio omnibus conspicuum coleret quam ut vatium specimen taeterrimum Hieroclem carperet, Trygaeum iussit respondere:

τί δ' ἄλλο γ' ἢ ταύτην ἰδρυτέον χύτραις,

non alienum est comparare vel Vesperum scenam, qua Bdelycleo patrem vitae cultioris expertem docens mores Atheniensium convivales leviter perstringit, vel Avium, qua Prometheus aliique tanguntur novi regni cultores. Ex quo intelligi potest, Comicum non sacrorum indolem ut malam aut obsoletam reprehendere voluisse, ut noluit iudiciorum rationem castigare; sed vates quosdam impuros ac libidinosos pariter atque iudicum complurium furorem iudiciale. Iam vero gratias agamus habeamusque Co-

mico, rerum domesticarum scriptori facetissimo atque acutissimo, quod nos et de rebus iudicialibus et de rebus ad sacra pertinentibus, quas posthac res sacrificales liceat nuncupare, lepidissime fecit certiores. Agemus autem ita ut scena Pacis fabulae v. 913 sqq. duce res sacrificales enumeremus singulas, quaeque Aristophanis aetate ratio modusque sacrificiorum fuerit, ostendamus. Qua in re quum tanta commentationum omnis generis copia suppetat: in uno fere Aristophane versari et utile et necessarium erit, ne vel actum agere videamur, neve id saltem novi nos protulisse ignoretur, quod potissimum Comicum in describendis enumerandisque rebus sacris secuti simus.

II. Tres igitur quum sint sacrificii a Trygaeo fasti partes, praeparatio, sacrificatio, epulae sacrificales, de singulis deinceps dicendum est. Tres fere sacrificiorum, quae ἔμπορα (Suid. Hesych. s. v.) vocantur, partes fuisse docet Homerus II. α, 458 sqq. Od. γ, 439 sqq. ξ, 414 sqq.; Apollon. Rh. α, 402 sqq. Nonn. Dionys. V, 3 sqq. Praeterea conf. Eurip. Iphig. Aul. 1563 sqq. Herodot. I, 132; Straton. com. ap. Ath. IX p. 382 c, Mein. Com. IV p. 545 sqq. Quod vero Euripides Electr. 791 sqq. (ut Hercul. fur. 922 sqq.) duas solummodo partes descripsit, fabulae dandum est argumento, videlicet sacrificio Aegisthi nece interrupto. Iam ut ad primam quam dixi partem statim aggrediar — nam de reliquis omnibus, quae ad sacra Graecorum pertinent, consulendi C. F. Hermannus, licet genere dicendi nimis contorto, ut solet, usus sit, et Schoemannus, qui multo planius ac liquidius disputavit — Comico auctore ad praeparandum sacrificium pertinent haec: βωμός, κανοῦν, δλαί, στέμμα, μάχαιρα, πῦρ, χέρνιψ, σχίζα (δαλλον). En Comicum vel Polluce locupletiozem! qui I, 33: τὰ δὲ πρὸς θυσίαν σχίζαι, σφαγίδες, κοπίδες, πελέκεις, ὀβελοί, λίκνα, κανᾶ, χέρνιβες· τὰ γὰρ πεμπώβολα καὶ οὐλοχῦται καὶ τὰ τοιαῦτα ποιητικά. Homerus Od. γ l. l. χέρνιβα vocat (ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι), οὐλάς, κανοῦν, πέλεκυν, ἀμνίον, σχίζας, πῦρ, οἶνον, ὀβελούς, πεμπώβολα: idem in sacrificio ab Eumaeo facto Od. ξ v. l. ἐσχάρην, ξύλα (σχίζας), πῦρ, ἀλφίτου ἀκτῆν, ὀβελούς: idem denique II. α. v. l. βωμόν, χέρνιβα, οὐλοχῦτας, πῦρ, σχίζας,

οἶνον, πεμπώβολά, ὄβελοός, quibus rebus addenda caedendi secandique instrumenta versu 459 indicata. Porro Euripidi l. I. commemorantur βωμός, χέρνιψ, σφαγεῖον, κανᾶ, πῦρ, (λέβητες ἀμφὶ ἐσχάρας), προχύται, σφαγίς, Δωρίς, κοπίς (Φθιάς). Nihil novi Apollonius, nisi quod ῥόπαλον vocavit, quod Homerus σχίζαν δρυός, neque novi quidquam Nonnus, qui tantum nomina quarundam rerum mutaverit. Iam vero praeter has res proprie sacrificales ad praeparationem sacrificii pertinent vota precesque sacrificantium, pertinet etiam delectus aut victimae aut hostiae immolandae, pertinet denique tota sacri faciendi institutio. De ipso igitur sacrificii genere quum Trygaeus cum choro agat, de eodem nos disserere ex rei natura apparet esse.

III. Ac primum Trygaeus Pacem deam vel simulacrum eius in hyperscenio conspicuum ollis leguminum dedicandum esse censet. Haec igitur ἱδρῦσις, dedicatio sive constitutio sacrificii, rem sacram praecedit. Verbum ἱδρύσθαι, Comico usitatum, praeter constituendi notionem etiam colendi venerandique habet, ut Pac. 1082 Εἰρήνην εἶλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερῆω; item Plut. 1153. 1191. 1193. 1198, tribus prioribus locis dedicandi vel collocandi, cf. schol. ad v. 1191, quarto colendi notio valet, quod additum est χότρας αἴς — cf. schol. Pac. v. 914 (923), Bergk. ap. Mein. II p. 1048. Vtraque notio in fragmentis Menandri superest, cf. Ind. Mein. C. V s. v.; contra condendi exstat Thesmoph. 112 in versu tragico; sicut apud tragicos poetas notio condendi collocandique usitatior est. Ceterum cf. C. F. Herm. Gottesd. Alt. p. 80. 108 sq. Hanc igitur ἱδρῦσιν quum χότρας fieri velit Trygaeus, non tam e civium more ac consuetudine facere quam irrisione quadam uti videtur, a qua Comicus ne in gravissimis quidem rebus maximeque a se commendatis abstinet. Vsum autem ollarum explicat schol. Plut. 1198: ἔθος ἦν ἐν ταῖς ἱδρύσεσσι τῶν ἀγαλμάτων ὀσπρίων ἠψημένων χότρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἡμφιεσμένων: easdem etiam καθίσκουος appellari auctor est Anticlides apud Athen. XI p. 473 c. Tenuem vero ac vilem hanc dedicandi sacrificandive rationem esse et ipsa chori verba: ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον, indicant

(unde *Hermis* in *viis* antequae aedes positus ita ab Atheniensibus rem divinam factam esse apparet), et scholiasta explicat: ὡς εὐτελοῦς οὐσης τῆς θυσίας ἐκ τῶν ἄλλων i. e. prae ceteris. Neque obstat quod *Plutus* in fabula cognomine, deus aequae recens atque ab ipso poeta fictus, eadem ratione dedicatur. Quamquam non dixerim hoc per ollas dedicandi colendique genus tantum minorum gentium diis contigisse. Iam vero hanc ἱερῶν etiam ἔμπυρον fuisse idem *Comicus* testis est, qui *Trygaeum* quaerentem faciat, utrum dea *λαρινῶ βοῖ* an δὲ an οἶ sit dedicanda. Quem ut ipso verborum lusu spectatores delectaret inusitata aut etiam falsa dixisse quis credat? Immo verbis rebusque cuiusvis notissimis utitur, quibus non sacrorum sanctitatem ac religionem sed alia quaedam, imprimis ut assolet aut populi universi aut hominum quorundam vitia carpat. Itaque vel inventa vel adhibita sunt verba *βοηθεῖν*, *ὕγια*, *οἶ*, quae tribus hostiarum immolandarum generibus perquam vulgaribus responderent. Quid plura? nempe ovis *Paci* deae immolatur.

IV. Sacrificii igitur genere constituto, ovem arcessi *Trygaeus* iubet ipse aram in qua sacrificetur paraturus. Hanc arae speciem quantumvis vilem et exiguam — servus enim dextrorsum eam circumire iussus, ἰδοῦ, inquit, λέγοις ἂν ἄλλο, περιελήλυθα v. 948 — in medio proscenio ante domus ianuam collocat, non quo spectatoribus sacrificandi ratio monstraretur, sed quod moris erat sub divo sacra facere. Etenim *Eumaeus* Homeri *Od.* l. 1., dum omnia sacrificantis officia explet, intra aedicularum parietes suam immolat proprie hospiti coenam paraturus, qua in apparanda οὐδὲ λήθεται ἄρ' ἀθανάτων. Itaque haec sacrificatio fit ἐπ' ἐσχάρῃ (v. 420), in ipso igitur aediculae foco, quae vox quid significet et quomodo differat a βωμός, ἐστία et βόθρος, satis declaratur a scholiastis et lexicographis, cf. *Ammon.* s. v. βωμός, p. 32 sqq. *Valck.*, *Harpocr.* Phot. s. v. ἐσχάρα, *Apoll. lex. Hom.*, *Bekk. Anecd.* p. 256, 32 et 40, 15 s. v., *Poll.* l. 8; IV, 192; *schol. Eur. Phoen.* 274. 284; *Porphyr.* de antro *Nymph.* 6, quem *Nitzschius* excitavit ad *Od.* x 517; *Eustath.* p. 1564, 28 et 1575, 39. Iustum autem sacrificium, sive publicum fuit sive privatum,

licet veterum diserte ipsoque verbo, quod sciam, tradiderit nemo, ὑπαίθριον fuisse et sacrificiorum descriptiones quae supersunt satis indicant et vel ipsius Mercurii verba defendunt, querentis Od. ε, 100:

τίς δ' ἄν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρόν ὕδωρ
ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, ὅτε θεοῖσιν
ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας:

vel etiam Neptunus Od. α, 25:

ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἐκατόμβης:

immo vero Comicus Plut. 659:

ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἤμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῶν πόπανα καὶ θυλήματα
καθωσιώθη μέλανος Ἡφαίστου φλογί,
κατεκλίναμεν κτέ.

et Av. 1231:

μηλοσφαγεῖν δὲ βουθύτοις ἐπ' ἐσχάrais
κνισᾶν τ' ἀγυιάς.

Sed haec hactenus; nam cum uno Aristophane res nobis est. Qui quum verbum βωμός eadem ubique significatione arae adhibuerit, dum Homerus e. g. Od. η, 100 basis vel suggesti notionem iubet uti, eodem tamen sensu etiam ἐσχάρα dicit Av. 1231. Quae vox utramque significationem habere videtur Ach. 887 ἐξενέγκατε τὴν ἐσχάραν μοι, focum significat Vesp. 938, obscœna est Eq. 1286. Eadem notionum varietas in fragmentis comicorum obvia, cf. Ind. ad Mein. Com. V s. v. βωμός et ἐσχάρα.

V. Ara collocata Trygaeus iterum domum intrat a choro et laudatus et monitus v. 934 sqq. Statim vero ut supra cum rebus ad sacrificium necessariis redux ultima chori verba audit, non tamen ut paullo ante respondet. Antea enim verba ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ' respondent ad chori verba κατὰ καιρόν. Affert igitur: τὸ κανοῦν, ὀλὰς ἔχον καὶ στέμμα καὶ μάχαιραν, tum vero πῦρ; sed affert una res nonnullas non commemoratas, quae ad aram pertinent, quaeque paullo infra nominantur, χέρνιβα dico (v. 946) et δαλίον sive σχίζας (v. 949). Servus ni fallor solummodo ovem immolendam adducit. Vnde collegerim, res istas sacrificales, quas modo enumeravi ex Aristophane, servis

non utique patuisse sed in dominorum fuisse potestate ab ipsis conservatas locoque certo reconditas.

Τὸ κανοῦν igitur, canistrum, quod et ξύλινον et πλεκτόν fuisse tradit Athenaeus IV p. 152 c., quod idem χάλκειον vocat Homerus Π. λ, 630 et χρύσεια κάνεια Od. γ, 355, iam apud Homerum οὐλάς continet Od. γ, 441 sq. Estne ab altero canistro, ἀρτοφόρῳ, totiens ab Homero quasi decantato (σίτος ἐν κανέῳ, κανέοισιν) diversum? Quod ad genus speciemque, vix crediderim eo maxime adductus, quod epulae tanquam altera pars sunt sacrificiorum. Neque vero magnitudine canistra differre contenderim, licet quae in coena quotidiana adhibebantur, ea minora fuisse videantur, Trygaei autem canistrum praeter οὐλάς et στέμμα contineat et μάχαιραν. Quid vero? si μάχαιρα scribendo contendamus, canistrum etiam hoc loco tantum mola (salsa?) repletum esse, cultrum vero et coronam vix superimpositam, quo facilius a sene afferretur? Compares, quod Homerus Od. δ, 131 canit hospitem Aegyptiam Helenae dedisse τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον

ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο,
τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα
νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
ἤλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.

Rursus Cyclops Od. ι, 247 caseos recens pressos

πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν:

in clipeo autem Achillis Π. σ, 567

παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡίθεοι ἀταλά φρονέοντες
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθδέα καρπόν.

Sed adversantur quum multa alia tum scholiastae explicatio ad Apoll. Rhod. α, 409: οὐλοχύτας: οἱ μὲν τὰ κανᾶ, ἐπεὶ δι' αὐτῶν φέρεται τὰ πρὸς θυσίαν, οἱ δὲ τὰς κριθάς, ἐπειδὴ ἔλας ἔβαλλον ἐν τοῖς βωμοῖς. Cf. Eur. Electr. 1142 κανοῦν δ' ἐνήρκεται καὶ τεθηγμένη σφαγίς: ibid. 810 ἐκ κανοῦ δ' ἐλὼν Αἰγ. ὀρθὴν σφαγίδα. Iam reliquos et Comici nostri et comicorum locos percenseamus. Ac primum scholiasta ad Pac. v. l. Platonis comici versum affert, quo defendat lectionem μάχαιραν: ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῷ ἢ μάχαιρα ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι. Πλάτων ἐν Παιδαρίῳ

Φέρε τοῦτ' ἐμοὶ

δείξον τὸ κανοῦν μοι δεῦρσ πῆ μάχαιρ' ἔνι.

Ita Meinekius Com. II p. 647 quum post Kusterum edidisset, tamen scribendum suspicatur vel δείξον τὸ κανοῦν δεῦρ· εἰπέ μοι, μάχαιρ' ἔνι; vel εἰπέ, μὴ μάχαιρ' ἔνι; Sed Dindorfius tantum πῆ mutavit in μή. Quo cum loco compares Eur. Iphig. Aul. 1565

Κάλχας δ' ὁ μάντις ἐς κανοῦν χρυσήλατον

ἔθθηκεν δὲξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας.

Porro Diphilus ap. Stobaeum Flor. LVII, 2, Mein. Com. IV p. 417 loco sanequam corrupto asellum omnibus rebus ad vitam necessariis onustum cum canistro comparat, in quo, quod Meinekii est aditamentum, quidquid ad sacrificium pertineret, condebatur. Quibus locis quum canistrum sacrificale maius quoddam fuisse ostendi videatur, reliquis tamen similis notio non inest. Simpliciter vocatur τὸ κανοῦν in versu Pherecratis ap. Bekk. Anecd. p. 358, 4, Mein. Com. II p. 323, et Philemonis ap. Photium et Suidam s. v. *τηνάλλως*, Mein. Com. IV p. 16; simpliciter etiam ab Aristophane Ach. 244. 253; Av. 850. 864, quibus tamen locis sacrificium ἄπυρον parari perspicuum est. Aliis denique τὸ κανοῦν ἀρτοφόρον significatur, ut Platonis versu ap. Zenobium Cent. II, 31, Mein. Com. II p. 618, ubi legitur: *φησι γὰρ ὁ Δίδυμος* ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐχομίζετο: et Nicostriati ap. Athen. III p. 111 c, Mein. Com. III p. 284 — τὸ πάχος (scil. τοῦ ἄρτου) ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. Itaque tria canistrorum non dico genera sed specimina et quasi eiusdem generis exemplaria in usu fuisse probabile est, omissis aliis permultis ad varios vitae quotidianae usus idoneis: τὸ κανοῦν sacrificale, τὸ κανοῦν ἀρτοφόρον, τὸ κανοῦν, quod in sacrificiis ἀπύροις adhibitum a canephoris ferebatur. De canephoris vide, quae conguessit C. F. Herm. Gottesd. Alt. p. 173 sq. § 36 et p. 278, § 54; Schoem. Gr. Alterth. II p. 373, alii. Iam vero etiamsi lectionem veram esse μάχαιραν concedamus Pacis l. 1., tamen etymologiam scholiastae et Etymologi ineptam esse ducimus, quorum hic p. 489, 9: κανοῦν, εἰς δ φέρονται ἱερουργικαὶ μάχαιραι. σημαίνει κυρίως τὴν μάχαιραν, οἶοναί τὸ καίνειν ἔχον κείμενον, ὃ ἐστὶ κόπτειν· ἀπὸ τῶν γινομένων

ἐν ταῖς θυσίαις σφαγῶν. Cf. Orion. p. 83. Similiter sed corrupte schol. Pac. v. l., ubi vide Dind., uterque nisi fallor ipso Aristophanis versu edoctus. Quod tamen Etymologus statim emendat et quasi reprimit, quum pergit: σημαίνει δὲ καὶ κανίσκιον. παρὰ τὸ χαίνειν χανοῦν καὶ κανοῦν ἀπὸ τοῦ κεχηνέαι. Τὸ κανοῦν autem quam sit necessaria sacrificii pars praeter reliquos locos a nobis iam allatos praesertim hi ostendunt: Eur. Iphig. Aul. 435 ἀλλ' εἶτα καπὶ τοῖσιδ' ἐξάρχου κανᾶ, ibid. 1565. 1569; Dem. κατὰ Ἄνδροτ. p. 618 ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἀφόμενον καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην ἐσόμενον οὐχὶ προειρημένον ἡμερῶν ἀριθμὸν ἀγνεύειν ἀλλὰ τὸν βίον ἡγνευκέαι — Cf. Poll. X, 65 καὶ κανοῦν δὲ ἀναγκαῖον ὑπεῖναι. Praeterea ut hoc postremo addam Pollux I, 30 praeter κανᾶ nominat λίκνα, cribra, vannos; qua de voce Harpocrat. et Suid. s. v. λικνοφόρος: τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειόν ἐστιν. ὁ τοῦτο οὖν φέρων λικνοφόρος λέγεται ἄν. Sunt autem αἱ λικνοφόροι, ut docet Athen. V p. 198 e, et οἱ λικν. apud Dem. περὶ τ. στεφ. p. 313, contemptim de Aeschine addentem καὶ λικνοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος, quasi hoc tantum mulierum sit munus. Quomodo igitur αἱ λικνοφόροι et αἱ κανηφόροι, τὰ λίκνα et τὰ κανᾶ inter se different, nemo, quod sciam, veterum exposuit; τὰ λίκνα tamen ad suppellectilem sacrificalem transportandam adhibita fuisse, vel natura rei videtur docere. Quid ergo impedit, quo minus aut λίκνα idem atque κανᾶ significare, aut in cribris reliqua praeter ὄλλας asservari et transportari contendamus? Ceterum de λικνοφόροις vid. C. F. Herm. l. l. p. 175, § 36; de Baccho Licnita Schoem. l. l. II p. 446, C. F. Herm. l. l. p. 335 sq. § 64.

VI. Hoc igitur in canistro erant αἱ ὄλαι, quae Homero dicuntur vel οὐλαί vel οὐλοχόται magis propter versum quam ut altera pars verbi praeferatur, quaeque unde originem duxerint, satis expositum est a Buttmanno Lexil. I p. 191, suffragante Schoemanno l. l. II p. 212, dissentientibus C. F. Hermannō l. l. p. 129 § 28 et quem uterque laudavit Sverdsioeo in Iahnii Jahrb. Suppl. IV p. 439 sqq. Atque ex ὄλος verbum ortum esse censet

schol. Hom. II. α, 449, Suid. s. v. οὐλοθυτεῖν, qui addit: καὶ τὰς μὲν κριθὰς μέχρι νῦν ὄλας χέουσιν οἱ ἐπιθύοντες ταῖς σπονδαῖς, schol. Pac. 962: δέον εἰπεῖν „ῥῖπτε τῶν ὄλων κριθῶν“ νῦν εἶπε γενικῶς. Hesychius s. v. ὄλαι dedit κριθαί, correctus tamen ab Albertio; idem οὐλοχότας explicat κανᾶ, vel ab Homero — οὐλ. προβάλοντο refutatus; cf. Apoll. lex. Hom. p. 124. Contra Porphyrius de abstin. II, 6 Graecos primum integro hordeo usos μοχ φαιστὰς κριθὰς, i. e. farinam in sacrificiis adhibuisse narrat. Breviter schol. Pac. 962 ὄλαι αἱ πρὸς θυσίαν κριθαί. Molam vero salsam (Romanorum) οὐλάς fuisse explicant Eustathius p. 132, 25 — κριθαὶ μετὰ ἄλων, schol. Ar. Equit. 1167 ὄλαι αἱ μεθ' ἄλων μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι, Etym. M. s. v. οὐλοχότας προβάλοντο p. 641, 29; schol. Apoll. Rhod. α, 409; schol. Hom. II. α, 449 κριθὰς μετὰ ἄλων μεμιγμέννας ἐπέχεον τοῖς ἱερουργουμένοις ζῴοις πρὸ τοῦ θύσθαι: id quod, quanquam ab omnibus ut videtur recentioribus (cf. Mefnek. Com. IV p. 559) respuitur, defendi posse ipsis Homeri verbis videtur Od. λ, 122

εἰς ἧ κε τοὺς ἀφίκηται οἱ οὐκ ἴσασι θάλασσαν,
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν.

Nam, quem Hermannus laudavit, Athenio, poeta comicus apud Athen. XIV p. 661 a, (de quo vid. Mein. Com. I p. 489, IV p. 557 sqq. qui Atheniconi ei nomen fuisse cum Dindorffo censet allato titulo e Boeckhii Corp. Inscr. II p. 201, 16), nonne tempus etiam Homero antiquius describere videtur? Praeterea Hesychius s. v. οὐλοχόταις exhibet κριθὰς πεφρυγμένας, Equidem aut tuso aut etiam tosto aut integro hordeo Graecos usos propterea dixerim quod Pausanias I, 41, 9 de sacro, quod Megarenses Tereo faciant, narrat: καὶ θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος, ψηφῖσιν ἐν τῇ θυσίᾳ ἀντὶ ὄλων χρώμενοι. Quidni φαμμῶ? utrumque videlicet hominibus egenis atque esurientibus patebat, sed hordei integri loco calculis utebantur, farinae loco arena uterentur. Hordei autem sacri usus quam sit necessarius ad sacrificia, docet etiam Agatharchidis narratio ap. Athen. VII p. 297 d, Boeotias anguillas copaides hordeo conspersas diis immolasse, cf. Mueller.

Fragm. Hist. III p. 190. 192; item Herodoti I, 132 quomodo differant Graecorum sacra a Persarum narrantis; Persae enim οὔτε βωμοὺς ποιεῦνται οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι μέλλοντες θύειν· οὐ σπονδῆν χρέωνται, οὐκὶ ἀδλῶ, οὐ στέμμασι, οὐκὶ οὐλῆσι. Idem Herodotus οὐλὰς totius instar sacri nominat I, 160, ubi οὐλὰς κριθέων πρόχυσιν ἐποιεῖτο idem significat quod Homeri οὐλοχό-
τας προβάλοντο. Eur. Electr. 803, Apoll. Rh. α, 425 προχύτας praebent pro οὐλοχότας, cf. schol. ad v. Οὐλοχόται denique, quod poetarum verbum esse Poll. I, 33 docet, apud Homerum ab altero nomine οὐλαί nusquam differt, itaque Od. δ, 760 legimus ἐν δ' ἔθαρ' οὐλοχότας κανέφ.

VII. Praeterea in eodem canistro τὸ στέμμα, quod omisit Pollux I, 33, esse narratur, ac res reliquas vel contegere et obvelare. Schol. Pac. 942: εἰώθασιν ἐπὶ τὸ κανοῦν τὴν μάχαιραν φέρειν κατακρύπτοντες αὐτὴν ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι. Στέμματα proprie sacerdotum et sacrificantium sunt. Itaque Pisthetærus Av. 893 sacerdoti molesto: ἀπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ οὐ καὶ τὰ στέμματα. Plut. 39 τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; scil. τῆς προφητίδος: schol. στέφανοι ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἔκειντο, οὗς ἡ Πυθία ἐν τῇ κεφαλῇ φοροῦσα ἐμαντεύετο. Tum vero deorum. Plut. 686 Cario supplex ἔχει τὰ στέμματα, quibus Aesculapium adoret; schol. ὡς ὑγίαιας ἔφορος στεφανηφόρος, scil. Ἀσκληπιός. Corona igitur et deorum et sacerdotum et sacrificantium est ornamentum in sacrificiis adhibitum. Eur. El. 778 de Aegistho sacra facturo: δρέπων τερείνης μωροίνης κάρη πλόκον. Cf. Hom. II. α, 14 cum schol. et Eust., et α, 28. Coronas autem in templis asservari testantur Batrachomyomachiae auctor v. 179, Thuc. IV, 133. Contra κράσπεδα στεμμάτων Ar. Vesp. 475 fimbriam significat e taenia suspensam recteque schol. Ῥ. ὅτι ἀρχαῖοι στέφανοι κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος κράσπεδα εἶχον. Item coronae in epulis adhibitæ στέμματα vocabantur, ut testatur Antiphanis fragmentum apud Athen. I p. 28 f. Mein. C. III p. 144:

οἶνός τε Θάσιος καὶ μύρον καὶ στέμματα.

Atque ita scholiasta Homeri l. l., Hesychius, alii στέμματα sim-

pliciter explicant στεφανώματα. Verum στεφάνους proprie in epulis adhiberi permulta comicorum poetarum fragmenta testantur, ex quibus tantum unum Alexidis ap. Athen. XIV p. 642 f, Mein. C. III p. 498 apponere liceat:

Ἄρτέον

τράπεζαν, ἀπονίψασθαι δοτέον, προσοισιτέος
 στέφανος, μύρον, σπονδή, λιβανωτός, ἐσχαρίς,
 τράγημα δοτέον ἔτι, πλακοῦντος ἀπτέον:

quippe quod, si ultimus versus omitteretur, fere sacrificii partes necessarias contineret (ἐσχαρίς = βωμός). Ceterum of. Ind. Mein. Com. V s. v. στέφανος. Verbum autem quod proprie huc pertinet στέφω est, Homero tragicisque usitatissimum. — Iam vero στέμμα a Trygaeo allatum cuinam adhibetur? Procul dubio Trygaeus se ipsum eo ornat, sive coronam sive vittam esse dicis. Ovis enim a servo adducta mox abducitur intus, simulacrum autem Pacis deae in episcenio stat, hominum manibus denegatum. Neque tamen, quum viri doctissimi hostias immolandas coronis ornari vel solere vel posse concedant, quumque apud Homerum bovis cornua vel auro ornentur, Od. γ, 436 sqq., Π. κ, 294, apud Euripidem I. A. 1567 Calchas κράτα ἔστεψεν κόρης, nostro quoque loco si quis ovem a Trygaeo ornari contendat, repugnare ausim. Cf. C. F. Herm. I. I. p. 107 sq. §. 24, Schoem. I. I. p. 211.

VIII. Superest, ut de μαχαίρα, cultro vel gladio sacrificali addamus pauca. Hic igitur varias eiusdem ut videtur rei significationes deprehendere licet. Pollux enim I. I. inter res πρὸς θυσίας enumerat σφαγίδας, κοπίδας, πελέκεις: Hom. Od. γ, 442 πέλεκυν, Euripid. I. A. 1566 φάσγανον, Electr. 911 σφαγίδα ὀρθήν, (σίδηρον, Δωρίδα) et v. 1142; Apoll. Rh. α, 430 χάλκειον πέλεκον et ῥόπαλον, ut Hom. Od. ξ, 425 Eumaeus σχίζῃ δρυὸς caedit; Nonnus V, 9 φάσγανον et v. 14 ἀμφίτομον βουπλήγη, v. 17 σίδηρον, v. 18 μάχαιραν. At Agamemno μάχαιραν habet,

ἧ οἱ παρ' ἔϊφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,

Π. γ, 273; τ, 253. Distinguendum igitur inter πέλεκον et μάχαιραν, utroque instrumento in maioribus sacrificiis opus est, in

minoribus tantum *μαχαίρα*. Trygaeus igitur ovem immolaturus solo cultro opus habet, nihilque a Comico praetermissum. Sed Homerus Od. γ, l. l. procul dubio *μάχαιραν* vel *σφαγίδα* vel *φάσγανον* subaudiri iubet, quum Thrasymedem canit bovem securi cecidisse, Pisistratum caesi membra dissecuisse, id quod proprie *σφάττειν* dicitur v. 454. Itaque in sacrificiis maioribus alius caedit, alius dissecat vel victimam vel hostiam. Securis loco Eumaeus Od. ξ, l. l. *σχίζη* δρυός utitur, sed in sacrificio apud Apoll. Rh. l. l. et *ρόπαλον* adhibetur, quod frontem caedens animal reddit semianime, et vero *πέλεκος*, quo cervix rumpitur atque occiditur animal, et *μάχαιρα*, qua dissecatur. Contra Nonnus l. l. tantum securim memorat, i. e. *ἀμφίτομον βουπλήγα* = *πέλεκον* (cf. Eust. ad Il. p. 629, 52; Hesych. s. v. *βουπλήξ*), ab eodem etiam *σίδηρον* vocatum v. 17. Idem tamen unum ex sacrificantibus narrat *φασγάνω* vel *ἄορι κωπήνεντι* capillos victimae secare in ignem proiciendos. Quod num alias cultro sacri-
ficali factum sit, nescitur. Namque Nestor, quomodo capillos secuerit vel ab alio acceptos igni iniecerit, Homerus non canit l. l. v. 446; neque idem Od. ξ, 422, nisi *κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν*. — Itaque duo sunt instrumenta, ni fallor, quae proprie ad immolationem pertineant: securis et culter. Securis autem Graece audit *πέλεκος*, sed *βουπλήξ*, *σφαγίς*, *σίδηρος* nomina sunt poetica: culter Graece est *μάχαιρα* vel *σφαγίς* vel *κοπίς*, nisi *μάχαιρα*, Polluce auctore, poetis debetur; quibus item permittenda nomina *φάσγανον*, *ἄορ*. Denique *σχίζα*, quamquam Homerus voce utitur, aut clavam aut assulam significans orationis pedestris vitaeque quotidianae est, *ρόπαλον* poetarum. — Reliquum est, ut de voce *μάχαιρα* Comicum audiamus. Qui Thesm. 693 sqq., quibus versibus, Euripideis, ut videtur, sacrificii ritum deridet:

ἀλλ' ἐνθάδ' ἐπὶ τῶν μηρῶν
πληγὴν μαχαίρα τῆδε φοινίας φλέβας
καθαίματώσει βωμόν,

cultrum quidem intelligi vult, sed possit etiam securis intelligi. Reliquis locis aut gladium, ut Nub. 1063—1066, cf. schol. ad v.,

aut cultrum significat, ut Equit. 412. 489 (μαχαίριδιον), Ach. 849 (tonsofium ut μάχαιραι κουρίδες Cratini ap. Polluc. X, 140, Mein. C. II p. 38, et μάχαιρα ξύστ' ἔχων τριχώματα Ehipp. ap. Athen. XI p. 509 c, Mein. C. III p. 332, et μαχαίρις Poll. X, 89). Sed sacrificialis culter intelligendus in fragm. Arist. ap. Athen. IV p. 173 d, Bergk. ap. Mein. C. II p. 1179; item in Platonis fragmento supra allato: mensarius reliquis locis, quos afferre supersedeo, vid. Ind. ap. Mein. C. V s. v.; gladius ap. Poll. X, 138 ex Apollod. Gel., Mein. C. IV p. 439. Etiam κοπίς τεῖ in fragmentis comicorum obvia et culinaria et militaris. — Cf. C. F. Herm. I. I. p. 129 sq., Schoem. I. I. p. 211.

IX. Verumenimvero aliis rebus ad sacrificandum opus est, quas aut omnino praetermisit aut certe initio nominare omisit Comicus: τὸ σφαγεῖον dico sive τὸ ἀμνίον, τὴν χέρνιβα, τὸ δαλίον. Quamquam τὸ δαλίον, torrem, v. 949 (959) memoratum nihil attinet antea primis Trygaei versibus inesse, quum sufficiat ignem ab eo et nominari et monstrari. Cuius vero ignis focus quam pusillus fuerit, facile intellectu est, modo Aristophanem sequens senem una et canistrum et focum et, ut videtur, τὴν χέρνιβα afferre animadvertas. Sed tamen infra quum senex imperet servo: ὄπα σὺ καλῶς, utique igni focoque opus est, nisi contendere malis haec omnia servi negotia intra domum fieri eaque per ianuam apertam a spectatoribus conspici potuisse. Cui repugnat v. 1020 ἀλλ' εἴσω φέρων, repugnat denique tota scena. — Num vero σφαγεῖον inter res sacrificales Trygaei fuerit dubium est. Commemoratur ab Euripide El. 800, Arist. Thesm. 754

δός μοι σφαγεῖον Μανία

ἔν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦμοῦ λάβω:

ubi schol. τοῦτο αἷματοδεκτικὸν ἀγγεῖον, δ εἶπεν ὁ ποιητής ἀμνίον. Eadem Suid. s. v. et Hesychius, qui tamen falso in ed. Alb. σφάγιον. Eur. Iph. Taur. 335: ὁ δ' — εἰς χέρνιβας τε καὶ σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι i. e. ὄπως θύσεις. Sed Aesch. Ag. 1056 (1092) cum Dobraeo scribendum ἀνδροσφαγεῖον, homicidium. Poll. X, 65 καὶ σφαγεῖον, εἰ θύεις, ὑφέξει τις τῷ τῶν ἱερείων αἵματι. Hoc igitur vas etiam ἀμνίον vocatur ab Hom. Od. γ. 444, de cuius

accentu scripturaeque varietate multa congesta sunt in H. Stephani lexico s. v., pleraque tamen ex Eustathio p. 1476, 36 sqq., Bekk. Anecd. p. 792, 24, Hesych. s. v. cum not.

Alterum vas ἡ χέρνιψ, ut vulgo nominatur a potiori, sive ut rectius Pollux docet X, 65 τὸ χερνιβεῖον allato Aristophanis versu: τὸ χερνιβεῖον πρῶτον ἢ πομπή σαφής. Ita Bekkerus: Bentleius Ep. ad Hemsterh. p. 66: πρῶτον ἐκ πομπῆς ἄφες. Mein. C. III p. 35 χερνιβεῖον probavit, reliqua intacta reliquit. At fallitur Bentleius, χερνιβεῖον utique in pompa opus est; eadem forma fortasse Athenaeo vel potius Aristophani reddenda ap. Ath. IX p. 409 c, sed Bergk. ap. Mein. II p. 1074 χερνίβιον, vocem per se optimam edidit. Apud Homerum quidem constat τὴν χέρνιβα aquam significare, vas autem in quo affertur πρόχοον, alterum, in quod super manus effunditur, λέβητα esse. Atque ita ἡ χέρνιψ quum per se aquam significat, qua manus et ante coenam et ante sacrificium abluuntur, ut Av. 896, Lysistr. 1129, tum vero ubi vasa memorantur. Verumtamen nostro loco 946 (956)

ἄγε δὴ τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα
περίθι —

manifestum est, τὸ χερνιβεῖον subaudiendum esse. Sic in fragmento Stratonis v. 39 apud Ath. IX p. 382 c, Mein. Com. IV p. 546, et apud Arist. Av. 850

παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα,
et 958

αὔθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.

Eur. Iph. Aul. 1569

λαβὼν κανοῦν ἔθρεξε χέρνιβάς θ' ὁμοῦ,

plurali numero propter versum posito. — Ceterum de accentu cf. H. Steph. Thes. s. v., Mein. Com. II p. 429, qui Athenaei praeceptum, IX p. 409 a. χερνίβα apud tragicos comicosque legi narrantis, non recte videtur sequūtus esse. — Verbum χερνίπτεσθαι usurparunt Homerus II. α, 449 et Aristoph. Pac. 951 (961). Cf. Hesych. s. v. χερνιψάμενος et Suid. — Postremo

quarto quodam, ut iam supra dixi, vase opus est, quo videlicet ignis vel torres afferantur a Trygaeo quodque in sacrificiis extraordinariis, quale nunc Comicus depingit, potuit sane necessarium esse. Cui si nomen fuisse *πυρεΐφ* vel *πυροδέγμων* demonstrare possem, laetarer. An senem torrem unum semiustum protulisse mavis? eumque in ara collocasse fumantem? Vtut res se habet, Trygaeum profecto impigre egisse concedes. Ceterum cf. C. F. Herm. l. l. p. 128, Schoem. l. l. p. 211 sq.

X. Rebus sacrificialibus enumeratis, ad primam sacrificii partem, quae est praeparatio, aggredimur. Praesto enim servus cum ove immolanda, praesto reliqua, ut par est, omnia. Pariter in aliis quas comparavimus sacrificiorum descriptionibus, antequam ipsa res divina fieret, res necessarias diligenter paratas esse reperimus. — Trygaeus igitur ad servum:

ἄγε δὴ τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα
περίθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

Schol. τοῦτο πρῶτον ἐποίουν καθαίροντες τὸν βωμὸν. Eur. Herc. fur. 926:

ἐν κύκλῳ δ' ἤδη

κανοῦν ἐλικτο βωμοῦ.

Tò δεξιὸν vel ἐπιδέξιον utique fausti ominis apparet esse, quum in ipsis signis coelestibus, ut Il. β, 353, ν, 821 (δεξιὸς ὄρνις), Od. ο, 161 al., tum vero in vita humana. Itaque ἐπιδέξια bibebatur in convivio; ἐπιδέξια convivae et caneant et illorum instar Platoniorum sermonem faciebant (Symp. p. 177 d: *δοκεῖ μοι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἐρωτος ἐπιδέξια*): proci ἐπιδέξια arcum tendere conabantur Od. φ, 141 sq. Bibendi vero modus dicitur et τὴν ἐπιδέξια πίνειν, scil. πρόποσιν, Poll. II, 159 ex Eupolide, Mein. C. II p. 560, et τὸν ἐπιδέξια, scil. τρόπον, Anaxandrid. ap. Athen. XI p. 463 f, Mein. C. III p. 161, et ap. Stob. Floril. CXVII, 1, Mein. C. III p. 196; vid. Athen. X p. 432 e, XIII p. 600 e. Etiam vestis a Graecis ἐπιδέξια iniiciebatur, a Thracibus barbarisve ἐπαρίστερα, Av. 1567:

ἐπαρίστερ' (Bergk. ἐπ' ἀριστέρ') οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖς θοιμάτιον ᾧδ' ἐπιδέξια;

(ἐπὶ δεξιᾷ Bergk. δεξιᾶν Dind., vid. schol. ad v.) Ἐπιδέξια scribendum esse, docet simile adverbium ἐνδέξια Hom. Od. ρ, 365, Π. α, 597; η, 184; Eur. Hipp. 1360, ubi tamen Nauck. et Kirchh. ἐφέστημεν δεξιά, ut Thuc. I, 24 pro ἐνδέξια vulgo legitur ἐν δεξιᾷ. Vid. Buttm. Lexil. I p. 173—176. Quin etiam culinae partes singulae singulis coqui artibus assignantur ἐπιδέξια in frgm. Nicomachi apud Athen. VII p. 290 c, Mein. Com. IV p. 583 sqq.; cf. Casaubon. ad l. l. — Alio sensu τὰπιδέξια dictum Av. 1493, ubi vid. schol.

Servus igitur postquam dextrorsum aram circumeundo canistrumque et aquam circumferendo rem sacram quasi inauguravit, Trygaeus ipsam aquam torre immerso consecrat:

φέρε δὴ, τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.

Ita Eur. Herc. fur. 928:

μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης πόσις
ἔστη σιωπῆ.

Schol. Pacis v. l. τὸ ὕδωρ ἐδόκουν καθαίρειν ἀποβάπτοντές τι τοῦ πυρός. Athen. VII p. 409 b: ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς δ' ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν καὶ τούτῳ περιρραίνοντες τοὺς παρόντας ἤγνιζον. Cf. Hesych. et Suid. s. v. δαλίον. Hinc emendandum fortasse Lex. Rhet. Bekk. Anecd. p. 316, 31: χέρνιβ, ἄγγος ἐλαίου (ἐλάινον?), εἰς δ' ἐνέβαπτον τὰς δᾶδας (τοὺς δαλοὺς s. τὰ δαλία?) καὶ περιέρρανον τὸν βωμόν. Non tamen torre in aquam immerso se adpersisse videntur aramque, sed ipsi manum dextram immergebant in aquam torre consecratam. Itaque Trygaeum torrem protinus deposuisse existimandum est.

XI. Iam vero in sequentibus verbis haereo dubius. V. 950 (960) Trygaeus

σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν
καυτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί.

Sunt qui transposuerint versus, id quod facillimum erat; vid. ann. crit. ad v. Apertum est servum cum utroque vase postquam aram circumiit, ante dominum consistere. Dominus ergo

immergit torrem, idem manum suam: itaque retinendum ἐμβάψω. Dominus etiam ovem conspergit loquens σείου σὺ ταχέως. Schol. enim Apoll. Rhod. α, 425 προχύτας explicat: τὸ ὕδωρ, δ εἰώθασιν ἐμβάλλειν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἱερείου ὑπὲρ τοῦ ἐπινεύειν τὸ ἱερεῖον. Tum servum allocutus σὺ δὲ inquit, quasi altera sit ovis. In his si quid transponendum, verba πρόκειται τῶν ὀλῶν sequi debebant, χερνίπτου praecedere. Sed opem fert Homerus Od. γ, 445

Νέστωρ

χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, πολλά δ' Ἀθήνη
εὔχετ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

At statim versus inversum ordinem praebens sequitur:

αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο.

Ita prorsus apud Comicum vel metri causa vel negligenter vel Homericè. Servus igitur, qui adhuc vas utrumque in manibus tenet, et hordeum praebere domino iubetur, quo hic ovem conspergat, ipseque aqua se conspergere, domino posteaquam tradiderit τὴν χέρνιβα. Ita enim παραδοὺς ταύτην ἐμοὶ intelligendum arbitror: nam quo respiciat ταύτην nisi ad χέρνιβα profecto non invenies. Servum igitur aut utrumque vas aut alterum aqua repletum deposuisse cogitandum est. Equidem eum manu sinistra alterum retinuisse existimo, manum autem dextram in aquam consecratam immersisse, tum eadem manu et domino hordeum praebuisse et aram ovemque conspersisse (βάλλειν βωμόν vel προβάλλεσθαι) et vero spectatoribus quasi sacrificii participibus iniectisse. Iam quae sequuntur, Comici sunt verba, non civis sacrificantis. Quid vero? si ad ταύτην suppleo τὴν μάχαιραν? Atqui post preces servus ad dominum: λαβὲ τὴν μάχαιραν, neque inter precandum Trygaeum cultrum tenuisse probabile est: quod servorum vel ministrorum negotium esse poetae testantur. Tamen cf. II. γ, 273; τ, 253 sq. Denique rebus, quae ad inaugurandum sacrificiis necessaria sunt, comparatis superest ut preces fiant. Trygaeus incipit v. 963 (973)

ἀλλ' ὥς τάχιστ' εὐχόμεσθ' εὐχόμεσθα δῆ,

iam antea cohortatus v. 957 ἀλλ' εὐχόμεσθα. De versu, qui

varie distribuitur, vid. not. Sed quod una precatur servus, Comico tribuendum est. Apparet enim, tantum dominum sacrificii alta voce preces facere deo, cui sacrificaturus est. Ita Chryses Hom. II. α, 450 sqq., quippe cui allatae sint hostiae immolandae; ita Agamemno II. γ, 275 sqq., Nestor Od. γ, 445, Aegisthus Eur. El. 805, Iaso Apoll. Rh. α, 411 etc. Reliqui tacite adstant aut eadem secum precantes, II. γ, 298, aut etiam poetis fingentibus contraria, ut Orestes Eur. El. 808 sqq. — Iam vero unum omissum est a Comico, quod non debebat, capillos dico hostiae decidendos ignique iniiciendos. Quod vel una cum precibus vel proxime ante factum esse testantur Hom. Od. γ, 452; II. γ, 273; τ, 254; alii. Quod *κατάρξασθαι* dici Hesychius tradit s. v. κ. = τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι: Hom. II. τ, 254 ἀπὸ τρίχας ἀρέξιμος, sed idem simpliciter γ, 273 ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας. Sed *κατάρξασθαι* etiam de omni praeparatione sacrificii dicitur, ut Av. 959 μὴ κατάρξη τοῦ τράγου. Cf. Buttm. Lexil. I p. 101—104.

XII. Precibus finitis altera pars sacrificii continuo sequitur, quae est immolatio. Servus igitur dominum admonet v. 1007 (1017):

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἴθ' ὄπως μαγειρικῶς
σφάζεις τὸν οἶν.

Μαγειρικῶς comici poetae additamentum: expectabas technicῶς, ἐπισταμένως, ἱερουργικῶς, similia. Atque ita prorsus intelligendum μαγειρικῶς, modo quam arcte epulae cum sacrificiis coniunctae etiam Comici aetate sint, animadvertas. Quod prae ceteris Athenionis fragm. ap. Ath. XIV p. 660 e, Mein. Com. IV p. 557 sqq., docet, omnia humanitatis bona ex arte coquinaria orta esse festive demonstrantis, ut v. 40

καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύομεν,
σπονδὰς ποιούμεν —

At negat Trygaeus se immolaturum aramque Pacis deae sacram sanguine conspersurum, quod

οὐχ ἤδεται δῆπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς:

quasi tum demum, licet omnibus paratis diligenter, immolatione neque opus esse neque adeo decere immolari meminerit. Sed

altera est causa sane lepida et necessaria. Iubet servum intus immolare ovem partesque in ara cremandas efferre, addens

χοῦτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σάζεται.

Quis non videt, re vera pecudem in scena mactari non potuisse? Nusquam vero Comicus fraudem facturus est spectatoribus neque eos vult decipi spectaculo. Itaque et supra Trygaeum exclamantem facit ὃ μηχανοποιέ, et hoc loco id quod spectatores norunt omnes, ovem a chorago porrectam chorago servandam esse verbis sanequam simplicibus pronunciat. Nos tamen Comico gratiam habere non possumus, qui libenter, quibus verbis immolationem descripsisset, audissemus. At certe nonnulla attulit: memorantur σφαγαί, αίματοῦσθαι, θύειν, τὰ μηρία, ἐξελεῖν. De quibus verbis in vulgus notissimis quid addam? Cf. C. F. Herm. I. I. p. 130 sqq. Itaque pauca tantum: pro αίματοῦν, quod est Eur. Andr. 260

σφαζ' αίμάτου θεᾶς βωμόν,

paullo usitatius αίμάσσω, Aesch. Sept. a. Th. 258 μήλοισιν αίμάσσοντας ἐστίας θεῶν, Eur. Iph. T. 225; cf. Poll. I, 27. Iam quae hoc loco omissa a Comico sunt, ea suppleas ex Homero aliisque scriptoribus, quos capituli huius initio nominavi. Pollux I, 25—33 ingentem verborum copiam praebet. Nos vero quibus propositum est, de Trygaei sacrificio exponere, accuratius reliqua pertractare supersedemus.

XIII. Chorus igitur non patitur rem sacram interrumpi atque intermitti. Cohortatur ergo senem, ut assulas cumulet, quibus femora crementur. Quod senex se μαντικῶς facere respondet; cf. schol. et not. ad v. — Igne autem excitato, mensam apportat senex, cui altera sacrificii pars, videlicet hominum cibus imponatur vel praeparetur. Eius modi mensas in sacrificiis maioribus, quae epulis praecedunt, praesto fuisse perquam veri est simile: vid. Hom. Od. γ, 471 — δαίνουθ' ἐξόμενοι. Iam vero praesto est servus cum femoribus; at nimis breviter iste τίθεσο inquit τὸ μὴρὸ λαβῶν: quasi ipse omnia illa officia intus explevisset, quae ab Homero aliisque fusius enumerantur, veluti διαχεῖν, μηρία τάμνειν, τὰ δίπτυχα ποιεῖν, κνίσση καλόπτειν, ὠμο-

θετεῖν. — Idem statim reliqua domo effert: τὰ σπλάγγνα καὶ τὰ θολήματα. Sexcenties τὰ σπλάγγνα apud poetas et scriptores obvia; τὰ θολήματα Hesych. s. v. explicat βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιστα ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν, Suid. s. v. = πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιστα, ἀ ξμιδγον οἶνφ καὶ ἐλαίφ, εἰς θυσίαν ἀναφέροντες: eadem Photius s. v., similia Tim. lex. Hom. s. v. θυήματα: θυμιάματα. ἄλφιστα δὲ ἐστὶ ταῦτα οἶνφ καὶ μέλιτι δεδευμένα, vid. Ruhnken. ad Tim. p. 144. Dixit θολήματα Pherecrates ap. Clem. Alex. Strom. VII p. 846, Mein. C. II p. 261 sq., Plato ap. Athen. X p. 441 c, Mein. C. II p. 674 sq. Haec vero liba panis loco (σίτου ἐν κανέφ) epulis quoque sacrificialibus adhibita videntur esse. Natura quidem formaque differunt, non tamen ut videtur usu a placentis, quibus nomen est ποπάνοις quaeque ad ἀπαρχάς et προθύματα pertinent. Eorum saepius Comicus meminit, ut coniunctim cum θολήματα Plut. 660:

ἐπεὶ δὲ βωμῶ πόπανα καὶ θολήματα
καθωσιώθη μέλανος Ἡφαίστου φλογί,
ubi vid. schol., ibid. 680; Thesm. 285; Eccles. 843. Cf. Hesych. Suid. Phot. s. v. θολήματα, Bekk. Anecd. p. 294, 27, et not. nostr. ad v., C. F. Herm. l. l. p. 113 de verbis πέλανοι, πόπανα, φαιστά, πέμματα, Lobeck. Aglaoph. p. 1060 sqq.; Tim. lex. Hom. s. v. πόπανα, p. 220 Ruhnken., item Hesych. Suid. s. v. et schol. Plat. p. 404 Bekk.

XIV. Trygaeus dum femora cremanda curat sive potius speciem praebet cremandi, servum exta torrere iubet. In his animadvertas velim non consentire Comicum cum Homero. Ὁ ποιητῆς quidem primum femora cremari canit, cum femoribus una torreri exta, quibus crematis tostisque reliquas pecudis partes, quas edere fas est et consuetudo, in parva frustra concisas torreri verubus. Constanter enim

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
μίστουλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον.
Comicus vero, dum servus exta torret, Trygaeum facit clamantem
1043 (1053):

ὄπτα σὺ σιγῆ καΰπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

Satis haec explicavit scholiasta, quem vide ad v. Os sacrum igitur et cauda ad res pertinent sacrificandas, igneque cremantur. Vnde sequitur opinor, ut sacrificatio nondum sit finita, quum incipiat epularum praeparatio. — Sed audiatur etiam altera pars. Etenim Trygaeus versu 1031 (1041)

ἔμοι μάλῃσει ταῦτά γ', ἀλλ' ἦκειν ἐχρῆν,

satis mihi videtur indicare ipsorum femorum cremationem iam perfectam esse. Quare servum celeriter reducem admonet: ὅπτα καλῶς νῦν αὐτά (τὰ σπλάγχνα). Neque obstat, quod Hierocles rogat:

τίς ἡ θυσία ποθ' αὐτῆι, καὶ τῷ θεῶν;

quum ἡ θυσία etiam de epulis cum sacrificio coniunctis dici potuerit; cf. C. F. Herm. l. l. p. 131. Itaque, quum iam epulae parentur, Trygaeus v. 1052 (1062) dicit: Εἰρήνη γὰρ ἰσρὰ θύομεν. Denique haec caudae ossisque sacri observatio pars quasi posterior sacrificii videtur fuisse, comparanda ea nisi fallor cum linguae praecisione, quam imperat Nestor Od. γ, 332: ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον, ὄφρα — σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα, cuiusque meminit Hierocles importunus v. 1050 (1060) ἡ γλώττα χωρὶς τέμνεται. Respondet Trygaeus, tanquam possit negligi: μεμνήμεθα. Lingua autem ad exta pertinet; cf. v. 1100 (1110). — Iam vero satis multa Comicus neglexit, maximam partem ex Homero supplenda: e. g. vinum, quod infunditur carni cremandae, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον λείβε, tum τὸ μιστόλλειν, τὸ ἀμφ' ὀβελοῖσι πείρειν, τὸ ἐρόεσθαι. Περμπώβολα quidem Pollux I, 33 vocem poeticam dixit; item nonnulla intus confecta Comicus fingit; quin etiam vinum quod deest, simplici civi atque egeno tribuas. At certe veru torret exta, eiusque specimen vident spectatores.

XV. Paratae fere sunt epulae, tertia sacrificii pars. Apparet Trygaeum protinus epulaturum, sed intercedit Hierocles, sibimet primitias deprecens v. 1046 (1056)

ἄγε νῦν ἀπάρχου κἄτα δὸς τὰπάργματα.

Quo initium tertiae partis significari animadvertas, non, ut apud Homerum Od. γ, 446; Il. τ, 254 al., secundae. Pro ἀπάργματα

Hom. Od. ξ, 446 dixit ἄρματα eadem notione. Rursus Trygaeus servo imperat:

κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

In his κατάτεμνε cum Homericō ἐρύεσθαι comparaverim. Neque tamen assident epulaturi; quin etiam Trygaeus ab Hierocle male habitus aut gustat carnem aut videt nondum satis assam esse; itaque v. 1064 (1074) τοῖσδ' ἄλοι γε παστέα ταυτί. Quod tamen ita instituit poeta, ut vatem famelicum carpat et conterat. Tandem v. 1093 (1103) Trygaeus initium facit

ἔρχει δὴ σπονδὴν· καὶ τῶν σπλάγγων φέρε δευρί.

Continuo sequitur exclamatio σπονδὴ σπονδὴ, qua silentium imperabatur utque, qui adessent, attento essent animo, perinde ac formula ista initio sacrae rei necessaria: εὐφημία ἴστω, qua Aristophanes hac in scena usus non est. Cf. C. F. Herm. p. 129. Debebat autem Trygaeus εὐφημία ἴστω vel εὐφημεῖτε clamare, quo loco clamat ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχόμεθ' εὐχόμεσθα δὴ, v. 963. (De variis libationis generibus v. C. F. Herm. l. l. p. 110. 114; Schoem. l. l. p. 203.) — Postremo libatione facta senex spectatores rogat, ut sint convivae:

ἄγε δὴ θεαταί, δεῦρο συσπλάγγνεστε
μετὰ νῶν!

Verbum συσπλ. tantum hoc loco, quod sciam, obvium; quo simul deridetur vates, qui continuo clamaverat σπλάγγνα. Homerus eius loco dicere solet χεῖρας ἰάλλειν. Verumtamen quominus Trygaeus cum Homero canere possit:

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Hierocles impedit, qui de extis aliquid surripere conatur. Itaque verberant ac persequuntur furem fugacem; deserunt scenam, ultima sacrificii parte vix inchoata. At nos quoque huius capituli scena eximus benevolos lectores, ne palato sint nimis delicato, orantes verbis Trygaei:

ἄγε δὴ θεαταί, δεῦρο συσπλάγγνεστε
μετ' ἐμοῦ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

I.

Ἦδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἑλληνας Ἀριστοφάνης ἰδὼν, ἱκανὸς γὰρ διπτεύκει πολεμουμένων αὐτῶν χρόνος, τὸ δράμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, ὁμό-
5 νοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἐλέσθαι. παρειαίγει τοίνυν γεωργόν, Τρυγαῖον τοῦνομα, μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀντιποιούμενον. δὲ ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πεισόμενος παρ' αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρέχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον
10 αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα, τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρειαίγει τρέφοντα κἀνθαρὸν ὡς ἀναπτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ, Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θερά-

Integrum hoc argumentum exhibent ed. Aldina, Iuntina II, Frobeniana, Genevensis, Amstelodamensis Kusteri et pleraeque editiones recentiores: omisso additamento ut ita dicam didascalico legitur in edd. Cratandria, Wecheliana Brubachiana, Plantiniana Raphelengii. Omni argumento caret ed. Iuntina III. Denique argumenti loco versus Florentis graece compositos receperunt ed.

Lugdunensis Mairii et Amstelodamensis a. 1670.

lin. 1. κεκηῶτας R. V. Bekk. Inv. rec., κεκηῆκτας antea vulgo.

l. 4. αὐτάς R. V. (αὐτάς Inv.) Bekk. rec., ἀλλήλους vulgo.

l. 6. ἀντιποιούμενον R. V. vulgo. αὐτὸν ποιούμενον Inv.

l. 9. ἐκτρέχει R. V. Kust. Bekk. rec. ἐκτρέχει Ald. Frob. Port. Amstel.

ποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προσετέτακτο τὸν κἀνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους 15 μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχῶς Εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης 20 μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ. καὶ σποράδην δὲ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένη οὐκ ἔστιν.

Inv. ἐκτρέπει Iunt. II. Crat. Wechel. Brub.

l. 13. δυσφοροῦντος V.

l. 17. φέρεται R. vulgo. φαίνεται V. Bergk.

— ὅτι καὶ ἑτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως

'A. Ald. Iunt. Frob. Port. Kust.

— ὅτι καὶ ἑτέραν non legitur in R. V. Inv. Düb. δεδιδαχῶς R. V. Inv.

Bekk. rec. καὶ ἑτέραν δεδιδαχῶς Bekk. Dind. Bergk.

— ὁμοίως ὁ R. V. Inv. Bekk. Dind.

Bergk. ὁ antea omissum. ὁμώνυμος ὁ Dind. in Oxon. Duebn.

l. 20. οἶδεν R. V. Inv. Bekk. οἶδε

Dind. Bergk. — εἶπε Ald. Iunt. Frob. Port. Kust.

l. 22. σπ. διὰ τινα V.

II.

Τρυγαῖος ἄγροικος πρεσβύτης Ἀθήνησιν ὀχοούμενος ἐπὶ καν-
 θάρου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναφέρεται. γενόμενος
 δὲ κατὰ τὴν τοῦ Διδὸς οἰκίαν ἐντυγχάνει τῷ Ἑρμῇ καὶ ἀκούει ὅτι
 μετοικισαμένων τῶν θεῶν εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀνωτάτω διὰ τὴν τῶν
 5 Ἑλλήνων ἀλληλοκτονίαν, ἐνοικισάμενος ὁ Πόλεμος εἰς ἄντρον τὴν
 Εἰρήνην εἴρξας λίθους ἐπιφορήσειε, καὶ νῦν μέλλει τὰς πόλεις ἐμβα-
 λῶν ἐν θυεῖα τριβεῖν. καὶ μέχρι μὲν τινος ἐναγώνιος γίνεται· ἐπει
 δὲ μεταπεμπομένου τοῦ Πολέμου παρὰ Ἀθηναίων δοίδουκα Κλέωνα
 καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων Βρασίδαν ἐκάτεροι χρήσαντες ἀπολωλεκέναι
 10 εἰς Θράκην ἔφασαν, ἀναθαρρεῖ· καὶ ἐν ᾧ περὶ κατασκευὴν δοίδουκος
 ὁ Πόλεμος γίνεται, κηρύττει τοὺς δημιουργοὺς, ἔτι δὲ καὶ ἐμπόρους
 ἅμα μοχλοὺς καὶ σχοινία λαβόντας παραγενέσθαι. συνδραμόντων δὲ
 πολλῶν ἐν χοροῦ σχήματι προθύμως ἀφέλκει τε τοὺς λίθους ἀπὸ τοῦ
 ἄντρου, καὶ καθικετεύσας τὸν Ἑρμῆν συλλαβέσθαι ἐξάγει πρὸς τὸ
 15 φῶς τὴν Εἰρήνην. ἀσμένως δὲ τῆς θεᾶς πᾶσιν ὀφθείσης καὶ παρ’

Ita primus Bekkerus e codicibus
 Vñetis (474 et 475) argumentum edi-
 dit pluribus locis aut mutilum aut ob-
 scurum. In Aldina, Iuntina, Frobeni-
 ana, Amstelodamensi Porti, Lugdu-
 nensi Kusteri argumentum ab iisdem
 verbis incipiens mox in brevius contrac-
 tum est. Quod hic repetere nihil at-
 tinet. In iisdem edd. fragmentum di-
 dascalicum disparuit.

1. 2. ἀναφερόμενος V.
1. 3. ἀκούσας V. Ald. ἀκούει Port.
1. 5. ἐνοικησάμενος V. ἐνοικίας
Ald. vulgo. ἐνοικισ. Bekk. rec.
1. 6. ἄντρον τι τὴν Εἰρ. εἴρξας V.
τὴν Εἰρ. καὶ καθείρξας Ald. vulgo ante
Bekk.

— ἐπιφορήσειε V. Bekk. rec. ἐπε-
 φόρησε Ald. vulgo ante Bekk.

αὐτὴν εὐθέως Ὀπώρας τε καὶ Θεωρίας ἀναφανισῶν, συμπαρῶν ὁ Ἑρμῆς ἀνιστορούσης τι τῆς Εἰρήνης καὶ πυνθανομένης τὰ περὶ τὸν Τρυγαῖον διασαφεῖ τὰ δέοντα· πάλιν ἀποφαινομένης πρὸς τοῦτο μὴνύει, προδιελθόντος αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου καὶ 20 δι' ἂς αἰτίας συνέστη, Φειδίου τε καὶ Περικλέους μνησθέντος. τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος ἐπὶ τῆς γῆς ἤδη περαίνεται. καὶ ὁ μὲν χορὸς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ τέχνης χιτῆρων τινῶν πρὸς τοὺς θεατὰς διαλέγεται, ὁ δὲ Τρυγαῖος, καθὰ συνέταξεν ὁ Ἑρμῆς, τὴν μὲν Θεωρίαν τῇ βουλῇ συνέστησεν, αὐτὸς δὲ τὴν Ὀπώραν γαμῆν διαγνοὺς τὴν 25 Εἰρήνην ἰδρύεται καὶ οὔσης ἐν τῷ προφανεῖ πρὸς εὐωχίαν τρέπεται. ἐντεῦθεν οἱ τε τῶν εἰρηνικῶν ὄπλων δημιουργοὶ χαίροντες καὶ οἱ τῶν πολεμικῶν τοῦμπαλιν κλαίοντες. εἰσάγεται δὲ καὶ ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου παιδιὰ τινὰ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον λέγοντα ῥήσεις γελωτοποιούς. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν ἐπιτετευγμένων. τὸ δὲ κε- 30 φάλαιον τῆς κωμωδίας ἐστὶ τοῦτο· συμβουλεύει Ἀθηναίους σπείσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δρᾶμα τέθεικεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀχαρνεῖς καὶ τοὺς Ἰππεῖς καὶ Ὀλκάδας. καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακεν, τὸν δὲ Κλέωνα κωμωδῶν τὸν ἀντιλέγοντα, καὶ Λάμαχον τὸν 35 φιλοπόλεμον ἀεὶ διαβάλλον. διὸ καὶ νῦν διὰ τούτου τοῦ δράματος εἰρήνης αὐτοὺς ἐπιθυμεῖν ποιεῖ, δεικνύς ὅποσα μὲν ὁ πόλεμος κακὰ ἐργάζεται, ὅσα δὲ ἀγαθὰ ἡ εἰρήνη ποιεῖ. οὐ μόνος δὲ περὶ τῆς εἰρήνης συνεβούλευσεν ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταί. οὐδὲν γὰρ συμβούλων διέφερον· ὅθεν αὐτοὺς καὶ διδασκάλους ὠνόμαζον, ὅτι πάντα 40 τὰ πρόσφορα διὰ δραμάτων αὐτοὺς ἐδίδασκον. ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄστει· πρῶτος Εὐπολις Κόλαξι, δεῦτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνη, τρίτος Λεύκων Φράτορσι. τὸ δὲ δρᾶμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδωρος ἡνίκα Ἑρμῆν λοιοκρότης.

l. 17. τε τὰ περὶ V. τε om. Bekk. recce.

l. 18. δέω V. δέοντα Ven. 475. Dind. Duebn. Bergk.

l. 25. οὔσα V. Bekk. Dind. Duebn. οὔσης suspic. Bergk.

l. 26. ὄπλων γεωργοί V.

l. 29. γελωτοποιούς V.

l. 29. ἐπιτετευγμένων V. ἐπιτετη-
δευμένων Dind.

l. 32. τέθεικεν V. καθῆκεν conl.
Dind.

l. 41. πρῶτον — δεῦτερον V. Bekk.
πρῶτος — δεῦτερος Dind. Duebn. Bergk.

l. 43. vide Proleg. p. 1 sq. 22 sq.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῷ Διὶ φράσαι σπεύδων τὰ κατ' ἀνθρώπους Τρυγαῖος θέλων
 ὡς τοὺς θεοὺς ἐξέτρεφεν ὄρνιθας· ὡς δ' ἀνέπτη κατέλαβεν Ἑρμῆν
 μόνον ἄνω. κατ' ἐπιδείκνυσι φράσας τὸν πόλεμον βρῦθηται (sic B.
 βρῦθαι τε cod. Ven. 475) ἀπηρητημένον ἀέριος ἔτοιμόν τ' ὄντα πρὸς
 κακουχίαν, τὴν πρότερον Εἰρήνην δὲ κατορωρυγμένην. ἰκέτευσαν οἱ
 κατ' ἀγροὺς ἀνάπαλιν ποιεῖν. τὸ μὲν κατένευσε (βα δ' ἐπένευσε V.
 καδδ' ἐπένευσε V. 475). καὶ τότε ἀπάγουσιν αὐτὴν τὴν ἐκ βερέθρου
 καὶ τὰγαθά.

Haec tam misere lacera sunt, ut videantur consulto perturbata ac disiecta.
 Versus trimetros fuisse, ex reliquis Aristophanis Byzantii ad Comicum argu-
 mentis constat; sed quales fuerint versus neque Dindorfius neque Bergkiius satis
 ostenderunt. Equidem quales potuerint esse, satis habeo indicare:

Τῷ Διὶ φράσαι σπεύδων τὰ κατ' ἀνθρώπους πάθη
 Τρυγαῖος ἀέριός τ' ἐθέλων ὡς τοὺς θεοὺς,
 ἐξέτρεφεν ὄρνιθ'· ὡς δ' ἀνέπτη κατέλαβεν
 Ἑρμῆν μόνον ἄνω. κατ' ἐπιδείκνυσι φράσας
 ἐχθρὸς ἀπιόντα μὲν Δία ἀπηρητημένον, (κάξφκισμένον?)
 τὸν δὲ Πόλεμον βρῖθοντα πρὸς κακουχίαν,
 τὴν πρότερον Εἰρήνην δὲ κατορωρυγμένην.
 ὡς δ' ἰκέτευσαν οἱ κατ' ἀγροὺς ἀνάπαλιν
 αὐτὴν ποιεῖν, ὃ μὲν κατένευσε· καὶ τότε
 ἀπάγουσιν αὐτὴν ἐκ βερέθρου καὶ τὰγαθά.

Dindorfii Bergkiique coniecturas, satis speciosas illas, ut in re prorsus in-
 certa enumerare supersedeo.

Personarum catalogum omisit R., pagina vacua. In V. talis exstat secundum Bekkerum:

Θεράποντες.	Τρυγαῖος.
Τὰ παιδιά τοῦ Τρυγαίου.	Ἐρμῆς.
Χορὸς γεωργῶν Ἀθμονέων.	Ἱεροκλῆς μάντις χρησμολόγος.
Δρεπανουργός.	Ὀπλοποιός.
Δορυξόος.	Υἱὸς Λαμάχου.
Υἱὸς Κλεωνόμου τοῦ ριψάσπιδος.	

In Aldina hic est personarum ordo:

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

Οἰκέτης.	Ἄτερος οἰκέτης.	Τρυγαῖος.
Παῖδες Τρυγαίου.	Ἐρμῆς.	Πόλεμος. Κυδοιμός.
Χορὸς γεωργῶν ἀθμονέων.	Θεράπων Τρυγαίου.	Ἱεροκλῆς.
Δρεπανουργός.	Λοφοποιός.	Θωρακοπώλης.
Σαλπιγγοποιός.	Κρανοπώλης.	Δορυξόος.
Παῖς Λαμάχου.	Παῖς Κλεωνόμου.	

Ita Iunt. II et Froben. nisi quod haec editio tribus columnis sena habet personarum nomina. Duabus columnis eundem undeviginti personarum partiumve numerum exhibent edd. Crat. Wechel. Iunt. III. Brub. Raphel., item sed directo non transverso ordine Mair. Amstel., eundem porro numerum sed una columna comprehensum Part. Kust. Burm. Novam catalogi speciem dedit Brunckius, una columna usus: Οἰκέται δύο Τρυγαίου. Τρυγαῖος. Κόραι θυγατέρες Τρυγαίου. Ἐρμῆς. Πόλεμος. Κυδοιμός, Χορὸς γεώργων (sic) Ἀθμονέων. Ἱεροκλῆς μάντις. Δρεπανουργός. Λοφοποιός. Θωρακοπώλης. Σαλπιγκτης. Κρανοποιός.

Δορυξός. Παῖς Λαμάχου. Παῖς Κλεωνόμου: omisso videlicet nomine Θεράποντος, vulgo post Χορός γ. ἄ. exhibiti, et mutato σαλπιγγοποιός in σαλπιγκτης, duobus autem servis uno titulo numeratis. Hunc igitur sedecim nominum titulum repetiverunt Inv. Bekk. Both. sed reposito titulo Σαλπιγγοποιός; eundem sed additis mutarum personarum nominibus in fine tribus: Εἰρήνη. Ὀπώρα. Θεωρία, et omisso additamento ἀθμονέων Dind. (IV edd.) Bergk. (II edd.). Boissonadius post Χορός inculcavit Ἕλληνες ἐκ διαφόρων πόλεων. Λάμαχος. Εἰρήνη. Ὀπώρα. Θεωρία. Πρύτανις. Holden. delevit Θωρακοπώλης et mutavit Κρανοποιός in Κρανοπώλης, quindecim nominibus contentus. Tandem Meinekius omissis titulis, quos omittendos alii antea iudicaverant, Λοφοποιός, Θωρακοπώλης, Σαλπιγγοποιός, et Κρανοποιός, Δορυξός in catalogum personarum mutarum receptis substituit nomen personae novum Ὀπλων κάπηλος: ita ut exceptis his mutis personis numerus titularum (nam primus, tertius, septimus plures indicat actores chorentasve) ad duodenarium sit reductus; id quod verum esse arbitror, vel Veneti habita ratione.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ (Οἰκ. α' β')

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΡΥΓΑΙΟΥ (Κόραι)

ΕΡΜΗΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ ΑΘΜΟΝΕΩΝ

ΙΕΡΟΚΛΗΣ ΜΑΝΤΙΣ ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ΥΙΟΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

ΥΙΟΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχος τῷ καθάρῳ.

v. 1. ὡς τάχιστα vulgo. scripsi ὡς τάχος τῷ. Idem, ut postea vidi, coni. Kiehl. Mnem. II p. 98.

Ρ α χ.

v. 1. Αἶρ'. Exhibent versum Suidas s. v. αἶρε, αἶρειν et μᾶζα, Zonaras s. v. αἶρε, Anecd. Bekk. s. v. αἶρε, p. 358, Orion. Verbum αἶρειν quum potissimum tollendi significatione utatur, non recte h. l. a scholiasta et lexicographis per φέρειν vel προσφέρειν explicatum putaverim. Laborat servus, dum placentam et parat et affert vel admovet; nam et nimia est et nimis foetida. Tali ergo defunctus negotio quasi respirans clamat: ἰδοῦ. Ceterum αἶρειν, licet usum habeat multiplicem, hic cothurnum sapit, maxime si necum ὡς τάχος legas. Quod Comicus dixit Lysistr. 1187 ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος et Thesm. 727 κυρπολεῖν θ' ὄσον τάχος:

idem Tragicis saepissime: inter quos Aeschylus quum Sept. adv. Th. 656 Herm. φέρ' ὡς τάχος dixit, fecit id et propter metrum et sensu verborum iubente.

— αἶρε, αἶρε: schol. ἐπαγαθίπλωσις, cuius exempla saepius obvia, cf. infra v. 82. 114. 236. 246. 280. 285. 437. Vesp. 995. 996. Ran. 184. Eq. 19. Ceterum cf. Kidd. ad Dawes. p. 436.

— μᾶζαν; schol. κυρίως ἡ τροφή ἢ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. — καταχρηστικῶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται. Qui sic? Namque de forma cibi, non de cibo ipso, quum scarabaeum stercore, non polenta vesci nemo nesciverit spectatorum, agitur. Quare quod addit schol. πίτυρα δὲ τινα βυκαρὰ μᾶττου-

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδοῦ. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.

v. 2—20. Recepi Dobraei distributionem, nisi quod v. 18 servo alteri, v. 19 servo priori, §. 20 sqq. rursus alteri dedi cum libris. Ita Meinekius. Dobraeum sequuti sunt Dindorfius in Parisiensi, iisdem exceptis versibus et in Notis ad Oxoniensem, Bothius, Holdenius; Bergkius, omissio, ut solet, auctoris nomine, in editione altora, qua integram, et in editione priori, qua versuum 6—8 distributionem recepit; probaverunt eundem, non nominarunt, ex parte Engerus, Beerius.

v. 2. ἔ. ἰδοῦ. οἰκ. δὸς αὐτῷ — ἀπολουμένῳ vulgo. correxit Dobraeus, receperunt Dind. Both. Bergk. Mein. Hold.

— Pro αὐτῷ Bentleius αὐτήν. Possit etiam melius αὐτός, quo distributio verborum vulgata defendatur. Verum αὐτός ne Dobraeo quidem repugnat. Qui quum comparaverit v. 1112 καί' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν δλάζονα, diversa confudisse videtur. Certe Dind. Dobraeo, ut ait, monente τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ per appositionem adiectum esse ut infra τὸν δλάζονα contra Bentleium docuit! Atqui αὐτός ὁ nulla interposita voce ubique ipse significat; immo ipse statim infra v. 18 αὐτήν — τὴν ἀντίαν verendum. Lenting. propon. αὐτό.

οἱ οἰκέται, κόπρον γὰρ φυρᾶν ἀπίθανον, insulsum est. Quasi quis crederet fieri id, quod spectatores fieri et vident et credunt.

— κανθάρῳ. Nisi malis verbum nominis proprii instar esse, scribendum erit τῷ κανθάρῳ. At infra v. 23. 73. recte articulus abest. Contra v. 45 et v. 49 de nomine proprio cogitare nos vetant. Ceterum de scarabaei specie erudita quidem Florentis Christiani aliorumque disputatio sed inutilis; sufficit Athenienses monstrum spectasse, quod ingentis scarabaei speciem praeberet. Aliaeque sunt causae, quae poetam moverint, ut eius modi equum frenaret, inprimis obscoenitas et irrisio, tum etiam verborum lus: cf. v. 42. 47. 723 sqq. 82, 145 etc.

v. 2. ἰδοῦ: schol. παρεπιγραφή, ὁ γὰρ ἕτερος τῶν οἰκετῶν τὸ προσταχθὲν ποιῶν αὐτῷ παραφέρει καὶ ἐπιδίδωσι τὴν τροφήν. Nempe pinsit alter, alter por-

rigit bestiae; recte igitur is qui pinsit, αἶρει, qui porrigit, φέρει v. 5, recte etiam uterque δίδωσι v. 2. 4. 11. Neque obstat quod v. 15 ad pistorem dicitur φέρ' ἄλλην, suum enim manus iudicat servus prior idem esse atque alterius: neque ergo quaerendum aut v. 15, an scribendum sit δός, aut v. 1, an ἐνεγχε μᾶζαν. Servi autem ante foramen stant harae, quod operculo recluditur v. 20. Beluam ad hunc usque versum ex parte conspicuam fuisse consentaneum est.

— τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ: usitata Comico formula execrandi: cf. Thesm. 879 τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ, item κακῶς, Ach. 952. 865; Eccl. 1076; contra κάκιστ' Av. 1467; Pl. 456. 713; Eccl. 1052; Ach. 924. 778. Similiter κάκιστ' ἀπολοίμην Ach. 151. 476; Ran. 588; κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σὺ Thesm. 203. Alia in fragmentis Comicorum obvia, de quibus vid. Ind. s. v. ἀπόλυμι. Menander eodem sensu dixit

καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δοὺς μᾶζαν ἐτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

5 ἰδοὺ μάλ' αὖθις. ποῦ γὰρ ἦν νῦν δὴ 'φέρες;
οὐ κατέφαγεν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας

ἄλην ἐνέκαφε περικυκλήσας τοῖν ποδοῦν.

v. 3. φάγοις Brunckius. Qua emendatione non opus, quum infra quoque legamus κατέφαγε et φησίν.

v. 5. Versum servo alteri totum dedit Dobraeus, antea sic divisum: οἴκ. β' ἰδοὺ μάλ' αὖθις. οἴκ. α' ποῦ — κατέφαγεν;

— δὴ 'φερες R. sec. Invern. δ' ἤφερες R. sec. Bekk. V. vulgo. γ' ἤφερες B. Brunckius. Correxerunt Berglerus, Reiskius (δὴ 'φέρες), recepit primus Invernizius.

v. 6. Versus ita distribuit Bentleius οἴκ. β' οὐ κατέφαγεν; οἴκ. α' μὰ — πυκνάς, v. 8.

— κατέφαγεν R. ut videtur, Brunck. Burm. reliqui; antea κατέφαγε vulgo. κατέφαγεν; — οὐ μὰ τὸν Δ. Bergk. ed. II coni.

v. 7. περικυκλήσας R. V. sec. Bekk. (περικυλίσσας R. sec. Inv. ut videtur) C. πε-

ἐξώλης ἀπόλοτο, Ath. XIII p. 559 e, Mein. Com. IV p. 114.

v. 3. ἡδίω; vid. ad v. 1132. — ἡδίω nunc per irrisionem de foetidissimo et immundissimo, quod pinsere potuerit, stercore. Iterum inepte scholiasta: οὐχ ὡς ὄντως τρωγοντος ἀλλὰ πρὸς τὸ μυθευόμενον ἔπαιζεν. Pessimus atque inficetissimus quisque spectator eius modi scholiasta foret, qui non crederet quae spectaret.

v. 4. ὀνίδων: schol. τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα. cf. Polluc. V, 91.

v. 5. νῦν δὴ: schol. οὕτως 'Ἄτιχοι ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, modo. cf. Dobr. ad Thueyd. VI, 24, Scholef. I p. 87.

— μάλ' αὖθις formula tragicis usitata ut αὖθις αὖ, αὖθις πάλιν, αὖθις αὖ πάλιν. Praecedit οἴμοι Aesch. Ag. 1305, ubi Hermannus non recte interpungit

οἴμοι, μάλ' αὖθις, vel αἰαὶ ut Med. 1009, Troad. 629, vel οἱ 'γὼ Orest. 1020, vel ὡὴ Phoen. 1069. ὡμοι μ. d. Hec. 1037. Comicus οἴμοι dixit Pl. 935, ἰδοὺ μ. α. Nub. 670, eodem sensu μάλ' αὖ Lys. 144. cf. Av. 1415. Soph. El. 1410.

v. 7. ἐνέκαφε: schol. φαγεῖν — τὸ τάζει, καταφαγεῖν (v. 6.) τὸ ἀθρόως, καταπιεῖν δὲ τὸ μηδὲ μασώμενον ἐσθτεῖν. ἐνέκαφε per καταπιεῖν satis explicatur. Itaque Hesychii glossa: ἐγκάπτει, ἐκπιεῖ α Τoupio Emendd. III p. 197 egregie emendata: ἐκπιεῖ. Vox maxime comicis usitata, cf. Arist. Vesp. 791, Hermipp. ap. schol. Ar. Av. 1550 ex emendatione Valckenarii et Porsoni certissima, quam Meinekius quoque probavit Com. II p. 389 sq. Strattid. ap. Athen. VII p. 327 e, Mein. Com. II

ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,

10 εἰ μὴ με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιδεῖν.

ρικυκλίσσας Β. περικυκλίσσας vulgo ante Portum et Kusterum, qui περικυκλήσας emendarunt, receptum a Burmanno; περικυλλίσσας coni. Bentleius, primus edidit Brunckius, receperunt recc. omnes.

p. 771; Alexid. ap. Athen. III p. 76 d, Mein. Com. III p. 437. (Perfectum ἐγκέκαφα exstat in Anthol. Pal. IX p. 316, 6). Suidae vero locus s. ἐνέκαφα mutilus est, qui tantum Aristophanis verba contineat non addita explicatione. Ceterum ἐπέγκαφον legitur Eq. 493, ἀνακάψαι Av. 579 et simplex κάπτειν saepius apud Aristophanem et in fragmentis Comicorum.

— περικυλλίσσας etiam scholiastam legisse apparet, explicantem περιελλώσας καὶ περιούρας. Vetumtamen, quum scarabaei, quod devorent, pedibus comprehendere et circumcingere dicantur, aut περικυκλήσας vel codicum auctoritate aut περικυκλώσας, quae melioris notae vox est, legendum videtur. Praeterea de quantitate formae — κύλισον adhuc dubius haereo, licet Vesp. 201 cum Cobeto scripserim προσκύλισον. Certe idoneis, quod sciam, exemplis caremus.

— τοῖν ποδοῖν: schol. πρὸς τὴν τάξιν τῶν ποδῶν ἀκολουθῶς τὸ δοῦν. Comparantur Nub. 150 pulicis et Hom. II. 8, 189 equi pedes eadem dualis numeri forma appellati. Verum etiam priores potissimum pedes cibum circumcingunt devorandum.

v. 9. κοπρολόγοι: non tam ad irridendos oratores μυσσαροὺς et λοιδοροὺς, ut scholiasta explicat, neque ad servos, quibus tale negotium obtigerit, quam

ad omnes omnino sterquilimilegos pertinet, quos nuncupamus: Zotenreisser, Schweinigel. cf. Vesp. 1184 et Dind. ad Eq. 899. Servus quidem sodales conclamat, ut Philocleo Vesp. 197 collegas suos Cleonemque principem. Cf. Eq. 255. 257.

— προσλάβεσθε: schol. βοηθήσατε (Eq. 257 παραβοηθεῖτε), sed quod addit συνέχει γὰρ τῇ μᾶ τὴν βίνα, τῇ δὲ ἐτέρᾳ μάττει, mentitur. Clamat servus, dum utraque manu lutum terit. Ipso igitur odore suffocatur, neque tantum nares continet, sed saepius corpus erigens ex labore tandem exclamat ἄνδρες — περιδεῖν. — Ad προσλάβεσθε cf. Ach. 1215, ubi eodem sensu, et 1217, ubi capiendi notione dictum est, ut Lys. 202.

v. 10. Ad περιδεῖν cf. Vesp. 439 περιτορᾶς μ' — χειρούμενον, Eccl. 369 περιδῆς διαρραγέντα, ibid. 1054 περιδῆς ἐλκόμενον. Omisso participio Ach. 55. cf. Thesm. 698. Nub. 124, quem versus frustra tentavit Cobet. Mnem. II. p. 389. Nub. 509. Ach. 166. Eccl. 1068 etc. Pleraque exempla iam Berglerus attulit.

— ἀποπνιγέντα: verbum et apud Aristophanem et apud reliquos comicos satis frequens. Eq. 940 ἐναποπνιγείης dictum cum eadem exsecrandi notione, qua, quod saepius occurrit διαρραγείης.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

έτέραν, έτέραν δὸς παιδὸς ήταιρηκότος·
τετριμμένης γάρ φησιν έπιθυμεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ιδού.

ένὸς μὲν ὧνδρες ἀπολελῦσθαι μοι δοκῶ·
οὐδεις γάρ ἂν φαίη με μάττοντ' έσθίειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

15 αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χἄτέραν μοι, χἄτέραν,
καὶ τριβ' ἔθ' έτέρας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

· μὰ τὸν Ἀπόλλω γῶ μὲν οὐ·

v. 11. 12 non leguntur in casta Holdenii editione.

v. 12. Bergk.: „fort. φασιν“ non probatus Engero in censura ed. prioris, Jahrb. f. Phil. vol. 68, h. 2, 3.

v. 16. τριβ' έτέρας R. V. έτέρας γε Ald. Iunt. II, vulgo. Dobr. propon. έτέρας αῦ. Dind. ἔθ' έτέρας in ed. a. 1820, 1825, quod rec. Bergk. Hold.

— οὐκ Brunck. Inv. contra usum.

v. 11. έτέραν: schol. ἐπὶ τῆς τρίτης εἶπεν: immo ἐπὶ ἄλλης ut v. 15. 16, vel Atticorum more, ut schol. V. ait, ἐπὶ πολλῶν. cf. Markland. Eur. Suppl. 569 (579).

— ήταιρηκότος: hic τῶν κοπρολόγων v. 9. Explicat verbum Athen. XIII p. 571 d; utitur eo Phoenicides apud Stob. Flor. VI, 30, Mein. Com. IV p. 511. In oratoribus aliquoties exstat, cf. H. Steph. s. v.

v. 12. τετριμμένης: quasi non accurate pinsat servus vel ut iterum pinsat τὸ τετριμμένον. Falso schol. R. V. ἴσως ἵνα τοῦ τριβειν ἀπαλλαγῇ.

v. 13. De particula μὲν, quam non subsequatur δὲ, cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 58 a. — ἀπολύειν quum idem sit quod ἀποψηφίζεσθαι et ἀπολελῦσθαι idem quod ἐκ — ἀποφεύγειν, ἐκ — ἀπο-

πεφυγέναι vel πεφευγέναι, ut alibi demonstrare conatus sum; φαίη nunc dictum est pro κατηγοροῆ. Ad ένὸς vero non τριβειν vel φουρᾶν subaudiendum cum scholiasta, sed, quod sequitur, έσθίειν.

v. 14. μάττοντ': schol. εἰώθασι γάρ ἅμα τῷ μάττειν έσθίειν. — ἀφ' οὐ καὶ τὴν παυσικάπην έπενόησαν, τροχοειδές τι, δι' οὐ τὸν τράχηλον εἶρον πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῖρα προσάγειν. μέμνηται δὲ ἐν Ἡρωσιν Ἀριστοφάνης· „παύσειν ξοιχ' ή παυσικάπη κάπτοντά σε.“ Ita ex emendatione Dindorfii, cf. Bergk. ap. Mein. C. II p. 1072. Nisi forte neglecto verborum lusu scribendum μάττοντά σε. De forma μάττειν dixit Reisig. Coni. p. 262. De παυσικάπη cf. Polluc. VII, 20, Suid. Phot. Hesych. s. v. et Aelium Dionys. ap. Eustath. p. 1280, 37.

οὐ γὰρ ἔθ' οἶός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

αὐτὴν ἄρ' οἶσω συλλαβῶν τὴν ἀντλίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

νῆ τὸν Δί' ἐς κόρακας γε, καὶ σαυτὸν γε πρὸς.

20 ὁμῶν δέ γ' εἴ τις οἶδέ μοι κατειπάτω,

v. 17. εἰμί περιανέχειν Suid. s. v. ἀντλία, sed A., ut monuit Bernhardy ὑπερέχειν, item schol. Ar. Equit. 434. — τ' om. R. sec. Bekk.

v. 18. συλλαβῶν R. V. Suid. s. v. ἀντλία. Inv. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. ξυλλαβῶν Boiss. προσλαβῶν vulgo antea et schol. — αὐτὴν γάρ C. αὐτὴν γ' ἄρ'. Brunck. in textu, αὐτόν γ' ἄρ id. in notis. Versum servo alteri dedit Dobraeus, interrogandi signo post ἀντλίαν posito, eundem Bergk. ed. II, omisso isto signo.

v. 20. οἶδ' ἐμοὶ R. V. ut videtur, Brunck. Inv. Bekk. Boiss. Diud. in Oxon.

v. 17. ὑπερέχειν: schol. ἀντέχειν, περιγίγνεσθαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων ἅπερ κινδυνεύει τῆς ἀντλίας πληρωθείσης. Cf. Demosth. 9 p. 128. Eodem sensu dixit Crates ap. Poll. X, 90, Mein. Com. II p. 236; Anaxilas ap. Ath. XIII p. 558 a, Mein. Com. III p. 347; Menand. ap. Stob. Flor. 57, 3, Mein. Com. IV p. 259.

— ἀντλίας: schol. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς νεώς, ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ ἀρῶουσιν. Melius schol. Eq. 434 τόπος τις τοῦ πλοίου, εἰς ὃν τὸ ὕδωρ σωρεῖται εἰς τὴν ναῦν. Idem statim: ἰστέον δὲ ὅτι ἰσάμενον καὶ χρονίζον τὸ ὕδωρ κάκιστον ὄρωθεν. — ἀντλία nihil aliud significat, quam, ut scholiasta exposuit, ὁσμὴν: recteque Brunckius Hemsterhusium ad Lucianum vol. I p. 109 improbavit, qui ipsum cantharum per ἀντλίαν appellari censuisset. Versu autem sequenti ἀντλία utrumque designat et sententiam = Grundsuppe et alveum, in quo pinsebat oletum. „Ferre, inquit, non amplius possum odorem!“ Alter „Itaque, inquit, integrum illi apponam odorem vel integram senti-

nam.“ Itaque recte scholiasta ad v. 18: ἀντί τοῦ τὴν σκάφην. ταῦτα δὲ εἰπὼν, προσφέρει τὸ ἀγγεῖον ἐνθα ἐφόρα. Iam servus prior intrat scarabaei specum; dumque apponit monstro, quod attulerat, scarabaeus foramen, per quod hucusque conspiciebatur, linquere iubetur ὑπὸ τοῦ μηχανοποιού, ipsum procul dubio foramen clauditur. Exiguo tantum tempore opus est, quo servus redeat; credo eum et audisse verba νῆ τὸν — πρὸς, et cum versu finito ad collegam rediisse. Verum etiam si temporis aliquantum prius putes praeteriisse, quam redierit; melius tamen haec versuum distributio quam Dobraei, qui servum priorem aut per nimis multos versus abesse iubet aut tacite, dum alter altercatur, redire adstareque segnem.

v. 19. ἐς κόρακας: Reisig. Coni. p. 252 „Nunquam credo Attici dixerunt εἰς κόρακας.“

— καὶ σαυτόν: schol. ἀπόφερε τὴν ἀντλίαν καὶ σαυτόν. cf. Suid. s. v. ἐς κόρακας.

v. 20. ὁμῶν: cf. Vesp. 54 sqq.

πόθεν ἂν πριαίμην ῥίνα μὴ τετρημένην.
 οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
 ἢ κανθάρω μάρτυροντα παρέχειν ἐσθίειν.
 ὤς μὲν γάρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων
 25 φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
 βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
 ἦν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὄλης,

et Paris. Bergk. Hold. Mein. οἷδέ, μοι ante Brunckium vulgo et Dind. a. 1820. cf. Dobr. ad Ran. 507, Scholef. II p. 170, idem ἐμοί tuetur II p. 261.

v. 21. ὁπόθεν coni. Cob. Mnem. II p. 98.

v. 24. ἀγγέσι R. Talia posthac non amplius commemorabo. Ceterum v. 24. 25 displicuerunt Holdenio.

v. 25. τοῦτο γ' ὑπὸ Vet. in Scalig. Exc. (ita ed. Raphel.) οὗτος ὑπὸ Fl. Chr.

v. 21. τετρημένην: animadvertas verborum lusum: τετριμμένης v. 12 et τετρημένην, eo maiorem, quum itacismi defensor eris. Dobraeus comparat ei μὴ φέροι πως ὡτα μὴ τετρημένα ex Agath. prooem. Anthol. (Vol. VI p. 211 Iacobs.)

v. 22. γὰρ — ἄρ': Heindorf ad Plat. Phaed. p. 68 b comparat Vesp. 451 δ' — ἄρα, ib. 821 ὡς — ἄρα, Pac. 566 γὰρ — ἄρα, ib. 819 ὡς — ἄρα, Eq. 382 ἄρα γε. Plura contulit Reis. Coni. p. 91 sq. Credideris Euripidem audire loquentem, voculae ἀθλιός supra modum amantem, et ad formulam versus Electrae 1175: οὐκ ἐστὶν οὐδείς ὄκος ἀθλιώτερος facili negotio suspiceris legendum οὐκ ἦν ἄρ' οὐδὲν ἔργον ἀθλιώτερον: vel γάρ.

v. 23. cf. ad v. 1.

v. 24. ὤς — ἢ κύων: schol. κοπροφάγα τὰ ζῶα.

v. 25. φαύλως ἐρείδει: schol. ἀπλῶς καὶ ἀπεριέργως μασάται (facile vertit Br. coll. Lys. 566, Thesm. 711), ἢ συντόνως ἐσθίει. ἢ δὲ μεταφορὰ ἐρετόντων καὶ ἐπεριδομένων ταῖς κώπαις. ἐρείδειν δὲ φασὶν οἱ Ἄττικοὶ πᾶν ὀτιοῦν

συντόνως γινόμενον. Eadem Suidas s. v. φαύλως ἐρ. Cf. infra v. 31 ἐρείδει, μὴ παύσαιο. Ita de contentione virium Eq. 627. 628, al., contra Eccl. 616, Thesm. 488 idem est quod ἐλαύνειν. cf. schol. Ar. Lys. 288 (Suid. s. v. σιμός) Bergk. Mein. Com. II p. 980, et Ath. I p. 48 e, ἐστις ἐν ἡδυσμοῖς | στρώμασι παννυχίζων | τὴν δέσποιναν ἐρείδεις, Bergk. ap. Mein. II p. 1178.

— ὑπὸ φρονήματος: Herm. ad Nub. 834 „dicuntur talia plerumque sine articulo;“ exemplis sat multis allatis. At videtur saepenumero articulus metro deberi. φρόνημα autem opponitur verbo φαύλως.

— τοῦτο scil. τὸ κνώδαλον vel simile quid.

v. 26. βρενθύεται: schol. σεμνύεται, ἐπαίρεται, μέγα φρονεῖ. cf. Hesych. Etym. M. Moer. s. v. Eustath. p. 695: κατατροφᾶν ἀλαζονικῶς. Nub. 362, ubi schol. κομπάζεις καὶ ὑπεροπτικῶς βαίνεις. Lys. 887, ubi schol. ἀλαζονικῶς θρόπτεται. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ βρεγθίου μύρου: de quo vid. Ath. XV p. 690 d. Vid. Plat. Symp. p. 221 b βρενθυσόμενος καὶ τῶφθαλμῶ παραβάλλον,

- ὥσπερ γυναικί, γογγύλην μεμαγμένην.
 ἀλλ' εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέφομαι,
 30 τῆδ' ἐπαροίξας τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἴδῃ.
 ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων
 τέως, ἕως σαυτὸν λάθοις διαρραγείς.

- v. 28. ὥσπερ ἐν γυναικί γογγύλας μεμαγμένης Athen. IV p. 173 a. γυναικί
 vulgo et Suid s. v. γογγύλιον.
 v. 31. μηδέποτ' R. (μηδέποτε) Priscian. p. 1206 Putsch. II p. 362 Hertz.,
 schol. Plat. p. 335 Bekk. Suid. s. v. ἐρείθειν, primus recepit Invern. μὴ ποτ'
 V. vulgo. Both. Boiss. (παύσταιο Raphel.)
 v. 32. αὐτὸν schol. Plat. p. 335 Bekk. et R. sec. Invern., rec. Inv. σαυτὸν
 reliqui. Quidni αὐτόν?
 — λάθῃς R. V. vulgo. λάθοις Reisig. Coni. p. 64, Dind. Hold. Mein.
 — ἕως σαυτὸν ἂν λάθῃς δ. Daw. Misc. cr. p. 265, p. 509 Kidd. Brunck.
 Boiss. Both.
 — τέως ἕως αὐτόν ἂν λάθῃς Inv. perperam.

quod idem legitur Nub. l. l. schol. V. οἱ μὲν ἀπὸ βρένθους τοῦ φωτοῦ (leg. τοῦ τύφου, cf. H. Steph. s. v. βρένθος) οἱ δὲ μύρου εἶδος, ᾧ χρίονται αἱ γυναῖκες καὶ ἐπ' αὐτῇ μέγα φρονούσιν.

v. 28. Fallitur scholiasta, quem, ut solet, Flor. Chr. sequitur. De fastu enim atque edacitate mulierum agitur, quarum gulositas cum scarabaei comparatur. Ad γογγύλην et μεμαγμένην supplendum μαζαν, utrumque adiectivum esse monuit Lobeck. ad Phryn. p. 103, quamquam Pollux VI, 54 γογγυλίβες λέγουσι δὲ καὶ γογγύλας. Melius Anecd. Bekk. p. 33, 10 et Thom. M. p. 74 Ritschl. Versus denique Thesm. 1185 ab eodem Phrynicho Bekk. l. l. explicetur: γογγύλην δὲ τὸ στρογγύλον ἐύλον. Contra Fritzs. Thesm. l. l. p. 548 Hoeschelio opitulatur contra Lobeckium. Cf. Dobr. ad Aeschyl. fragm. Scholef. II p. 31. — Compares Eq. 1166 μαζίσκην μεμαγμένην.

v. 29 sqq. Iam fingas servum ianuam, proxime quae foramen est, paulisper aperuisse, et corpus fortasse

monstri deforme, non caput amplius neque pedes conspici potuisse. τῆδ' — τῆς θύρας luculenter ostendit ianuam a foramine diversam esse, luculentius etiam, quod additur ἵνα μὴ μ' ἴδῃ, unde caput ante foramen iacere, reliquum corpus ad ianuam usque pertinere colligas. Servus denique per ianuam vix dum apertam loquitur ἔρειδε et quae sequuntur usque ad versum 37, quo clausisse eum ianuam putaverim.

v. 29. ἐδωδῆς: vox Homero, Platoni, Xenophonti usitata, apud comicos hoc tantum loco superest.

v. 30. παροίξας τῆς θύρας: schol. bene ὀλίγον διανοίξας τὴν θύραν: potuit etiam ὀλίγον — τῆς θύρας. Genetivum defendunt interpp. ad Moer. p. 316 Piers.

v. 31. μηδέποτ': Numerum versus minus elegantem sat multis exemplis defendit Engerus Lys. pr. p. XXVI, cf. infra v. 226. 686.

v. 32. Optativus λάθοις defenditur e. g. Vesp. 1431 ἔρδοι τις ἦν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

— De homoeoteleuto τέως ἕως dixit

οἶον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
 ὥσπερ παλαιστῆς παραβαλὼν τοὺς γομφίους,
 35 καὶ ταῦτα τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὸ χεῖρ᾽ ἔπει
 ὠδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
 τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὀλκάδας.
 μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορόν,

v. 37. εἰς vulgo. ἐς Dind. in Oxon. Mein. duce Porsono pr. Hecub. p. LVI.
 cf. Enger. ad Ar. Lys. 1. 2.

Lobeck ad Soph. Ai. 726. Ad διαρραγείς comp. Bergl. Anaxilam ap. Ath. X p. 416 e, Mein. C. III p. 351, et Phoenicid. ap. Ath. X p. 415 e, Mein. Com. IV p. 510.

v. 33. Suid. s. v. οἶον. De οἶον, quam, quantopere, cf. Zeun. ad Viger. p. 123 Herm.

— κύψας: schol. καὶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θρεμμάτων (— ὠθρέμμ' ἀναίδες!) οἱ μάλιστα τοῖς ἐδέσμασιν ἐγκεχυρότεροι καὶ προσκειμένοι δοκοῦσιν ἀπλήστως καὶ περισπουδάζτως ἐσθίειν.

v. 34. ὥσπερ παλαιστῆς: subaudi: τοὺς βραχίονας παραβάλλει. Ipsum παραβαλὼν schol. expl. γαλάσας. Γόμφοι porro οἱ μύλοι sunt, dentes molares, ut Pollux docet II, 92 et Moeris s. v. p. 111, non οἱ ἐμπρόσθιοι ὀδόντες scholiastae et Suidae et Zonarae s. v. γομφίους. Cf. Hemsterh. ad Plut. 1060. Vt igitur athletae brachia circumagunt antequam certamen subeunt, ita scarabaeus ad vorandi certamen promptissimus os ita aperit distrahitque, ut vel molares dentes compareant.

v. 35. τὸ χεῖρ᾽: cf. supra v. 7 τοῖν ποδοῖν. Ad articulum τῷ cf. Kidd. ad Daw. p. 570. — χεῖρ᾽ vero dictum, quod cum pugile comparatur.

καὶ ταῦτα: et id quidem, usu frequentissimo.

v. 36. περιάγων: cf. ad. v. 7. Vi-

detur autem his verbis coniectura περικυλῆσας vel περικυλώσας v. l. firmari. Non enim, ut interpretes quidam putant, restiones qui crassos funes in usum navium onerariarum contorqueant, cum scarabaeo dixerim comparari: sed, quod iam H. Stephanus explicavit s. v. σχοινοσυμβολεύς, qui funem nauticum consprient i. e. in spiram convolvant et complicant. Non de ipsa restionum arte agitur, sed de celeritate manuum, qua nautae utuntur in convolvendis funibus; neque tam brachia circumagunt spiram facientes sed ipsis manuum digitis circumcludunt funem, quem consprient, crassum. Ita igitur scarabaeus, quod devoret, pedibus suis, τοῖς ἐμπρόσθιοις, circumcingit strenue. Qui quum voracissimus sit, aliud post aliud oletum arripit, attrahit, circumcingit pedibus suis. — Lex. Rhet. Bekk. An. p. 302, 26 σχοινοσυμβολεῖς οἱ τὰ σχοινία καὶ τοὺς κλάδους (L. Dind. κάλους) πλέκοντες. ita schol. R. συμπλέκοντες, schol. V. συνδέοντες (cf. Poll. VII, 160, ex quo Dinarchum verbo usum esse colligas). — σχοινίον sensu obsceno dictum Vesp. 1343.

De articulo οἱ post ὥσπερ (cf. v. 34. 28) vid. Dobr. Ar. Av. 1008, Scholef. II p. 223.

v. 38 sqq. Haec servus recedens a

40 χᾶτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἢ προσβολή,
οὐκ οἶδ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

'Αφροδίτης μὲν γὰρ οὐ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τοῦ γὰρ ἔστ';

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐκ ἔσθ' ὅπως

v. 39. servo alteri, v. 40—42 servo priori tribuebantur vulgo. Brunckius codd., ut ait, auctoritate fretus servo alteri continuavit ad verba χαρίτων γε v. 41, servo priori dedit τοῦ γὰρ ἔστ'; rursus alteri verba οὐκ ἔσθ' ὅπως — καταβάτου v. 42; denique quae sequuntur v. 43—49 priori. Receperunt Inv. Bekk. Boiss. Both. — Reising. Ien. Lit. Z. a. 1817 n. 223 atque ex eo Dind. in Lips. 1820 verba οὐ (sic) γὰρ ἔστ', οὐκ — καταβάτου, servo priori dederunt, reliqua usque ad v. 49 alteri. Idem in Oxoniensi tantum verba τοῦ γὰρ ἔστ'; priori, atque ita in Parisiensi. Bergkii verba οὐ μὴν Χαρίτων γε, et οὐκ ἔσθ' — καταβάτου priori, reliqua alteri tribuit. Dobraeus οὐκ ἔσθ' ὅπως — καταβάτου priori, οὐκοῦν — ἐσθῆαι v. 43—48 alteri, versum 49 priori, v. 50 sqq. alteri concessit. Alii alia, quae enumerare omnia taedet. Ita Flor. Chr. omnia servi alterius esse dicit usque ad versum 49. Dudum Bentleius distinxerat versus ita, ut Brunckius ex codd. B. C. Meinekius verba οὐκ ἔσθ' — καταβάτου priori, reliqua alteri dedit. Equidem ut supra. Ceterum Brunckius pro γὰρ scripsit γ' ἄρ', quo nihil opus. Holden. v. 28—41 μισρόν — γε servo priori dedit.

ianua atque ad collegam se convertens. τὸ χρήμα eadem prorsus ratione dictum qua Nub. 1, al.

βορόν: schol. οὕτως ὀξύτως ἀντι τοῦ ἀδιφάγου. Phryn. Bekk. p. 30 βορόν χρήμα ἐπὶ πολυφάγου χρήσει. cf. Suid. s. v. βορόν, ubi Bernhardt scripsit κάκοσμον, nescio cur: nempe καὶ omissum a Suida ante κάκοσμον, cui oppositum ἡδύοσμος, cf. not. ad v. 25.

v. 39. προσβολή: schol. ἐπεὶ ἐν ἑκαστὸν τῶν ὀρνέων ἀνάκειται θεῶ τινι, ὡς ἀπὸς τῶ Διὶ καὶ γλαυξ τῆ Ἀθηνᾶ.

προσβολή ἢ ζημία, ἢ τοῦ δαίμονος ὀργή. ἀντι τοῦ ζῦρον (immo ἱερὸν) εἰπεῖν, ζημίαν εἶπε, καταρώμενος ἑαυτῷ (leg. αὐτῷ, τῷ κανθάρω). cf. Suid. s. v. προσβολή. Significat h. l. attributum, τὸ προσβαλλόμενον, recteque Brunckius comparat προσνειμασθαι Av. 563.

v. 40. Ἀφροδίτης: schol. μύριος γὰρ ἢ θεὸς ἤδεται. eademque Gratiarum conditio est. In verbis scholiastae οὐδὲν γὰρ ἐπαφροδίτον, δ μὴ ἐστὶ χαρίτων versus videtur latere.

v. 41. τοῦ γὰρ: haec servus alter,

τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταβάτου.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκοῦν ἄν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι

νεανίας δοκησίσοφος· τὸ δὲ πρᾶγμα τί;

45 ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; κἄτ' αὐτῷ γ' ἀνήρ

Ἰωνικός τις φησι παρακαθήμενος·

δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίσσεται,

v. 42. τοῦ V. Scal. Exc. οὐ B. vulgo. οὐκ ἔστι τὸ τέρας τοῦ Διὸς κ. conī. Benti. comp. Thesm. 404. 847. καταπάτου Pauw. ad Theophr. Charact. p. 82 monente Porsono, non male.

v. 44. τὸ δὲ R. sec. B. vulgo. τόδε Brunck. Inv. Dind. in Lips. 1820, Reisig. Coni. p. 178, Both. Boiss.

v. 47. ὡς Κλ. Suid. s. v. αἰνίσσεται. αἰνίσσεται (ionice) Dobraeus, quod recepi. Ita Hold. Mein. Idem Dobr. v. sq. ἔσθιεν, partim propter scholiastam. ἔσθιεν Brunck. in notis. ἔσθιεν etiam Palmerius.

ter, qui sodalem obscure respondentem iterum interrogat. Etiam scholiasta V. quaestionem explicat: τίνας ἄρα.

v. 42. Διὸς καταβάτου: schol. παρὰ τὸ καταβιβάζειν τοὺς κερανοῦς· ἢ ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν δι' ἔρωτα τῶν χθονίων γυναικῶν (immo τῶν νεανίσκων quoque χθονίων, veluti Ganymedis v. 11. 725). Etiam τοῦ ἀποπατεῖν notionem habuerit verbum καταβαίνω. Vnde schol. πάλζει καταβάτην αὐτὸν καλῶν, ἐπεὶ σκάτοις τρέφεται ὁ κάνθαρος. Ceterum bene Berglerus comparavit Aesch. Prom. 359 Ζηγὸς καταβάτης κεραυνός. Dicas nostro sermone: Zeus, der etwas fallen lässt, der Fallenlasser.

v. 43. οὐκοῦν. Compares haec cum exordio Vesparrum 74 sqq. Ibi enim varias civium libidines tangit, hic, ut schol. monet, σκάπτει τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλολοιδόρους.

v. 44. δοκησίσοφος: ita Pherecrates ap. Athen. p. 122c dixit δοκησιδέξιος, Callias autem ap. Poll. IV, 9 δοκησιδέξιος et δοκησίνοος. cf. Hesych. Suid. Zonar. s. v.

— τὸ δὲ πρᾶγμα τί (= τί δὲ vel τί δὴ τὸ πρᾶγμα; quid hoc sibi vult?

v. 46. Ἰωνικός: schol. male ἑλληνικός, Ἀθηναίος. Re vera quidam ex Ionia oriundus citatur. Iones vero propter μαλακίαν et ἡδυσπείθειαν perstringuntur, cf. Antiphan. ap. Athen. XII p. 526d, Mein. Com. III p. 50. Cum Ione vero τῶν παιδικῶν amantissimus, omnium omnino impurissimus et nequissimus Cleo tangitur, cuius libido acerbis depingi non poterat; quam verbis ἀναδέως τὴν σπαταλὴν ἔσθιαι. Ionem denique verba designant δοκέω, κείνος (cf. Mein. Com. V p. 40), ἀναδέως. — De forma ἀνήρ Ἰωνικός vid. Lobeck. Parall. p. 304.

ὡς κείνος ἀναιδέως τὴν σπατιλὴν ἐσθίει.
ἀλλ' εἰσιῶν τῷ κανθάρω δώσω πιεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

50 ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,

v. 48. ἀναιδέως R. V. Bekk. Dind. Boiss. Hold. Bergk. Antea ἀναιδέως. ἀνέστην Benti. ἠδέως Elmsl. Ach. 178 p. 23. Ceterum ἀναιδέως. trisyllabum est.

— σπατιλὴν sine articulo Dind. in L. 1825, in Oxon. et Paris. Boiss. Hold. praeunte Elmsleio ad Ach. 178 p. 23.

v. 49. Versum servo priori dedit Meinekius, idem v. 50 — 59 alteri, rursus v. 61 et v. 64 sqq. priori. Tum vero v. 64 repugnat versibus 54 sqq.

v. 48. ἀναιδέως: de versus forma dixit Enger. Lys. pr. p. XXV.

— τὴν σπατιλὴν: schol. ἡ ἀνθρωπινή κόπρος. διαβάλλει οὖν τὸν Κλέωνα ὡς σκατοφάγον. Immo ὡς παιδαριστὴν et παθικόν.

ἐσθίει: schol. ἀντὶ τοῦ ἡσθιεν, ἀποθανῶν γὰρ ἦν ὁ Κλέων (cf. v. 269). Idem Eratosthenis fuit dubium monente scholiasta. Verum expedita sunt omnia, modo ὡς κείνος ad Cleonem, ἐσθίει ad scarabaeum referas; hic enim impudenter devorat oletum, itaque Cleo est alter, i. e. ἐξ Κλέωνα αἰνίσσεται. Neque tamen repugno, si quis Dobraei ἡσθιεν reposuerit.

— Alteram vocis σπατιλῆ notionem scholiasta affert: σπάτος τὸ δέρμα. σπατιλῆ δὲ ὁ ῥύπος τοῦ δέρματος, quae magis etiam conveniret Cleoni coriario. Cf. Suid. s. v. σπατιλῆ. Hesych. s. v. tantum τὸ ὑγρὸν διαχώρημα. Lobeck. Parall. p. 80.

Κείνος etiam Hotibius et Dind. de scarabaeo dictum censent.

v. 49. Hoc versu servus alter stabulum intrat, non amplius rediturus. Restat prior mox cum Trygaeo sermone facturus.

— δώσω πιεῖν: quod tantum cibi sumsit, aequae eget potione.

v. 50. De particulis δέ — γέ coniunctis, quae satis frequenter iunguntur, cf. Fritzsche. ad Daet. p. 105. — λόγον dictum ut Vesp. 54. Hesych. s. v. λόγος: ἡ τοῦ δράματος ὑπόθεσις, item Suid. λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, afferens versus Pacis 148.

τοῖς παιδίοις: his verbis et quae sequuntur Comicus quasi ordinem quendam spectantium designat. Quem ordinem ita perlustrat, ut ab infimae sortis spectantibus incipiens ad nobiliores quosque transeat. τὰ παιδία igitur servi liberique quorum magistri servi sunt, τὰ ἀνδρῶν vixdum adulti, nimirum ephebi, οἱ ἄνδρες et ecclesiastae et iudices, οἱ ὑπέρτατοι et ὑπερηνορέοντες, qui munere aliquo honesto vel honestissimo funguntur. — Possint etiam tantum aetates designari; illud autem magis convenit, locumque simul quo quisque ordo conderit a servi actore quasi digito monstrari salutarique. Scholiasta utramque explicationem exhibet: τοῖς ὑπερβαίνουσι τὴν τῶν ἀνδρῶν ἡλικίαν ἢ τοῖς ὑπερηφάνοις· ἢ τοῖς τούτων ἰσχυροτέροις καὶ μᾶλλον ἀκ-

καὶ τοῖσιν ἀνδρῖοισι καὶ τοῖς ἀνδράσιν
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὄνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὦδὲ κεχηνῶς λοιδορεῖται τῷ Διὶ
καί φησιν· ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κχόρει τὴν Ἑλλάδα.

v. 52. ὑπὲρ τούτοις R. V. vulgo. correxit Brunck. ex cod. B, recap. Bekk. Dind. Both. Bergk. Mein.

— ἀνδράσι R. vulgo. ἀνδράσιν Brunck. Inv. Bekk. Dind. Boiss. Hold. Bergk. Mein. metro postulante.

v. 56. μὲν R. Inv. γὰρ reliqui. — ἐς Dind. εἰς vulgo. cf. Elmsl. Ach. 42 p. 12.

v. 59. μῆκχόρει R. μὴ 'κχόρει (R. sec. Inv.) Suid. s. v. κόρημα, Flor. Chr. Brunck. in not. Inv. Bekk. Boiss. Dind. Both. Hold. Bergk. Mein. Elmsl. ad Eur. Med. p. 286. μὴ κόρει reliqui. Cf. Eustath. p. 951, 42.

μάζουσι. καὶ Ὀμηρος ἠγορήη. cf. Eust. p. 462, Zonar. s. v. ὑπερηγορέοντων.

v. 51. ἀνδρῖοισιν: ἀνδρῖον dixit Eupolis ap. Eustath. p. 1680, 26, Mein. Com. II p. 554.

v. 52. ὑπερτάτοισιν: cf. Av. 1765 ὑπέρτατε, Lys. 772 ὑπέρτερα νέρτερα θήσει. De reliquis comicis vid. indic. s. v. ap. Mein. Com. V.

v. 53. ὑπερηγορέουσιν: formam ionicam, quod verbum Homericum esset, servatam esse indicavit Dindorfius.

— ἔτι μάλα si coniungas, dictum fuerit pro ἔτι μάλλον, ut infra v. 280 κατ' οἴμοι μάλα, v. 462 ἔτι μάλα.

v. 54. μαίνεται: compares Vesp. 71 νόσον γὰρ ὁ πατήρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ. Ad καινὸν τρόπον cf. Krueger. Gr. § 46. 35.

v. 55. οὐχ ὄνπερ: schol. διαβάλλει αὐτούς ὡς μαινομένους μανίαν δικανικήν. Errat. Agitur enim de pace; ci-

ves ergo φιλοπολέμους tangit per Trygaeum quasi φιλείρηνον. Sin compares, quae ad v. 9 dixi et quae sequuntur v. 57, ad Athenienses φιλολοιδόρους rotius quam φιλοδέκτους servum loqui dices.

v. 56. δι' ἡμέρας idem quod supra v. 27 δι' ἡμέρας ὄλης (Bergl.).

v. 57. κεχηνῶς: est igitur Κεχηναίων unus, ut Athenienses Eq. 1262 vocantur. Perfecti κέχηνα Comicus amantissimus. Bergl. comp. Av. 264 καίτοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.

v. 59. τὸ κόρημα: schol. τὸ κόσμητρον, τὸ σάρον (ᾧ εἰώθησαν ἀποκαθαίρειν τὸ πλῆθος τῶν ἐν τοῖς οἴκοις ῥύπων). μὴ 'κχόρει δὲ ἀντὶ τοῦ παῦσαι ἔρημον οἰκηθῶρων ποιῶν διὰ τῶν πολέμων. Exsecrationem ex Menandro (v. Mein. Com. IV p. 303, qui Suidam laudat s. v. κόρημα et Eustath. p. 1887, 34) affert scholiasta: ἐκκορηθείης σύ γε = ἄρδην ἀπολεσθείης Suidae. Nonne Comicus verbo ἐκκορεῖν alludit ad κό-

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

60 ἔα, ἔα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δράσείς πόθ' ἡμῶν τὸν λεῶν;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν αὐθ' οὐγὰρ 'λέγον.

- v. 60. Trygaeo dedit Brunck. rec. Inv. Bekk. Boiss. Dind. Both. Hold. Bergk. Mein. Antea servi erat.
- v. 62. Suid. s. v. δράσείς: ὦ Ζ. τ. δ. ποθῶν τὸν λεῶν.
- v. 63. σεαυτοῦ R. C. in marg. vulgo, Zonar. σεαυτὸν B. C. V. Brunck. Benti. Reisk. Inv. Bekk. Boiss. Dind. Both. Hold. Bergk. Mein. cf. v. 32. σεαυτὸν Suid. s. v. λήσεις, idem σεαυτῷ s. v. ἐκκοκκίσας.
- v. 64. τουτὶ τὸ κακὸν R. V. Inv. Bekk. Boiss. Dind. in Oxon. et Paris.

με? ludit enim libentissime. Quod nostrum foret: auswanzen, ἐκκοκκίζω.

v. 60. ἔα, ἔα. Haec Trygaeus, antequam hippocantharum conscendit. ἔα, ἔα hic non solum interiectionem sed etiam imperativum esse dixerim: nempe ab ἔαω. ἔα idem est quod antea servus accuratius designavit: μὴ 'κκόρει. Ceterum usus interiectionis perquam frequens. A qua εἶα differt, infra v. 459 sqq. saepissime adhibita, quae adhortantis et enitentis est habetque hilaritatis aliquid. Ἐα tragicum est, cf. Soph. O. Col. 1475. Eurip. Hec. 1116, Med. 1004, Herc. fur. 513. 1088. Carpitur autem vel Euripides, e. g. Electr. 1165 sq. Med. 96 sqq., vel Sophocles, e. g. Aiac. 334 sqq. 974 sq. Electr. 1404 sqq., vel tragicorum modus lamentandi.

v. 61. σιγήσαθ': cf. Soph. Ai. 975 σίγησον· αὐθὴν γὰρ δοκῶ Τρύγρου κλύειν.

v. 62. ὦ Ζεῦ: ita post interiectionem vel deus vel alius quis invocatur

apud tragicos. Bergl. comparat Soph. Ai. 586 ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δράσείς φρενί; De frequentativis in — εἶεω dixerunt Elmsl. Eur. Med. p. 96, Kidd. ad Dawes. p. 482, Bergl. ad h. v. Haec Trygaeus (schol. R. V. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς προπερισπᾶ τὸ Τρυγαῖος), dum intrat stabulum invisus.

v. 63. ἐκκοκκίσας: schol. ἀντὶ τοῦ ἐρημώσας καὶ ἀφανίσας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ροιῶν τῶν τοὺς κόκκους ἐξβαλλουσῶν. ὡσπερ (γὰρ) αἱ πόλεις σκέπται τῶν ἀνθρώπων εἰσίν, οὕτω καὶ αἱ ροιαὶ τῶν κόκκων. Exciccare vertit Flor. Chr. Eadem verbi notio Lys. 364. 448; Ach. 1179, Nicomach. ap. Athen. II p. 58 a, Mein. Com. IV p. 587. Vtitur Trygaeus verbo, quod rusticus est; nos fore: auskernen vel aussteinen, non, ut Vossius: aushülsen, etiam peius Droyssen: ausdreschen.

v. 64. τουτὶ τὸ κακὸν: Nub. 26 τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν δ μ' ἀπολώλεκεν, ibid. 1062. — cf. Elmsl. Ach. 41 p. 12.

- 65 τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
 ἀ δ' εἶπε πρῶτον, ἤνικ' ἤρχεθ' ἢ χολή,
 πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὐτὸν ἐνθαδί·
 πῶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθύ τοῦ Διός;
 ἔπειτα λεπτά κλιμάκια ποιούμενος,
 70 πρὸς ταῦτ' ἀνερχῶντ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν,
 ἕως ξυνετρίβῃ τῆς κεφαλῆς καταρρυσίς.
 ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεῖς οὐκ οἶδ' ὅποι,

Hold. Bergk. Mein. δῆτα τὸ κ. vulgo — τοῦτο τὸ κ. Reis. Coni. p. 279, Dind. in Lips. 1820. 1825.

v. 66. τὰ δ' εἶπε R. ἀ δ' εἶπε Ald. vulgo.

— ἤνικα πρῶτον proponēbat Halbertsma Prosop. Ar. p. 116.

v. 67. ἂν ταδί pro ἐνθαδί Hirschig. ap. Cobet. V. L. II p. 410. Dudum ita Lentingius. Rec. Mein. Tum debuit versu priori ἀ δ' ἂν εἶπε.

— πρὸς αὐτὸν codd. αὐτὸν vulgo ante Brunckium.

v. 69. καὶ μακρὰ (pro κλιμάκια) Suid. s. v. ἀναρχῶσθαι.

v. 70. ἀνερχῶντ' ἂν vulgo. ἀναρχῶντ' Etym. M. s. v. et Suid. ἂν ἀναρχῶνται εἰς οὐρανόν Etym. Gud. s. v. ἂν ἀρχῶντ' ἂν εἰς ο. ibid. p. 621, 38. Quae sedulo enotavit Dind. (ἀναρχῶνται Thom. M. s. v. p. 18 R.)

— οὐγὼ λέγον: cf. Ach. 41, Lys. 240.

v. 65. τῶν μανιῶν: schol. ἀντι τοῦ τῆς μανίας. καὶ ἐν Νεφέλαις (v. 832). οὐ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας. item Lys. 342, Thesm. 680.

Singularis numerus Nub. 350, 846, 925, Plut. 501, Ran. 816, Vesp. 1486; idem in fragmentis comicorum. Cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 904.

v. 66. χολή: bilis, ut Vesp. 403, Ran. 4, al. metaphorice, proprio sensu in comicorum fragmentis legitur saepe.

v. 68. εὐθύ τοῦ Διός: cf. Nub. 162 εὐθύ τοῦρροπυγίου. Pac. 77. 300 εὐθύ τῆς σωτηρίας, 819; Δν. 1421, Eccles. 835 ἐπέγχεσθ' εὐθύ τῆς στρατηγίδος. Vid. Ind. apud Mein. Com. V s. v. εὐθύ et εὐθύς. Equidem εὐθύς pro εὐθύ dici potuisse non putarim.

v. 70. ἀνερχῶντο: schol. πρὸς δένδρα καὶ τοίχους ἢ σχοινίον ταῖς χερσὶ

καὶ τοῖς ποσὶν ἀναρχῶσθαι λέγεται. Haec Eratosthenes. εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν — εἶδος κοφίνων — ἢ ἀπὸ τῶν ἀραχνῶν καὶ ἔστιν ὅσον ἀραχνῶσθαι. Herodianus porro per ὑπέρθεσιν ex ἀραχνῶσθαι ortum dixit sec. schol. Cf. lexicogr. quibus addas Thom. Mag. p. 18, Moer. p. 64 c. notis Sallierii et Pierisoni.

Ceterum de constructione satis nota cf. Krueg. Gr. §. 53, 10, 3.

v. 71. τῆς κεφαλῆς: genetivus partitivus usu frequentissimus, cf. Vesp. 1428. Nos: am Kopf. cf. Gregor. Cor. p. 123 sq. Piers. ad Moer. s. v. κατάξα, p. 233. Elmsl. ad Ach. 1167 p. 102.

v. 72. μετὰ ταῦτ': cf. Reis. Coni. p. 223. ἐκφθαρεῖς: schol. ἐξελθῶν. οὕτω δὲ λέγον τὸ ἐπὶ κακῇ ἐξελθεῖν που. (leg. ποι). Cf. Said. s. v., ubi similis formae εἰσφθαρεῖς explicatio additur.

εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κἀνθάρον,
 κἀπειτα τοῦτον ἵπποχομεῖν μ' ἠνάγκασεν,
 75 καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν ὥσπερ πωλίον,
 ὦ Πηγασίον μοί φησι γενναῖον πτερόν,
 ὅπως πετῆσει μ' εὐθὺ τοῦ Διδὸς λαβάν. —
 ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τηδὶ διακύψας ὄψομαι.

v. 74. ἠνάγκασεν Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. Antea ἠνάγκασε.

v. 76. μοι om. R. V. add. Ald. reliqui. πτερωτόν V. ὦ Πηγασίον, φησὶ Bergk.

v. 78. ποῖ R. πο — ubique Porsonus scribendum esse censet, quum syllaba brevi opus sit.

v. 73. Αἰτναῖον: schol. ὑπερμεγέθη. μέγιστον ὄρος γὰρ ἡ Αἰτνη, ἣ δτι διάφοροι κἀνθάροι ἐκεῖ εὐρίσκονται. — ἣ δτι οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεῦγη ἐπαινετοί. Quos laudant auctores scholiastas, ii partim de scarabaeo, partim de equo loquuntur. De scarabaeo puto Epicharmus Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστήρα (Hercules zonam Hippolytae petiturus: Dind. ad schol.): Πυγμαρίων λοχαγὸς (ἐκ τῶν) κἀνθάρων τῶν μειζόνων οὖς φασὶ τὴν Αἰτνην τρέφειν: cf. Grysar. de Doriens. comoedia p. 84 sq. Aeschylus Σισύφω πετροκυλιστῇ: Αἰτναῖός ἐστι κἀνθάρος βίᾳ πόνων (πόνων Dind.), cf. Nauck. fragm. Tr. p. 59. Sophocles Δαιδάλῳ: ἀλλ' οὐδὲ (ita V. οὐ vulgo) μὲν δὴ κἀνθάρος τῶν Αἰτναίων | πάντως: quae num Sophoclis sint verba Nauckius dubitat p. 133. Plato Ἐορταῖς, quod fragmentum Meinekius antistrophicum esse ratus ita constituit II p. 624: ὡς μέγα μέντοι πάνυ (πάλαι cod.) τὴν Αἰτνην ὄρος εἶναι φασὶ τεκμαίρου | ἔθεν τρέφεσθαι | τὰς κἀνθαρίδας τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν λόγος (λόγος ἐστὶν cod.) οὐδὲν ἑλάττους. De equo citatur Pindarus (fragm. 33): ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγλαοκάρπου Σικελίας δχημα. Praeterea

Berglerus affert Sophocli. O. Col. 304 γυναῖχ' ὀρῶ — Αἰτναίας ἐπὶ πάλου βεβῶσαν. Cf. Dobr. ad Athen. II p. 63 b, Scholef. II p. 298.

v. 74. ἵπποχομεῖν: equi instar curare. Ἐπαξ, ut videtur, λεγόμενον.

v. 75. καταψῶν: schol. καταπραῦνων. ὥσπερ πῶλον καταψῶντες ταῖς χερσὶν ὀμαλλίζομεν. — πωλίον: schol. ὑποχοριστικῶς: Rösslein. Flor. Chr. comp. Virg. Georg. III, 186.

v. 76. Πηγασίον: schol. παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ Πηγασίου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμει εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. «ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγασίου πτερόν.» cf. Nauck. Tr. fr. p. 358. — πτερόν infra dixit filia v. 135.

v. 77. ὅπως πετῆσει: cf. Kidd. ad Daw. p. 419, Viger. Herm. p. 435, Krueg. Gr. §. 54, 8, 7. — cf. ad v. 68, — aff. Suid. s. v. εὐθύ.

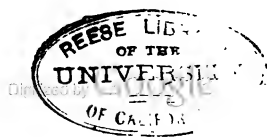
v. 78. τηδὶ: aut foramen aut ianua nam servus aperit; utrumque enim clausum. Eodemque temporis momento assurgit Trygaeus scarabaeo vehens. Sequentia fortasse Euripidis sunt, qui pro κἀνθάρου dixerit Πηγασίου. Certe μετώρος αἴρεται tragicum sapit.

οἴμοι τάλας· ἔτε δεῦρο, δεῦρ' ὦ γείτονες·
 80 ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἶρεται
 ἰππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

v. 80. μετέωρος αἶρεται: schol. ἐπὶ
 μηχανῆς. τοῦτο δὲ καλεῖται ἐώρημα. cf.
 Proleg. p. 28 sqq.

v. 81. ἰππηδόν: rittlings. de adv.

in — δον vid. Lobeck. Parall. p. 152
 sqq. Vtitur adverbio Aesch. Sept. c.
 Th. 310, Suppl. 415.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

85 ἥσυχος, ἥσυχος, ἡρέμα κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χῶρει λίαν,
εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς βόμῃ πίσυνος,
πρὶν ἄν ἰδέης καὶ διαλύσης
ἄρθρων ἵνας πτερύγων βόμῃ.

v. 85. βόμῃ vulgo. βόμη Lob. ad Phryn. p. 404.

v. 85. ἰδέης vulgo. ἰδίσης Porson. Both. Suid. s. v. ἰδέης omittit λίαν v. 83.

v. 82. Dum haec Trygaeus canit, ipse cum machina spectatoribus conspicuus est. Contra schol. ὁ Τρυγαῖός ἐστιν ἐνδοθεν ταῦτα λέγων. κάνθων κυρίως ὁ ὄνος· νῦν δὲ υποχωριστικῶς ὡς κάνθαρος. De etymo vocis κάνθαρος scholiasta multa nugatur. Nihil habes nisi lusum verborum κάνθων et κάνθαρος. Egregie versus cursum equi, quem „Galop“ nuncupamus, depingit. Cf. Proleg. p. 31.

v. 83. σοβαρῶς, ut bene pastus atque animosus. Schol. bene comp. Hom. Π. ζ, 506. 509. Adiectivo σοβαρός saepius et Aristophanes et reliqui comici utuntur. Nub. 406 σοβαρός legitur, scholiasta hoc loco σοβαρῶς praebet.

v. 84. πίσυνος = πεποιθώς. Bergl.

laud. Thuc. II, 89. Cf. Vesp. 385, Nub. 949, Axionic. ap. Ath. VIII p. 342 b, Mein. Com. III p. 531.

v. 85. πρὶν ἄν: cf. Elmsl. ad Med. p. 119, Herm. ad Med. p. 344 sqq. Citat Ruhnk. ad Tim. p. 107.

— ἰδέης: schol. οἱ γὰρ ἔπποι ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ οὐκ εἰσὶν ὀρεῖς ἐν τῷ δρόμῳ· καμόντες δὲ καὶ ἰδρώσαντες διαλυθέντων τῶν μελῶν ὀξύτερον γίνονται. — Ad ἰδέης schol. aff. Od. υ, 304. Cf. Ran. 237. — διαλύσης ἄρθρων ἵνας: die Sehnen geschmeidig machen. Aliud est, quod Dind. comparat, Xenophontis Eq. 7, 11 διαχαλᾶν τὸ σῶμα = languescere.

v. 86. βόμῃ: impetus, ut Eccl. 4, Av. 1182, Nub. 407. Aliam signif. vid. apud Mein. Com. V s. v.

καὶ μὴ πνεῖ μοι κακόν, ἀντιβολῶ σ'·
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μείνον τοὺς ἡμετέρους.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

90 ὦ δέσποτ' ἀναξ, ὡς παραπαίεις.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σίγα, σίγα

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

κοῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὕπερ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

95 τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

v. 87. Bergkiius, qui v. 87—89 post σίγα σίγα collocandos esse putat, item hiatum βόμῃ — ὦ δ. reformidandum non esse censet. Meinekiius v. 87—89 e textu eiecit.

v. 90. Servo alteri partes dedit Brunckiius, Boiss.

v. 95. τί μάτην; (scil. πέτει) οὐχ ὑγιαίνεις. Zennius ad Viger. p. 453 Herm.

§. 87. πνεῖ — κακόν: schol. δῆλον ὅτι καὶ αὐτὸ πρὸς τὰς τροφὰς αἰνίττεται. Fallitur. Primum enim Trygaeus cantharum precatur, ut se contineat dominique naso parcat; tum idem rogat cives, spectatores v. 98 sqq, ut et equo suo et sibi parcant, ne retrocedat equus odore stimulatus.

— κακόν pro κακῶς, infra v. 525 πνεῖς — ἰδύ. cf. Elmsl. ad Ach. 193 p. 25. Reiskiius: „Alloquitur podicem suum.“ Non male, modo scribamus οὐ δὲ μὴ etc.

v. 90. ὦ δέσποτ' ἀναξ. Haec servus prior. Alter enim non revertitur. De loquendi forma cf. Plut. 748, Fritzs. Daetal. p. 80. Etiam haec Euripidis videntur esse. Ad παραπαίεις comp. Plut. 508 ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Quod de verbo ἀναξ et scholiastae et interpretes dicunt, hario-

lantur. Tu versus tragicum esse credas.

v. 92. μετεωροκοπεῖς: schol. κυρίως τὸ τῷ πλάτει τῆς κώπης ματαίως τὴν θάλατταν τόπτειν. Nos fere: in die Luft haufen — und sie nicht trefen. Affert schol. aliud compositum μετεωρολέσσης Nub. 360 = ὁ τὰ οὐράνια περνοῶν, et comparat θαλασσοκοπεῖς Eq. 830. Item Nub. 360 μετεωροσοφιστάι, ibid. 333 μετεωροφάνεας Socratici vocantur. Eiusdem ferme aetatis farinaeque sunt μετεωρολογεῖν, — πολεῖν, — πορεῖν, de quibus vide H. Steph. Cf. Bergk. ap. Mein. Com. II p. 1166.

v. 94. Ad πέτομαι cf. Moer. s. v. p. 312 Piers. Comp. Vesp. 667 μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί, ubi debet poeta ὑπέρ.

v. 95. παλαμησάμενος: versus tragicus, quamquam verbum in tragicis

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐφημεῖν χρῆ καὶ μὴ φλαῦρον
 μηδὲν γρόζειν, ἀλλ' ὀλοόζειν·
 τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν,
 τοὺς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
 100 καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
 καὶ τοὺς προκτοὺς ἐπικλεῖν.

- v. 97. Quid? si scribamus μηδ' ὀλοόζειν, ut sit ὀλ. nihil nisi κατὰ δύναμιν oppositum verbo γρόζειν?
- v. 98. τοῖς τ' ἀνθρώποις R. τοῖς τ' ἀνθρώποισι Ald. vulgo. τοῖς ἀνθρώποις τε Dind. Lips. 1820. 1825, quod spreuit in edd. Oxon. et Paris. — τοῖς τ' ἀνθρώποις φράζειν (pro imperativo) Dobraeus, qui φράζω quoque proponebat receptum a Meinekio. ἀνθρώποισι satis defenditur statim sequenti πλίνθοισιν v. 100. Omnes omnino huius modi versus corrigere velle et difficillimum et iniustum est. Cf. Rossbach. et Westphal. Metr. p. 97.
- v. 100. ἀνοικοδομεῖν margo ed. Flor. Chr., quod Dindorfio verum videtur; rec. Hold. Mein. ἀνοικ. vulgo. Cf. Hamaker. Mnem. V p. 142.
- v. 101. Paremias utique necessarium amputavit Holden.

superstitibus non amplius exstat: contra est Ach. 659 παλαμάσθω — καὶ τεκταινέσθω, Nub. 176 ἐπαλαμήσατο. Schol. μηχανησάμενος καὶ ἐγχερήσας. Hesych. s. v. παλαμήσασθαι: τεχνώσασθαι. cf. Photius s. v.

v. 95. μάτην: schol. ἀπὸ κοινοῦ, ἔν' ἧ, τί μάτην πέται; Nihil opus. Iungendum cum οὐχ ὑγιαίνει. πέται idem est quod οὐχ ὑγιαίνει ex servi quidem sententia: quid frustra insanis? Dind. comp. Soph. Ai. 635 ὁ νοσῶν μάταν.

v. 96. φλαῦρον: schol. ἀντὶ τοῦ φλαυρόν, ἀηδές, δύσσημον. Verbo potissimum Aristophanes utitur; in fragmentis comicorum iam non occurrit. Cf. Moer. s. v. φαῦλον καὶ φλαῦρον p. 385 Pierson. p. 211 Bekk. Nostro loco potius verbum sordidum: Schweinerei, significare videtur.

v. 97. γρόζειν: cf. not. nostr. ad Vespas 373. — ὀλοόζειν: τὸ μετὰ κραυγῆς εὐχεσθαι. Schol. comp. Hom.

II. ζ, 301, schol. V. Euripidem Ἐρεχθεῖ, Nauck. Tr. fr. p. 369 sq.

v. 99. κοπρῶνας: cf. Lobeck. ad Phryn. s. v. ἰστών, p. 166.

— λαύρας: schol. ἐκάλουν τὰς στενάς ρύμας, ἐνθα πᾶσα ἀκαθαρσία ἐστίν, ἢ τοὺς ῥυπαροὺς τόπους. Virumque fere idem significat: fimeta et cloacas. Cf. Hudson. ad Moer. s. v. p. 252 Piers. p. 202 Bekk. — Zonar. Phot. s. v. aliam verbi notionem afferunt. Flor. Chr.: „Sed sic tangit civium suorum mores sordidos et urbem foedam, de qua dici possit, quod de Corcyra: ἐλευθέρα Κέρκυρα, χέζ' ἔπου θέλεις.“

v. 100. ἀνοικοδομεῖν est restaurare, reficere. Reisk.: obstruere aedificando. cf. Vesp. 802, ubi ἐνοικοδομήσοι var. lectio. Cf. Dobr. ad Lycurg. 166, 9, Scholef. I p. 320.

v. 101. ἐπικλεῖν: quasi Homerum

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐκ ἔσθ' ὄπως σιγήσομ', ἦν μὴ μοι φράσης,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ' ἦ

ὡς τὸν Δί' εἰς τὸν οὐρανόν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τίνα νοῦν ἔχων;

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

105 ἐρησόμενος ἐκεῖνον Ἑλλήνων περὶ
ἀπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἐὰν δὲ μὴ σοι καταγορεύσῃ;

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

γράφομαι

v. 105. Brunckius et Boiss. post ἐκεῖνον, Dind. post ἀπαξαπάντων ed. Lips. 1820, Both., Dind. in L. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. nullam omnino interpunctionem posuerunt. Brunck. Kusterum sequitur. Vett. edd. aut nullam habent, aut falsam, ut Aldina ex eaque Iuntina II. III.

v. 106. βουλεύεται R. a man. pr.

v. 107. σοι addunt Flor. Chr. Kuster. Benth. rell., deest in edd. ante Kusterum, non item in codd.

— καταγορεύῃ Cob. V. L. p. 37.

audias canentem: θύραι δ' ἐπέκειντο φαεινά. Bergl. comp. v. 150 infra.

v. 102. Trygaeus dum anapaestos canit, altius altiusque evehitur, cursum equi metro imitante. Nunc vero paululum subsistit, cum servo quasi pedestri sermone i e. trimetro altercaturus. Subsistit autem ad v. usque 110. Machina, dum servus conclamat filias filiaeque prouunt, promovetur. Metrum dactylicum aequae cursum equi concitatum depingit. Iterum eques subsistit a versu 124 ad v. 153. Tum denuo incipiunt anapaesti, denno profectio, quoad v. 172 finitur, eques vero in aëre suspensus nauseam sentit.

v. 104. Ad ὡς — εἰς Dobraeus compar. Demosth. p. 979, 26, p. 1221, 20. Thucyd. IV, 79 init. Contra εἰς θεός Pac. 132, Av. 843 dictum esse idem monet.

v. 106. βουλεύεται: cf. v. 58 (Bergl.).

v. 107. γράφομαι: schol. παίζει διὰ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, λέγων καὶ τοῦ Διὸς κατηγορήσας ὡς προδιδόντος τὴν Ἑλλάδα τοῖς Πέρσαις. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι Λακεδαιμονίοις ἐβοήθουν οἱ Πέρσαι ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Πελοποννησιακῷ. Fallitur. Medi quum sint Graeciae hostes perpetui ac sempiterni, quis patriae proditor Medorum amicus est et socius, cum Medisque rem habet

Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

110 οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἰοὺ ἰοὺ ἰοῦ·

ὦ παιδί' ὁ πατήρ ἀπολιπὼν ἀπέργεται

ὁμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα.

ἄλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ' ὦ κακοδαίμονα.

v. 110. ἰοὺ bis R. quater edd. ante Kusterum, ter Kuster. rec. — Dind.

ἰοὺ ἰοὺ extra versum ponendum lacunamque post ἄλλ' indicandam suspi-
catur Ravennate auctore. Quidni ergo Vesparum versum revocavit 1166

ο. ξ. π. τ. ἄλλα. Φιλ. κακοδαίμων ἐγώ. | ἰοὺ, ἰοὺ | κτλ.?

v. 112. ἡμᾶς ed. Flor. Chr., qui tamen ὁμᾶς praefert.

qui Graeciae non favet. Et facile erat
et factum est saepenumero, ut proditi-
onis aliquis accusaretur. Sic infra
406 sqq. et Sol et Luna proditionis
insimulantur: τοῖς βαρβάροις προδίδο-
τον τὴν Ἑλλάδα. Barbarus civi Athe-
niensi vel Lacedaemonius vocatur. Ce-

terum cf. Palmer. Ex. cr. p. 743.

Moer. s. v. γραψάμενος p. 114 Piers.

v. 109. οὐδέποτε: cf. Huds. et Piers.
ad Moer. p. 461; infra v. 706.

v. 110. παρὰ ταῦτ': vid. Markl.
Eur. Suppl. 1225. Idem Socrates dicit
Nub. 698, Bdelycleo Vesp. 1166.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΚΟΡΑΙ

KOPAI.

115 ὦ πάτερ, ὦ πάτερ ἄρ' ἔτομος δὴ
 δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἦκει,
 ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων προλιπὼν ἐμέ
 ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;

v. 114. ΠΑΙ. vulgo ante Brunckium. KOPH Brunckins, recentt. Κόραι, ut videtur, R.

— ἄρ' ἔτομος γε codd. Brubach. Fl. Chr. Kust. Brunck. Inv. Bekk. Boiss. Dind. in Paris. Both. Hold. Bergk. Mein. Herm. El. d. m. p. 329 ἄρ' ἄ γ' ἐτήτομος Dind. in Lips. 1820. 1825. ἢ ῥ' ἔτομος γε id. in Oxon. cf. Fritsch. Thesm. 260 p. 89, ἄρ' Eng. Thesm. v. l. ἄρ' ἔτομος γάρ Herm. Metr. p. 120. ἔτομος γε ἄρ' Ald., idem vel γ' ἄρ', et ἔτομος edd. ante Kusterum. ἢ ῥ' scholiasta, quod quum magis tragicum sit, convenit huic loco.

v. 115. ἦκει δώμασιν ἡμετέροις φάτις Dind. in Lips. 1820. 1825.

v. 114. De numero filiarum dixi in Proleg. ad Vesp. p. 31 sq. De tota hac scena cf. Proleg. p. 40.

Versus duo priores catalectici sunt in disyllabum, sequentes duo tetrametri acatalectici, quos excipiunt hexametri dactylici catalectici sex.

— schol. παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου. „ἄρ' ἔτομον φάτιν ἔργων, Αἰόλον ἐδνάξιν τέχνα φιλτάτα.“ Αἰολέ σ' Seidler. v. Nauck. Tr. fr. p. 293. Ad ἔτομος Bergl. comp. Eur. Iph. A. 795,

Electr. 818. Vox potissimum tragicorum est, vid. Ellendt. lex. Soph. s. v., qua Comicus his tantum versibus utitur, item quae sequuntur ἐτόμως v. 118 et ἐτήτομον v. 119.

v. 117. ἐς κόρακας: schol. ἀστείως — δέον εἰπεῖν εἰς οὐρανόν. cf. schol. Nub. 133. Ad βαδιεῖ vid. Piers. ad Moer. p. 106.

— μεταμώνιος: schol. μάταιος — οἱ δὲ φασιν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἐτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι

ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ' ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

120 δοξάσαι ἔστι κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
 ἦνίκα' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
 ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακάς ἢ πάνυ πάμπαν.
 ἦν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἔξετ' ἐν ὄρῳ
 κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

v. 118. εἴ τι R. V. C. Sanctamandus Kidd. Daw. p. 511, Reisk. Brunck. recentt. ὅτι vulgo ante Br.

— ἔστι τι τῶνδ'; ἐτύμως εἴπ' Lenting.

v. 119. δοξάσ' ἔξεστι Iunt. III. — τόδ' edd. ante Kusterum.

— ἄχθομαι, ὑμεῖς ἦνίκα' propon. Fl. Chr. in not.

v. 120. ἂν om. R.

— πάππαν R. V. B. C. πάπαν vulgo ante Brunckium.

v. 121. ἦν vulgo. ἢ Suid. s. v. ψακάζει, Bentl. Dind. Bek (sec. R. V.) Hold. Bergk. Mein. ψεκάς Scalig. Exc.

v. 123. κόνδυλον aliquot edd. scil. Crat. Wech. Raphel. Iunt. III. „κόνδυλον alii“ Scal. Exc. κόνδυλον vulgo.

τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτως εἰπόντος·
 „κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμῶνιος
 ἡέρθη.“ Reiske: „Num metamῶνιος a
 μολεῖν οὖ pro o posito?“ Vox Homero
 Pindarique usitata. Perinde est, per
 v scribas an per λ.

v. 119. Schol. καὶ τοῦτο πρὸς τὸ
 ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου ἔπος „δοξάσαι ἔστι
 κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν:
 cf. Suid. s. v. δοξάσαι. Zonar. s. v.

v. 120. Inde a verbis ἄχθομαι
 ὑμῖν ad vers. 123 cothurnus exiit.
 Comp. Vesp. 300 sqq. Eadem puero-
 rum in Vespis et puellarum in Pace
 conditio est. Bergl. compar. Eccl. 645.

v. 121. ψακάς: schol. τὸ σμικρό-
 τaton δ καὶ νιφὰς καλεῖται. — Zonar.
 ψακάς et ψεκάς praebet. Eurip. Helen.
 apud Ar. Thesm. 856 δίας ψακάδος de
 pluvio dixit, Antimachus, scriptor qui-
 dam ignobilis, ψακάς, ὁ Ψακάδος dici-
 tur Acharn. 1150, quod inter loquen-
 dum proxime stantes conspuat, ψακάζει,

quod verbum exstat in fragm. Nico-
 phont. ap. Athen. VI p. 269 e, Mein.
 Com. II p. 851.

— πάνυ πάμπαν: Animadvertas
 hanc verborum coniunctionem sono-
 rumque assimilationem, alias, quod
 sciam, non obviam. Πάμπαν praecipue
 Homerus, tum Pindarus, tragici, Plato
 adhibuerunt. Cf. Suid. s. v. ψακάζει
 et πάμπαν, Hesych. Phot. s. v. πάμ-
 παν. Moer. s. v. ψακάς, p. 419 Piers.

v. 123. κολλύραν: schol. τὸ ἑλατ-
 τὸν τοῦ ἄρτου, δ τοῖς παιδίοις διδόσων.
 Itaque μεγάλην ludibundus addit pater.
 Eodem verbo Comicus utitur in Hol-
 cadum fragm. ap. Athen. III p. 111 a,
 Bergk. ap. Mein. Com. II p. 1122, ubi
 fortasse legendum τοῖς πενωῶσιν pro
 τοῖσι περῶσιν. Plaut. Pers. 1, 3. 12:
 ius collyricum, Brotsuppe.

— κόνδυλον: schol. ἐπαίξει παρὰ τὸ
 λεγόμενον „εἰ δὲ οἶνον αἰτεῖ, κόνδυλον
 αὐτῷ δόξας“ ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖ-

ΚΟΡΗ Α.

καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
 125 ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πηγνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.

ΚΟΡΗ Β.

τίς δ' ἠπίνοιά σου στήν, ὥστε κάρθαρον
 ζώξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς ὃ παππία;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη

— κολλῶραν Ald. vulgo. κολλόραν Port. Kust. Arcadium π. τ. p. 194, 16 laudat Dind.

v. 128. παπία R. Ald. vulgo, correxit Kuster. Portus; it. Vesp. 297.

— ἡ 'πίνοιά σου στήν Dind. Bekk. Bergk. Mein. σου 'στίν vulgo. σουστίν Both.

v. 129. ἐξευρέθη R. Bekk. Boiss. Dind. Hold. Bergk. ἐξηρ. V. vulgo, Elmsl. Eur. Med. 191 p. 114: Cf. Lobeck. Phryn. p. 140.

δας μηδὲν τι περιττόν ζητεῖν. Certe poeta κόνδυλος dixit per lusum pro κάρθαρος (εἶδος πλακοῦντος), ut Deme- trius ὁ Ζηνοδότεις apud schol. ad v. l. mutabat (cf. O. Schneider. de fontt. scholl. p. 90. 107). Quae est etiam Dindorfii post Kusterum sententia. Κόνδυλος vero triplicem habet hoc quo- que loco notionem. Primum designat, modo Etym. M. et Zonaram s. v. se- quamur, idem quod κάρθαρον, tum vero proprie pugnum, ut Vesp. 254 κονδύ- λους νουθετεῖν, Equit. 1236 κ. ἀρμύτ- τεσθαι, Pac. 256. 258, Eq. 411 νῆ τοὺς κονδύλους Isiciarius iurat, Vesp. 1503; denique videtur hoc loco sensu ob- sceno dictum esse totum pro parte idemque significare quod δάκτυλος e. g. ni fallor Vesp. 276. 432.

v. 124. Reliqua puellae cum patre colloquuntur, alia aliam excipiens, de qua re dixi Vesp. Prol. l. l., versus contra 114—118 canunt cunctae. Ite- rum cothurno incedunt. Cf. Suid. s. v. πόρος.

v. 125. Schol. ὁ λόγος ἐκ Σθενε- βόιας Εὐριπίδου. τινὲς δὲ οἰόνται ἐκ Βελλεροφόντου παρφθῆσαι (παρφθῆσθαι Mein.). cf. Nauck. Tr. fr. p. 448.

v. 126. Euripidis versum esse con- i Mein. Exercit. in Athen. spec. 1 p. 32.

— οὐ ναυσθλώσομαι: schol. οὐ νεὺς ἐπιβήσομαι, κυρίως δὲ τὸ ναῦν μισθώ- σασθαι. Verbo praecipue Euripides uti- tur. Num forte ubique ναυστολῶν scri- bendum, ut sit forma syncopata verbi ναυστολέω?

v. 129. Αἰσώπου: schol. ὁ λόγος τοιοῦτός ἐστιν. ἀρπάζοντος τοῦ αἰτοῦ τοὺς νεοττοὺς τοὺς τοῦ κάρθαρου καὶ ὁ κάρθαρος τὰ ψά τοῦ αἰτοῦ ἐκκλέψας (ἐκλέψας?) ἐξεκάλισεν ἕως τοσοῦτου, ἕως ἦλθε πρὸς τὸν Δία. κατηγοροῦντος δὲ τοῦ αἰτοῦ προσέταξεν ὁ Ζεὺς τῷ αἰτῷ ἐν τῷ αὐτοῦ κόλπῳ νεοττεύειν. ἐπειδὴ δὲ τὰ ψά εἶχεν ὁ Ζεὺς, περίπτατο τὸν Δία ὁ κάρθαρος. ὁ δὲ ἐκλαθόμενος ἀνε- στη ὡς σοφῆσων ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτόν, καὶ κατέαξε τὰ ψά. Eandem fabulam Co- micus tangit Vesp. 1446; ubi vid. schol.

- 130 μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.
 ΚΟΡΗ Γ.
 ἄπιστον εἶπας μῦθον ὃ πάτερ πάτερ,
 ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεοὺς.
 ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
 ἦλθεν κατ' ἐχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτέ
 ᾧ' ἐκκυλίνδων κἀντιτιμωρούμενος.
 ΚΟΡΗ Δ.
 135 οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγᾶσου ζεῦξαι πτερόν,
 ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος;
 ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
 ἀλλ' ὃ μέλ' ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει·
 νῦν δ' ἄττι' ἄν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,

v. 133. ἀετοῦ R. vulgo. ἀετοῦ Brunck. Bekk. Both. Boiss. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein.

v. 134. ᾧ' ἐκκυλίνδων vulgo. (ὡ' vett.) ὃ δ' ἄκκυλίνδων Brunck. Boiss. ᾧ' elisum nunc legitur in fragm. Alexidis ap. Ath. II p. 63 c, Mein. C. III p. 513 et Antiphanis ap. Ath. II p. 56 e, Mein. III p. 143, de quo versu cf. Ruhnck. ad Tim. p. 189.

v. 137. μέλ' ἐάν R. sec. Bekk. V. μέλι ἐν R. sec. Inv. Brunck. μέλι ἐν B. C. μελέα μοι vulgo ante Brunck. Bentl. μέλ' ἐν Bekk. Boiss. Dind. Both. Hold. Bergk. Mein.

v. 138. καταφάγῳ σιτία Cob. Mnem. II p. 98.

v. 130. πετεινῶν: quasi aquila neque volare neque ad superos evolare posset.

v. 131. ἄπιστον: et quod credit nemo et quod puella, quasi ignoret fabulam, credituram sese negat. Bergl. comp. Eur. Iph. T. 1293 eadem verba, Aesch. Suppl. 285.

v. 132. ὅπως: quomodo, qui; cf. Vig. ed. Herm. p. 435. Ad εἰς θεοὺς vid. supra v. 104 et Dorv. ad Charit. p. 401.

v. 133. πάλαι ποτέ: compares verbum notissimum: πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι Vesp. 1060, schol. ibid., πρὶν ποτ' v. 1063.

v. 135. Πηγᾶσου ζεῦξαι πτερόν videntur Euripidis verba esse.

v. 136. ὅπως ἐφαίνου = ἵνα ἐφαίνου: constructio notissima, cf. Eccles. 152. 426. Valcken. Diatr. p. 148, Kidd. ad Daw. p. 423, Elmsl. ad Soph. Oed. T. 1389, Heind. ad Plat. Crat. p. 439 b, Herm. ad Vig. p. 434.

v. 137. ὃ μελέα δαικῶς. λέγει δὲ πρὸς ἄμφω τὰ παῖδια. Fallitur schol., iam a Brunckio erroris convictus, qui haec: „Vnam e filibus, eam quae cum eo sermonem miscet, alloquitur Trygaeus.“

— ἔδει: scil. Πηγᾶσον ζεῦξαντι.

v. 138. καταφάγω: vid. ad v. 6.

τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

ΚΟΡΗ Ε.

140 τί δ' ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πάση βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὦν δυνήσεται;

ΤΡΥΠΑΙΟΣ.

ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργῆς κάνθαρος.

ΚΟΡΗ Ζ.

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;

ΤΡΥΠΑΙΟΣ.

145 ἐν Πειραιεῖ δῆπου 'στὶ Κανθάρου λιμὴν.

v. 143. τὸ δὲ πλοῖον codd. ut videtur, Bentl. Reisk. Brunck. reccl. Suid. s. v. πηδάλιον, Athen. XI p. 488 e. τὸ πλοῖον δ' ἔσται vulgo ante Brunck.

v. 145. Πειραιεῖ codd. schol. Luciani II p. 684 Reiz. (cf. Bast. ep. cr. p. 97), vulgo. Πειραιεῖ Dind. in Lips. 1820. 1825 et Oxon.

v. 139. τούτοισιν: non cibo quidem, sed ἀφοδεύμασιν (Abgang), ut schol. explicat. — Ad χορτάσω vid. Kidd. ad Daw. p. 121, Bergk. Rel. Com. p. 157. Verbum comicis usitatum, cf. Ind. ap. Mein. C. V s. v., Poll. VI, 43.

v. 140. Versum ex Bellerophonte Euripidis esse maxime propter productam primam verbi ὑγρὸν putat Pors. ad Eur. Hec. 1018, p. 79, Reis. Coni. p. 102, Kidd. ad Daw. p. 369, Dobr. ad Eurip. Troad. 1, Scholef. II p. 88.

— Schol. τοὺς τραγικὸς παίζει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα. Fortuna Icarī Bellerophontis simillima. De Bellerophonte cf. Pind. Isthm. VII, 44, schol. II. ζ, 155 et quos praeterea Nauck. Tr. fr. p. 352 auctores nominavit.

v. 141. ἐξολισθεῖν: schol. διανήξασθαι. ἐπεὶ τὰ πλείστα τῶν ὀρνέων ἐμπαρόντα εἰς ὕδωρ ἐνήχασθαι οὐ δύναται. De ἐξολισθεῖν vid. Kidd. ad Daw. p. 602, Eq. 491 ἐξωλισθάνειν τὰς διαβολάς, superare convicia, Eccl. 286

ἐξολισθῆ ἡμᾶς, fugiat nos. Cf. Pors. ad Eur. Phoen. 1398.

v. 142. εἶχον: ita Vesp. 315 εἶχον dictum pro ἔχω. Krueg. Gr. gr. §. 53, 2, 4—6.

— πηδάλιον: schol. τὸ αἰδοῖον δεικνυσι παίζων.

v. 143. τὸ δὲ πλοῖον — κάνθαρος: ludit Comicus variis verbi κάνθαρος notionibus: significat enim et scarabaeum et naviculam et poculi genus et heroem Atticum et portum Atticum.

— Ναξιουργῆς: schol. πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γενόμενα, ὡς νῦν σίλας (blattas) τινὰ λέγουσιν ἀκατίων εἶδη. Ad Ναξιουργῆς comparat schol. Κνιδιουργῆς, κέρκυρα a Κέρκυρα, πάρων a Πάρος ita dictum. Addas Κορινθιουργῆς ap. Athen. V p. 199 c. cf. Porson. Adv. p. 129, Bergk. R. Com. p. 28. (Athen. XI p. 474 c.)

v. 145. Πειραιεῖ penultima correpta, ut fit in sat multis verbis e. g. δαίλαιος, Ἀθηναῖος, οἶος, ποιεῖν etc. Cf. Mein. Com. III p. 580. Idem IV p.

ΚΟΡΗ Η.

ἐκείνο τήρει, μὴ σφαλῆς καταρρυῆς
ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὦν Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς καὶ τραγῳδία γένη.

538 ubique Πειραιῦς reponendum esse suspicatur, quod inscriptio navalis apud Boeckh. Vrkund. p. 439, 30 hanc formam servaverit. — Κανθάρου: schol. μέρος τοῦ Πειραιῶς ὡς Καλλικράτης φησὶν ἢ Μενελάῃς ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως „ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς.“ εἰς μὲν ἐστὶν ὁ Κανθάρου λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώρια ἐξήχοντα, εἶτα Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ πέντε.“

Cf. Mueller. fr. Hist. IV p. 450. Ducit vero nomen a Cantharo heroe.

v. 146. Phot. καταρρυῆναι — καταπεσεῖν.

v. 147. χωλὸς ὦν: schol. λέγει περὶ Φιλοκλήτου καὶ Βελλεροφόντου. κωμῳδεῖ δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς χωλοποιόν. cf. Ach. 427, Ran. 842. 846.

v. 148. λόγον, τὴν ὑπόθεσιν, ut supra v. 50. Flor. Chr. comp. Hor. Epist. I, 13, 9.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

150 ἔμοι μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλὰ χαίρετε.
 ὕμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
 μὴ βδέεῖτε μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
 ὧς εἰ μετέωρος οὗτος ὧν ὀσφρήσεται,
 κατώκαρα ῥίψας με βουκολήσεται.

v. 150—153 recidit Hold.

v. 153. κατώκαρα codd. vulgo, Suidas s. v. κάτω κάρα Dind. in Oxon. et Paris. Bergk. Mein., Pors. in ed. Photii s. v. Putarim aut κατώκαρα aut κάτω κάρα scribendum.

— βουκαλήσεται Hecker. Mnem. II p. 98.

v. 149. μελήσει ταῦτα. Constructio verbi epica, cf. Krueg. Gr. gr. §. 47, 11, 4. vid. infr. v. 1041.

v. 150. ὕμεῖς: ad spectatores. Huc pertinet, quod in ed. schol. ad v. 147 exstat: πρὸς τοὺς θεατὰς ὁ λόγος. Filiarum chorus recedit, iterum sub alia specie rediturus. Versus 150—153 eodem haerens loco Trygaeus loquitur.

— τοὺς πόνους: equitationem difficillimam et periculosissimam (μὴ σφαλεῖς καταρρυῆς v. 146).

v. 152. ὀσφρήσεται. Lepide atque

innocenter schol. ποῖαι γὰρ ῥινές εἰσι κανθάρου, ἵνα καὶ ὀσφρανθῶσιν;

v. 153. κατώκαρα: schol. τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πεσεῖν οὕτω λέγουσαν Ἀττικῶς, οὐ διτηρημένως ἀλλ' ὕφ' ἔν. καὶ σὺν τῷ ἰ γράφει Ἡρωδιανός. cf. Ach. 946. Catullum LXV, 23 comp. Flor. Chr.

v. 153. βουκολήσεται: βουκολεῖν decipere vertit Fl. Chr., coll. Horat. Od. II, 13, 38. Est tamen idem quod Vesp. 10, ubi schol. βουκολεῖς explicat τρέφεις, servas, colis. Sensus: οὕτω με βουκολήσεται ὥστε κατώκαρα ῥίψαι.

- ἀλλ' ἄγε Πήγασε, χῶρει χαίρων,
 155 χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίῳ
 διακινήσας φαιδροῖς ὤσιν.
 τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίσεις
 τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
 ἴει σαυτὸν θαρρῶν ἀπὸ γῆς,
 160 κᾶτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων
 ὀρθὸς χῶρει Διὸς εἰς ἀδλάς,
 ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων
 ἀπὸ θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.

v. 154. χαίρων Πήγασε χῶρει prop. Kiehl. Mnem. II p. 98.

v. 155. χρυσοχάλινον malebat Fl. Chr. Bergl., verum enallage magis est tragica. χρυσοχαλινῶν ms. Suid. s. v. φαλίῳ ap. Pors. — χρυσοχάλινος v. Dal. Mnem. II p. 99.

v. 159. ἀπὸ τῆς γῆς R. Inv. ἀπὸ γῆς reliqui.

v. 161. ὀρθός V. ὀρθῶς R. vulgo. ἐς R. V. Inv. — ὀρθός Dobr. coll. Eur. Phoen. 1460. Bergk. ed. II, Mein.

v. 162. τὴν om. Suid, s. v. κάκκη.

v. 163. θ' codd. vulgo, δ' V. Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. Vulgatam defendit Fritsch. ad Thesm. 353 p. 131, comparato Lys. 263.

— ἀμερίων i. e. ἀνθρωπέων prop. Dobr.

v. 154. Rursus anapaestis Trygaeus canit, pergit enim altius evehi. Notes syllabarum sonorumque lusum: ἄγε Πή — γασε, χῶρει χαίρων. Schol. καὶ ταῦτα ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου. cf. Nauck. Tr. fr. p. 358.

v. 155. ψαλίῳ: χαλινῶν, cf. Moer. s. v., Piers. p. 420.

v. 156. φαιδροῖς: schol. πράεσι, μὴ ὀρθοῖς. Perperam. Iam Fl. Chr. mutare volebat: ὀρθοῖς, μὴ πράεσι. Ceterum animadvertas velim cothurni speciem, quam nuncupare possis: Tragischer Bombast. Quid enim significet διακινήσαι πάταγον, vel quomodo sit verendum, difficile est et intellectu et dictu.

v. 158. μυκτῆρας: alloquitur enim

Pegasum. Reiskius post μ. signum interrogationis collocandum censet. Perinde est. ποῖ vero, ut vulgatam defendat, Lentingius saepe cur significare ostendit. — Ad λαύρας cf. v. 98 et schol. ad v.

v. 159. Pergit ore Bellerophontis, duobus de suo intermixtis versibus, loqui.

v. 160. δρομαίαν πτέρυγα non melioris farinae est quam supra χρυσοχάλινον πάταγον, nimirum Euripideae.

v. 161. ὀρθός si scribas, etiam magis Euripidis ore loqueris.

v. 162. κάκκης: si aliud quid proponas e. g. φάτνης, hunc quoque versum Bellerophontis esse dices.

v. 163. σίτων, quod ut σιτῶν Ari-

165

ἄνθρωπε τί δρᾶς, οὗτος ὁ χέζων
 ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
 ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ καταρούξεις
 κάπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν
 κάπιφυτεύσεις ἔρπολλον ἄνω
 καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἦν τι πεσῶν

— στίων R. V. vulgo, Dind. in Lips. 1820. στίων Porson. Brunck. Inv. Bekk. Boiss. Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Both. Hold. Bergk. Mein. „An σκατίων a σκῶρ σκατός, σκάτιον?“ Bentl.

— ἀπάντων C.

v. 164—176 Holden. amputavit.

v. 165. Πειραιεῖ R. vulgo. Πειραιεῖ B. Brunck. recentt.

v. 166. ἀπολεῖς μ' ἀπολεῖς codd. Kust. rec. ἀπολεῖς semel edd. ante Kustorum. ἀπολεῖς ἀπολεῖς Flor. Chr. probatus Bentleio.

v. 168. ἔρπολλον vulgo. Correx. Port. Kuster. Bentleius.

v. 169. ἐπιχεῖς Lenting. Scribendum igitur καὶ μύρ' ἐπιχεῖς;
 — μύρον ἐπιχ. ante Kust.

stophanes ubique prima longa uti iubet, facile carere possimus, si ἀπέχων e versu praecedenti repetamus. Cui conjecturae favet schol. R. V. ἡμερινῶν (vel ἀμερῶν Dobraei) explicans θνητῶν καὶ ἐπιγειῶν πάντων. — Suid. s. v. ἡμερινῶν.

v. 165. Πειραιεῖ: schol. quum explicat πορνείον γάρ ἦν ἐκεῖσε κτλ. nihil nisi verbum verbo refert. Πειραιεύς vere aut portus ille est, a Trygaeo, quem super terrarum orbem poeta evectum fingit, conspectus, qui Pegaso suo timet, quod nares habeat emunctissimas: aut lupanar est nauticum hoc nomine inditum, quae Dobraei est sententia ad Isaei or. VI, Scholef. I p. 299. Quod et Athenis et in Piraeo esse poterat, quamquam Aristoteles, quem Invern. testem affert: μᾶλλον δημοτικοὶ οἱ τὸν Πειραιᾶ οἰκούντες τῶν τὸ ἄστει, de rep. V, 3.

v. 166. Ad ἀπολεῖς cf. Kidd. ad Daw. p. 119.

v. 167. κάπιφορήσεις: infra v. 225 (Bgl.) — τῆς γῆς πολλήν = πολὺ. Ach. 350 τῆς μαρῶλης συγχρῆν (Bgl.). Cf. Elmsl. ad Ach. v. l., infra v. 1196 τῶν λαγῶν πολλά. — ἐπιφορήματα — τὰ ἐπιδορπίσματα Poll. VI, 79, Bergk. ap. Mein. Com. II p. 1210.

v. 168. ἔρπολλον: serpyllum, wilder Thymian, Feldkümmel sec. Vossium ad Verg. Ecl. II, 11. I p. 59 (Ddf.), βοτάνη ἐνοσμος, ἣν εἰώθασιν παρὰ τοὺς τάφους φυτεύειν. — παρὰ τὸ ἔρπειν ταῖς ῥίζαις.

v. 169. μύρον ἐπιχεῖς. De proceleusmatico cf. Elmsl. ad Pors. Hecub. p. 275 Lips., Reis. Coni. p. 261, Herm. El. d. m. p. 377.

De futuro ἐπιχεῖς vid. Elmsl. Rev. of Herm. Suppl. p. 254 ed. Lips. Vtuntur verbo frequenter, cf. Ind. ap. Mein. C. V s. v.

- 170 ἐνθένδε πάθω, τοῦμοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἢ πόλις ἢ Χίω
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ' ὡς δέδοικα, κοῦκέτι σκώπτων λέγω.
ᾧ μηχανοποιεῖ πρόσθε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
- 175 ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα παρὶ τὸν ὀμφαλόν,
κεῖ μὴ φυλάξει, χορτάσω τὸν κάρθαρον.

v. 170. τοῦμοῦ Bekk. Dind. Bergk. Mein. τοῦ 'μοῦ vulgo.

v. 174. ὁ μηχανοποιός prop. Halbertsma Prosopogr. p. 116.

v. 175. στρέφει Cob. Mnem. II p. 98 et V. L. II p. 106, quod iam Dind. in Ox. coniecerat, rec. Mein. στροφεῖ vulgo.

v. 176. φυλάξει Cob. V. L. II p. 256; ita iam Bergk. ed. II et diu ante utrumque Reiskius, rec. Mein. φυλάξεις codd. vulgo.

v. 170. πάθω: si quid humanitus mihi accidat. Alexid. ap. Athen. VI p. 244 d comp. Bergl., vid. Mein. C. III p. 476.

v. 171. πέντε τάλανθ'. Alludit ad Cleonem eiusque cum equitibus discrimen, de quo schol. Ach. 6 παρὰ τῶν νησιωτῶν ἔλαβε πέντε τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους κουφίσαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς. αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἵππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπήτησαν αὐτόν.

— Χίω: schol. ἅμα μὲν ὡς Χίω διὰ μαλακίαν εὐρυτέρων ὄντων καὶ ἐτοίμων πρὸς τὸ ἀποπατεῖν, ἅμα δὲ ὡς ἐκ πάσης προφάσεως τῶν Ἀθηναίων συκοφαντούντων καὶ ζημιούντων τὰς πόλεις. In proverbio erat Χίος ἦν ὁ ἀποπατῶν, cf. Paroemiogr.

Procul dubio ludit Comicus verbis Χίος, χιάζειν, χέζειν, χάσκειν: quod et Flor. Chr. et Bergl. animadvertunt. De forma Χίος dixit Heindorf. ad Plat. Prot. p. 341 e.

v. 173. οἴμ' ὡς: elisio frequens, cf. Vesp. 1449, infra v. 429. 1203, Nub. 773, Eq. 998, Ach. 590. 1117, Av. 1501, Lys. 462, Thesm. 920. 1185.

1212, Plut. 899, ubique, exceptis Pluti et Nubium locis inter se simillimis, in exordio versus. Exstat etiam in fragm. Cratini ap. Ath. I p. 29 d, Mein. Com. II p. 117. Cf. Kidd. ad Daw. p. 497.

v. 174. ὁ μηχανοποιεῖ. Pellit omnem spectatorum illusionem machinarium acclamando, quo maiorem excitet risum. De verbo cf. Dobr. ad fragm. Daedali (Nauck. l. l. p. 133, n. 163), Scholef. II p. 251, Bergk. Rel. Com. p. 397. De re cf. Proleg. p. 32 sqq.

— ὡς ἐμέ dictum pro ἐμοί, cf. Eq. 503. 1058; Nub. 1014; Pac. 983 etc., vel πρὸς ἐμοί, Nub. 1010 πρὸς τούτοις.

v. 175. στροφεῖ: cf. Thesm. στρέφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ' ὄνερ κἀδύνη (Bgl.), Plut. 693 ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα (Bgl.). Talem timoris effectum narrat Antiphan. ap. Ath. III p. 123 b, Mein. Com. III p. 97, et Damoxenus ap. Ath. III p. 101 f, Mein. C. IV p. 531 v. 25 (Bgl.). Alium effectum, τὸ ἄγγιαν, habes Ach. 581, ut idem monuit Berglerus.

v. 176. χορτάσω: satis decenter nutriam dicit pro cacabo. cf. v. 139.

ἀτὰρ ἐγγύς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ,
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διδος θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

v. 177. ἀλλ' Brunck. vid. Vesp. 652.

v. 177 sq. In ipso quasi coeli vestibulo est. Scarabaeus cum equite suo re vera stat vel haeret in cacumine, quo Iovis palatium repraesentatur. Cf. Proleg. p. 33.

v. 179. θύραισιν: Bergl. comp. Eur. Phoen. 1067, Bacch. 170. Cf. Dobr. ad Eur. Bach. 151, Scholef. II p. 96.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΕΡΜΗΣ

ΕΡΜΗΣ.

180 πόνθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦναξ 'Ηράκλεις,
τουτί τί ἐστι τὸ κακόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἵπποκάνθαρος.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιὰρὲ καὶ τολμηρὲ κἀνάσχυντε σὺ

v. 180. „Aut ὀδμή βροτοῦ, aut πόνθεν βροτός“ Reisk. προσέβαλεν R. V. Greg. Cor. p. 36. με προσέβαλ' vulgo. προσέβαλέ μ' Dind. in Lips. 1820 et in notis ad Oxon.

— προσέβαλ'; ὦναξ 'Ηράκλεις Br. rec. — vett. edd. tantum post 'Ηράκλεις punctum habent.

v. 182. μιὰρὲ codd. Suid. s. v. τολμηῆσαι, vulgo. βδελυρὲ Suid. s. v. μιὰροί. Porson. Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein.

v. 180. βροτοῦ: schol. λείπει ὀσμὴ ἢ φωνή. Flor. Chr. bene comp. Plauti Amphitr. I, 1, 16: olet homo quidam. Ad v. ὦναξ v. Greg. Cor. p. 417.

v. 181. τουτί — κακόν; eadem quaerendi formula Ach. 156, et mutato propter versum ordine τουτί τὸ κακόν τί ἐστι Vesp. 1136. Eandem Reisigius reponerat Vesp. 373, αἰβοῖ extra versum posito. Aliae eius modi formulae sunt τί τὸ κακόν; τί ποτ' ἐστι τουτί τὸ κακόν; τί δὲ τοῦτο; etc., de quibus cf. Reis. Coni. p. 49 sq.

— ἵπποκάνθαρος: schol. ἔπαιξε πρὸς τὸ ἵπποκένταυρος. Vertas: Pferdekäfer an: Käferpferd, perinde est, modo Mercurium bene memorem scarabaei Aesopici esse fingas. Quod affert Berglerus Nicostrati verbum κυκνοκάνθαρος ap. Ath. XI p. 474 b, Mein. C. III p. 282, id de nave dictum non habet irrisionis comicae quidquam.

v. 182 sq. Propter deformem atque impuram hippocanthari speciem putes Mercurium tantam exsecrationum copiam effudisse. Iisdem ferme Aeacus

185

καὶ μιὰρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιὰρώτατε,
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθεσ ᾧ μιὰρῶν μιὰρώτατε;
τί σοὶ ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἔρεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιὰρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ; φράζε μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιὰρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

πατὴρ δέ σοι τίς ἐστίν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔμοί; μιὰρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

οὔτοι μὰ τὴν Γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,

v. 184. ἐστίν ὄνομ' R. ἔστ' ὄνομ' V. B. Suid. s. v. μιὰροί. ἐστὶ τοῦνομ' vulgo. τί ποτ' ἐστὶ τοῦνομ' Benti. ἔστ' ὄνομ' Hotib. Porson. Dobr. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. Elmsl. ad Eur. Iph. Aul. p. 214 ed. Lips. τί σοὶ ποτε τοῦνομ'; οὐκ ἔρεῖς; Ahlwardt. Ien. L. Z. 1810 p. 124. τί σοῦσσι τοῦνομ'; Lenting. prop.

v. 186. τὸ γένος δ' εἶ R. V. Bekk. Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. δ' vulgo abest.

v. 186. om. V. a pr. m., v. 187 om. R.

— ἐστίν codd. vulgo. ἐστ' Benti. Reisig. Ien. L. Z. 1817 n. 233, Eng. Lys. pr. p. XIX. XXVI, vid. infra v. 233. 686.

— ἔμοί; μιὰρώτατος B. C. Reiske, Brunckius, recc. Antea ἔμοί, μιὰρώτατος et ἔμοι μ.

v. 188. ἔσθ' ὅπως R. V. Suid. s. v. μιὰροί, Dawes. p. 513 Kidd. Porson. Brunck. recc., antea ἔσσεθ' ὡς vulgo. ἔσσεθ' ὡς, ut videtur, Benti. — ἐστ' ἔθ' ὡς proponerat idem Dawes. l. l.

incrépat Dionysum Herculis specie indutum Ran. 465 sq., quod Cerberum abegerit vi.

v. 184. οὐκ ἔρεῖς; Ita nos rogamus futuro imperatorie utentes? Wirst du es nicht vel gleich sagen? Supra v. 166—169 habes quattuor eiusdem indolis futura.

v. 185. μιὰρώτατος: schol. ταῦτο μάλιστα μὲν πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰρημένον ᾧ μιὰρὲ κτλ. Scironem Epicharmi scholiasta narrat Comico viam munisse.

v. 186. ποδαπὸς: cf. Lob. Phr. p. 57.

v. 188. Γῆν: per Terram iurat,

εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοῦνομ' ὅ τι ποτ' ἔστι σοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

190 Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελοουργὸς δεξιός,
οὐδ' οὐκοφάντης οὐδ' ἔραστῆς πραγμάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ἦχεις δὲ κατὰ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ κρέα τουτί σοι φέρων.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ δειλακρίων πῶς ἦλθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ γλίσχρων ὄραξ

ὡς οὐκέτ' εἶναι σοι δοκῶ μαρῶτατος;

v. 189. Post hunc v. Dobr. ex Eust. p. 1291, 26 inserendum putat: πόθεν τὸ φῖτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά. cf. Bergk. ap. Mein. Com. II p. 1065.

v. 192. φέρω Halbertsma Prosop. p. 116; verum participio βουλόμενος poeta etiam Nub. 239 utitur.

— σοι om. Aldina, Iunt. I. III. ex conjectura, ut Dindorfio videtur, ne in κρέα ultima corripitur; vulgo additum.

v. 193. πῶς εἶπας vel simile verbum requirit Hamaker. Mnem. V p. 142. — ὦ γλίσχρων Trygaeo dedit Brunck. Suida auctore, quod dudum proposuerat Reiskius. vulgo Mercurii erant verba.

v. 194. Post μαρῶτατος interrogationis signum posuit Dind. Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Both. Mein.

ni fallor, et quod cum mortali rem habet et quod ipse ψυχαγωγεί.

v. 190. Τρυγαῖος: schol. παρὰ τὸ τρυγᾶν πεποληται, ἀρμόζον γεωργῶ. — τὸ δὲ Ἀθμονεὺς ἀπὸ δήμου Ἀττικῆς — οἱ δὲ τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς, οἱ δὲ τῆς Κεκροπίδος. cf. Leake Demen p. 39. 222. Suid. s. v. Τρυγαῖος.

— δεξιός: nos: richtig, rechtschaffen, sequenti versu explicatur, quod, ut schol. ait, ἀπραγμοσύνην ἀσπάζεται.

v. 192. ἦχεις: ita Nub. 239 ἦλθες δὲ κατὰ τί; (Bgl.) ubi vid. schol.

— τὰ κρέα: κατὰ συστολήν i. e. ultima correpta, qua de re vid. Piers.

ad Moer. s. v. τέρα p. 369. Elmsl. ad Acharn. 1049 p. 98.

v. 193. ὦ δειλακρίων: schol. ἀπὸ τῶν κρεῶν συνῆψε τὸ ὄνομα, ὅσον, ὦ ἄκρωσ δειλέ, ἤγουν ἐπίπνε. Fallitur; alludit ad ipsum nomen κρέα, quod modo audiverat. Av. 143 schol. explic. δειλότατε et Plut. 973 δειλάκρα: ἡ ἄκρωσ ἀθλία. Possis ludere: dies Stück hier bring' ich dir. H. Du Unglücksstück etc.

— γλίσχρων: schol. ἐπιθυμητά, ἀπὸ τοῦ ἡλίχεσθαι. Quae V. addit γλίσχρωνας δὲ τοὺς ἀτυχεῖς εἰῶθασι λέγειν καὶ γλίσχριαν τὴν ἀτυχίαν, ea huc non qua-

195 ἴθι νυν κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

ΕΡΜΗΣ.

ἰὴ ἰὴ ἰή,

ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν·
φροῦδοι γὰρ ἐχθές εἰσιν ἐξοκισμένοι.

ΤΡΥΠΑΙΟΣ.

ποῖ γῆς;

ΕΡΜΗΣ.

ἰδοὺ γῆς.

ΤΡΥΠΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ;

ΕΡΜΗΣ.

πὸρρω πάνυ,

ὅπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοῦρανοῦ τὸν κῦρταρον.

ΤΡΥΠΑΙΟΣ.

200 πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα καταλείφθης μόνος;

v. 196. *ὅτι* V. *ὅτι* — *ἴναι* Brunck. ex conii. οὐδ' ἔμελλες, ut usitatus, Dobraeus, idem tanquam de suo conii. Bergk. et Hamaker. Mnem. V p. 142, rec. Mein. *ἔπου* δὲ — ubi vero — Reiskius, posito interrogationis signo post θεῶν. — *ἴναι* Bekk.

v. 197. *ἐχθές* εἰσιν R. V. Inv. Bekk. Boiss. Dind. Hold. Bergk. Mein. εἰσὶν *ἐχθές* vulgo.

v. 198. *ἀλλὰ* ποῦ; R. Inv. non male. *ποῖ* vulgo.

drant. Syllaba σφρων respondet ad κρών ironice. Habet poeta etiam formam γλισσρος Ach. 452, infra v. 482 γλισσρότατα. cf. Nub. 1004 cum schol. γλισσρος bis in fragm. com., vid Ind. Suid. s. v. γλισσρων et δειλάκρα. Etym. M. s. v. δειλακρίων, p. 261, 35, Etym. Gud.

v. 195. *ἰὴ ἰὴ ἰή*: schol. πρόσφθεγμα καταφρονούντος, immo καταγελῶντος, ut Vesp. 1385 *ἰὴ ἰεῦ* senis temulenti. Cf. Eng. Lys. pr. XXV de numero versus.

v. 196. *ὅτ'*: *ὅτε* pro *ὅτι*, ut Nub. 7: Schol. bene οὐ μόνον οὐκ εἰ πλησίον τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέλλεις (οὐδ' ἔσαι)

v. 198. *ποῖ*: cf. Kidd. ad Daw. p. 537. *ἰδοὺ*: schol. χλευάζων φησὶν *ὅτι* εἶπε *ποῖ* γῆς, ἐν οὐρανῷ αὐτῶν οἰκούντων. Nos fere: Sieh doch einmal, Erde! cf. Eq. 344, Nub. 871. 1473 etc. Fritzs. Daetal. p. 49.

v. 199. τὸν κῦρταρον: schol. τὸ κοιλέτατον καὶ μυχαίτατον τοῦ οὐρανοῦ. — κυτάρους καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκῶν κατατρήσεις, coll. Vesp. 1111. Nos fere: Winkel. Cf. Phot. s. v. Suid. s. v. Ad τοῦρανοῦ cf. Kidd. Dawes. p. 494, Reisig. synt. cr. p. 33.

ΕΡΜΗΣ.

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια καὶ σανίδια ἄμφοριδία.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

ἐξφκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὐνεκα;

ΕΡΜΗΣ.

Ἐλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
205 ἔν' ἦσαν αὐτοί, τὸν Πόλεμον κατφκισαν,
ὁμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς δ τι βούλεται.

v. 201. τὰ ante τῶν om. R.

v. 202. ἀμφοριδία R. Suid. s. v. ἀμφορεύς, vulgo. ἀμφορειδία Daw. l. l. Brunck. Inv. Bekk. Boiss. Both. Dind. Hold. Bergk. Mein. Item Eccl. 1111 ἀμφοριδία Pollux X, 72, Suid. s. v. exhibent.

v. 202. Mercurius itaque et ianitoris et servi omnino munere fungitur. καὶ ταῦτα γελοίου χάριν, ut recte schol., sed quod addit μέγας γὰρ δὴ πλούτος, ei enim sκευαριοὶς ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἡ περιουσία, id ineptum est. Dii Graecorum ad hominum speciem ficti formatique etiam humanitus reliqua habent faciuntque praeter ipsam divinitatem quasi hereditariam, non meritis divinis partam.

Ad ἀμφοριδία cf. Lob. Pathol. p. 394, Kidd. ad Daw. p. 396. Idem est Eccl. 1111, utroque loco scribendum ἀμφοριδία, i longo, ut δικαστηριδίων, Βουωτιδίων, ἀργυριδίων Lys. 1051, δακτυλιδίων Lys. 416, θαλαττιδία Lys. 401, 470, σηπίδια Phot. s. v. ὁσμύλια, οὐσιδίων Nicomach. ap. Ath. II p. 58 a etc., ubique contractae sunt duae vocales i; tum Ὁρμιδίων ab Ἐρμῆς Pac. 382 et ἀμφοριδίων ab ἀμφορεύς, unde colligas substantiva contracta vel in — εὐς exeuntia eandem habere deminutivi formam. Cf. Lob. ad. Phryn. p. 86 sqq.

v. 203. ἐξφκίσαντο: cf. supra 197

ἐξφκισμένοι. Thom. Mag. p. 275 R. παρφκισμα Ἀττικοί, οὐ παρφκισθη, ubi Piersono scribendum videtur παρφκισάμην οὐ παρ. Moeris enim ita habet παρφκισάμην οὐ παρ. Sed vide ne sit cum Piersono scribendum παρφκισάμην, ἐξφκισάμην, itaque infra v. 207 ἀνφκισάμην, supra v. 197 ἐξφκισμένοι, ut — οἰκίεσθαι sit forma passiva verbi activi — οἰκίζω, quae migrandi habet notionem, contra — οἰκίζεσθαι, ut ἐξοικίζεσθαι ap. Plat. de Legg. p. 928 extr. pellendi habet, et μετοικιζόμενος Ar. Eccl. 754: ad migrandum qui cogitur. Exempla formae mediae et passivae desiderantur. Cf. Piers. ad Mocr. p. 303.

v. 204. ἐνταῦθα — ἔνα: cf. Kidd. ad Daw. p. 9. vid. ad v. 136. — τὸν Πόλεμον: eundem deum esse poeta iubet Acharn. 979.

v. 206. παραδόντες: schol. τῷ Πολέμῳ δηλονότι. „In ea trimetri forma, quae initio dimetrum anapaesticum refert, constanter tertio pede spondeus, nunquam anapaestus positus est.“ Eng. Lys. pr. p. XXIII sq.

αὐτοὶ δ' ἀνφίσανθ' ἔπως ἀνωτάτω,
 ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
 μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίετο.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

210 τοῦ δ' οὖνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ.

ὀτιή πολεμεῖν ἤρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
 σπονδὰς ποιούντων· καί μὲν οἱ Λακωνικοὶ
 ὑπερβάλοιντο μικρόν, ἔλεγον ἄν ταδί·
 ναὶ τὼ σιῶ νῦν ὠττικίων δωσεί δίκαν.

v. 209. μὴ δ' vel μὴ δὲ edd. ante Brunck.

v. 210. εἴνεχ' R. V. vulgo. οὖνεχ' Brunck. Boiss. Dind. Hold. Mein. Quod ubique reponendum, ubi syllaba longa opus est, cf. H. Steph. s. v. ἔνεχα, Ind. ap. Mein. C. V s. v. οὖνεχα.

v. 211. εἶτι R. V. vulgo. ὀτιή Bentl. Dind. Hold. Bergk. cf. ad Vesp. 853.

v. 214. ναὶ τὼ σιῶ: Hoogev. ad Vig. p. 424 scr. νή, quod Atticorum est. — Ἄττ. δώσει δίκην codd. vulgo. — Ἄττικίων Dobr., qui tamen dubitat an Ἄττ. sit Laconum, Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold Ἄττικίων susp. Bergk. in not. ed. I. δίκαν Bergk. ὠττικίων δωσεί δίκαν Cobet. V. L. II p. 143. 325. ὠττ. δώσει δίκαν Mein.

v. 207. ἔπως cum superlativo, cf. Viger. p. 435 Herm.

— ἀνφίσανθ': sursum migrare: ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοῦρανοῦ τὸν κύτταρον.

v. 208. βλέποιεν: cf. Kidd. ad Daw. p. 138.

v. 209. ἀντιβολούντων: ὑμῶν sci- licet. αἰσθανοίετο forma optativi satis frequens, cf. Krueg. Gr. gr. p. 30, 4.

v. 211. ἐκείνων: schol. τῶν θεῶν ἢ τῶν Λακεδαιμονίων. Immo τῶν (Λακεδαιμονίων) θεῶν.

— ποιούντων dictum pro ποιουμένων, quod usitatius est; hoc vero loco pro ποιεῖσθαι βουλομένων vel ἐπιχειροῦντων. Cf. Eimal. ad Acharn. 58 p. 14, qui activo patrocinator.

v. 212. οἱ Λακωνικοί: ita vocantur οἱ Λάκωνες etiam Nub. 186, ubi vid. Hermannum contra Ernestium, qui τῆς Λακωνικῆς scriberet, disputantem, Eccl. 356; contra Lys. 628 dictum ἀνδράσι Λακωνικοῖς. In fragm. com. tantum adiectivum est, v. Ind. s. v.

v. 213. ὑπερβάλοιντο = περιγίγνοιντο, νικῶν.

— ἔλεγον ἄν: vid. ad v. 70.

v. 214. τὼ σιῶ: schol. τοὺς Διοσκούρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιῶς ἔλεγον. Cf. Lys. 81. 90, ibid. 1105 vir eosdem invocat. deos. cf. Kidd. ad Daw. p. 570.

— ὠττικίων dictum ὑποχωριστικῶς. Nomen proprium ap. Boeckh. Inscr. I p. 372. 394 obvium indicat Dind.

215 εἰ δ' αὖ τι πράξαιτ' ἀγαθὸν ὠττικωνικοί,
 κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
 ἐλέγετ' ἂν ὅμεις εὐθύς· ἐξαπατώμεθα
 νῆ τὴν Ἀθηναῖν, νῆ Δί'· οὐχὶ πειστέον·
 ἤξουσι καῦθις, ἦν ἔχωμεν τὴν Πύλον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

220 ὁ γοῦν χαρακτήρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

v. 215. πράξαιτ' vulgo. πράξαιτ' Bekk. in notis, Dind. in Oxon. in not. et in Paris. Hold. Bergk. ed. II, idem conii. Cobet. V. L. I p. 156, Mein.

— Ἀττικωνικοί vulgo. ἀττικωνικοί Dobr. Dind. in Lips. 1825, Ox. et Par. Hold. Bergk. Si verum est, quod posuit Cobetus v. 414 ὠττικίων, hoc versu legas ὠττικωνικοί = ὦ Ἄττ. Possis etiam: εἰ δ' αὖτ' ἀγαθὸν πράξειαν ἀττικωνικοί. „Expectaveris ἀττικωνικοί“ Bergk. Cur tandem?

v. 217. ἐλέγετ' ἂν εὐθύς· ἄνδρες ἐξαπατώμεθα proponere Cobet. V. L. p. 156. Verba εὐθύς — Ἀθηναῖν cancellis saepit Bergk.

v. 218. πιστέον V. sec. Cob. R. sec. Bekk. σπειστέον Hirsch. App. ad Vesp. p. 149.

— ὦνδρες pro νῆ Δί' conii. Cob. Mnem. II p. 99. νῆ τ. Ἀθηναῖαν. μὰ Δί' ο. π. Mein.

v. 219. ἔχωμεν vulgo. ἔλωμεν Hirsch. ap. Cobet. II p. 204.

— πόλιν R. V. Iunt. II, Bergk. — Πύλον vulgo. Vtriusque scripturas scholiasta facit mentionem et explicationem.

v. 220. Vulgo Mercurio continuatur. Trygaeo dederunt Bentl. Tyrwh. Reiske, Brunck. Inv. Dind. Bekk. Both. Bergk. Boiss. Hold. Mein.

v. 215. ἀγαθὸν πράττειν Graeci dicunt, non πράττεσθαι.

— ἀττικωνικοί ut ipsum fortasse Λακωνικοί, dictum ὑποκοριστικῶς. Veritas: die Lakonischen, die Attikonischen.

v. 216. πέρι. De anastrophe dixit Porson. ad Eur. Hec. 1169 p. 103.

v. 218. νῆ — νῆ: Comicus videtur morem civium tetigisse, nimis saepe deos invocandi. Vtrumque igitur cum ἐξαπατώμεθα coniungendum et post νῆ Δί' interpungendum.

v. 219. Manifesto Pylus illa intelligenda, quae simul Cleonis memoriam renovat, non urbs (πόλις) quae-

libet, quae aliena esset a Comici salibus. Scholiastae quidem utrumque explicabant. Verum Πύλον ἔχειν vel in proverbium abiisse videtur de re quadam feliciter gesta. Item Equit. 55 μᾶζα Λακωνική de eadem re usurpari solere dixerim.

v. 220. ἡμεδαπός: schol. ἡμέτερος. Alias non exstat apud comicos. Ex Platonis Theage p. 124 d citat Timaeus explicans: ἡμέτερος πολίτης, nostras. V. Ruhnken. p. 132 sq. Lex. Rhet. p. 262, 14 Bekk. Suid. Phot. s. v. ἡμεδαπών. Longe frequentius ποδαπός (v. 186) et apud Aristophanem et in fragmentis comicorum.

ΕΡΜΗΣ.

ὦν οὔνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Ἐιρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψασθ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰς ποῖον;

ΕΡΜΗΣ.

εἰς τοῦτ' τὸ κάτω. κάπειθ' ὄρας,

225

ὄσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰπέ μοι,

ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἔν, ὅτι θυσίαν ἐσπέρας

— γὰρ Ald. Iunt. I Crat. Iunt. III. Brub. Flor. Chr. in marg., γοῦν vulgo. Suid. s. v. ἡμεδαπός. — ἡμεδαπός ed. Farrei, Zanetti, Flor. Chr. Bergl. Versum spurium esse iudicavit Halbertsma l. l. p. 116.

v. 224. ὡς ante ὄρας V.

v. 225. ἐνεφόρησε Brunck. typhotetae, ut ait, errore.

v. 226. Interrogandi signum post αὐτήν posuit Dind. in Lips. 1820. 1825. μὴ ποτ' Elmsl. Ach. 127 p. 20.

v. 227. παρασκευάζεται codd. Frob.? Kust. recc. παρασκευάζετε Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Raphael.?

v. 228. θυσίαν Mein. et v. 230. 235. 238.

v. 222. ἀλλὰ ποῖ γὰρ: = ποῖ δὴ, ποῖ δῆτα Pac. 92. Ran. 296, καὶ ποῖ — δὴ Vesp. 665, ἀλλὰ ποῖ supra v. 198, ποῖ ποθ' Eccles. 311, ποῖ δ' αὖ Lys. 426, ποῖ γὰρ Lys. 526, ποῖ γὰρ οἴχεται infra v. 721. V. Ind. ap. Mein. C. V s. v.

v. 224. τὸ κάτω: schol. v. 234 ἔστι δὲ τι καὶ ἄντρον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. antrum non in scenae solio vel fundamento, unde chorus chorique sodales

Pacis deae simulacrum possint protrahere, sed in episcenio. Cf. Proleg. p. 33 sqq.

v. 225. ὄσους — τῶν λίθων dictum ut supra v. 157 τῆς γῆς πολλήν.

v. 226. λάβητε: Krueg. Gr. gr. §. 54, 8. 2.

v. 228. θυσίαν: schol. ἀγγεῖον εἰς δ' ἐμβάλλοντές τινα ἀρτόματα τριβόμεν καὶ λειοῦμεν. cf. Lob. ad Phryg. p. 164 sq.

ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηγέγατο.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

230 τί δῆτα ταύτη τῇ θυσίᾳ χρήσεται;

ΕΡΜΗΣ.

τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.

ἀλλ' εἴμι· καὶ γὰρ ἐξίεναι, γνώμην ἐμήν,
μέλλει· θοροβεῖ γοῦν ἔνδοθεν.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

οἴμοι δειλαιος.

φέρ' αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὡσπερ ἡσθόμην

235 καὐτὸς θυσίας φθέγμα πολεμιστηρίας.

v. 233. ἔνδοθεν R. Iunt. II. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. ἔνδο
reliqui.

— γ. γ' ἐμήν, collato versu Eccl. 153, qui huc non pertinet, v. Herw.
Mnem. II p. 99.

v. 234. ὡς σύ περ Cob. Mnem. II p. 99. αὐτὸς ἡσθόμην | ὡσπερ Mein.

v. 229. ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος: Plut.
734 ὑπερφυεῖς τὸ μ. Comp. Plut. 750
ὑπερφυῆς ὄσος, Nub. 76 δαιμονίως ὑπερ-
φυᾶ, Thesm. 831 ὑπερφυέστατον. V.
228. 229. 231 aff. Suid. s. v. θυσία,
schol. Vesp. 924, ubi καὶ legitur ante
τρίβειν, quo v. omissum esse significetur.

v. 230. τί — τῇ: v. infra v. 1233,
Viger. p. 323 Herm.

v. 231. τρίβειν schol. per διατρί-
βειν et ἐπιτρίβειν explicat. Est vero
non solum perdere terendo sed vexare
quoque terendo, bellum ducere terendo.

v. 232. εἴμι. Abit his verbis Mer-
curius, ut paulo post redeat Cydoemi
partes acturus, cf. Proleg. p. 37 sq.
De formula ἀλλ' εἴμι vid. Elmsl. Rev.
of Herm. Eur. Suppl. p. 254 ed. Lips.

— γνώμην ἐμήν: cf. Eccles. 153.
Ellipsin vocat Lamb. Bos. p. 719, apo-
siopesin Herm. Viger. p. 883. cf. Kidd.
ad Daw. p. 559, Greg. Cor. p. 31.
Scholiasta bis explicat κατὰ γν. ἔ.

v. 233. De dactylo ἔνδοθεν vid.
Herm. ad Nub. 74.

v. 234. ἀποδρῶ: schol. νοεῖν δεῖ
τὸν Τρυγατὸν ἀποβεβηκότα τοῦ κανθα-
ρου ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταῦτα λέγειν. Immo
ἐπὶ θεολογοῦ, quod v. demum 729
eum reliquisse certum est.

— ὡσπερ, quasi, tanquam, ut Vesp.
713, Thesm. 869. cf. Heind. ad Plat.
Ph. p. 88 d, Elmsl. ad Ach. 193 p. 25.

v. 235. θυσίας: schol. ἀντὶ τοῦ σάλ-
πιγγος εἰπεῖν. Ach. 571 βοῆς ἤκουσα
πολεμιστηρίας, Nub. 28, Ach. 1132.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΠΟΛΕΜΟΣ. ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ὡς βροτοὶ βροτοὶ βροτοὶ πολυτλήμονες,
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦναξ Ἄπολλον τῆς θυσίας τοῦ πλάτους.
ἔσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος.

v. 236. πολυτλάμονες Mein.

v. 339. τοῦ βλέμματος R. V. B. Benti. Pors. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk.
Both. Mein. καὶ τοῦ βλ. vulgo ante Brunck. ἔσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ
βλέμματος Brunck. τὸ βλέμμα πῶς Inv.

— κακὸν πολέμου τε καὶ τοῦ βλ. Scal. Flor. Chr. καὶ τοῦ πολέμου καὶ βλ.

v. 236. Numerus versus τὸ τριβειν
imitatur, licet ἀλετριβανός nondum
praesto sit. Belli persona, terribili
admodum adspectu, v. 239, et minaci
et lamentabili voce idem verbum re-
petit βροτοί. — πολυτλήμονες, vox prae-
cipue epica, apud comicos tantum hoc
loco superest.

v. 237. De ὡς vid. Zeun. ad Viger.
p. 560: utrumque designat particula,
et nam, ἐπεὶ, et quam, ἔσον.

— αὐτίκα μάλα: coniunctio adver-
biorum frequentissima, v. infra v. 367.
Eq. 284. 475, Av. 202, Lys. 744. 739,
Thesm. 750 (inverso ordine μάλα' αὐ-

τίκα), Ran. 785, Eccl. 21, Plut. 942,
fragm. Platon. ap. schol. Vesp. 1312,
Mein. Com. II p. 659.

— τὰς γνάθους: comp. Vesp. 948
ἀπόπληκτος τὰς γνάθους, ibid. 1038
τὰς γν. κεντούμενοι, Thesm. 903 τ. γν.
ὕβρισμένη.

— ἀλγήσετε: scil. ἀλετριβάνῃ con-
tusi.

v. 338. τοῦ πλάτους ut Av. 61
Ἄπολλον ἀποτρέπατε τοῦ χασμήματος,
cf. schol. Eq. 526, Lys. 967, Reis.
Coni. p. 265, Fritsch. Qu. Ar. p. 274.

v. 339. τοῦ βλέμματος: πόλεμον
enim βλέπει, itaque vultu est admodum

240 ἄρ' οὐτός ἐστ' ἐκεῖνος, δν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ὡς Πρασιαὶ τρισάθλια καὶ πεντάκις
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολειῖσθε τήμερον.

ΤΥΡΤΑΙΟΣ.

τουτὶ μὲν ἄνδρες οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμα πάω.

Pors. Adv., cf. Kidd. ad Daw. p. 514. „Distinctionibus sublatis lege πλάτους δσον κακόν καὶ τοῦ Π. τ. βλ.“ Dobree. — πλάτους, δσον κακόν, καὶ τ. Π. τ. β. Mein.

v. 241. ὁ ταλαύρινος, ὦ, κατὰ τοῖν σκελοῖν: ille, qui firme, heu, insistit pedibus: Both. suspic.

v. 242. τρισάθλια vulgo. πρὶς ἄθλια Dobraeus, Both. Dind. in Par. Hold. Mein. Immo πεντάκις dictum pro πεντακισάθλια et sic deinceps.

terribili, cf. ad Vesp. 455. — δσον κακόν τοῦ βλέμματος idem est quod δσον τὸ βλέμμα, neque multum a genetivo τοῦ πλάτους addito vocativo aliquo abhorret, cf. Herm. ad Nub. I vel Berglerum ad eundem v.

v. 240. Ἄρ': Talem igitur habet apparatus speciemque? Nos: So also sieht er aus?

v. 241. ὁ ter positum = ἐκεῖνος ὁ, iste quem omnes norunt, cf. Dobr. ad Dem. περὶ παραπρ. p. 442, 15, Scholef. I p. 442. Ita Lamachus Acharn. 964 appellatur ὁ δεινός ὁ ταλαύρινος, δς τὴν Γοργόνα πάλλει. — Ταλαύρινος vox Homericæ, Π. ε, 289 al., quam explicant scholiastæ et lexicographi ὑπομονητικός, τολμηρός, cf. Hesych. Suid. Apoll. Soph. s. v., schol. ad v., cuius tamen originem ignorant omnes. Forsan λαβρός latet, impetum non patientiam voce significante.

— ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν optime Reiskius „scilicet ἰέμενος, qui ad affligenda, confringenda crura tendit.“ Flor. Chr. ὁ κατὰ i. e. κατεαγώς legi cupit ut sit claudus, quod claudi sint ὑπομονη-

τικώτεροι in pugna teste vel Tyrtaeo. Tum legere, quod non apposuit, debbat ὁ σκέλη κατὰξ. Brunckius denique supplet ἐστώς, βεβηκώς. Lentingius Lamachi personam a Bello agi propter Acharn. v. l. censet. — Ad versum nostrum respexisse videtur Meinekius Com. II p. 465, qui in Eupolidis fragmento apud schol. Aristidis III p. 672 Dind. corrigendum putaret ἐν τοῖν σφυροῖν ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

v. 242. Πρασιαί: schol. πόλις Λακωνική, maritima, in finibus Epidauriorum, quam secundo belli anno ab Atheniensibus captam dirutamque narrat Thuc. II, 56.

— ἅμα δὲ καὶ πράσα (porrum) ἐμβάλλων ταυτὰ φησιν. Aliud eiusdem nominis oppidulum in Attica situm (cf. Thuc. VII, 18, VIII, 95. Steph. Byz. s. v.) schol. commemorat. Aff. Suid. s. v. ἰώ et Πρασιαί, ubi legitur πολλῶ δ., non correctum a Bernhardyo, et σήμερον. De πολλοδεκάκις vid. Lobeck. ad Phryn. p. 663.

v. 244. πρᾶγμα: Iudit Comicus -

245 τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ὦ Μέγαρα Μέγαρ' ὡς ἐπιτερίψεσθ' αὐτίκα,
ἀπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

βαβαί βαβαιάξ, ὡς μεγάλη καὶ δριμέα

v. 246. ὦ R. V. Benti. Dind. in Paris, et Oxon. Hold. Bergk. ἰὼ vulgo. Μέγαρα Μέγαρ' ὡς ἐπιτερίψεσθ' αὐτίκα codd. vulgo. ὦ Μέγαρα, Μέγαρ' ὡς ἐπιτερίψεσθ' αὐτ. Benti. Dind. Lips. 1825. ὦ — ἐπιτερίψεσθ' Elmsl. Edinb. Rev. fasc. 37 p. 68, Hold. Bergk. Mein. Bentleium Porsonus sequebatur, ut monuit Dobraeus in Addendis p. 137; tum idem deletit ὡς relicto ἐπιτερίψεσθ'; idem denique defendit vulgatam ad Eur. Suppl. 901 in Adverss. p. 242. Dobraeus ipse coniciebat ὦ — ὡς ἐπιτερίψθ' εἰς αὐτίκα. De numeris huius versus ἰὼ M — dixerunt praeterea Markl. ad Eur. Suppl. v. 901, Herm. El. d. m. p. 137, Reis. Coni. p. 13, Hanov. Exerc. cr. p. 97. Cf. Kidd. ad Daw. p. 465. — Defendi potest talis versus numerus, modo in ultima pedis antecedentis syllaba arsim collocemus. Aut enim hoc faciendum aut ubique mutandum, quum alias versus legi omnino non possit. Itaque sic: ἰὼ Μέγαρα Μέγαρ' ὡς, itaque Acharn. 47 ἀλλ' ἀθάνατος ὁ γὰρ Ἀμφίθεος. Contra ubi dactylum excipit anapaestus, ut Acharn. 733 ἀκούετον δὴ ποτέχετ' ἐμὴν τὴν γ., secundam anapaesti syllabam donaverim arsi, ut dactyli secunda arsim habet: ποτέχετ' ἐμὴν. Quod proponi magis quam defendi potest, sed defendi tamen ipsa versus lege, qua dici licet δὴ ποτε — prima syllaba irrationali, altera in arsi posita longaeque prope vicem explente. Ceterum exempla collegerunt viri docti, quos supra nominavi.

v. 247. καταμεμυττωμένα Ald. Frob. καταμεμοσττωμένα Iunt. II. III. Crat. Brub. Wech. corr. Portus, Kust. Bentleius, Flor. Chr. qui antea proposuerat καὶ καταμεμυττωμένα.

schol. monente verbis Πρασιαὶ ἐτ πρᾶγμα.

v. 245. Λακωνικῆς: ut nostrates hodie dicebant: das ist ein localisirter Krieg.

v. 246. Μέγαρα: schol. σκόροδα ἐμβάλλον ταῦτά φησιν, ἡ γὰρ Μεγαρικὴ γῆ σκοροδοφόρος (Ach. 761), σύμμαχοι δὲ Λακεδαιμονίων Μεγαρεῖς. καὶ ὅτι πᾶσα ἡ τοῦ πολέμου πρόφασις δι' αὐτοὺς δοκεῖ γηγονέαι. Addere debet: καὶ ὅτι πανταχοῦ διασβρόνται οἱ

Μεγαρεῖς, quod Acharnensium fabula satis testatur.

v. 247. καταμεμυττωτευμένα: schol. Vesp. 65 ad μυττωτεῦσομεν: συντρίψομεν, δριμύξομεν, ἐκπικρανοῦμεν, — μυττωτὸν γὰρ ἐστὶ κυρίως τὸ ἐκ σκοροδίων καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τρίμμα (τρίμμα?).

v. 248. βαβαί: schol. σχετλιαστικόν, propter odorem alliorum acerrimum. — μεγάλη per antithesin dictum putem et sonorum lusum. Μεγάλα τὰ κλαύ-

τοῖσιν Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

- 250 ἰὼ Σικελία καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλουσαι.
οἷ' ἡ πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τάττικόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔτος, παραινῶ μέλιτι χρῆσθαι θάτέρφ.
τετρωβόλου τουτ' ἐστὶ φείδου τάττικοῦ.

- v. 249. τοῖσιν R. Reisig. Coni. p. 24, Dind. Hold. Bergk. τοῖσι vulgo.
— ἐνέβαλε vulgo ante Kusterum.
- v. 551. οἶα πόλις codd. vulgo. οἷ' ἡ Blomf. Aesch. Ag. p. 158, Dind. in Lips.
1820. οἶον Mein., sed requiritur articulus.
— Versum Trygaeo dedit Dobree, Dind. in Paris., Bergk. Mein. Belli
est, scribendum autem vel οἷ' ἡ vel ὡς ἡ.
- v. 253. ο. π. σοι μ. χρῆσθαι θάτέρφ R. V. B. C. σοι vulgo omissum. σοι —
χρῆσται 'τέρφ Brunck. (sic). χρηστατέρφ Wolf. An. II p. 456. χρῆσθαι
'τέρφ Inv. σοι — χρῆσθάτέρφ Dind. in Oxon. Paris. Hold. Bergk. Mein.
Vulgatam def. Elmsl. Acharn. 437 p. 43. Sed schol. ἐν πολλοῖς κεῖται τὸ
σοί. τάχα δὲ οὐκ ὠφελεῖ διὰ τὸ μέτρον εἶναι, εἰ μὴ ἄρα τὴν αἰ κοινήν
λάβοιμεν.
- v. 254. τετρώβολον codd. vulgo. τετρωβόλου Dind. in not. ad Oxon. et in
Paris. Mein., suspicatur idem Bergk. in notis. An τετρωβολιαῖόν ἐστι?

ματα (i. e. τὰ σκόροδα, παρ' ὑπόνοιαν)
Bellum intulit Megarensibus — parvis.
— τοῖς δὲ ἐσθίουσι τὰ σκόροδα δάκρυα
ἔπεισι διὰ τὴν δριμύτητα. Cf. Ran.
654 (Bgl.).

v. 250. Σικελία: schol. τυρὸν ἐμ-
βάλλων Σικελίας μέμνηται. πολὺς γὰρ
ἐκεῖ τυρός. Cf. Vesp. 838. 897. 911.

v. 251. ἡ πόλις: schol. Homerum
II. ε, 230, Pindarum Nem. VII, 13,
Euripidem Ion. 297 laudat, qui vel in-
sulae vel terrae nomen indiderint πόλις.
Plura exempla collegit Bergk. Rel.
Com. p. 241.

— διακναισθήσεται: schol. διαφθα-
ρήσεται ὡς ἐπὶ τυροῦ τοῦτο. διακναίειν

δέ ἐστι κυρίως τὸ ξύειν τυρὸν τῇ κνή-
σῃδι. Affert schol. Hom. II. λ, 639.

v. 252. ἐπιχέω. Notat scholiasta
Comieum laudare potius quam repre-
hendere velle oives suos, itaque mel
dulce ac suave Atticorum eum nomi-
nare.

De coni. ἐπιχέω cf. Dobr. ad Plut.
965, Scholef. II p. 146.

v. 254. τετρωβόλου: schol. πολυ-
τίμητον. οὕτω δὲ λέγουσι τὸ τετρωβο-
λιαῖον, τουτέστι τὸ τετρωβόλου πωλού-
μενον. Suid. s. v. τετρώβολον. Nam
quod supra triobolum (comp. τριχόλι-
κον Vesp. 481) excedit, luxuriam olet.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

255 παῖ παῖ Κυδοιμέ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί με καλεῖς;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

κλαύσει μακρά.

ἔστηκας ἀργός; οὐτοσί σοι κόνδυλος.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ὡς δριμύς· οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα

v. 256. οὐτοσί σοι κόνδυλος R. V. Benth. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. οὐτοσί σοι γάρ x. Iunt. II, Frob. Raphael. Fl. Chr. qui tamen σοι delere malebat. — κόνδυλον Vet. in Scal. Exc. — οὐτοσί γάρ x. Ald. Iunt. I. III. Crat. Brub. Wech. Kust. Brunck. Inv. Both. Quae sequuntur ὡς δριμύς vulgo Polemo continuantur. Cydoemo dedit Bentleius, recep. Bekk. Dind. in Lips. 1820, Boiss. Reiskius: „Cydoemi sunt οὐτοσί γάρ κόνδυλος. — Tum interrogat Polemus μῶν δριμύς; (debebat ἦ). Ni hoc admittatur, omnia ab οὐτοσί γάρ sunt Cydoemo attribuenda.“ In V. Cydoemi sunt v. 257. 258. — In Lips. 1825, Oxon. et Paris. Dind. v. ὡς δριμύς Trygæo dedit cum Hermanno, secutus est Hold. Bergk. Mein.

v. 257. μοι om. R. V. οἴμοι μοι vulgo. οἴμ' οἴμοι Bergk. Tr. ὡς δριμύς ἐστ'. K. οἴμοι τάλας, ὦ δ. Cob. Mnem. II p. 99.

v. 255. Κυδοιμέ: παρὰ τὸ κύνειν δει-
ματα ἢ οἰδματα. cf. Etym. M. p. 543, 35,
Suid. et Hesych. explicant τάραχος, θό-
ρυβος, similiter Zonar. Photius. Nomen
proprium est apud Hom. II. σ, 535 et in
fragm. Empedoclis ap. Athen. XIII p.
510 d, et hoc loco. Apud Homerum,
qui praecipue hac voce utitur, etiam
verbum est κυδοιμεῖν. Comp. Ach. 573.
Huc pertinet, quod infra v. 1152 et
Nub. 616 est κυδοισπᾶν = συντα-
ράττειν.

— τί με καλεῖς; de formula sae-
pius usitata vid. Valcken. ad Phoen.
856 p. 333 sq.

— κλαύσει μακρά: cf. Eq. 433 κλά-
ειν σε μακρά κελεύσας, Vesp. 584 et
not. meam ad Vesp. v. 1.

v. 256. ἀργός: ita Eccl. 880 ἔστη-

κα ἀργός mulier dicit vetula. Plut. 921
ἤτην ἀργός.

— κόνδυλος: schol. ἅμα γάρ τῷ
εἰπεῖν δίδωσιν αὐτῷ τὸν κόνδυλον, i. e.
νουθετεῖ τῷ κονδύλῳ, ut faciunt iudi-
ces senes Vesp. 254. Bene vertit
Reiskius: Kopfnuss, vulgari sermone
dicimus: Katzenkopf. Quod vero Cy-
doemo haec dedit verba, in eo fallitur.
Polemus servum pugnis notat, servus,
quod acrius notetur, lamentatur: ὡς
δριμύς sc. ὁ κόνδυλος.

v. 257. οἴμοι μοι. Praeceptum
Apollonii Dyscoli de adverb. p. 588,
25, οἴμομοι, ut ὅτοτοι et οἰοιοῖ scribi
iubentis, sequutus est nemo, nisi quod
Dind. in notis ad Oxon. habet: „scri-
bendum οἴμομοι.“

μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οἷσαι ἀλετριβανον τρέχων;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀλλ' ὦ μέλε

260 οὐκ ἔστιν ἡμῖν· ἐχθὲς εἰσφκίσιμεθα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὐκουν παρ' Ἀθηναίων γε μεταθρέξει ταχύ;

v. 258. Vulgo Cydoemi est; Trygaeo dedit Hermannus, quem sequenti sunt Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein.

— Idem ἐνέβαλεν, utpote Trygaeo servum rogante, atque ita Dind. Hold. Bergk. — ἐνέβαλες vulgo.

— κόνδυλον Vet. in Scal. Exc. vid. ad v. 123.

v. 259. οἶσ' οἶσ' propon. Dobr. ad Nub. 633, Scholef. II p. 156 (idem tanquam de suo Halbertsma l. l. p. 116), rec. Mein.

v. 260. χθὲς γὰρ Halbertsma l. l. p. 116.

v. 261. Ἀθηναίων — ταχύ R. V. C. Iunt. II. Frob. Inv. Dind. Bekk. Bergk. Mein. Ἀθηναίους Ald. Iunt. III. Crat. Brub. Wech. Raphel. Kust. Brunck.

— Post Ἀθην. Brunck. σό addidit, item Inv. Bekk. Boiss. Bergk., γε

v. 258. τῶν σκορόδων: quod acrem atque acerbum sentit esse κόνδυλον. Nos fere: die Schlaege ziehen, vel ziehen an. Genetivus idem est qui supra v. 71 ξυνετριβη τῆς κεφαλῆς; cf. v. 952. 1093. 1102. 1125. 1128. 1137 etc. cf. Kidd. ad Daw. p. 572 sq.

v. 259. οἷσαι; omissum οὐκουν, ut Nub. 633, ubi interrogationis signum ponendum cum Dobraeo.

— ἀλετριβανον: schol. οἱ μὲν δασέως παρὰ τὸ τοὺς ἄλλας τριβεῖν, οἱ δὲ φιλῶς παρὰ τὸ ἀλεῖν. [καὶ δοῖδυξ μὲν Ἀττικόν, ἀλετριβανος δὲ Ἀσιανόν, λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. Suid. s. v.] Cf. Poll. I, 245. VI, 90; Bekk. Anecd. p. 79, 14; p. 379, 24. Lobeck. ad Phryn. p. 677 not. Eustath. ad Hom. p. 183, 10. Aut ἀλετρ. ab ἀλεῖν aut ἀλοτριψ. ab ἄλλε scribendum pūtarim.

— τρέχων idem est quod, quo saepissime utitur Comicus, ἀνόσας vel ἀνόσας τι.

— ὦ μέλε: notandum, hac appellatione servum uti, alias dominis usitata. Schol. Platon. p. 363 B. ὦ μέλε παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον, ὡς τὸ ὦ τάλαν, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. Praeterea ὦ μέλε tantum in fine versuum superesse scito, undecies ap. Arist., semel in fragm. Menandri ap. schol. Plat. l. l., Mein. Com. IV p. 204.

v. 261. μεταθρέξει: μετατρέχω hic et in fragmento Phrynichi ap. schol. Ar. Av. 989 βούλει Διοπεῖθη μεταδράμω καὶ τόμπανα; Mein. Com. II p. 583, arcessendi habet notionem.

— παρ' Ἀθηναίων dicit, ut statim Cleonem possit ἀλετριβανον vocare.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἔγωγε νῆ Δί'· εἰ δὲ μὴ —

ΠΟΔΕΜΟΣ.

κεκλαύσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ τί δρωμεν ὦ πονήρ' ἀνθρώπια;
 ὄρατε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας·
 265 εἴπερ γὰρ ἤξει τὸν ἀλετριβανὸν φέρων,
 τούτῳ ταραξεί τὰς πόλεις καθήμενος.
 ἀλλ' ὦ Διόνυσ' ἀπόλοιτο καὶ μὴ 'λθοι φέρων.

add. Dind. Hold. 'Αθηναῖοι, subaudito ὄντα, coni. Elmsl. Ach. 759 p. 72. π. 'Α. μεταθρέξει ταχὺ πάνυ Dobr. ad Ran. 518 (512), Scholof. II p. 154, qui comp. Plut. 880 μετέγων καταγελάς, ibid. 883 φορῶ γὰρ πριάμενος: rec. Mein. Inde ταχὺ ταχὺ susp. Both. — μέττει τρέχων ταχὺ pro γε μεταθρ. τ. prop. Hirsch. App. ad Vesp. p. 149.

v. 262. εἰ δὲ μὴ γε, κλαύσομαι vulgo. κεκλαύσομαι Raper. cf. Kidd. ad Daw. p. 154; quod sensu activo plorandi quum dici non possit, scribendum potius κεκλαύσεται dūco, ut Nub. 1436 μάρτην ἐμοὶ κεκλαύσεται. Possis etiam Κυδ. ἔγωγε νῆ Δί'. Πολ. εἰ δὲ μὴ, κεκλαύσεται. — εἰ δὲ μὴ, 'γὼ κλαύσομαι Mein.

v. 264—267. Cydoemo tribuit Ald. Iunt. III. Crat. Wech. (Perperam Raphael.)

v. 265. ἤξει R. V. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein. ἤξει γε antea vulgo. „Quod qui scripsit, ἀλετριβανὸν correpta syllaba tertia dici existimavit.“ Dind. Idem laudat Seidlerum de vers. dochm. p. 395, Porsonum ap. Maltby ad Morelli lex. prosod. p. 52.

v. 267. μὴλθη i. e. μὴ 'λθη V.

v. 262. Ad vulgatum εἰ δὲ μὴ γε exempla desidero. — Lentingius Cydoemum verba εἰ δὲ μὴ γε κλαύσομαι tacite secum abeuntem loqui censet.

v. 263 sqq. Haec Trygaeus ad spectatores, dum Cydoemus accessit, Bellum exspectat pistillum.

— ἀνθρώπια: schol. ὑποκοριστικῶς, ut infra 751 ἀνθρωπίσκους. Nos fere: Menschenkinder, Leutenchen. μικρὸν παν-

τελῶς ἀνθρώπιον dixit Anaxandr. apud Ath. VI p. 242 d, Mein. Com. III p. 177.

v. 266. καθήμενος i. e. ἡσυχος, σχολαῖος. — Exspectabas κυκωμένας vel simile quid.

v. 267. Διόνυσ': schol. ὡς οἰκείῳ θεῷ εὐχεται τῆς 'Αττικῆς καὶ κυρίῳ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τῶν ἐν τῇ εἰρήνῃ ἀγαμένων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὗτος —

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί ἔστιν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὐ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τὸ δεῖνα γάρ

ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος,

270 ὁ βυρσοπώλης, δεῖς ἐκόκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ' ὦ πότνια δέσποινα' Ἀθηναία ποιῶν

ἀπόλωλ' ἐκεῖνος κἀν δέοντι τῇ πόλει,

ἢ πρὶν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῶν ἐγγέαι.

v. 269. Ἀθηναίους R. V. vulgo. Ἀθηναίοισιν Seidl. Pors. Dind. Hotib. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. Idem ἀλετρίβανος pro vulgato ἀλετρ. — ὄραξ add. Ald., vulgo ante Dind. cf. Kidd. ad Daw. p. 221. Vid. v. 265.

v. 271. ὦ πότνια δέσποινα' B. Benti. Brunck. Inv. Bekk. Boiss. Dind. Both. Hold. Bergk. Mein. cf. Tyrwh. Kidd. ad Daw. p. 370. δέσποινα πότνι' R. V. vulgo.

v. 273. Versum spurium iudicavit Dind. probatus Holdenio et Meinekio; defendit versus Fritzsche. ad Thesm. 275 p. 78. ἢ πρὶν γε vulgo. πρὶν ἢ γε Buttmanus mavult ap. Herm. ad Medeam p. 385. Maiori fortasse iure v. antecedens spurium videri possit, qui partim v. 271, partim v. 269 repetat. Belle autem concinunt v. 271. εὖ γ' — ποιῶν et v. 273 ἢ πρὶν — ἐγγέαι. Scholiastam ei πρὶν γε legisse videri Seidler est sententia ap. Dind. ed. Lips. 1820 et Oxon., prob. Boiss. — Bergk. conii. πρὶν τόνδε (i. e. τὸν Πόλεμον) τὸν μ. ἢ ε.

v. 268. τὸ δεῖνα γάρ: supple οὐ φέρω. τὸ δεῖνα γάρ ἐγένετο. τὸ δεῖνα vero statim explicatur ἀπόλωλε — ἀλετρίβανος. Reiskius supplet ἐστίν εἰπεῖν, nempe οἱμοι, vae mihi.

— τί ἔστιν: quaerit ita perterritus, ut Vesp. 137, acclamatione.

v. 270. βυρσοπώλης: schol. μετὰ τὴν Κλέωνος τελευταίην εἰσῆκται τὸ δράμα· ἤδη γάρ τεθνήκει. cf. Proleg. p. 3 sqq.

— ἐκόκα: infra v. 654 Cleo dicitur καὶ κύκηθρον καὶ τάρακτρον, idem δοῦξ et τορόνη Eq. 934. Verum etiam Περικλῆς οὐλύμπτος Graeciam ξυνεκόκα Ach. 531.

v. 271. Ἀθηναία. Eadem forma Av. 828. 1653. Eq. 763, Ἀθηναῖα supra v. 218.

v. 272. κἀν δέοντι: vid. Elmsl. ad Med. 1243 p. 273.

v. 273. ἢ πρὶν: schol. — εἴπερ

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἕτερόν δῆτ' ἐκ Λακεδαιμόνος μέτει

275 ἀνόσας· τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ταῦτ' ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἦκέ νυν ταχό.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦνδρες τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.

ἀλλ' εἴ τις ὁμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει

v. 274. γ' ἔτ' ἐκ R. sec. Inv. γέ τι ἐκ R. sec. Bekk. δῆτ' vulgo et Enger. Lys. pr. p. XXIV. γέ τιν' ἐκ Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. γ' αὐτ' Reis. Coni. p. 23, Dind. in Lips. 1820, Boiss.

v. 275. χωρῶ ταῦτ' ὦ δ. R. ex interpretamenta (Ddf.)
— νῦν Bergl.

v. 277. ἡμῶν Iunt. II.
— Σαμοθράκῃ vulgo. Σαμοθράκῃ Dind. Both. Hold. Bergk. Mein.

πρὸ τοῦ ἀπολέσαι τὰ πράγματα ἡμῶν ἀπώλετο. Fallitur; mortuum esse Cleonem norunt omnes. Melius alter πρὶν ἡμῖν τὸν πόλεμον ἐπεγείραι. — ἡ vero dictum ob antecedens εὔ, in quo latet μάλλον.

v. 274. ἐκ Λακεδαιμόνος: scil. Brasidam. Quare aut γ' ἔτ' cum R. legendum aut δῆτ' retinendum cum observatione Engeri l. 1.

— μέτει ut supra μεταθρέξει arcescendi habet notionem, ita infra v. 279, Nub. 801, Eur. Med. 5, Hec. 512, ibid. 509 μεταστρέγω eodem sensu.

v. 275. ἀνόσας τι: de formula notissima, quae etiam sine τι saepe numero legitur, vid. Elmsl. ad Ach. 571 p. 55, Viger. p. 350 Herm.

— ταῦτ' ὦ δ. sc. δρᾶσω. ita Vesp. 142, Eq. 111. ταῦτα δῆ Ach. 816, Vesp. 851, ταῦτά νυν Vesp. 1008. cf. Heind.

ad Plat. Ph. p. 78 a, Elmsl. ad Ach. 816 p. 77.

— ἦκε: ita Lys. 924 ἦκέ νυν ταχέως πάνυ. rara imperativi forma.

v. 276. ὦνδρες vocantur qui supra ὦ πονήρ' ἀνθρώπια.

v. 277. Σαμοθράκῃ. De Cabiris diis eorumque mysteriis vid. Welckeri Aesch. Tril. p. 222 sqq. 229 sqq. 270 sqq.

— Citat Suid. s. v. ἀλλ' εἴ τις ἐτ Σαμοθράκῃ, schol. Apoll. Rhod. α, 918 p. 335 Keil., uterque vel memoria lapsus vel negligenter. τυγχάνει dictum ὑποκοριστικῶς, sat multi enim erant initiati, ut videre licet vel ex Ran. 157 sq.

— μεμνημένος: tantum passivo utuntur Attici et Herodotus, cf. Ran. 318. 456, Plut. 845 ἐνεμνήθης, Pac. 375 μνηθῆναι. schol. τὰ μυστήρια τῶν

μεμυημένος, νῦν ἔστιν εὔξασθαι καλόν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τῷ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

280 οἴμοι τάλας, οἴμοι γε κᾶτ' οἴμοι μάλα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

τί ἔστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀπόλωλε γάρ

καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετριβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

πῶς ᾧ πανοῦργ' ;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἔς τὰπὶ Θράκης χωρία

χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν εἶτ' ἀπάλεσαν.

v. 280. κᾶτ' vulgo. κᾶτ' i. e. καὶ ἔτι Dobr. ad Antiph., Schol. I p. 176. Dind. Lips. 1825, Oxon. et Paris. Bergk. Both. Mein. Hold. κάρτ' Flor. Chr. in notis.

— „Malim μάλ' αὖ“ Dobr.

v. 281. ἄν φέρης V.

v. 282. Λακεδαιμονίοις ἀλετριβ. R. V. Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετριβ. vulgo. Λακεδαιμονίοις κακὸς ἀλ. Benth. Λακεδαιμονίοισιν ἀλετριβανος Porson. Seidl. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein.

Καβείρων. δοκοῦσι δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα (δικαιοί τε εἶναι καὶ) ἐκ δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμῶνων. Ita schol. Apoll. l. 1. δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες. Cf. Paus. IV, 1. 7; IX, 25, 5. 8. Herodot. II, 51. — Bellum Comicus cum tempestate comparat, deos servatores irridens, dum initiatos vota precesque facere iubet.

— ἀποστραφῆναι: schol. διαστραφῆναι, distortueri, scilicet ne redeat cum pistillo. Porro schol. ἀντὶ τοῦ κλασθῆναι τοῦ μετιόντος τὸν δοῖδουκα, qua explicatione nihil opus.

— μετιόντος: vid. ad v. 274.

v. 280. κᾶτ': vid. infra v. 466 ἔτι μάλα, Ran. 864 κᾶτι. Dind. Bekk. Bergk. κᾶτι παροξυτόνως. Krueg. Gr. gr. §. 13, 7, 11.

v. 281. μῶν οὐκ: num non? ut Plut. 372 μῶν οὐ κέκλοφας. — Krueg. Gr. gr. §. 69, 41, μῶν αὖ Vesp. 396.

— γάρ: eadem Cydoemus ratione respondet, ut supra v. 268 τὸ δεῖνα γάρ. supplendum igitur οὐ φέρω.

v. 282. ἀλετριβανος: schol. ὁ Βρασίδας ὁ Τέλλιδος παῖς, δε ἦν Λακεδαιμονίων στρατηγός. καὶ οὗτος δὲ ἀνθίστατο τῇ εἰρήνῃ. ἐτελεύτησε δὲ ἐν Θράκῃ. Cf. Thuc. V, 10; Proleg. p. 3 sqq.

v. 284. ἀπάλεσαν: schol. ἐν Ἀμφι-

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

285 εἶ γ' εἶ γε ποιήσαντες ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εἶ γένοιτο· θαρρεῖτ' ὦ βροτοί.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοῖδ' εἰσιὼν ποιήσομαι.

v. 287. ἀπόφερε R. Brub. Flor. Chr. Amstel. Brunck. Inv. Dind. Bekk. Boiss.
Both. Hold. Bergk. Mein.

— ἀπόφερε vulgo antea.

πῶλοι γὰρ τῆς Θράκης μονομαχήσαντες
ἔτι Κλέων καὶ ὁ Βρασίθας ἀλλήλους
ἀνεῖλον. cf. Thuc. I. I.

— χρήσαντες: scil. ad auxilium Thra-
cibus ferendum, Thuc. V, 12. Eandem
mutuo dandi notionem χρέζειν ap. He-
rodot. III, 38 habet.

v. 285. ποιήσαντες, scil. οἱ Λακε-
δαίμονιοι.

— ὦ Διοσκόρω: schol. οὔτοι παρὰ
τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐτιμῶντο. διὸ νῦν
αὐτῶν μέμνηται, ὅτι Βρασίθου τοῦ Λα-
κεδαιμονίου ἐμνήσθη, ἐπὶ δὲ Κλέωνος
δὲ τῆς Ἀθηνᾶς. Non tam propter Bra-

sidam, quam qua supra deorum ser-
vatorum Samothraciae fecit mentionem,
nunc invocat Dioscuros.

— De forma Διοσκόρω vid. Lob. ad
Phryn. p. 235.

v. 286. ἴσως ἂν ita positum in
apodosi dixit Demosth. e. g. Ὀλυμπ.
γ' p. 36.

v. 287. Cf. Kidd. ad Daw. p. 10.

v. 288. δοῖδ' = ἀλετριβανον.
Abit cum servo Polemus: restat Try-
gaeus, qui sequentia ad spectatores
eodem loco persistens, quem equo suo
appetiverat.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

290 νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἦκει τὸ Δάτιδος μέλος,
 δ' δεφόμενός ποτ' ἦδε τῆς μεσημβρίας·
 ὡς ἦδομαι καὶ χαίρομαι κεύφραίνομαι.
 νῦν ἐστὶν ἡμῖν ὄνδρες Ἑλληνες καλόν,
 ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν
 ἐξελεύσασαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
 295 πρὶν ἕτερον αὖ δοῖδουκα κωλύσαι τινα.

v. 291. ὡς ἦδομαι καὶ χαίρομαι κεύφραίνομαι R. V. Suid. s. v. Δάτις, Inv. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein. τέρπομαι καὶ χαίρομαι vulgo antea.

— καὶ εὐφραίνομαι καὶ χαίρομαι Suid. s. v. νῦν τοῦτ' ἔκ. cf. Plut. 288.

v. 292. ὁμῖν R. ἡμῖν vulgo.

v. 289. τοῦτ' ἐκεῖνο: cf. Dobr. ad Eur. Ion. 556, Scholef. II p. 112.

— Δάτιδος: schol. Δάτις σατράπης Περσῶν βασιλέως ὅστις συνεχέστερον πρεσβευόμενος εἰς Ἀθήνας ἤρᾶσθη τῆς αὐτῶν πολιτείας, καὶ μείνας ἐκεῖ ἐβούλετο ἑλληνίζειν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ ἐβαρβάριζεν καὶ τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους. Quippe χαίρομαι barbare. Verum schol. R. ἅμα δὲ οὗτος (et Datis et Trygaeus) εἶπε πρὸς τὸ ὁμοιοκατάληκτον (Reim). Athenienses eius modi peccata singulari nomine notarunt: λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο

δατισμός. Quo Comicus ipse ludibundus utitur Eq. 115 πέρθεται καὶ βέγκεται, quum sit βέγκειν in usu, vid. schol. ad v. Pors. ad Hec. 427.

v. 293. πραγμάτων: cf. Ach. 201 πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγίς. 269 πραγμάτων τε καὶ μαχῶν καὶ Λαμάρχων ἀπαλλαγίς. Simul ὁμοιοκατάληκτου exemplum. Cf. Dobr. ad Menandr. Georg. fr. 8, Scholef. II p. 272. Elmsl. ad Ach. v. 1.

v. 295. δοῖδουκα: schol. στρατηγόν. De media producta vid. Eustath. p.

ἀλλ' ὃ γεωργοὶ κάμποροι καὶ τέκτονες
καὶ δημιουργοὶ καὶ μέτοικοι καὶ ξένοι
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἔτ' ὃ πάντες λεφί,
ὡς τάχιστ' ἅμα λαβόντες καὶ μογλοὺς καὶ σχοινία·

300 νῦν γὰρ ἡμῖν ἀρπάσαι πάρεστω ἀγαθοῦ δαίμονος.

1108, 50. Alcibiadem intelligi, Thuc. V, 52 sq., sententia est Palmerii.

v. 296. Conclamat Trygaeus quum omnes hos, qui potissimum belli iniuriis premuntur; tum eos, qui Athenis solebant satis frequentes commorari ξένοι et νησιῶται. Omnium autem vita victusque quomodo belli per tempus teratur, id scholiasta exponit assidue. Quod quum hodieque prorsus sit idem, repetere nunc supersedeo.

v. 297. Ad ξένοι cf. Dobr. ad Ach. 507, Scholef. II p. 188.

v. 298. λεφί: ita Av. 1275 cives Attici vel terrarum orbis vocantur οἱ πάντες λεφί in versus fine. Notes praeterea formulam ἀκούετε λεφί infra v. 551, Av. 448, cuius loco Vesp. 1015 est λεφί προσέχετε τὸν νοῦν, vel Susarionis versu illustrem, Mein. Com. II p. 3 sq.

v. 299. Quasi cives iam audiat progredientes in orchestram, repente modum inchoat embaterii, versus trochaeicos tetrametros.

— ἅμα, quibus semoveant et disturbent lapides, quod infra fit v. 426 sq. Av. 1145 anserum pedes cum ligonibus comparantur.

v. 300. ἀρπάσαι: schol. φασὶ γὰρ ὅτι δειπνήσαντες μὲν ἐπερρόφουν ἀγαθοῦ δαίμονος, ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες ἐπινοῦν Διὸς σωτήρος. ἀρπάσαι, quod de simulacro Pacis agitur non de potione, dictum pro πικρῶν. verum ἀρπάσαι etiam de eo dicitur, qui avidius vel bibit vel potat (frisst und säuft), ut Av. 892, Ach. 1160, Pac. 1118, Eccl. 866. De formula ἀγαθοῦ δαίμονος cf. Piers. ad Moer. p. 72 s. v. et not. nostr. ad Vesp. 525 p. 254.

Χ Ο Ρ Ο Σ

δεῦρο πᾶς χῶρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ Πανέλληνες βοηθήσωμεν, εἴπερ πάποτε,

v. 301 sq. Scriptor argumenti: ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ τινῶν ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν. Fallitur opinor propter v. 512: Trygaeus enim non tam agricolas Atticos neque adeo incolas Atticos omnes una cum peregrinis et clientibus, quam omnes omnino Graecos convocat. Quare chorus canit: ὦ Πανέλληνες, duplicemque igitur neque unius ordinis, videlicet γεωργῶν chorum, sed omnium ordinum videmus legatos, eorum scilicet, quos Trygaeus appellat, mercatorum, fabrorum, opificum, hospitem, clientem, insulanorum. Excipias licet hospites, clientes, insulanos, qui chori sint alterius, ut chorum legitimum habeas ex civibus Atticis compositum; tamen choreutas qui proprie sic vocantur non eodem omnes vestimenti genere usos esse facile concedes. Neque insolita est vel inaudita chori species varia: cives enim sunt unius rei publicae, cives praecipue ex agriculturalum ordine, sed cives tamen varii generis i. e. vestitus varietate con-

spicui. Nonne Avium quoque chorus coloribus nitet perquam variis? nonne mulierum chorus in Thesmophoriazusi, Ecclesiazusi, Lysistrata? nonne senum quoque in Lysistrata? nonne tandem Nubium? Ita ut intelligere possis, chorum comoediae hac maxime re differre a tragoedia, quod varietate vestitus praestat, ne dicam fulget. Quippe vitae quotidianae specimen exstat hominumque de plebe oriundorum. De reliquis vide Proleg. p. 45 sqq.

v. 301. δεῦρο πᾶς. Compares parodum Acharnensium 204 sqq., eodem metro usam, item Equitum 247, quae ad Acharnensium propius accedit. Iambico tetrametro scriptae parodi Vesparrum 230 sqq. Lysistratae 254 sqq. et Ecclesiazusarum 285 sqq., metris liberioribus incedunt choreutae Nubium, Avium, Thesmophoriazusarum, Rannarum.

— εὐθὺ τῆς: vide ad v. 77.

v. 302. Πανέλληνες: infr. v. 462 Boeoti, Megarenses, Lacedaemonii, alii

τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν·
 ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἤδε μισολάμαχος.
 305 πρὸς τὰδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε κάρχιτεκτόνει,
 οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
 πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελεύσασαι
 τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
 310 τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

nominantur, qui una protrabant Pacis simulacrum.

— εἶπερ πρόποτε: Bergl. comp. Eur. Androm. 553, Dem. Ὀλυμπ. α' p. 10 εἶπερ ποτὲ καὶ νῦν.

v. 303. κακῶν φοινικικῶν: schol. αἰματωδῶν — πολεμικῶν· φοινικίς δὲ χλαμῶς πολεμική. Quasi nos dicere-mus: Uniformleiden. ἡ φοινικίς, sagum punicum, infra v. 1173. 1175, Lys. 1140, Plut. 731. 735, inprimis Ach. 320 cum schol., Plat. ap. Ath. II p. 48 a, Mein. Com. II p. 683. Si quidem formam φοινικίδων, qua saepius Comicus utitur, reponamus, erit inverso ordine nostrum: leidige Uniform. Laudat v. Snid. s. v. φοινικικῶν.

v. 304. μισολάμαχος: schol. φιλο-πόλεμος γὰρ οὗτος (Lamachus) ὡς καὶ ἐν Ἀχαρνεύσιν φησιν. Immo Achar-nensium fabula duos tantum perstringit viros, Euripidem et Lamachum. Cf. v. 270 c. schol. al. Infra v. 1293 no-men Lamachi quasi explicat βουλομά-χου καὶ κλαυσαμάχου. Inter pauperri-mos Graecorum sed optimos eosdem nominatur ab Aeliano V. H. II, 43. — Snid. s. v. μισολάμαχος.

— Aoristo ἐξέλαμψα saepius Ar. utitur, ut Av. 1712, Lys. 388, ubique

cothurnum induto. Neque inusitatum tragicis verbum est, neque Platoni.

v. 305. κάρχιτεκτόνει: idem verbum Arist. in fr. Daedali ap. Polluc. VII, 117, Bergk. ap. Mein. C. II p. 1019, et in fr. Sosipatri ap. Ath. IX p. 377 f, Mein. C. IV p. 483. — ἀρχιτέκτων τῆς ἡδονῆς Alexis dixit ap. Ath. IX p. 379 a, laudatus Dobraeo. Infra v. 433 φράζε δημιουργικῶς (Bgl.). Ceterum chorus haec ad Trygaeum.

v. 306. δοκῶ μοι: videor mihi, hoc loco idem quod δοκῆ μοι, cf. Dobr. ad Plut. 48, Scholef. II p. 130. Ad ἀπειπεῖν Bergler. comp. Lys. 778, Eur. Or. 91. Addo Antiphan. ap. Athen. VI p. 222 a, Mein. C. III p. 106, Xen. Anab. V, 1, 2. Interdicendi notionem habet Av. 556.

v. 308. φιλαμπελωτάτην: schol. συν-τόμως ἐκ τῆς ἀμπέλου τὴν περὶ τὰς γεωργίας ἐπιμέλειαν ἐδήλωσεν εἰρήνης οὐδης.

v. 309. περιχαρεῖς: ita Vesp. 1477 senex temulentus περιχαρῆς τῷ πράγματι. Diphil. ap. Ath. VI p. 291 f, Mein. Com. IV p. 395. — Ad ὅπως μὴ cf. Kidd. ad Daw. p. 420.

v. 310. ἐκζωπυρήσετ': schol. ἀνά-ψετε τὸν Πόλεμον ἤδη κατεσβεσμένον. — ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων. καὶ

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος·
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἦκειν αἰτί' ἡμερῶν τριῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγῶς ὥσπερ ἦνικ' ἐνθάδ' ἦν
315 ἐμποδῶν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

v. 313. Ita R. V. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein. εὐλ. ἐκ. τὸν Κ. καὶ δεδίττεσθε vulgo.

— εὐλ. ἐκ. νῦν, τὸν Κέρβερόν τε δεδίττετε Flor. Chr., idem mutato δεδίττετε in δεδίτε Pierson ad Moer. p. 119. εὐλαβ. ἐκείνον τὸν Κ. κ. δεδίτε Bentl. εὐλ. νῦν, ἐκείνον δεδίστες τὸν Κ. Brunck., qui in C. legi εὐλ. νῦν ἐκ. τὸν Κέρβ. memorat.

— νῦν R. V. vulgo. νῦν Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Bergk. Mein.

ὁ πόλεμος γὰρ καυστικός. Prorsus eadem metaphora nostrates utuntur. Martem accendere dixit Verg. Aen. VI, 165 (Fl. Ch.). Cf. Solon. eleg. ap. Dem. περί παραπρ. p. 422 (Bgl.), Bergk. P. Lyr. p. 334. Piers. ad Moer. s. v. ζωπυρ. p. 170.

v. 312. οὐ γὰρ ἦν: scil. τὸ κήρυγμα. schol. οὐ γὰρ πολεμικὸν ἦν τὸ κήρυγμα, ἀλλ' εἰρηλικόν. — οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς τρεῖς ἡμέρας λαμβάνουσι αἰτία εἰς τὸν πόλεμον, — scil. τριῶν μόνων ἡμερῶν ἐκ δημοσίων αὐτοῖς χορηγούντων. Reliquorum dierum victum parare sibi iussi erant. „Similiter Ach. 196 ille, qui unguentum quoddam suave, quod ibi fingitur esse Pax, naribus admovet, dicit Pacem olere edicta de non asservando victu trium dierum.“ Bergl.

v. 313. Κέρβερον: schol. Κλέωνα, μὴ ἐμποδῶν γένηται τῇ εἰρήνῃ. — καὶ Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς Κέρβερον αὐτὸν ὠνόμασεν. Mein. Com. II p. 690. Item Eq. 1030 κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν

vocat. De constr. vid. Kidd. ad Daw. p. 369.

v. 314. παφλάζων: schol. παφλάζειν τὸ λαλοῦντά τινα κρατεῖσθαι καὶ ἀνακόπτεσθαι. Hesych. s. v. explic. βράζει, ἀναζεῖ. Similiter Photius et Suid. s. v. Verbum Homericum est de mari exaestuante II. γ, 798; de pulve fervente dixit Comicus ap. Polluc. X, 88, Bergk. ap. Mein. Com. II p. 1153, de anguilla cocta Antiph. ap. Ath. XIV p. 623 f, Mein. Com. III p. 125. Metaphorice hic et in tota Equitum fabula, in qua Cleo a παφλάζειν nomen ducens Παφλαγῶν appellatur, cf. schol. Eq. 2, ibid. 137. 919. Metaphorice etiam in fragmentis comicorum, vid. Ind. ap. Mein. C. V s. v.

— κεκραγῶς, ita Eq. 137 Paphlago vocatur κεκράκτης.

v. 315. ἐμποδῶν: v. exhib. Suid. s. v. τὸ μὴ 'ξελκύσαι. Expectabas τὸ μὴ οὐχ ἐλκύσαι. Cf. Krueg. Gr. gr. §. 67, 13, 7. Schol. περιπτὸν τὸ μὴ, recte.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἦν ἀπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοῦ ἰοῦ.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

ἐξολεῖτέ μ' ὄνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήστε·
ἐκδραμῶν γὰρ πάντα ταυτὶ συνταράξει τοῖν ποδοῖν.

ΧΟΡΟΣ.

320 ὡς κυκάτω καὶ πατεῖτω πάντα καὶ ταραττέτω,
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

τί τὸ κακόν; τί πάσχει' ὄνδρες; μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

v. 316. οὔτι 'κείνων pro vulgato καὶ νῦν i. e. τῶν κάτωθεν, Cleonum, pron.
Bergl. Coniecerim οὐδ' ἐκείθεν, ne illinc quidem veniet qui eripiat:
quod responderet apte supra dicto τὸν κάτωθεν K.

— οὔτι νῦν γ' ἔτ' ἐστὶν Dobr., comp. Eur. Heracl. 976—977; vid. etiam
972 et infra v. 326. οὔτι χαίρων Mein.

v. 317. ἰοῦ ἰοῦ chori sunt in R. V. et vulgo, Trygaei in B. C. et ap.
Brunckium in textu, Inv. Bekk. Both. Boiss.

— ἰοῦ, ἰοῦ codd. schol. ad v. Suid. s. v. ἰοῦ, vulgo.

v. 318. βολῆς Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Brub. Wech. βοῆς R. V. Frob. Raph.
Port. Kust. rec.

v. 323. διαφθείρετε Iunt. II. Frob. Raph. Port. Kust. Burm. Amstel.

— διαφθείρητε R. V. vulgo.

v. 316. οὔτι = nequaquam, cf. Heind. ad Plat. Ph. p. 81 d.

v. 317. ἰοῦ: ἠδομένων ἐστὶ τοῦτο, διὸ περισπᾶται. Cf. Plat. Gorg. p. 499 b.

v. 318. De constructione vid. Dobr. qui comp. Thuc. V, 32. VII, 43. Elmsl. Ach. 347 p. 36. Suppl. μικρόν.

v. 319. πάντα: rem publicam, ut Aeschyl. Pers. 400 νῦν ὑπὲρ πάντων ἐγών. Cf. Dobr. ad Aesch. v. l. (397), Scholéf. II p. 19.

v. 320. κυκάτω: vid. ad v. 270, Elmsl. Ach. 688. Aesch. Prom. 998 κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω (Dobr.).

Dum haec chorus loquitur, ad versus modos saltat gaudio exsultans. Quare Trygaeus v. 322 τί τὸ κακόν.

v. 322. τί πάσχει' i. q. τί χορεύετε; vid. ad Vesp. 1.

— μηδαμῶς π. τ. θ. idem Eccl. 562, Thesm. 228, cf. infra v. 385 ter repetitum, Ach. 334 μηδαμῶς ὡ μηδαμῶς. Reliquis locis plerumque μηδαμῶς simpliciter positum in fine vel sub finem versuum, nonnunquam cum coniunctivo suo, nonnunquam etiam antecedente μή, aut sequente c. conii.

v. 323. διὰ τὰ σχήματα: i. e. τὰ
10*

ΧΟΡΟΣ.

325 ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὄφ' ἡδονῆς
οὐκ ἔμοῦ κινοῦντος αὐτῶ τῶ σκέλη χορεύετον.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ', ἀλλὰ παῦε παῦ' ὀρχοῦμενος.

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ἰδοῦ καὶ δὴ πέπαυμαι.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

φῆς γε, παῦει δ' οὐδέπω.

ΧΟΡΟΣ.

ἔν μὲν οὖν τουτί μ' ἕασον ἐλκύσαι, καὶ μηκέτι.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

τοῦτό νυν κοῦ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

330 οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμὲν τί σε.

v. 224. βούλομ' ἀλλ' vulgo. βούλομαι ἄλλ Raper. cf. Kidd. ad Daw. p. 497.

v. 326. παύου R. contra metrum legesque linguae, Cob. V. L. I p. 264.

v. 327. ἦν R. V. B. Brunck. Inv. Dind. Bekk. Both. Hold. Bergk. Mein. ἦν C. Ald. Iunt. II. vulgo. ἦν' (sic) Kust. Burm. ἦνθ' οὖν Reisk.

v. 329. ὀρχήσεσθ' R. V. vulgo. ὀρχήσησθ' Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Mein. Scribendum κοῦ μηκέτ' ἄλλο μ. ὀρχήσεσθ' ἔτι. — ὀρχήσεσθὲ τι Boiss.

τῆς ὀρχήσεως σχήματα: saltationis figurar. Bergl. comp. Eur. Cycl. 220 sq., ubi vero de saliendo magis quam de saltando agitur; idem Herodot. VI, 129. Cf. Vesp. 1485 σχήματος ἀρχή, saltationis exordium; Xen. Symp. II, 15. 16. 22; VII, 5. Vulgaris significatio est Ach. 64; Vesp. 1070. 1170; Eq. 1331 aliisque locis compluribus.

v. 324. σχηματίζειν: h. l. et saltare est et fingere, simulare, scil. gaudium. De saltando Comicus ap. Ath. I p. 21 f, Bergk. ap. Mein. Com. II p. 1177. Cf. Aristot. Poet. I, 6. De ὄφ' ἡδονῆς vid. ad v. 25.

v. 325. τῶ σκέλη: cf. Vesp. 1492 σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων.

v. 326. De νυνί γ' ἔτ' vid. Elmsl. Ach. 108 p. 18. — παῦε παῦ': idem infra v. 649.

v. 327. ἦν: en, ecce. schol. Eq. 26 ἰδοῦ, ἐρωτηματικόν. Ter in fragm. comicorum, ut videtur, superest, cf. Indic. ap. Mein. s. v. Cf. Phot. s. v. p. 70, 25. Pors. Elmsl. Acharn. 610 p. 58.

v. 328. ἔν: scil. σχῆμα, non σκέλος, ut schol. putat, idem statim etiam σχῆμα explicans.

ἐλκύσαι: quod nos dicimus de saltatione vulgari: schleifen. Nub. 540

ΤΡΙΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὄρατ' οὔπω πέκαυσθε.

ΧΟΡΟΣ.

τουτογι νῆ τὸν Δία

τὸ σκέλος ρίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.

ΤΡΙΓΑΙΟΣ.

ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ τὰριστερόν τοί μοῦστ' ἀναγκαίως ἔχον!

335 ἦδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς, ἐκφυγῶν τὴν ἀσπίδα.

v. 331. ἀλλ' ὄρατ' vulgo, Plat. Prot. p. 336 b; ἀλλ', ὄρατ', Kidd. ad Daw. p. 587, Brunck. Inv. ἀλλ' (ὄρατ';) Both. Boiss.

v. 332. τουτογι R. V. Iunt. II. Brunck. Inv. Bekk. Boiss. Dind. Both. Hold. Bergk. Mein. τουτοδι Ald. vulgo. τουτο γε C. τουτο B.

v. 333. λυπεῖν ἔτι vulgo. λυπεῖν μ' ἔτι Brunck. in notis; λυπεῖν σέ τι Reisk.

v. 334. τοί μ' ἐστ' R. V. C. Inv. Bekk. Boiss. τι μ' ἐστ' vulgo. τι μοι 'στ' Brunck. τοί μοῦστ' Dind. Hold. Bergk. Both. Mein.

— Pro ἔχον Reisk. ἐλᾶν, tollere, proponebat.

v. 335. πεπόρδακα R. κέραγα nugabatur Holden., quod πέπορδα foeteret.

κάρδαχ' ἔλκυσεν, schleifte einen Kardax, de habitu saltantium vel negligentium vel lascivo, cf. Poll. IV, 105.

— μηκέτι: scil. ὀρχησώμεθα, cf. Elmsl. Ach. 471 p. 46.

v. 332. ρίψαντες: cf. Vesp. 1530 ῥίπτε σκέλος οὐράνιον (Bgl.).

v. 333. λυπεῖν: schol. ἐμὲ δηλονότι. συγχωρῶ, φησὶν, τοῦτο ὑμῖν, ὥστε μετὰ τοῦτο μηκέτι ἐνοχλεῖσθαί μοι. Recte: spero fore ut posthac a vobis non amplius vexer.

v. 334. μοῦστ' ἀν. ἔχ. cf. Plut. 371 τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον ἀλλ' ἐτέρως ἔχον. Vesp. 261 ἀναγκαίως ἔχει. Bergl. comp. Aesch. Choeph. 237 προσαιδᾶν δ' ἐστ' ἀναγκαίως ἔχον et fragm. Antiph. ap. Stob. Floril. 124, 27, Mein. Com. III

p. 29. ἀναγκαίως ἔχει bis in fragm. com. exstat, vid. Ind.

v. 335. πέπορδα: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων· χαίροντες γὰρ πέρδονται. Ceterum Comici comicorumque est, ubi varias hominum actiones una afferant inque conspectum dent, plerumque obsceni aliquid immiscere. cf. infra 341 sqq. 529 sqq., Nub. 1073, atque alias saepe. V. Suid. s. v. πέπορδα.

v. 336. ἐκδύς: schol. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄφρων. „quia nimirum serpens novus exiit annos (Tibull. I, 4, 35). In Ran. 345 γόνυ πάλλεται γερόντων· ἀποσιέονται δὲ λύπας χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.“ Bergl.

— ἀσπίδα: et clypeum et serpen-

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πῶ σαφῶς·
 ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτήν, τηνικαῦτα χαίρετε
 καὶ βοᾶτε καὶ γελᾶτ'· ἤ-
 340 δὴ γὰρ ἐξέσται τόθ' ὁμῖν
 πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
 ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
 ἐστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
 συβαρίζειν,

- v. 337. μή τι καὶ νυνί γε χαίρετ' R. V. (χαίρετε R.) Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. μηκέτ' οὖν νυνί γε vulgo. vid. supr. v. 326.
- v. 339. ἤδη γὰρ R. V. B. C. Brunck. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein. ἤδη δ' vulgo. νῆ Δί' pro ἤδη δ' Bentl. ἤδη ἐξέσται Flor. Chr. Versus digessit Brunckius, cf. Rossb. Metr. p. 153.
- v. 341. κινεῖν R. vulgo. βινεῖν V. sec. Cob. Dind. in not. ad Ox. et in Paris. Mein. — Hirsch. App. ad Vesp. p. 149: „quid pleiū? imo βειν. hoc mihi frater meus indicavit.“ Coniectura sanequam foetida. πλημμυλεῖν v. Herw. Mnem. II p. 99. ἐμπιεῖν, κινεῖν, καθ. Hamaker. Mnem. V p. 144.
 — Versum eiecit Holden.
- v. 344. συβαρίζειν codd. vulgo. συβαρίζειν Mein. Com. V p. 41, quod prima correpta est, cf. Vesp. 1427. 1435. 1438. Bergk. volebat συμβαρίζειν (Hesych.

tem; inde metaphora et verborum lus, id quod observarunt Flor. Chr. Bergl.

v. 338. ὅταν — τηνικαῦτα: sic infra v. 1175 ἦν — τηνικαῦτ', similiter 1171. Iungitur εἶτα τηνικαῦτα ἤδη Eccl. 789.

v. 341. Cf. infr. v. 867 (Bentl.).

v. 342. ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν: scil. παμψάμενοι θεωροῦς, ut schol. πέμπεσθαι θεωροῦς ἐς τὰς πανηγύρεις.

v. 343. κοτταβίζειν: schol. παίζειν. εἰς χαλκᾶς δὲ φιάλας, αἱ καλοῦνται λάταγες, ἀνέριπτον ἐμβάλλοντες τὸ πόμα. καὶ εἰ ἐγένετο μεζῶν ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρασθαι. Item κότταβος λέγεται τὸ λείμμα τοῦ ποτηρίου,

δ ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς λάταγας. Aliam τοῦ κοτταβίζειν rationem pluribus exponit schol. R. ad v., in qua describenda multus est, ut solet, sed venustus Flor. Chr., sequutus schol. Lucian. Lexiphan. c. 3. Cf. Becker. Charicl. I p. 477 sqq. C. F. Hermann. Privatalt. p. 259. 262. Vid. infra v. 1244 cum scholio amplissimo et Nub. 1073 c. schol., Bergk. Rel. Com. p. 320.

v. 344. συβαρίζειν: schol. Καλλιστρατος τρυφάν, ἀπὸ τῆς Συβαρτικῆς τρυφῆς· Ἄρτεμιθωρος ἀπλῶς θορυβεῖν. καὶ Φρόνιχος· πολλὸς δὲ συβαρισμὸς ἀλητῶν ἦν. (Mein. Com. II p. 605.) Cf. Fritsch. Daet. p. 96 et de versu Rossb. Metr. p. 154.

345

ιοῦ ἰοῦ κεκραγῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν. στρ. α'
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματα τε καὶ σιβάδας,

s. v. συμβαριτικαίς), memorat quoque συμβριάζειν in not. πυδαρ/ζειν Mein. in ed., verum syllabam πω brevem esse puto. Idem συμβριάζειν Anal. Alex. p. 118.

v. 345. ἰοῦ, ἰοῦ R. V. vulgo. ἰοῦ ἰοῦ Herm. El. d. metr. p. 79, Dind. Bergk. cf. v. 317 c. schol.

v. 346. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτέ R. Inv. Bekk. γέ-νοτο V. γένοιτ' ἰδεῖν με τ. C. εἰ γὰρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν τ. τ. ἡ. ποτέ vulgo. εἶθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν Brunckius partim post Bentleium, qui εἶθε μοι γένοιτ' ἰδ. ταύτην τ. ἡ. ποτέ. — εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡ. ταύτην ποτέ Porson. Dind. in notis ad Lips. W. et Oxon. et in Paris. εἰ γὰρ ἐκγ. ἰδ. ταύτην μέ ποτε τ. ἡ Dind. in Lips. 1820. 1825 et Oxon. Hold. ἰδ. με τὴνδ' εἶθ' ἡ. π. vel ἰδ. ταύτην μ' εἶθ' ἡ. π. prop. Lenting. ἰδ. ταύτην με τὴν ἡμέραν Bergk., ἰδ. ἐμ' ἡμέραν ταύτην ποτέ Hotib. ι. τ. ἡ. ταύτην ποτε Mein.

v. 347. ἡνεσχόμην R. V. B. C. vulgo. ἀνεσχόμην Brunck. Pors. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein.

v. 345. κεκραγῆναι: pariter de laeto et de tristi et de feroci clamore dicitur: cf. Thesm. 222, Vesp. 226, Ach. 804, Nub. 389, al. Etiam de galli cantu dixit Menand. ap. Ath. IX p. 373 c, Mein. Com. IV p. 118; immo de mugile tosto Antiph. ap. Ath. XIV p. 623 f, Mein. Com. III p. 125.

v. 346 sqq. Antistrophicos esse Porsonus statuit, qui v. 346—362 et 387—403 sibi respondere fecit, item Dind. in Paris., nisi quod ex sedecim Porsoni versibus constituit novem. Contra Bergkius v. 346—360 et 582—600 sibi respondere iudicavit Dindorfio duce, qui in libro: *Metra* etc. p. 348 tres strophas eodem metro uti iussit 346—360 = 385—399 = 582—600, probatus Engero de respons. ap. Ar. p. 4. — De singulis vss. vid. Rossb. *Metr.* p. 547 sq. et Proleg. p. 51 sq.

— ἐκγένοιτ': cf. Eq. 851 ἴνα — σοὶ τοῦτο μὴ ἔχγηνται, i. e. contingat, liceat; ita Dem. κατὰ Ἀφῶβ. β' p. 836, Aesch. κατὰ Κτησιφ. p. 445.

— εἰ γὰρ c. optativo = utinam cum coni. praes. vel perf., vid. Herm. ad Viger. p. 757, Piers. ad Moer. s. v. p. 161. Memineris Homericum εἰ γὰρ (αἰ) Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον κτέ.

v. 348. σιβάδας: schol. τὰς χαμουνίδας, Bivouac: singulari numero Plut. 541. 663, Euripidi quoque et Xenophonti usitata vox, proprie stramentum significans ex herba, iuncis, foliis factum, de qua plura Stephanus. Addas Cratinum in Basilii MS. ap. Schaefer. Greg. Cor. pr. p. LIII, Mein. Com. II p. 53. De Eupolidis fragmento a schol. ad h. v. allato vid. Mein. Com. II p. 526.

- 350 ὡς ἔλαχε Φορμίων·
 κουκέτ' ἄν μ' εὔροις δικαστὴν δριμύν οὐδὲ δύσκολον,
 οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δῆπου σκληρὸν ὥσπερ καὶ προτοῦ,
 ἀλλ' ἀπαλὸν ἄν μ' ἴδοις
 καὶ πολλὸ νεώτερον, ἀ-
 παλλαγέντα πραγμάτων.
- 355 καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
 πολλόμεθα καὶ κατατε-
 τρίμεθα, πλανώμενοι
 ἐς Λύκειον καὶ Λυκείου, σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.
 ἀλλ' ὅ τι μάλιστα χαρι-

v. 350. Forsan οὐ δύσκολον scribendum; vid. Proleg. p. 51.

v. 352. ἄν μ' R. C. Brunck. Pors. recentt. μ' ἄν V. γ' ἄν μ' B. vulgo.

v. 356. ἀπωλλόμεθα R. vulgo. Pors. ἀπολλόμεθα Kusterus, Brunck. recentt.

v. 358. Λυκεῖον Brunck. Inv. cf. Lob. Phryn. p. 369 (Ddf.), Λύκειον vulgo. σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι R. Inv. Bekk. σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι τε vulgo. σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι Herm. ad Soph. Ai. 628, Dind. Hold. Bergk. Dativum δόρει tuetur Choerobosc. ad Theodos. Bekk. Anecd. p. 1364, Etymol. M. p. 284, 31 et Zonar. s. v. δόρει. ξὺν δόρει ξὺν ἀ. Pors. Emsl. Soph. O. C. 166. Boiss. Both. Cf. Bergk. Rel. C. p. 409. ξὺν δόρει ξ. ἀ. Mein.

v. 349. ἔλαχε: sortitus est, tanquam sortem sibi destinatam habet, ut Eccl. 999 ἢ μ' ἔλαχε κληρουμένη. — Eur. Or. 319. 963 (Dobr.).

— Φορμίων: schol. φιλοπόλεμος γὰρ καὶ ἀδαστηρὸς (itaque Lys. 801 sqq. Myronidis instar τραγὸς et μελάμπυρος τοῖς ἐχθροῖς ἔπασιν vocatur,) ὁ Φ. — Ἀθηναῖος τῷ γένει, υἱὸς Ἀσωπίου, δεσκαθαρώς στρατηγῆσας πένης ἐγένετο. Duabus hic pugnis navalibus Lacedaemonios vicit, itaque Eq. 562 Neptunus invocatur Φορμίωνι τε φιλτατ'. Plura de vita eius fortunaque scholiasta ex Androtione, γ' Ἀττικῶι, quem afferre neglexit Muellerus in fragm. Histor. graec. Cf. Paus. I, 25, 10; I, 29, 3; X, 11, 6.

v. 350 sqq. Quasi per belli tem-

pora furor iudicialis saevitiaque maior sit. Meminit procul dubio spectatoresque iubet meminisse Vespasum didascaliae: immo ipsis verbis ὥσπερ καὶ προτοῦ Vespas videtur designare.

v. 353. νεώτερον: senes igitur, senes isti iudices, qui sortem suam deplorant Vesp. 1060 sqq.

v. 355. ἱκανὸν χρόνον: schol. γ' γὰρ ἔτη εἶχον πολεμοῦντες. cf. infra v. 989 et Proleg. p. 2 sqq.

v. 357. κατατετρίμεθα: scilicet pistillo, ἀλετριβάνη, Belli.

v. 358. Λύκειον: schol. γυμνάσιον Ἀθῆναις, ὅπου πρὸ τοῦ πολέμου ἐδόκουν γυμνάζεσθαι. Cf. Paus. I, 19, 3; I, 29, 16.

v. 359 sq. Eur. Hipp. 1261 τί χρὴ τὸν ἄθλιον | δράσαντας ἡμᾶς σῆ χαρίζεσθαι φρενί; Bergl.

360

οόμεθα ποιούντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
εἶλετ' ἀγαθὴ τις ἡμῖν τύχη.

(360)

v. 360. αὐτοκράτορ' scil. περὶ εἰ-
ρήνης vel περὶ διαλλαγῶν ut Lys. 1010
et Av. 1595. Cf. Suid. et Zonar. s. v.

v. 361. τύχη: ita Isiciarium salu-
tant cum Nicias et Demosthenes tum
chorus Equitum a deo propitio urbi
oblatum, v. 149 sqq. 457 sqq., ita

Bdelycleo in Vespis 751 sqq. tanquam
servatōr patris patriaeque celebratur;
ita denique chorus Acharnensium fa-
tetur Dicaeopolidem vicisse v. 626 sq.,
eundem felicem praedicat v. 836 sqq.
urbisque et decus et auxilium v. 971 sqq.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΕΡΜΗΣ. ΧΟΡΟΣ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ κατῖδω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλωμεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιὰρὲ καὶ τολμηρὲ τί ποιεῖν διανοεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

365 οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ἔπερ καὶ Κιλλικῶν.

v. 363. πῆ suspic. Boiss.

v. 365. Κιλλικῶν R. V. C. Suid. s. v. Kust. Brunck. recentt. Κιλλικῶν B. vulgo ante Kust. Brunck. in not. Both. Καλλικῶν Eustath. p. 1669, 58,

v. 363. φέρε δὴ κατῖδω idem esse quod, quō saepe poeta utitur, φέρ' ἴδω, versus Equitum 953 ostendit.

— ποῖ: possit et πῶς et πῆ.

v. 365. Trygaeus locum circumspiciens et pervestigans, unde Pacis simulacrum protrahat, a Mercurioprehenditur, qui prodiit iterum e foribus palatiorum, ut Ovidius ait, coeli. Rogatus τί ποιεῖν διανοεῖ; respondet: οὐδὲν — Κιλλικῶν. Schol. ὁ γὰρ τοὶ Κιλλικῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβόητος ἐστὶ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ μὲν Σάμῳ ἢ Μιλητον προδοῦναι Πιρηνεῦσι. Θεόφραστος (Theopompus, v. Preller. ad Polemon.

p. 59, Mueller fr. Hist. II p. 334, IV p. 644) δὲ ἐν τῷ γ' τῶν ἱστοριῶν τῶν ἑαυτοῦ Σύρον φησὶν αὐτὸν τὴν νῆσον προδεδωκέναι Σάμοις. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τιμῶν τί μέλλοι ποιεῖν, ἔλεγε· πάντα ἀγαθὰ. πάντα οὖν ἀγαθὰ, φησί, ποιῶ, ὡς ἔφη καὶ Κιλλικῶν. Alia multa et diversa, et qualem dederit poenam, schol. narrant ad v. — Splendum igitur ποιῶ vel ποιεῖν διανοῶ, ἀλλ' ἔπερ καὶ Κιλλικῶν φησι ποιεῖν. Quasi loqui voluerit versum: οὐδὲν πονηρόν ἀλλὰ πάντα τάγαθὰ. Dobraeus ad Isaëum p. 14, Schol. I p. 286 supplet οὐδὲν πονηρόν ἐγκαλεῖ, quod non intelligo. Cf. Suid. Hesych. s. v.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας ὦ κακόδαιμον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκοῦν, ἦν λάχῳ·

Ἐρμῆς γὰρ ὦν κλήρω ποιήσεις οἶδ' ὅτι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς τίν' ἡμέραν;

ΕΡΜΗΣ.

ἐς αὐτίκα μάλ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἡμπόληκά πω,

370 οὔτ' ἄλφιτ' οὔτε τυρὸν ὡς ἀπολούμενος.

Καλλιφῶν Suid. s. v. πονηροῖς. „In scholiis quadruplex est nominis scriptura Κιλιτικῶν Κιλικῶν (et gen. Κιλικῶντος) Καλιτικῶν (gen. Καλικῶντος) Καλλικῶν.“ Ddf. Cf. Lobeck. Pathol. p. 327.

v. 366. Dobr. „Malim ἦν μὴ λάχῳ. cf. Lys. 208.“

v. 367. οἶδ' ὅ, τι Brunck. et Inv. pedissequus. Vid. praeter alios Fr. A. Wolf. ad Dem. Leptin. p. 508 (§. 147).

v. 366. ἦν λάχῳ: schol. ἐπειδὴ, ὅτε πολλοὺς καταδικάζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφρονέοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθ' ἡμέραν καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπέει. καθ' ἡμέραν οὖν εἰς μόνος ἐτελεύτα. ἔστι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κληροὶ Ἐρμοῦ, παλίων ταῦτα λέγει. Supplendum igitur οὐκοῦν θανοῦμαι, i. e. alter nam Mercurius; nam schol. v. seq. οἱ γὰρ κληροὶ τοῦ Ἐρμοῦ ἱεροὶ δοκοῦσιν εἶναι, ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον κληροῦμενον Ἐρμῆν φασὶ δεῖν καλεῖν. Sed nondum facta sortitio est. Ad ποιήσεις οἶδ' ὅτι (Vig. p. 270 Herm.) suppleas ἀποθανεῖν με. De Mercurio mortuorum deo cf. schol. Ran. 218, Ach. 1076, Pac. 650.

v. 368. ἀπόλωλας ἐξόλωλας: ita Nub. 1136 ἀπολεῖν μέ φησι κάξολεῖν. De eius modi geminationibus vid. Hanov. Exerc. cr. p. 54. Verba ἐς τίν' ἡμέραν; (nos fere: muss es gleich sein?) explicat schol. ad v. 366.

v. 369. ἐς αὐτίκα μάλ': vid. supra v. 237 et Hanov. Exerc. cr. p. 50.

— ἡμπόληκα: scil. εἰς τὸν πόλεμον. Brunck.: „Iocus in militiam tamquam si ea esset certissimus pereundi-modus. Milites et nantae in expeditionem profecturi viatica sibi comparabant: quem morem equos etiam observasse, facete narrat chorus Equit. 599 (600):“ Ἐμπολᾶν infra v. 567. Piers. ad Moer. p. 156, Suid. s. v. ἐμπολή.

v. 370. ὡς ἀπολούμενος: schol. ὡσεὶ ἔφη ἀποδημῶν ἢ στρατεύμενος.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κᾶτα τῷ τρόπῳ

οὐκ ἤσθόμην ἀγαθὸν τσοουτονὶ λαβέων;

ΕΡΜΗΣ.

ἄρ' οἶσθα θάνατον ὅτι προεῖψ' ὁ Ζεὺς, ὅς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὐρεθῆ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν ἄρά με

375 ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;

ΕΡΜΗΣ.

εἰ ἴσθ' ὅτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔς χοιρίδιόν μοι νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς·

δεῖ γὰρ μνηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ πρὸς τῶν θεῶν

v. 371. An ἐπιτετριψαί ut supra forsān ἐπιτετριψέσθ' v. 246?

v. 375. 'στ' R. V. C. Brunck. recentt. γ' B. ut videtur, vulgo. (ἅπας Crat.)

v. 376. νῦν μοι V. sec. Cob. μοι νῦν R. vulgo. μοί νυν Brunck. recs. νόν
μοι Cob. Mnem. II p. 99.— οἱ γὰρ στρατευόμενοι τυρόν καὶ ἄλ-
φια ἑαυτοῖς ἠνοῦντο.v. 371. ἐπιτέτριψαί: cf. supra v.
246. Ad καὶ μὴν Elmsl. Ach. 109 p. 18.v. 372. Ad ἀγαθόν Bergl. comp.
Acharn. 756 ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ'
ἀπολοίμεθα. Δικ. αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλά-
ξεσθε πραγμάτων. Dind. Soph. Antig.
275 πάλος καθαιρεὶ τοῦτο τάγαθὸν λα-
βεῖν. Schol. πάλιν ἀστυεύεται τοῦ θεοῦ
τὴν ὀργὴν καταπραῦναι διὰ τούτου βου-
λόμενος.

v. 373. Dobr. comp. Eur. Electr.

55 χρυσὸν εἰφ' ὅς ἂν κτάνῃ. Cf. Kidd.
ad Daw. p. 314. 566.v. 375. ἅπασ' ἀνάγκη: vid. Heind.
ad Plat. Theaet. p. 203 d, Reisig. ad
Oed. Col. p. 230.v. 376. χοιρίδιον: schol. τοῖς μυο-
μένοις ἐστὶν ἔθος χοιρίδιον θῦειν ἐξ
ἀνάγκης, ἐπεὶ δοκοῦσιν οἱ μεμνημένοι ἐν
Ἄιδου πλέον ἔχειν τῶν ἀμνήτων. Lau-
dat schol. Ran. 456. cf. schol. Ran.
338; Suid. s. v. μνηθῆναι; Ar. Acharn.
788 Elmsl. p. 75.

v. 378. Mercurius ad auxilium vo-

ἡμῶν κατέπηγς, ἀντιβολῶ σε δέσποτα.

ΕΡΜΗΣ.

380 οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

ναὶ πρὸς τῶν κρεῶν,

ἀγὼ προθύμως σοὶ φέρων ἀφικόμην.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' ὦ μέλ' ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,

εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

v. 382. ὦ μέλε R. V. Γ. μέλε' ὑπὸ Διὸς vulgo. (μέλ' ὅ. Δ. Iunt. III.) ὑπὸ τοῦ Διὸς R. V. Γ. Suid. s. v. τετορήσω. μέλ' ὑπὸ τοῦ Διὸς Bentl. Porson. App. ad Toup. p. 497, Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein.

— De versus forma dixerunt Herm. El. d. m. p. 129, Reis. Coni. p. 69, Mein. Cur. crit. p. 16, Hanov. Ex. cr. p. 155.

v. 383. τορήσω Scalig. Exc., Zonar. s. v. διάτορος, correctus in not. a Tittmanno. τετορήσω libri, Suid. s. v. vulgo.

cat Iovem fulminatorem. Ad κεραυβοβρόντα comp. Vesp. 323 μεγαβρόντα.

v. 379. κατέπηγς, indices, de cuius verbi tempore praesente καταγορεύω vid. Cob. V. L. I p. 35—37. Comp. Nub. 155 ἀντιβολῶ, κάτεπέ μοι, it. v. 224 ἀντιβολῶ, quaeso: excepto uno Ecclesiazusarum loco v. 1071 ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμα' ἔστ' ἀντιβολῶ τουτί ποτε; quae tamen interrogatio ipsa imperativi instar est, alias semper cum imperativo iungitur, cum sequente tum vero antecedente. Ἴθ' ἀντιβολῶ σε et εἴπ' ἀντιβολῶ σε prae reliquis occurrunt, σε vel σ', ubi versus id permittit, additur.

v. 380. πρὸς τῶν κρεῶν: schol. γέλωτος χάριν τοῦτο, ἵνα δεῖξῃ καὶ τοὺς θεοὺς ἠττωμένους ὑπὸ λήμματος. Immo γέλωτος χάριν, quod Mercurius iurantem πρὸς τῶν θεῶν Trygaeum non audivit. Quasi proyerbio mutato dicamus: quod non licet Iovi, licebit

fortasse bovi. Ceterum cf. supra v. 192.

v. 382. ἀμαλδυνθήσομαι: verbo bis Homerus utitur Il. μ, 32; η, 463; idem exstat in hymno Homer. in Cerer. 94; tum vero apud poetas recentiores. Schol. ἀφανισθήσομαι. cf. Etym. M. s. v. p. 76, 25.

v. 383. τετορήσω — λακήσομαι: schol. ἐπίτηδες τραγικαῖς λέξεσιν ἐχρήσατο. Verum τετορήσω (schol. τορῶς, σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, Eustath. p. 182, 8. Phot. s. v. τορῶς, Etym. M. s. v. τορῶς p. 762, 28) e τορῶς vel τορῶς, quo imprimis Aeschylus utebatur, saepius Euripides, a Comico fictum est, quo tangeret simul ipsos tragicos. Contra verbum λάσσω, cuius fut. est λακήσομαι, tragicis praecipue usitatum, maxime Ἰλακον, tum λέλακα, nonnunquam λάσσω et Ἰλασκον. Quibus temporum formis nunc Comicus addit λακήσομαι et λακήσης aoristi v. 384.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

- μή νυν λακήσης, λίσσομαί σ' ὄρμιδιον.
 385 εἶπέ μοι τί πάσχειτ' ὄνδρες; ἔστατ' ἐκπεπληγμένοι.
 ὦ πονηροὶ μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μή, λακήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

- (385) μηδαμῶς ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ μηδαμῶς μηδαμῶς, ἀντ. α'
 εἴ τι κεχαρισμένον
 χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐ-
 390 μοῦ γε κατεδηδοκῶς,
 τοῦτο μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τῷδε τῷ πράγματι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἀκούεις, οἶα θωπεύουσί σ' ὄναξ δέσποτα;

v. 384. An λακήση?

v. 385. εἶπέ μοι vulgo. εἶπέ μή coni. Flor. Chr. εἶπ' ἐμοί Brunck. Inv. vid. Elmsl. Ach. 322 p. 34. — πάσχοντ' Scalig. Exc.

— ὄνδρες R. V. B. Brunck. (ὦ ἄνδρες) recentt. ἄνδρες vulgo antea.

v. 386. πονηροὶ καὶ μή R.

— λακήσεται codd. Bentl. Bergl. Reisk. Brunck. recentt. Antea λακήσεται.

— πόνηροι vulgo. πονηροὶ Dind. Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein.

v. 387. Ἐρμῆ μὴ μηδαμῶς μηδαμῶς R. μηδαμῶς μηδαμῶς V. Bergk. (ut strophae responderet), μηδαμῶς μὴ μηδαμῶς vulgo, Porson. Elmsl. Acharn. p. 35 coll. Ach. 334. Enger. de respons. p. 4. Vid. Proleg. p. 51.

v. 390. γε om. R. Γ. V. sec. Cob. ἔμοιγε Cob. Muem. II p. 99. ἐμοί γε Mein.

v. 391. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι R. V. B. C. vulgo. νομίζων ἐν γε τῷδε π. Fl. Chr. νομίζων τουτῷ τ. π. et κείνο pro τοῦτο Brunck. in notis. νόμισον Reiskius. νομίζων τῷδε γ' ἐν τῷ π. I. Seager (class. Journ. IV p. 719); νόμιζ' ἐν τῷδε τῷ νῦν π. Bentleius, νόμιζ' ἐν τουτῷ τῷ πρ. Porson. Dind. in Lips. 1820. 1825, comp. Lys. 615, Oxon. et Paris. Boiss. Hold. νόμιζ' ἐν τῷδε τ. π. Bergk. νομίζειν (inf. pro imp.) ἐν τοιῷδε πρ. proponeb. Dobr. Inde νομίζειν τῷδε τῷ ταραγμάτι prop. Both. νομίζων ἐν τοιοῦτῳ πράγματι Mein.

v. 384. ὄρμιδιον: cf. supra v. 202, Kidd. ad Daw. p. 396.

v. 385. Chorum nunc Trygaeus, quasi liberi sint rei cuiusdam, ἀναβιβάζεται, ad implorandam Mercurii iudicis misericordiam arcessit.

v. 386. εἰ δὲ μή, sc. ἀντιβόλετρε vel etiam λακήσεσθε, tum iste clamabit Iovem.

v. 387. Lamentationes liberorum plorantium hoc versu depinguntur. Comp. Vesp. 977 sq.

v. 388 sqq. Schol. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν Π. α, 39. 40; cf. Od. α, 60 sq., al.

v. 390. κατεδηδοκῶς: cf. Vesp. 888, idem vero faciunt et canis reus et scarabaeus supra v. 6. V. Moer. s. v. p. 221 Piers.

ΧΟΡΟΣ.

- μη γένη παλίγκτος
 προσκονοῦντί μοι σ' ἀναξ,
 395 ὥστε τήνδε μη λαβεῖν·
 ἀλλὰ χάρισ' ὦ φιλαν-
 θρωπότητε καὶ μεγαλο-
 δωρότατε δαιμόνων,
 εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὄφρυς.
 400 καὶ σε θυοίαισιν ἰσ-
 ραῖσι προσόδοις τε μεγά-
 λαισι διαπαντὸς ὦ
 δέσποτ' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεὶ. (399)

- v. 398. μη γένη παλίγκτος ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν R. V. C. F. Suid. s. v. παλίγκτος, Inv. Dind. in Lips. 1820. 1825 et Oxon. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Pors. Mein. μ. γ. π. τις ἀ. ἡ. γε B. vulgo. ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν ὠναξ μη γένη παλίγκτος Brunck. ἀ. ἀμμι γε, tum ἀντιβωλῶ σ' Ἐρμῆ φιλε proponēbat Bentleius. Dind. in notis ad Oxon. et in Paris. eiecit verba tanquam grammatici supplementum loco quattuor creticorum, qui excidissent, inculcatum. — μη πίκτος ἀντιβολέουσιν ἡμῖν γένη lusit Herm. El. d. m. p. 362. Item μη γένη παλιχότως vel παλιχτος γένη Both. Idem ἀντιβολέοντί μοι, ἀντιβολαῖς ἐμαῖς, ἀντιβολέουσιν, ἡμ', (i. e. ἡμῖ) lusit.
- v. 395. τόδε Ald. Iunt. I. τήνδε Iunt. II. Brub. τάδε Enger. de resp. p. 5.
- v. 396. χάρισαι ὦ R. V. C. F. (χάρισ' ὦ R. sec. Inv.) χάρισαι omisso ὦ Brunck. Porson. Both. χάρισ' ὦ vulgo. De elisione vid. Reisig. Synt. cr. p. 32.
- v. 399. τι om. V. Ald. Iunt. I. III. Wech. cf. Elmsl. Eur. Med. 1224 annot. p. 268.
- v. 400. ἰεραῖς προσόδοις τε R. F. ἰεραῖσι προσόδοις τε vulgo.
- v. 403. Pro δέσποτ' habet πότνια vel πότνι' Bekk. Anecd. p. 328, Suid. s. v. ἀγγῆλαι, δέσποιν' schol. Eur. Med. 1027.

v. 393. παλίγκτος: schol. μη ἐξ ὑποστροφῆς ὀργισθῆς πάλιν καὶ μετανοήσης. Vox Pindari Aeschylouque usitata apud comicos non amplius obvia.

v. 399. Versum laud. Suid. s. v. εἴ τι et Πεισάνδρου. Schol. οὗτος φιλοπόλεμος ἦν καὶ πολεμοποιὸς κερδῶν ἰθίων ἕνεκα. ἦν δὲ δειλὸς καὶ μέγας καὶ ἐκαλεῖτο ὀνακίνδιος (agaso, Bramarbas; Suid. Hesych. s. v. Poll. VII, 185,

Eupolis ap. schol. Ar. Av. 1556, Mein. Com. II p. 501: ὁ μέγας ὀνοκίνδιος). ἐχρήτο δὲ τριλοφία καὶ ὄπλοις ἐπισήμοις (ut Pyrgopolinices Plauti) ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀνδρείος εἶναι μὴ ὄν. Carpitur et in Avibus v. l. et in Lysistrata 491, nam eundem ubique carpi demonstravit Meinekius Com. I p. 177 sq.

v. 403. ἀγαλοῦμεν: schol. ἐπιχοσμήσομεν. idem v. infra v. 1298, Thesm.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθ' ἀντιβολῶ σ' ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
405 ἐπεὶ σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ προτοῦ.

ΕΡΜΗΣ.

κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον ἢ προτοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
δ' τοῖς θεοῖς ἄπασιν ἐπιβουλεύεται.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι δὴ κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

410 ἦ γὰρ Σελήνη χά πανοῦργος Ἥλιος,

— ἡμεῖς δέ R. V. C. Γ. Suid. Kuster. Pors. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein. ἡμεῖς om. B. edd. ante Kust. Brunck. Cf. Pors. ad Toup. p. 496.

v. 407. κλέπται τε γὰρ νῦν μᾶλλον εἰσι V. in ai τε correctus, (vers. om. R.) Dind. in Oxon. et Paris., coll. Soph. Trach. 1019 σοὶ τε γὰρ, Hold. κλέπται γὰρ εἰσι νῦν γε μ. vulgo. οὖν νῦν εἰσι pro εἰσι νῦν γε Fritsch. Ar. Thesm. 164 p. 54. — κ. τὰ νῦν γὰρ εἰσι μ. ἢ π. τ. Mein.

v. 409. ἂν πείσαις ἐμέ vulgo. Scripserim με πείσαις, media correpta, αὐτὴ πείσαις ποτέ. Hirsch. App. ad Vesp. p. 149 ἀναπέσαις ἐμέ, quod rec. Mein. Cf. supra v. 286.

128, comicis pariter atque tragicis vox usitata, de qua plurima conguessit H. Stephanus. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 995 p. 234.

— δέi abundat, ut schol. monet, praecedente διαπαντός. Defendit Porson. Eurip. Phoen. 1422 p. 352.

v. 404. Pergit Trygaeus verbis altisonis uti, quasi perstringens cantum chori modo auditum. Ὅσα enim Homeri, Pindari, tragicorum vox est. Atqui eodem vestigio irrisor deorum contemtorque prodit, Mercurium non ita magni fieri a se civibusque ipsis verbis ἐπαί — προτοῦ iudicans Quod quum bene perspexerit deus, iisdem

verbis respondet v. 407 κλέπται — προτοῦ. Schol. ἐπαίξε ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χαίροντος τοῖς κλεπταῖς, et αἰνύττεται εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλὰ κλέπτοντας.

v. 409. πείσαις: cf. Eur. Med. 319 οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ, ubi Elmsl. p. 138 dixit de optativi forma in — αἰς etiam comicis usitata.

v. 410. Σελήνη: schol. οἱ βάρβαροι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην τιμῶσιν, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ἐπιακῶς δὲ οἱ βάρβαροι τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην θεῶν μᾶλλον πάντων σέβουσι διὰ τοῦτο καὶ τὴν Δῆλον καὶ τὴν Ἐφεσον οὐ διελυμῆναντο. ὁ μὲν γὰρ ἥλιος Ἀπόλλων ἐνενόμιστο, ἡ δὲ Ἄρτεμις σελήνη.

ὕμῃν ἐπιβουλεύοντε πολλὸν ἤδη χρόνον,
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΗΣ.

Ἰνα δὴ τί τοῦτο δρᾶτον;

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

ὀτιή νῆ Δία

415 ἡμεῖς μὲν ὕμῃν θύομεν, τούτοις δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως.
βούλονται ἄν ὕμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
Ἰνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ταῦτ' ἄρα κάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην

v. 411. ἡμῶν Nic. Faber in Scal. Exc., probatus Florenti, qui tamen ὕμῃν retinuit.

— ἐπιβουλεύοντες R. sec. Inv. et Inv. ἐπιβουλεύουσι vulgo. ἐπιβουλεύοντε Bentleyus, Porson. Add. ad Eur. Hec. 1169 p. 106 (qui ante proposuerat ἐπιβουλεύουσι — τοῖς βαρβάροις τε προδιδόναι), Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein.

v. 413. Ἰνα τί δὴ R. C. Iunt. II. Frob. Raph. Port. Amstel. Kust. Ἰνα δὲ τί Iunt. I. III. Brub.

— Ἰνα τί δὲ B. Ald. Crat. Wech. Brunck. Reisk. Inv. Bekk. Boiss. Dind. in Oxon. et Paris. Both. Hold.

— Ἰνα δὴ τί Bentl. Dind. in Lips. 1820. 1825, Bergk. Mein.

— Ἰνα δὴ τοῦτο Scalig. Exc.

— ὀτιή νῆ Δία R. V. Port. Amstel. Inv. recentt. ὅτι νῆ τὸν Δία antea vulgo.

v. 416. Deest in R. sec. Inv. — ἡμᾶς R. V. scholiasta, Bentl. Tyrwh. Bergk. Mein. ὕμᾶς vulgo.

v. 417. αὐτοὶ λάβοιεν G. Mein.

v. 418. παρεκλέπτετον R. V. vulgo. παρέκλεπτον B. C. G., παρεκλεπτέτην Brunck. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein. παρέκλεπτον ἄν probabiliter Lenting.

v. 413. Ἰνα nusquam, quod sciam, ultimam arsi habet intentam. De Ἰνα τί vid. Herm. ad Viger. p. 805.

quum de diis potissimum agatur, ὕμᾶς ut vulgo legitur, ita vulgi consensu dignius est.

v. 416. Vna cum Graecia pereunt Graecorum dii; itaque ἡμᾶς probari potest, quod Trygaeus Mercurium tanquam civem suum alloquitur. Verum

v. 417. τὰς τελετὰς: schol. τὰς θυσίας. de altera verbi significatione vid. Suid. Phot. Zon. Etym. M. s. v.

v. 418. ταῦτ' = διὰ ταῦτ'. Krueg.

καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὕφ' ἀρματωλίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

420 ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ' ὦ φίλ' Ἐρμῆ ξύλλαβε
 ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
 καὶ σοὶ τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν

v. 419. ἀρματωλίας vulgo. παρέτρωγον Suid. s. h. v. et s. v. ἀρματωλία.

— ἀρματωλίας Benti. comp. Thesm. 1111 ἀμαρτωλή (ἀμαρτωλός), Bergk. Mein. Vulgatam tuetur schol., Herodianus ἐν τῇ α' (sc. τῆς καθόλου) et Phrynichus ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ, a scholiasta laudati. Cf. O. Schneid. l. I. p. 95 sq. Sed ἀμαρτωλία exstat in Antiatticista Bekkeri p. 79, 10 (cf. Mein. Com. II p. 504 propter Eupolidem illo loco nominatum), Erotiano p. 18, Etym. M. s. v. ἀμαρτωλός p. 78, 6. Cf. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 570. 903. Denique ex parte Engerus Lys. pr. p. XXV defendit ἀμαρτ., cui vulgata lectio corrupta esse videatur propter ana-paesti incisionem vix tolerabilem (sed tolerandam tamen).

v. 421. τε pro καὶ Mein. Com. IV p. 436, ne καὶ post τήνδε videatur positum. At pendet pariter de v. ξύλλαβε nec potest comparari cum Archedici versu (Athen. VII p. 292 e) apud Mein. l. I. Cf. Haupt. observ. crit. p. 57. — τήνδε δὲ ξυνανέλκυσον vel τήνδε δὲ συνεξέλκυσον prop. Dobr. — τῶνδε καὶ Mein. Commate post ξυνέλκυσον interpungit Hansing. Philol. VII p. 196.

v. 422. καὶ σοὶ Both. Bergk.

Gr. gr. §. 46, 3, 4. — τῶν ἡμερῶν — τοῦ κύκλου: de genetivo cf. supra v. 71 et Heind. ad Plat. Soph. p. 241 c. De ὕφ' vid. supra ad v. 25. Comicus vero non solum eclipses aliaque per bellum Peloponnesiacum signa a civibus credulis ac superstitiosis notata, verum etiam necessarias perpetuasque dierum et noctium vicissitudines ac mutationes verbis illudit παρακλέπτειν et παρατρώγειν. Aut enim nox vel luna diei, aut dies vel sol nocti aliquid subtrahit sive eclipsibus subinde obortis sive diebus noctibusve nunc longioribus nunc brevioribus. τὸ φύσει οὖν γενόμενον κλέπτειτο εἶπε παίζων.

v. 419. ἀρματωλίας: schol. δέον εἶπεῖν ὕφ' ἀμαρτίας ἀντὶ τοῦ ἀμαρτάνοντες εἶπεν ὕφ' ἀρμ. ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι

τῶν ἀρμάτων αὐτῶν. Immo ἡ ἀρματωλία non tantum scholiastam secundum ἡ' τ. ἀρμάτων ἡνιοχία, quam ἡ κακὴ vel πονηρὰ ἡνιοχία debet esse: modo comicum locutum esse statuas. Vtrumque igitur deum Mercurius, qui ianitoris servique munus explet, nequitiae insimulat, quemadmodum servi maligni faciunt dominis absentibus.

v. 422. Παναθήναι'. Quam laute his diebus festis viverent Athenienses, Socrates et Strepsiades Nub. 386 sqq. indicarunt satis. De ludis et saltationibus Panathenaeorum Comicus subridens exponit ibid. 988 sq. Ran. 1089 sqq. Μετὰ Παναθηναία πέμπειν dixit Menand. apud Phot. s. v. πέμπειν, Mein. Com. IV p. 211. Vid. Preller. Gr. Mythol. I p. 139 sq.

πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
μυστήρι' Ἑρμῆ, Διπόλει', Ἀδώνια·

425

ἄλλαι τέ σοι πόλεις πεπαυμέναι κακῶν
ἀλεξικάκῃ θόσουςιν Ἑρμῆ πανταχοῦ.
χᾶτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθὰ. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχης.

ΕΡΜΗΣ.

οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' αἰετῶν χρυσίδων.

v. 424. Ἑρμῆ B. C. vulgo. μυστήρι', Ἑρμῆ, Kust. Burm. Both. correxit Brunck. Διπόλει' vulgo. Διπόλει' Porson. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Both. Mein. Cf. Lobeck. Paralip. p. 23. Διπόλαι Bekk. Anecd. p. 91, 7.

v. 425. ἄλλαι Mein.

v. 423. πάσας τὰς ἄλλας etc. Aristophanem de industria huic syllabarum congruentiae operam dedisse sententia Hanovii est, Ex. cr. p. 143, aliquot exemplis ab ipso firmata.

— τελετὰς quamquam contradicente scholiasta, tamen idem significare dixerim, quod supra v. 417, i. e. θυσίας. Neque τῶν θεῶν Cereris et Proserpinae significationem esse concesserim scholiastae, quum continuo nominentur μυστήρια: sed omnium omnino deorum, qui sacrificiis coluntur ab Atheniensibus.

v. 424. Vocantur igitur sacra Cereris et Proserpinae μυστήρια, Iovis servatoris Διπόλαια, (schol. Πολυεῖ Διὶ θύουσαι σκιροφοριῶνος τετάρτη ἐπὶ δέκα). Adonidis et Veneris Ἀδώνια (de quibus cf. Bekk. Anecd. p. 345, 29). Vid. Preller. Mythol. I p. 397 sqq. 491 sq. p. 84 sq. p. 218 sq.

v. 425. πεπαυμέναι: eadem forma infra v. 1286, omisso quidem sed supplendo genetivo.

v. 426. ἀλεξικάκῃ: schol. καὶ τὸ ἐπὶ τῷ Ἑρακλεῖ μόνῃ σοὶ ἐπιθήσομεν. ἀλεξίκακος γὰρ Ἑρακλεῖς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐτιμᾶτο. Item Apollo ἀλεξίκακος, ut schol. alius addit. Preller. Gr. Mythol. I p. 170.

v. 428. τήνδε: τὴν χρυσίδα. schol. τοῦτο γὰρ εἰπὼν φάλαγν χρυσοῦν δίδωσιν αὐτῷ.

— σπένδειν: iterum Mercurium veluti servum hominisque instar alloquitur. Ac deus quidem avarus est hominis instar.

v. 429. οἴμ' ὡς: vid. ad. v. 173. ἐλεήμων: schol. δέον εἰπεῖν ἤττων. — τῶν χρυσίδων: schol. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τῆς πόλεως ἢ τῆς Ἑλλάδος ἢ τῶν ἀνθρώπων. Versum laud. Suid. s. v. χρυσίς, Harpocrat. s. v. — Iam auro corruptus deorum ianitor permittit, quod vetitum est. Rursus incipiunt trochaici tetrametri, quibus belle progredientium gressus depingitur. ὦνδρες non tam ad chorum pertinet, quam ad omnes, qui ad Pacis simulacrum protrahendum concursuri sunt.

430 ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὦνδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἄττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστῶς φράζε δημιουργικῶς·
τᾶλλα δ' εὐρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακοῦς.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

435 ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὑπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ΕΡΜΗΣ.

σπονδὴ σπονδὴ·
εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

σπένδοντες εὐχόμεσθα τὴν νῦν ἡμέραν

v. 430 sq. Trygaei esse suspicatur Lenting.

— ὑμέτερον δ' ἐντ. Fl. Chr. vel ὕμνον ἐντ. Tum addi debebat τὸδ' ante ἔργον.

v. 436. φιαλοῦμεν codd. vulgo. Suid. s. v. φιαλεῖς. — φιαλοῦμεν Bentl. Brunck. in notis ex Eustath. p. 1403. 19, Both. Bergk.

— τοῖσιν θεοῖς B. Brunck. recentt. Antea τοῖσι vulgo. (τοῖς Iunt. III.)

v. 437 sq. Trygaeo dedit Dind. in notis ad Oxon. et in Paris., secutus est Hôld. Bergk. Mein. vulgo Mercurii sunt.

v. 439. εὐχόμεσθα Bergk. ed. II. Mein. praeeunte Hamakero Mnem. V p. 144. εὐχόμε. vulgo.

v. 431. εἰσιόντες h. l. idem quod παριόντες vel ἀναβαίνοντες: iubentur enim in scenam ascendere et choreutae et quivis alius. — ἄμη γεωργὸν ἔργων: supra v. 299.

v. 433. δημιουργικῶς: schol. τεκτονικῶς. τοὺς γὰρ τέκτονας (schol. Eq. 650 ἀρχιτέκτονας) δημιουργοὺς ἐκάλουν. Suid. s. v. — Adī. δημιουργικός Platonis est, δημιουργικῶς hoc tantum loco superest.

v. 435. ὑπεχε: Bergl. comp. Ach. 1063 ὑπεχ' ὧδε δεῦρο τοῦξάλειπρον. Trygaeus in phialam, quam Mercurius

manu tenet recens dono datam, vinum infundit.

v. 436. φιαλοῦμεν: schol. παίζει παρά τὴν φιάλην τὴν δῶρον αὐτῷ δοθεῖσαν, ἢ ὅτι φιάλῃν κυρίως ἐστὶ τὸ ἄργεσθαι πράγματος. Vid. not. ad Vesp. 1348, Herm. ad Nub. 1301.

v. 437 sq. Schol. τοῦτο ἀξιοῦσι τὸν Ἑρμῆν λέγειν σπένδοντα. Recte; quippe phialam auream a Trygaeo acceperat, ἵνα σπένδειν ἔχοι. Infra v. 1104 eadem formula.

v. 439 sq. τὴν νῦν ἡμέραν: schol. Comicum ad Melesippi legati Lacedae-

440 Ἐλλῆσιν ἄρξει πᾶσι πολλῶν κάγαθῶν,
 χῶστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων,
 τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.

ΧΟΡΟΣ.

μὰ Δι' ἄλλ' ἐν εἰρήνῃ διαγαγεῖν τὸν βίον,
 ἔχονθ' ἑταίραν καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

445 ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται —

v. 440. καλῶν κάγ. B.

v. 441. ξυλλάβοι R. V. vulgo. ξυλλάβῃ B. C. F. Brunck. Both. Cf. Dobr. Scholef. II p. 264.

— χῶστις Ald. χ' ὥστις Iunt. II. III. Frob. Wech. χ' ὅστις Crat. Brub. Raph. Kust. Burm. χῶστις Brunck. Inv. χῶστις Bekk. Boiss. χῶστις Dind. Both. Hold. Bergk. Mein.

v. 443. με om. R. (sec. Bekk.) V. Γ. διάγειν με vulgo. διάγειν γε suspic. Dind. in Lips. 1820, Boiss. διάζειν Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. διαγαγεῖν Lenting. recep. Bergk. Mein.

v. 445 sqq. Dobraeus Trygaeo tribuit v. 445; 447. 448; 451. 452; 454. 455; 457; 459. 460. 461 — Ἄρει δέ —; 461 Ἐν δὲ μή; 462 (vel Ἑρμῆ); reliqua choro, non probatus Dindorfio reliquisque rec.

moniorum de pace servanda Athenas missi verba: ἦδε ἡ ἡμέρα πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν τοῖς Ἐλλῆσιν ἄρξει, alludere narrat, quae iste initio belli, quum re infecta Lacedaemonem rediret, in finibus Atticae locutus esse dicitur. V. Thuc. II, 12.

v. 441. τῶν σχοινίων: ita Vesp. 733 ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Alia suppeditavit Heind. ad Plat. Ph. p. 82 extr., qui tamen ξυλλήπτωρ τῷ δεδέσθαι intactum reliquit in textu.

v. 442. λαβεῖν: Lysistr. 52 μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.

v. 444. σκαλεύοντ' ἄνθρακας: schol. ζωποροῦντα τ. ἀ., ἢ τὸ γυναικείον αἰδοῖον ἄνθρακα εἶπεν. Hesych. s. v. σκαλεύει: κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει, Suid. s. v. Acharn. 1014 τὸ πῦρ ὑποσκαλεε. Eodem pertinet Eccles. 611

σκαλαθῦραι sensu obsceno, schol. συνουσιάζει. Contra σκαλαθυρμάτια (propter ἄθυρμα) Nub. 630 sunt λεπτά καὶ μικρὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα. Ceterum σκαλεύειν apud Aristotelem exstat Graecisque sequiores. In fragm. Aristophanis ap. Polluc. X, 147, ubi vulgo legitur καλαύειν, Bergkiius, Hesychii glossa duce, coniecit σκαλεύειν, Mein. Com. II p. 1145.

— ἄνθρακας eodem sensu Acharn. 891.

v. 445. Schol. δύο πρόσωπα ταῦτά φησιν, ὧν ὁ μὲν εὐχεται, ὁ δὲ ἕτερος ἀκόλουθα τῇ εὐχῇ καταρῶμενος λέγει. Quo scholio auctore Dobraeus novam versuum distributionem meditatus est. Quam quidem etiam planius indicavit schol. v. 448.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν ὦ Διόνυς' ἀναξ
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κεῖ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν ὦ πότνι', ἐν ταῖσιν μάχαις —

ΧΟΡΟΣ.

450 πάσχοι γε τοιαῦθ' οἶά περ Κλεώνυμος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κεῖ τις δορυξός ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἐν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν —

v. 446. παύσαι' αὐτός — ἐξαιρούμενος Kust. Suida s. v. ὀλέκρανον, ut videtur, auctore. Idem volebat Porson. sed reiecit postea.

v. 448. σε φθονεῖ Lenting. comp. Eur. Med. 313.

v. 449. πότνι' R. V. Γ. (ποτνί' V. sec. Bekk.). Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. πότνιά γ' vulgo.

— ταῖς R. V. vulgo. ταῖσιν Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein.

v. 450. πάσχοι γε τοιαῦθ' R. vulgo. πάσχοιτο τοιαῦταθ' V. πάσχοι τοιαῦτ' ἄθ' Dind. in notis ad Oxon. et Paris. Mein. Sed scripserim πάσχοι τὰ τοιαῦθ', cf. Vesp. 384.

v. 451. εἰ τις R. V. κεῖ τις vulgo. — δορυξός R. vulgo. δορυξός V. Iunt. I. Brub. Brunck. Boiss. Suid. s. v.

v. 452. ἐμπολῆ B. Brunck. ἐμπολᾷ R. V. C. vulgo. (ἐμπολῶν Suid. s. v. δορυξός).

v. 447. ὀλεκράνων: schol. τὰ τῶν ὀλένων κρανία, τουτέστι τῶν χειρῶν. δῆλον ὅτι τὸ ὄξυ καὶ ἐπικαμπές τῶν χειρῶν λέγει, ὃν ἀγκῶνά φαμεν. Hesych. s. v. ὀλέκρανα: οἱ πήχεις (cf. Phot. Zonar. s. v.). τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων ὄστᾱ, i. e. ossa ex cubitis prominentia et acuta, καὶ ὀλέκρανες, τὰ ὄστᾱ. cf. Moer. s. v. Piers. p. 282.

— ἀκίδας = τὰ βέλη. cf. Zonar. s. v.: ἡ ὄξυτης τοῦ βέλους, it. Hesych. s. v. ἀκίδας. Suid. Etym. M. p. 48, 43. ἀκίδας Κρητικὰς dixit Mnesimachus ap. Athen. X p. 421 b, Mein. Com. III p. 577, Ἔρωσ ἢ φρενῶν ἀκίς Timotheus

ap. Stobaeum, App. Flor. Gaisf. p. 23, 7, Mein. Com. III p. 589.

v. 450. Κλεώνυμος: βίψασπις iste vel ἀσπίδαποβλήτης, quem in Vespis et alias carpit Comicus; vid. ad Vesp. 19. Precatur bellandi cupido, ut alter fiat Cleonymus.

v. 451. δορυξός: eadem forma infra v. 549. 1213. 1260. Vtramque formam δορυξός et δορυξός agnoscit Etym. M. s. v. p. 283, 35, contractam δορυξός Poll. VII, 156.

— κάπηλος: schol. οὐκ αὐτὸς ἀσπίδας ποιῶν, ἀλλὰ παρ' ἄλλων λαμβάνων καὶ πωλῶν.

v. 452. ἐμπολᾷ: ἀγοράζει, infra v. 1194. Piers. ad Moer. p. 156.

ΧΟΡΟΣ.

ληφθεις ὑπὸ ληστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

455 κεί τις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβοι,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος —

ΧΟΡΟΣ.

ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἔλκοιτο μαστιγούμενος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἢ παιῶν ἰή.

ΧΟΡΟΣ.

ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ἢ μόνον λέγε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἢ ἢ τοίνυν, ἢ μόνον λέγω.

v. 454. κεί τις — ξυλλάβη vulgo. κᾶν τις Brunck. Boiss. Dind. in Lips. 1820, qui tamen vulgatam defendit ad Equit. 698. Verum aut κᾶν — ξυλλάβη αὐτὴ κεί — ξυλλάβοι (ei iterativum) scribendum. κᾶν Both.

v. 457 Trygaeo, 458 choro, 459. 460 Trygaeo, 462 choro tribuit Bergk. rec. Mein.

v. 458. Παιῶν Elmsl. ad Acharn. 1212 p. 111.

v. 459. ἢ ἢ τοίνυν ἢ ἢ R. V. G. Inv. ἢ ἢ τοίνυν, ἢ C. Brunck. ἢ ἢ τοίνυν γ'

— βέλτιον: de quantitate syllabae mediae vid. Daw. Misc. cr. p. 254, Markl. ad Eur. Suppl. 1101, Burnei. ap. Markl. ed. Lips. p. 186 sqq., Pors. ad Eur. Or. 499.

v. 453. κρεθᾶς: schol. μὴ ἀλφίτα, ἀλλ' αὐτὰς τὰς κριθᾶς. Aliis locis κριθαὶ praedicantur tanquam pacis donum vel opulentiae signum. Sensu ambiguo et obsceno infra v. 965, ubi schol. κακεμφάτως τὸ πέος, fortasse etiam Eq. 1102.

v. 454. στρατηγεῖν: schol. δοκεῖ ταῦτα εἰς Ἀλκιβιάδην ἀντίτεσθαι, ὡς πού φησι καὶ Θεουκιδίδης (VI, 12) ἐν τῇ Νικίου δημογηγορίᾳ.

— μὴ ξυλλάβοι: scil. τῶν σχοινίων v. 441.

v. 455. δοῦλος: scholiastae errorem, qui iterum Alcibiadem eiusque ad La-

cedaemonios fugam tangi censet, castigavit Palmerius Ex. cr. p. 745. Servos per belli tempora aufugere, servorumque instar cives quoque non ignobiles, non est quod mireris.

v. 456. τροχοῦ: schol. οἱ γὰρ δοῦλοι σφαλλόμενοι ἐπὶ τροχοῦ δεσμώμενοι καὶ συρόμενοι ἐτόπτοντο ἀνακλώμενοι ἐν αὐτῷ. Proprie de rota poenali usurpatur στρεβλοῦσθαι, ut Plut. 875, Lys. 846, Demosth. πρὸς Ἄφοβ. p. 856, 13.

v. 457. ἢ ἢ παιῶν: schol. ἐφόμιον εἰς Ἀπόλλωνα (scil. τὸν ἀλεξίτακον). Bis positum Thesm. 311, semel Av. 1763, Lys. 1291. Ἰηπαιωνία Equit. 408. ἰῶ ἰῶ Παιῶν, Παιῶν conii. Elmsl. Ach. 1212, qui reliquos ex Comico locos congressit. Herodot. V, 1 cit. Dobr.

v. 458. ἄφελε: schol. ἐπαι ἐν τῷ παιῶν ἔγκειται τὸ παίειν.

460 Ἐρμῆ, Χάρισιν, Ὁραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.
Ἄρει δέ; —

ΧΟΡΟΣ.

μή μή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδ' Ἐνουαλίφ γε; .

ΧΟΡΟΣ.

μή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀπότεινε δὴ πᾶς καὶ κατάγε τοῖσιν κάλφς.

ΕΡΜΗΣ.

στρ. β'

ὦ εἶα.

(459)

ἢ μόνον λέγω Ald. Iunt. I. II. III. Frob. Crat. Wech. Raph. Port. Amstel.
ἢ τοῖνονγ' ἢ ἢ μ. λ. Brub.

— ἢ ἢ τοῖνονγ' ἢ μ. λ. Kuster. Burm. Both. ἢ ἢ τοῖνον ἢ μ. λ.

Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein.

v. 460. ὄραις R. V. Γ. scholiasta.

v. 461. Χο. Ἄρει δέ Τρ. μή, μή R. V. vulgo. Χο. Ἄρει δέ μή; Τρ. μή.
Bentl. Reisk. Dind. Bekk. Hold. Χο. Ἄρει δέ μή. Τρ. μή. Bergk. Mein.
Scipsai Χο. Ἄρει δέ; Τρ. μή. μή.

v. 462. ὀπότεινε δέ δὴ B.

— κάλωις R. V. B. C. Γ. Suid. s. v. ὀγκύλλεσθαι, Kust. Burm. κάλωις
odd. ante Kust. κάλφς Brunck. recentt.

v. 460. Ἐρμῆ: schol. δικαίως προέ-
ταξε τὸν Ἐρμῆν ὡς αἴτιον τῆς ἀναγω-
γῆς τῆς Εἰρήνης, καὶ τῶν ἐξῆς δὲ εἰ-
κότως ἐμνήσθη ὡς ἀρμοδίων αὐτῇ· ἐν
γὰρ εἰρήνῃ τούτων ἀπολαύουσι πάντες.
ὄραις δὲ ταῖς τοῦ ἔτους ὧν οὐδεὶς ἐν
πολέμῳ ἀπολαύει, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἔρ-
γων. Bergl. comp. Thesm. 300, quo
loco Mercurius una cum Gratiis invo-
catur; idem locum Athenaei memora-
bilem I p. 36 d: Πανύσας δ' ὁ ἐποποιὸς
τὴν μὲν πρῶτην πόσιν ἀπονέμει Χάρι-
σιν, ὄραις, Διονύσῳ, τὴν δὲ δευτέραν
Ἀφροδίτῃ καὶ πάλιν Διονύσῳ, ὕβρει δὲ
καὶ Ἄτῃ τὴν τρίτην.

v. 461. Ἄρει δέ — chorus dum
addere vult talia fere μηδαμῶς ἔτ' εὐ-

χόμεσθα; vel similia, a Trygaeo strenuo
atque impatiente intercipitur.

— Ἐνουαλίφ: diversum a Marte
scholiasta narrat esse. τινὲς δὲ Ἀρεως
καὶ Ἐνουοῦς τὸν Ἐνουάλιον, οἱ δὲ Κρόνου
καὶ Ῥέας. Verum nou aliter inter se
differunt quam ipse Romanorum Mars
a Bellona dea, aut Πόλεμος ab Ἄρης.
Vid. Preller. Gr. Myth. I p. 205.

v. 462. Quidni ἀνάτεινε et ἀναγε?
Cf. Proleg. p. 34 sq. Nimirum protra-
hitur (wird heraufgezogen) simulacrum
funibus subligatis.

v. 463. ὦ εἶα: schol. μιμεῖται τοὺς
βαρβαριστὶ ἐξέλκοντας. — δεῖ οὖν νοεῖν
ὅτι ταῦτα ἀνὰ μέρος λέγεται, τὸ μὲν
τοῦ Ἐρμού κελεύοντος καὶ ἔλκοντας, τὸ

ΧΟΡΟΣ.

εἶα μάλα.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

465 ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτι μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ἔλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.

οὐ ξυλλήψεσθ'· οἷ' ὀγκύλλεσθ'·

470 οἰμώξεσθ' οἱ Βοιωτοί.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

v. 466. ἔτι μάλα R. V. Γ. Inv. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. εἶα ἔτι μάλα vulgo. Cf. Proleg. p. 53 sq.

v. 468. ἄνδρας R. V. ἄνδρες vulgo. ἄνδρες Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Both. Mein. ἄνδρες Bekk.

v. 469. οὐ ξυλλήψεσθ' R. V. C. Brunck. recentt. οὐχί ξ. Ald. Iunt. I. Brub. οὐχί οὐ ξ. Iunt. II. (sed in corrigendis monitum: γράφε οὐ ξ.) III. Crat. Wech. Raph. Frob. Port. Amstel. Kust. Barm. Alterutrum delendum iam Fl. Chr. censuit.

— ὀγκύλλεσθ' Ald. Iunt. I. II. ὀγκύλλεσθ' Frob.

v. 470. οἰμώξεσθ' ὦ Brunckius tacite, Inv. Dind. in Lips. 1820. 1825, Boiss. Both. οἰμώξεσθ' οἱ R. V. B. vulgo.

δὲ τῶν ἐλκόντων ὑπακούοντων. Fallitur. Mercurius imperat tantum cantumque inchoat, quo laboris taedium pellere solent homines strenue in opus incumbentes De versibus dixit Rossb. Metr. p. 131.

v. 464. μάλα, i. q. μάλ' αὖ. Ita Herod. I, 134. 181; cf. Reis. enarr. Oed. Col. 1457. Hac acclamatione hodie quoque Graecos nautas uti, Dind. narrat ex libro Didoti: Notes d'un voyage I p. 181.

v. 466. ἔτι μάλα: cf. supra v. 280, Ran. 864; Antiphont. p. 131, 22,

v. 469. ὀγκύλλεσθ'· schol. ἐπερὶ δεσθε τῶ σχοινίῳ προσποιούμενοι ἔλκειν, οὐχ ἔλατε δέ. Suid. s. v. ὀγκύλλεσθαι: ὑψαυγενεῖν καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνόμεσθαι. Hesych. Phot. s. v. Nos fere: renomniren, nur so thun. Exstat apud Athen. IX p. 382 b. Proximum videtur ὀγκᾶσθαι, quod asinorum est. Ad οἰμώξεσθ' schol. ἐπὶ γὰρ Ἀλκαίου σπονδᾶς φησι γερονεῖαι Φιλόχορος πεντηκονταετῆς Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους καὶ τοῖς συμμάχοις πλὴν Βοιωτῶν καὶ Κορινθίων καὶ Ἡλείων. Ol. 89, 3. Mueller. fr. Hist. I p. 402.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔλκομεν, ἀλλ' ἄγεθ' ἔλκετε καὶ σφῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ οὖν ἔλκω κάξαρτῶμαι

475 κάπεμπίπτω καὶ σπουδάζω;

ΧΟΡΟΣ.

(472) πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τούργον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Λάμαχ' ἀδικεῖς ἐμποδῶν καθήμενος.

οὐδὲν δεόμεθ' ὠνθρωπε τῆς σῆς μορμόνος.

v. 473. ἄγετον ξυνέλκετον καὶ σφῶ codd. vulgo. ἀλλ' ἄγετόν γε, συνέλκετε καὶ σφῶ Herm. El. d. m. p. 290. ἀλλ' ἄγετ' ἀλλὰ συνέλκετε ἱ. σ. Ahlwardt ap. Dind. in Lips. 1820. ἀλλ' ἄγεθ' ἔλκετον ὤγαθῆ καὶ σφῶ propon. Dind. in Lips. 1820, ἀλλ' ἄγεθ' ἔλκετον . . . καὶ σ. Dind. in textu, ἀλλ' ἄγετε ξυνεφέλλκετε καὶ σφῶ Dobraeus, ἀλλ' ἄγετον ξυνεφέλλκετε κ. σ. vel ἄγετε Bergk. qui Dindorfii lectionem nuncupavit vulgatam.

— ἀλλ' ἄγετον, ξὺν δ' ἔλκετε καὶ σφῶ prop. Both.

— ἀ. ἄγετον νῦν ἔλκετε καὶ σφῶ Mein.

— ἀ. ἄγετε ξυνανέλκετε κ. σ. Hold.

v. 476. Mercurii est in codd. et vulgo. choro dedit Dind. Both. Hold. Bergk. Mein. — Schol. ὁ Ἐρμῆς τοῦτό φησιν ἀπελέγγων αὐτούς.

v. 477. 478. Trygaeo dedit R. Inv. Dind. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein. chori vulgo sunt.

v. 473. Haec chorus ad Mercurium Trygaeumque, qui rursus cantum vel clamorem inchoaverant, sed clamant, orant magis quam laborant.

v. 474. κάξαρτῶμαι: schol. ἐμφασιν πολλὴν ἔχουσιν οἱ λόγοι αὐτοῦ: gloriatur, ὀγκύλλεται vel ὀγκᾶται, quasi ipso laborandi studio sursum tollatur.

v. 475. κάπεμπίπτω: omni corporis vi incumbo. De remigibus, qui et procumbunt corpore et recumbunt, maxime usitatum. Comp. Hom. Od. μ., 194 οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, al.

v. 476. χωρεῖ: procedit, eadem notione infra 510. 940, Ran. 1019, Nub.

907, Vespis 1483 etc. Nos: es geht, geht vorwärts.

v. 477. Λάμαχ': vid. supra v. 304. Tota Acharnensium fabula μισολάμαχος est. Aut inter spectatores eum fuisse cogitandum aut aliquis personam eius indutus inter παραγορηγήματα erat. Prius ut probemus, vox καθήμενος videtur postulare.

v. 478. μορμόνος: schol. παρὰ τὴν Μορμῶ καὶ παρὰ τὴν Γοργόνα, ἣν εἶχεν ὁ Λάμαχος ἐπίσημον. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸ ἐκφόβητρον καὶ τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσγρά μορμολόχεια, ἀφ' οὗ καὶ τὰ τραγικά καὶ τὰ κωμικά. Ach. 582 Di-

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἶδε γ' εἶλον οὐδὲν ἀργεῖοι πάλαι
 480 ἄλλ' ἣ κατεγέλων τῶν τάλαιπωρουμένων,
 καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιστα.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

ἄλλ' οἱ Λάκωνες ὦγάθ' ἔλκουσ' ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,

v. 479. οὐδ' οἶδε „nisi fallor, V.“ Bekk. εὐ οἶδε Ald. Iunt. I. Kust. Toup. cur. poster. in Theocr. XIII, 515. οὐδ' οἶδε R. Iunt. II. vulgo. εὐ δ' οἶδε Wech.

— Ἀργεῖοι vulgo. ἀργεῖοι Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Both. Mein.

v. 480. κατέγελων R.

v. 482. ἄλλ' οὐ scribendum cogitavit Flor. Chr. non probatus Dindorfio.

v. 83 sq. Choro tribuit R. Inv. Dind. Both. Boiss. Hold. Mein. Mercurii sunt vulgo.

caeorolis Lamachus orat ἀπένεγκε μου τὴν μορμόνα. Quam v. 1095 idem vocat τὴν Γοργόνα. Aristoph. Amphiarao, a schol. laudatus, κωμωδικὸν μορμολύκειον dixit, idem eodem sensu ap. Phryn. p. 367 Lobeck. cf. Bergk. ap. Mein. Com. II p. 958. 1001. De formis μορμολύττεσθαι et μορμολύττειν vid. Mein. Com. II p. 235.

v. 479. ἀργεῖοι — κατεγέλων: schol. ἐπεὶ Ἀργ. κατεγέλων Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἀλλήλοισ μαχομένων, ἐπεὶ περ παρ' ἀμφοτέρων χρήματα λαμβάνοντες ἐπολέμουν. „Anno XIII belli Pelop. pacem turbabant Argivi illato Epidauriis bello cum M Atheniensibus auxiliariis. Thuc. V, 61.“ Palmer. Ex. cr. p. 745. Sed vid. Proleg. p. 4 sqq. Ceterum Argivorum fides quam fuerit suspecta, e tragicorum fabulis quibusdam satis notum.

v. 480. Ἀδ ἄλλ' ἣ, nisi, nisi quod

cf. Heind. ad Plat. Prot. p. 354 c; Zeun. ad Viger. p. 475 Herm.

v. 481. διχόθεν: schol. ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτερίζοντων καὶ ἀποκλινόντων, ὅπότε δοκοῖη αὐτοῖς, καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. De iisdem ἐπαμφοτερίζειν dixit Pherecrates, ut schol. addit, cf. Mein. Com. I p. 181, II p. 263. — διχόθεν μισθοφορεῖν Dem. κατὰ Τιμοκρ. p. 739 (Bgl.). De ambigua Argivorum fide vid. Thuc. II, 9; V, 28 (Bgl.). Muelleri fragm. Hist. gr. I p. 402.

v. 482. Quam vehementer Lacedaemonii pacem appetiverint, Thucyd. narrat IV, 15. 117; V, 14 (Bgl. scholiasta).

v. 483. ἔχονται τοῦ ξύλου: schol. τοῦτο οὐ μόνον διὰ τὸ κεκμημένοι τῆ πολέμῳ ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐν Σφακτηρίῳ τριακοστούς τοὺς δεδεμένους τῆ ξύλῳ τῆς ποδοκάκκης, τοῦ νῦν καλουμένου κόψου (cippus ligneus). Sed recte Palmer. Ex. cr. p. 745 animadvertit, τῆ ξύλῳ scribendam, si de captivis ageretur,

μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.

ΕΡΜΗΣ.

485 οὐδ' οἱ Μεγαρήs δρῶσ' οὐδέν· ἔλκουσιν δ' ἄμωs
γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια,
ὕπὸ τοῦ γε λιμοῦ νῆ Δί' ἐξολωότεs.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν ποιοῦμεν ὦνδρες· ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἄπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.

ΕΡΜΗΣ.

490 ὦ εἶα.

(486)

ἀντ. β'

ΧΟΡΟΣ.

εἶα μάλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ εἶα.

v. 485—487. Mercurio trib. R. Inv. Dind. Boiss. Hold. Both. Mein. chori sunt vulgo, scholiasta Trygaeo tribui narrat. Bentl. ab ἔλκουσιν ded. Mercurio.

v. 485. Μεγαρεῖs R. C. — verba ἔλκουσιν — κυνίδια uncis inclusit Lenting.

v. 488. ἄνδρες V. vulgo. ὦνδρες R. B. Brunck. recentt.

τοὺς ἐχομένους vero τοῦ ξύλου esse τοὺς ξυλοουργούς, qui pacis instrumenta, ligones, aratra, similia facerent ideoque pacem expeterent; contra τὸν χαλκέα, quem Flor. Chr., comparato versu Eq. 469 — χαλκεύεται, Cleonem esse dicit, armorum esse fabricatorem, pacis ergo adversarium. Assensus est Dindorfius, neque habeo quod contradicam, quamquam ὁ χαλκεὺς cognomen alicuius hominis satis noti fuisse existimo.

v. 485. Μεγαρήs: schol. ὡs καὶ τούτων βαρέως φερόντων διτι ἐκσκοπδοὶ ἐγένοντο, βουλομένων δὲ τὴν εἰρήνην διὰ τὸ μάλιστα πεπιέσθαι τῷ λιμῷ καὶ τῷ πολέμῳ. Quippe decreto illo Periclis, Thuc. I, 114, Megarenses Athenas venire prohibiti fame perpetua excruciabantur, Vt famelici in Achar-

nium fabula carpuntur et acerrime et lepidissime.

v. 486. σαρκάζοντες: schol. σαρκάζειν ἐστὶ κυρίως τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτά τῶν σαρκῶν τοῦ ὄστέου ἀπογλύφειν. Neque tamen fame perdebantur, ut pacem primo quoque tempore vellent. Schol. καὶ ἐπεθύμουν μὲν τῆs εἰρήνης, διὰ δὲ τοὺs Ἀθηναίους ἀνεβέβηλλοντο αὐτήν, ὡs φησι Θεουκυδίδης. — Alias v. σαρκάζειν notiones vid. ap. Hesych. Suid. Phot. s. v. Etym. M. s. v. ἀπεμύλλαντον, p. 125, 25.

v. 488. ὁμοθυμαδόν: Av. 1015, vox Atticorum est, Xenophontis, Platonis, Demosthenis.

v. 490. sqq. De personarum distributione vid. Proleg. p. 35 sqq. p. 42 sq.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα νῆ Δία.

ΕΡΜΗΣ.

μικρόν γε κινουῦμεν.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

495 οὐκουν δεινὸν τοῦτ' ἔστ' ὠνῶρες,
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ' ὄργεῖοι.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

εἶα ᾧ.

ΧΟΡΟΣ.

500 ὡς κακόνιοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

v. 493. εἶα νῆ Δία vulgo. νῆ Δία Dind. in not. ad Ox. et in Paris. Post νῆ Δία vulgo Ἐρ. ὦ εἶα ᾧ εἶα, quod om. R. V. Γ. Dind. Bekk. Bergk. Mein.

v. 494. μικρόν γε κινουῦμεν R. V. vulgo. μικρόν κινουμέν γ' Benti. Brunck. Versum Mercurio trib. Dind. Hold. vulgo chori est. — μικρά γε κινῶ μὴν prop. Both. μικρόν Boiss.

v. 495. οὐκουν R. V. Dind. Bekk. Hold. Bergk. οὐ vulgo. Lacunae signum posuit Dind. Hold. Bergk. — Dind. lacunam explet: οὐκουν δεινὸν δῆτα τόδ' ἐστίν, coll. Eq. 810. 820. 875. 878, Av. 27. Quod nimis ieiunum ac sterile. Melius opinor aut οὐ δεινόν, οὐ δεινόν aut οὐκουν δεινόν γ' οὐκουν δεινόν. — Bergk. susp. οὐκουν δεινόν δῆτα τόδ', ὕμῶν.

v. 497. Choro tribuunt edd. ante Brunck. ἄργεῖοι Mein.

v. 498. νῦν Boiss. Bergk. ed. II. Mein.

v. 500. κακόνιοι R. Suid. s. v. schol. ad v. Benti. Brunck. Porson. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein. κακοί V. κακὸν οἱ C. κακὸν εἰ τινες B. Ald. Iunt. I. Frob. Brub. Port. Amstel. Kust. Burm. ἐν εἰσίν pro εἰσιν ἐν Iunt. II. III. εἰσιν ἐν ἡμῖν κακοί Reisk. — ὕμῖν R. V. B. C. Ald. Iunt. I. Crat. Wech. ἡμῖν Iunt. II. vulgo. Suid. s. v.

v. 494. Versus ex duobus palim-baccheis constat ex Dindorfii sententia, vid. Proleg. p. 53.

v. 497. ὄργεῖοι: scil. οἱ ἐπαμφοτε-ρζόντες.

v. 500. κακόνιοι: eosdem continuo carpit, Argivos Megarenses, Lacedaemonios Boeotos. De κακόνιοι vid. Suid. s. v. et Fritzs. Daet. p. 79. Infra v. 671.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁμῆϊς μὲν γ' οὖν οἱ κιτῶντες
τῆς εἰρήνης σπᾶτ' ἀνδρείως.

ΧΟΡΟΣ.

(499) ἀλλ' εἶς' οἱ κωλύουσιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

505 ἀνδρες Μεγαρῆς οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσατε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη·
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἔλατε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν δικάζετε.

v. 501. μὲν οὖν R. V. vulgo. Bekk. Inv. μὲν γ' οὖν Benti. Dind. Hold. Both. Bergk. μὲν τ' οὖν Herm. El. d. m. p. 290. μὲν νῦν vel μὲν νον Lening. μὲν νον Mein. Versus 501—503 vulgo choro continuantur. Bruckius 501 et 502 Trygaeo dedit, item recentt.

v. 502. ἀνδρικῶς R. V. B. C. vulgo. ἀνδρείως Benti. Brunck. recentt.

v. 503. εἶσιν οἱ R. V.

v. 504. Μεγαρεῖς C. vid. supra v. 485. Versus 504—511 Mercurio trib. R. prob. Dind. in not. ad Ox., rec. in Paris. Hold. Bergk. Mein. vulgo Trygaei sunt.

v. 501. κιτῶντες: schol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κουσῶν γυναικῶν. ἤγουν ἐπιθυμοῦντας. Vid. ad Vesp. 349.

v. 504. οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσατε: ita omisso ἐς x. Lys. 1240 οὐκ ἐρρήσατ' ὡ μαστιγῆαι. — ἔρρ' ἐς κόρακας Plut. 604. Bis idem in fragm. com.

v. 505. μεμνημένη scilicet initiorum belli Peloponnesiaci.

v. 506. σκορόδοις: non quod Megaris alliorum et bulborum feracissima est, ut schol. refert, neque etiam allia Megarensium paupertatem malumque odorem indicant, sed quod milites potissimum aliis vescabantur. πρῶτοι—ἠλείψατε: vos enim bellum primi intulistis. Schol. αἰτίαν εἶχον οἱ Μεγαρεῖς ὡς ἀρχηγοὶ γενέσθαι τοῦ πολέμου

διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν πορνῶν Ἀσπασίας καὶ τὴν ἐπὶ τούτοις ὄργην Περικλέους καὶ τὸ ψήφισμα, ὡς ἐν Ἀχαρνέσσι (v. 526 sqq.) φησιν.

v. 508. ἐντεῦθεν: schol. ἐκ τούτου τοῦ μέρους. λέγει δὲ τοῦ μὴ ἐθέλειν ποιεῖν τὴν εἰρήνην. Non recte nec strenue nec sincere trahentibus haec dicit, quasi a contraria parte opus aggressi impedimento magis quam usui sint. Ad παύσασθαι supple ἔλκοντας.

v. 509. δικάζετε: schol. παρὰ προσδοκίαν. — ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν φωνεῖτε οὐδὲν ἔλκοντες. Velut in transcurso Comicus civium furorem iudiciale carpit. Fingas quoque, ista παραχορηγήματα, quae Athenienses repraesentant, rixari potius

510 ἀλλ' εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ' ἄνδρες αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

ΕΡΜΗΣ.

χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῶ μᾶλλον ἄνδρες ὑμῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν τὸ πρᾶγμα φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

515 οἱ τοι γεωργοὶ τοῦργον ἐξέλκουσι κάλλος οὐδεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

(512) ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς·

ἐπιφθ. β'

καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.

v. 512. λαβώμεθ' R. V. C. Benti. Porson. Brunck. recentt. λαβώμεσθ' vulgo.

v. 513. τοι R. V. Iunt. II. III. Wech. Frob. Raph. Port. Kust. Amstel. Burm. Diad. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. δὴ B. Ald. Iunt. I. Brub. Crat. Brunck. Both. τοι om. C. cf. Reisig. Coni. p. XVIII.

v. 515. οἱ τοι R. V. C. Brunck. recentt. ἴθ' οἱ B. οἱ γεωργοί Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Frob. Wech. Raph. οἱ μὲν γ. Brubach. νῦν οἱ γ. Portus, Kust. Burm. Amstel. μόνοι γ. Benti.

v. 517. ὁμοῦ 'στιν ἤδη R. V. C. Vat. Brunck. recentt. — ἤδε schol. Eq.

atque altercari, pugnisque se invicem admonere vel cohortari, quam strenue incumbere in opus. Ad δικάζετε cf. Fritzs. Daetal. p. 92 et Proleg. nostra ad Vespas ep. IV.

v. 511. πρὸς τὴν θάλατταν: scholl. varie explicant. V. ἴσως διὰ τοῦτου τῆς πρὸς τοὺς Πέρσας νίκης ὑπομνησκει αὐτούς, ἀναφέρων ὡς ὅτε καὶ ἐπ' ἐκεῖνων τῶν χρόνων ἐθαλασσοκράτουν οἱ Ἀθηναῖοι. R. καθ' ὃ ἐπιβαίνοντες ἔτεμον τὴν Λακωνικὴν καὶ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. ἀποχωρεῖτε οὖν, φησίν, καὶ ἀποπλέετε εἰς τὰ ἴθια καὶ ὀλίγον τῆς κατὰ θάλατταν βίας ἔνδοτε. ἐθαλασσοκράτουν γὰρ τότε. Hinc scholiasta legisse ἀπὸ τῆς θαλάσσης videtur, quod idem suspicatur legendum Dobraeus.

Et probabiliter sic possit legi. Quippe a mari recedere idem est quod agrum colere i. e. paci studere. Cui chorus apte respondet ἄγ' — γεωργοί. Contra si retineamus πρὸς τὴν θάλ., oppositum erit versui 509 οὐδὲν — δικάζετε. Mittite, inquit, iudicia, operam date mari i. e. commercio, pacis comiti ac sodali. Vtramque lectionem etiam Lentingius defendit.

v. 512. De metro dixit Rossb. p. 210. cf. Proleg. p. 53 sq.

v. 513. χωρεῖ: vid. supr. v. 476. schol. προκόπτει.

v. 516. De metro dixit Herm. El. d. m. p. 370; Rossb. Metr. p. 207.

v. 517. Ad ὁμοῦ 'στιν vid. Kidd. ad Daw. p. 499. — ἐγγὺς quum inter-

μή νυν ἀνώμεν, ἀλλ' ἐπεν-
 τείνωμεν ἀνδρικώτερον.

520

ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
 ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
 ὦ εἶα, εἶα, εἶα νῦν,
 ὦ εἶα, εἶα, εἶα πᾶς.

244 Toup. Em. in Suid. III p. 153. ἦδ' ἐγγός vulgo. ἦδ' ἐγγός Kust. Burm. „Quidam ἦδε γῆς“ Scalig. Exc. Versum Mercurio tribuit Reisk. Tum versus quoque 520 eiusdem debet esse.

- v. 519. ἀνδρικώτερος prop. Dobr., sat multis huius formae comparativis allatis. Aut καὶ δὴ versu seq. scribi iubet.
 v. 522. εἶ' et εἶα quinques R. sec. Inv. Boiss. εἶα quinques R. sec. Bekk. εἶα sexies V. Dind. Hold. Bergk. Mein. ὦ εἶα, ὦ εἶα, εἶα, εἶα vulgo. ὦ εἶα εἶ' ὦ εἶα εἶ' Brunck. Cf. Proleg. p. 54.
 v. 523. εἶα quinques R. V. Inv. recentt. ὦ εἶα, ὦ εἶα πᾶς vulgo. ὦ εἶα εἶ' ὦ εἶα πᾶς Brunck.

pretamentum sit, ad ὁμοῦ'σιν supplendum videtur ἡ εἰρήνη. Quid vero, si suppleamus τὸ ἔλκειν, i. e. iam concorditer atque unitis viribus extrahunt viri? Ita ad v. 520 suppleas velim τὸ

ἔλκειν: hoc vere est extrahere, das ist das rechte Ziehen. — Quae etiam Dobraei videtur sententia fuisse comparantis ὁμοῦ γενέσθαι Thesm. 572, Xenoph. Hell. IV, 5, 15.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΕΡΜΗΣ. ΕΙΡΗΝΗ.
ΘΕΩΡΙΑ. ΟΠΩΡΑ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

525 ὦ πότνια βοτρυόδωρε τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἄν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
δτω προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ' ὦ Θεωρία.

v. 524. τί om. R.

v. 524. Iam deam Trygaeus salut extractam, οὐκ οἶην, ut ait Homerus, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι κλον ἄλλαι, Opora scilicet et Theoria. — Laud. Suid. s. v. βοτρυόδωρας, Stob. Serm. 43, ex parte Philostr. Im. I, 31, p. 15, 10. Schol. Plat. p. 331 Bekk. κωμφοδεῖται δὲ (Aristoph.) ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα· Εὐπολις Ἀυτολύκω, Πλάτων Νίκαις, Mein. Com. II p. 446. 644; Bergk. Rel. Com. p. 342. Simulacrum Pacis deae mulierulae sequuntur duae meretricum more indutae.

— βοτρυόδωρε: schol. βότρως δωρομένη, active ut Homericum ζείδωρος.

— De producta aliis locis media verbi πότνια cf. Dobr. ad Plut. 1020 (1019), Scholef. II p. 147.

v. 525. μυριάμφορον: schol. τίμιον καὶ πολυπληθῆ, μυρίων ἀμφορέων ἄξιον, ἢ μύρια κεράμια χωρῆσαι δυνάμενον. ἀπὸ δὲ τῶν ληνῶν καὶ πίθων τῆ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. Suid. s. v. Sesquipedalia verba expl. Stephanus.

v. 526. εἶχον pro ἔχοιμι ἄν dictum demonstrat Dobraeus, Scholef. II p. 260. Contra schol. ἐπαύξησις τῶν παρελθόντων κακῶν, εἴ γε μέχρι καὶ τῶν τοιούτων ἐστέρηται ῥημάτων. Dictum potius pro οὐκ εἶχον ἄν: non consueram, non solebam uti tali verbo.

v. 527. ὦ χαῖρ' formula salutandi inprimis tragicis usitata locisque quasi cothurnatis saepenumero ab Aristophane usurpata, de qua vid. Porson. ad Orest. 470.

οἶον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον ᾧ Θεωρία·
οἶον δὲ πνεῖς, ὡς ἦδὲ κατὰ τῆς καρδίας,
530 γλυκύτατον ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.

ΕΡΜΗΣ.

μῶν οὖν ὀμίλου καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.

v. 531. Mercurio trib. R. Inv. Bekk. Dind. Boiss. Hold. Both. Bergk. Trygaei vulgo erat.

— Scripsi ὀμίλου, quo verbo proprie Homericis comicis utitur infra v. 921. ὀμίλου autem oppositum voci ἀστρατείας, γυλίου vero στρατιωτικοῦ alteri μύρου. ὁμοιον vulgo.

v. 532—536 — Εὐριπίδου Mercurio, v. 536—542 — ἀγαθῶν Trygaeo R. vulgo. correxit Brunck. recep. Dind. Bekk. Boiss. Inv. Both. Hold. Eisdem versus inter Trygaeum, Mercurium, Trygaeum distribuit Bergk. Mein. Bentleius choro dedit v. 532—535 μελῶν, Trygaeo 535—36 κυχλῶν — Εὐριπίδου, Mercurio v. 536—537 κλάσει — καταψευδόμενος, Trygaeo v. 537—538 οὐ γὰρ — δικανικῶν, Mercurio v. 539, Trygaeo v. 540 — εἰς (?).

— Ὀπώρα, anni tempus bellissimum omnium et poetarum et scriptorum ore inde ab Homero ad Demosthenem usque celebratum, nunc mulierculae personam induere iubetur, quae Pacis deae comes sit et serva. De etymo dixit Eustath. p. 619, 43, Etym. M. s. v. p. 628, 46. Etiam Bacchi comes est in vase apud Millingen Peint. ant. des vases gr. p. 19, 1 et Iahn. Vasenbilder p. 21, ut narrat editor H. Stephani Paris. — Θεωρίαν autem quae proprie vel legatio spectaculorum sacrorumve causa nomine reip. missa vel ipsa ludorum et certaminum spectatio est, nunc praesidem ludorum finxit poeta. (H. St.) — Panis igitur et Circenses, ut par est, Pacis deae sunt comites et satellites.

v. 529. πνεῖς = ὄζεις, ut Nub. 1007, Equit. 437. cf. Dobr. ad Eq. 435, Scholef. II p. 180.

v. 530. γλυκύτατον: cf. Ach. 192; de

forma dixit Burnei. apud Markl. ad Eur. Suppl. p. 188 ed. Lips. — ὥσπερ: Nub. 1273. Elmsl. Ach. 183 p. 25. — καί: possit etiam ἤ ut Equit. 437.

— ἀστρατείας = εἰρήνης, sed Eq. 443 = δαίλιας. Schol. εὐωδίας, κατ' ὀπώνοιαν. Ita disparia iunguntur Nub. 1007 μιλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλαβολούσης. (Bgl.)

v. 531. Quod si scripseris ὀμίλου, habebis recte et pulchre sibi opposita. ἀστρατεία quietem, ὄμιλος turbam, μύρον suavem, γόλιος taetrum odorem significat. Ad γόλιος schol. πλέγμα τι στρατιωτικόν, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τυρὸν καὶ ἔλαια καὶ κρόμμυα. V. laud. Harp. s. v. γόλιος. De accentu γολιός vid. Bekk. Anecd. p. 228, 29.

v. 532. Ex Euripidis Telepho, qui in fine habet τέκος, Nauck. fr. Tr. p. 463. πλέκους = πλέγματος Ach. 454. Hesych. Suid. s. v.

535

τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξερυγμίας·
ταύτης δ' ὀπώρας, ὀποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τρυγφῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπολλίων Εὐριπίδου —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κλαύσα ἄρα σὺ

ταύτης καταψευδόμενος· οὐ γὰρ ᾗδεται
αὕτη ποιητῆ ῥηματίων δικανικῶν.

ΧΟΡΟΣ.

κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,

Reiskius Trygaeum et Mercurium ἐναλλάξ dixisse statuit: M. ὀποδ. T. Διονυσ. M. αὐλ. T. τρυγ. M. Σοφ. μ. T. κιχλ. M. ἐπ. 'E. T. κλ. ἀ. — Item v. 539 M. κιττ. T. τρυγ. M. προβ. etc.

- v. 533. κρομμυοξερυγμία, ut sit vere acidus cepae ructus, schol. duce scribit Dobraeus, Boiss. — ερεγμίας Flor. Chr. in textu. — ορεγμ — vulgo.
- v. 535. τρυγφῶν malebat Brunck. in add., recepit Dind. in Paris. Mein.
- v. 536. κλαῦσ' ἄρα R. κλαῦσ' ἄρα V. (R. sec. Inv.) Ald. Iant. vulgo. κλαῦσ' ἄρα Kust. κλαῦσαι ῥα σὺ Brunck. κλαῦσαι ἄρα σὺ Reis. Synt. cr. p. 31, Bekk. Dind. in Lips. Both. κλαῦσαι γε σὺ Dobr. ut Eccl. 1027. κλαῦσα ῥα σὺ Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. κλαῦσαι ῥα Boiss.
- v. 539. Χορ. om. R. τρυγῆτου Scal. Exc. Cf. Polluc. VI, 19; X, 75 τρύγητος, Hesych. τρυγητός.

v. 533. ὄζει: de constructione vid. not. ad Vesp. 1059.

— κρομμυοξερυγμίας: schol. ἀπὸ τῶν κρομμύων καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς. cf. Suid. s. v. Phryn. Anecd. Bekk. p. 56, 19.

v. 534. ὀποδοχῆς: convivii cum hospitibus ut Herod. VII, 119 et Menand. ap. Athen. IV p. 132 e, Mein. Com. IV p. 205, ubi Dobraeus (Scholef. II p. 278) correxit ξένου τὸ δαιτῶν ἐστὶν ὀποδοχή.

— Διονυσίων: hariolatur scholiasta: ἀντὶ τοῦ πλήθους καὶ πολλῶν Δ., ἐν γὰρ εἰρήνῃ συνεχῶς ἦν ἡ θέα.

v. 535. Recte se habet Brunckii emendatio, quum poetam ter idem dixisse non sit verisimile. Σοφοκλέους

eodem ictu dictum infra v. 696, cf. Reis. Coni. p. 63. Schol. τὸν μὲν Σοφοκλέα ἐπαίρει, τὸν δὲ Εὐριπίδην σμικρῶν. Euripidis ἐπὶ ἄλλια tanguntur Ach. 398, Ran. 942.

— κιχλῶν: schol. στρουθῶν εἶδος. Quae in deliciis erant Atheniensium, ut maxime ex Acharnensium fabula patet, vid. v. 1007. 1011 etc., quarum tamen in Sophoclis honorem meminisse poetam, ut schol. interpretatur, non est verisimile.

v. 536. καταψευδόμενος: scil. Euripidis versiculis.

v. 537. δικανικῶν: schol. ἐπεὶ τὰ Εὐριπίδεια ἀντιλογίας πολλὰς ἔχει καὶ δικαζομένους εἰσάγει. Cf. Valcken. ad Eur. Hippol. 984.

v. 539. τρυγοίπου: schol. διολιστή-

540 κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρόν,
 δούλης μεθουούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
 ἄλλων τε πολλῶν κάγαθῶν.

ΕΡΜΗΣ.

Ἰθὶ νυν ἄθρει,

οἶον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
 διαλλαγεῖσαι καὶ γελῶσιν ἄσμεναι.

545 καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμένα
 ἀπαξάπασαι καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

- v. 540. κόλπου γ. vulgo. κόλπου, γυν. Mein. κτόπου Reisk. non male. κάλιπη coni. Bergk. ed. II in notis. κώμου Hamaker. Mnem. V p. 146. — εἰς ἀγρόν R. V. B. C. Inv. Dind. Bekk. Bergk. Mein. ἐς ἱπνόν vulgo. εἰς ἱπνόν Porson. Brunck. Both. — Schol. γράφεται εἰς ἱπνόν. Tuetur Scal. Fl. Chr.
- v. 541. χοῶς vulgo. χοῶς Elmsl. Ach. 1000 p. 94. χοῶς Dind. Both. Hold. Bergk. Mein. — Vulgatam def. Lobeck. Parall. p. 233, Moeris s. v. p. 412 Piers. Cf. Eustath. p. 1335, 19.
- v. 542. Versum integrum Mercurio tribuere mavult Boiss.
- v. 546. κυάθους Cob. V. L. II p. 146, Bergk. ed. II. Mein. item var. lectio apud Suidam s. v. ὑπωπιάζω.

ρος ἢ πλέγματος, ἐνθα ἐκ τοῦ ληνοῦ εἰώθασιν ἐκπιέζειν. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τρύγοιπος προπαροξυτόνως, οὐχ ὁ τρυγοίτης, ὡς οἴονται τινες. Plut. 1087. Cf. Phot. s. v. Lobeck. Phryn. p. 303. Etym. M. p. 771, 5 τρυγ. ὁ ὕλιστήρ.

v. 540. κόλπου: schol. πολλάκις γὰρ ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ κόλπους φέρουσι τι, καὶ πάλιν εἰρήνης οὐσης αἱ γυναῖκες ἀδεῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξέρχονται καὶ ἀνθολογοῦσιν. Fallitur, opinor. Pars pro toto; de vestibis mulierum libere per agros vagantium (e. g. Dionysiis ruralibus) festive molliterque succinctis agitur. Vel ipsum μαστόν significare possit κόλπος. Lectio vulgata εἰς ἱπνόν defendi possit, sive κτόπου cum Reiskio, sive κόλπου legimus. Depinguntur mulieres rebus domesticis placide studentes nulloque armorum strepitu contentae.

v. 541. μεθουούσης: quod in pace saepenumero eveniebat, id schol. ὑπερβολὴν vocat εὐωχίας. De civium ipsarum temulentia vid. e. g. Thesmoph. 630 sqq.

— χοῶς: schol. ὑπὸ μέθης ἐν τῇ ὑπηρετεῖν ἢ παίζειν τὰ τοιαῦτα εἰώθασαι ποιεῖν.

v. 545. ὑπωπιασμένα: schol. σφοδρῶς πληγεῖσαι ὑπὸ τοῦ πολέμου περι τὰ ὑπόπια, ἃ ἔστιν ὑπὸ τῶν ὄψεων τὰ ὀγκώματα καὶ κρούσματα, ἅπερ κορδύλας φασιν. cf. schol. Ach. 551 ὑπόπια τὰ ἀφ' ὅπωςδηποτοῦν πληγῆς τραύματα: ita Vesp. 1386, ubi vid. not. ad v. Suid. Hesych. Phot. s. v. Etym. M. p. 784, 45; Poll. II, 53. ὑπόπια Hom. II. μ, 463.

v. 546. κυάθοις: schol. ὀξύβαφα χαλκᾷ πυρώσαντες καὶ ἐπιθέντες ἐθεράπευσον τοὺς ἐκ τῶν πληγῶν μώλωπας. De cucurbitulis vid. Lys. 444 cum

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ τῶνδε τοίνυν πᾶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῶς τὰς τέχνας.

ΕΡΜΗΣ.

αἰβοῖ τάλας,

ἔκεινονι γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὄρᾳς
550 τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ ἕκινουί.

- v. 547. 548 — τέχνας Mercurio continuavit, v. 548—553 ἐσκιμάλισεν Trygaeo tribuit Bergk. ed. II. rec. Mein.
v. 549. γ' οὖν R. Inv. Elmsl. Ach. 108 p. 18. γοῦν V. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein. γὰρ vulgo.
v. 551. κατέπαρδεν R. Inv. recentt. quod intactum reliquisse Holdenium mi-

schol. et fragm. Apolophanis ap. schol. Pac. ad h. l., Mein. Com. II p. 880, quod Cobet. V. L. II p. 145 ita restituisset sibi videtur: πόθεν ἂν χάσθον λάβοιμι τοῖς ὑπωπίοις. Versum laud. Athen. X p. 424 b. Altera verbi notio est Acharn. 1052 et in comicorum fragmentis frequens. — κυάθοις προσκειμένα est prorsus cucurbitulis repletæ, veluti cucurbitulis inhaerentes. Cobetus qui προστέθειμαι ne media quidem forma dici posse vel dictum esse contendit, προσκειμένα huius medii tempus perfectum constituit. Falso, opinor. προσκειμενος, πρόσκειμαι semper passiva forma apud Atticos, ubique aut cum πρός aut cum dativo iuncta. Immo corrigendus Herodotus, qui I, 171 dicere iubebatur περικειμένοι scil. τὰς ἀσπίδας: dixit enim περικειμένοις scil. τελαμῶσι: quum nemo περὶ τοῖσι ἀγχείαι τε καὶ τοῖσι ἄριστεροῖσι ὤμοισι τὰς ἀσπίδας περικεῖσθαι possit. Neque affert Cobetus exemplum ullum, finxit regulam. Sed tamen Ciceronis locum ap. Macrob. Saturn. II, 3 de genero exiguae staturæ homine dicentis: quis generum meum ad gladium alligavit?

laudavit aptissime, quo defendere possumus vulgatam scripturam κυάθοις προσκειμένα. Ceterum Cobet. V. L. I p. 311 sq. nihil dūm de hac mediae formæ notione et constructione noverat.

v. 547. θεωμένων: quod saepius iam licuit animadverti, hic quoque aliquam cum Vespis similitudinem in perlustrandis carpendisque spectatoribus, cf. Vesp. 74 sqq.

v. 548. αἰβοῖ τάλας: ita Eq. 957. Comicorum hæc exclamationis species propria, tragicorum vero et comicorum communis ὁμοί τάλας, qua utitur noster Ach. 163. 174. 210; Eq. 858. 887; Av. 62 etc. Hæc miserantis, illa simul desipientis est.

v. 550. τίλλονθ': infra v. 1212 cristarius ad Trygaeum: ἀπόλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βλον. (Bgl.)

— σμινύας. Nub. 1486. 1500 ligo, pacis instrumentum ad domum Socratis evertendam adhibetur, Av. 602 ad effodiendum thesaurum.

v. 551. ξιφουργοῦ: hoc tantum quod sciam loco exstat.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὄρᾳς ὡς ᾗδεται,
καὶ τὸν δορυξὸν οἷον ἐσχιμάλισεν;

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

- 555 ἀκούετε λεφ' τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκευὴ λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ' ἄνευ δορατίου καὶ ξίφους κἀκοντίου·
ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τάνθαδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίαςας.

ΧΟΡΟΣ.

- 560 ᾧ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,

ror; Brunck. in notis, Heind. ad Hor. Sat. p. 200. κατεπάραρδεν V. καταπέπαρδεν C. πέπαρδεν vulgo.

— κεινοῦ vulgo. 'κεινοῦ Kust. Burm. Dind. Both. Bergk. Mein.

v. 552. τὸν δὲ δρεπανουργόν Cob. Mnem. II p. 100.

v. 553. δορυξόν R. V. Suid. s. v. ἐσχιμάλισεν, Dind. Bekk. Both. Hold. Bergk. Mein. δορυξόν vulgo. δορυξοῦν Bentl.

v. 556. εἰς ἀγρὸν R. V. B. Scal. Exc. Bentl. Brunck. recentt. ἐς ἀ. entea vulgo. εἰς om. C.

— κατέπαρδεν: Vesp. 619 eadem forma, καταπαρδεῖν Plut. 618. Contra verbi simplicis aoristus ἐπαρδον iam non legitur.

v. 553. ἐσχιμάλισεν: schol. τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφουβρίζει. Nos: ein Schnippen schlagen. Aliis scholiastae, Suidae, Photii, Moeridis (p. 360 Piers.) explanationibus supersedeo. Cf. Ach. 444 c. schol.

v. 554. ἄνειπε: verbum sollemne eorum qui publice atque ex officio publico aliquid denuntiant, ut Ach. 11, Av. 1076. 1084, Vesp. 1497. Sollemnis igitur infinitivus ἀπιέναι, scil. κελεύω vel ἀναγορεύω. cf. Kidd. ad Daw. p. 393.

v. 557. ἄνευ: schol. πρῆγν γὰρ οὐδεὶς δόξα σιδήρου ἐξήκει εἰς τὸν ἀγρὸν ὑφορώμενος τοὺς πολεμίους. De metro cf. Rosseb. Metr. p. 146.

v. 558. σαπρᾶς. schol. παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας. Comparés nostrum: fauler Friede et: tiefer Fr. Cf. Phot. s. v. Phryn. Lob. p. 377. Bergk. Rel. Com. p. 314 sq.

v. 559. χώρει πρὸς ἔργον: de hac loquendi ratione dixit Dobr. ad Ar. Av. 718, Scholeff. II p. 230; idem de omisso articulo versu seq. ante γεωργοῖς, ad Thucyd. Scholeff. I p. 116.

— παιωνίαςας: schol. παιῶν γὰρ ἐστὶν ὕμνος εὐχαριστήριος. vid. Ruhnck. Tim. p. 202, supra v. 453, Ach. 1212.

v. 560. γεωργοῖς. Et chorum et

ἄσμενός σ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τὰς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον ὦν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἔστι πολλοστῶ χρόνῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

565 νῦν μὲν οὖν ἄνδρες προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῇ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφείλε καὶ τὰς Γοργόνας·
εἴθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' εἰς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρχίον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στίφος αὐτῶν φαίνεται

- v. 561. σ' om. R. V. C. d. γ' vulgo. ἀ. σ' B. Brunck. Tyrwh. (Kidd. Daw. p. 610) Porson. Inv. recentt.
v. 563. ἔστι R. V. B. C. Kuster. recentt. γὰρ ἐπὶ antea vulgo.
v. 564. προσευξώμεθα Ald. Iunt. vulgo. corr. in Scalig. Exc., rec. prim. Kust.
v. 566. λιταργιοῦμεν E. V.
v. 567. ἀγορασεύοντες Pors. apud Kidd. ad Daw. p. 624. ἀγοράσον enim Athen. III p. 119 d.

παραχρήγημα ex agricolis constituisse apparet, admixtis alius generis civibus. Παραχρήγημα exit, dum Trygaeus loquitur v. 555—559, id est, opinor, propemodum agricolae omnes. Qui manent, et agricolae sunt et fabri.

v. 562. νεώτερος—πολλοστῶ χρόνῳ: his verbis chorum significare voluisse longinquum belli tempus, recte scholiasta annotavit. πολλοστῶ χρόνῳ Men. ap. Prisc. XVIII p. 1193, Mein. Com. IV p. 167; πολλοστῶ ἔτει Cratin. min. ap. Athen. XI p. 460 f, Mein. C. III, p. 377. πολλοστῆτος vel πολλοστῆτος Eubulus ap. Cram. Anecd. Ox. I p. 369, 3, Mein. C. III p. 271. Alia suppediavit Porson. ad v.

v. 565. Γοργόνας: schol. τοῦτο κάλιν εἰς τὸν Λάμαχον ἀνιττέται. comp. Ach. 341.

v. 566. ὅπως λιταργιοῦμεν: schol. ἀντὶ τοῦ συντόμως δραμούμεθα (παρὰ τὸ λίαν ἀργόν). Hesych. et Phot. s. v.

λιταργίζειν. Nub. 1253. ἀπολιταργίεις—schol. ἀποδραμεῖ, ἀποσκιρτήσεις. idem λιταργισμούς explicat σκιρτήματα. Cf. Kidd. ad Daw. p. 120. — Laud. Suid. s. v. λιταργιοῦμεν.

—εἰς τὰ χωρία: in agros, in praedia; cf. Pierson. ad Moer. p. 225, qui correxit κατωνάχη, τοῖς εἰς χωρία φεύγουσιν pro εἰς χρόνον.

v. 567. ταρχίον: superest forma deminutiva in fragm. Pherecratis ap. Athen. III p. 119 d, Mein. Com. II p. 263, ὄρφανόν ταρχίον „salsamentum nullis condimentis apparatus“ Mein.; et Cephisodori ap. Athen. l. l., Mein. Com. II p. 885.

v. 568. ὦ Πόσειδον: schol. ὁ Ἑρμῆς ὄρων τοὺς ἀγροίκους εἰς ἀγρὸν ἐξιόντας φησίν. — στίφος: = ὄμιλος, Eq. 852 στίφος βυρσοπωλῶν νεανιῶν. Aeschylus, Thucydides, Xenophon voce usi sunt, de cuius accentu vid. Cram. Anecd. Oxon. II p. 410, 16.

καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαϊσία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

570 νῆ Δί' ἢ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη,
αἶ τε θρίνακες διαστίβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.

v. 569. καὶ πυκνὸν γεωργῶν F. Chr.

v. 570. νῆ τὸν Δί' R. V. Γ. Iunt. II. III. Frob. νῆ Δία vulgo et Fl. Chr.

— σφῦρα vulgo. σφῦρα Bentl. Dobr. Jacobs. ad Anthol. Pal. III p. XL (Ddf.). Reis. Synt. cr. p. 20, Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein. cf. Arcad. de accent. p. 96, 26. Gaisf. Heph. p. 18.

— ἄρ' R. V. Γ. Iunt. II. III. Inv. Dind. Bekk. Both. Bergk. Mein. ἄν vulgo.

— ἦ τε σφῦρα (sic) propon. Lenting. ἡ σφῦρα γε λαμπ. vel. ἡ ε. γὰρ ἦν ἄν λαμπρὸν (i. e. λαμπρῶς) ἐξωπλ. Porson.

v. 569. γοργόν: schol. ἐπεὶ διὰ χρόνου ἐξίστοντες ἔσπευδον. Varie explicant lexicographi. Hesychius: εὐκίνητος, ταχύς, σκληρός, λιπαρός, εὐτραφής. Etym. M. p. 236, 47 γοργόν: δεινόν· οἱ δὲ φαῖον (fuscum) ἱμάτιον. De oratione concisa (H. Steph.) Eustath. p. 649, 26; p. 1098, 37; p. 1740, 5. Suid. s. v. γοργός — φοβερός. Verbum apud scriptores et poetas satis frequens laudat Antiatticista Bekk. Anecd. p. 86, 26, ἐπὶ τοῦ ταχέος ἢ ἀνδρείου dictum explicans.

v. 570. ἡ γὰρ — ἦν ἄρ' supra v. 22.

v. 569. μᾶζα καὶ πανδαϊσία: schol. μᾶζα — ὁ στρυφνὸς ἄρτος. πανδ. ἡ δαψιλὴς καὶ παντοία εὐωχία. — ἄλλως. φασὶ γὰρ πᾶν δειπνον, ἐν ᾧ ἕκαστος αὐτῷ κομιζῶν εἰς κοινὸν κατατίθεται καὶ πάντες πάντων μετέχουσι. Nostrum locum videtur Harpocr. s. v. πανδ. respexisse. (Mein. Com. IV p. 651 inter fragm. anon. attulit.) Cf. Hesych. s. v. Herodot. V, 20. — τὸ πανδαῖσιον afferunt Phot. et Suid. s. v. Est igitur et ελαπίνη et ἔρανος, convivium ciborum varietate et copia abundans, opiparum.

Vtraque voce et velocitatem studiumque discedentium et copiam designat.

v. 570. σφῦρα: schol. νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφῦρας ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακες καὶ σκευὴ ἄλλα γεωργικά, δι' ὧν τὰς βώλους τῆς γῆς ἐμελλον θραύσειν. — σφῦρα apud Homerum Od. γ, 434 et Hesiodum Opp. 423 prima producta legitur, in fragm. Aesch. ap. Athen. VII p. 303 c, Nauck. Tr. fragm. p. 75 sq. in prima trimetri sede est; item in fragm. Crat. ap. Heph. 17, 8, Mein. Com. II p. 69 non liquet. Apud Pollucem saepius vox occurrit.

v. 571. Cum malleo una celebrantur θρίνακες, vanni, ventilabra, de quibus schol. τὰ πτόα. ἐργαλεῖον ᾧ ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα. cf. schol. Ven. Hom. II. v, 588. Suid. et Zon. s. v. Phot. s. v. ὄργανον γεωργικὸν ὀδοιτριχόν. Hinc Kusterus et Berglerus ventilabra, Flor. Chr. vanni, Brunckius rastro tridentes vertunt. Verum σφῦρα, mallei, potius ligones esse dixerim, scholiastis praeventibus.

— διαστίβουσι, quasi agricolarum et sudore et gaudio, non quod ferreae

ἢ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γῆδιον.

575

ἀλλ' ἀναμνησθέντες ὦνδρες
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἦν παρεῖχ' αὕτη πόθ' ἡμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων

v. 572. ἢ καλῶς R. V. vulgo. (πῶς καλῶς αὐτόν Suid. s. v. ἀπαλλάξειεν),
ἢ καλῶς Iunt. II. III Frob. (?). ἂν τις μετόρχιον propon. Fl. Chr. quod
versui repugnat.

Versum Mercurio tribuit Reiskius. φουτῶν pro καλῶς Hansing. Philolog.
VII p. 197.

v. 574. γῆδιον Bergk. Mein. cf. Etym. M. s. v. p. 230, 4 et Dind. ad H. Steph.
(τὸν γ. Iunt. III.)

v. 577. ἡμῖν R. V. vulgo. ὕμῖν B. Brunck.

v. 578. παλασίων R. V. B. C. F. Brunck. recentt. cf. Hesych. Phot. s. v.

sunt. Neque aliter dictum quod Ho-
merus de Vluxe suo praedicavit ζ, 237
κάλλει καὶ χάρισι στίβων, vel de Pa-
ride II. γ, 392 κάλλει τε στίβων καὶ
εἰμασιν, et de Amore Comicus στίβων
νῶτον πτερύγων χρυσοῖν, Av. 697. Inde
Stilbonides nomen duxit Av. 139, quod
λαμπρὸς fuit et κεκαλλωπισμένος (Stuz-
zer); non item Στιλβίδης vates Pac.
1032, homo secundum scholiastam ho-
nestus.

v. 572. μετόρχιον: schol. τὸ με-
ταξὺ τῶν ὄρχων (interordinium Colu-
mellae). ὄρχοι δὲ καλοῦνται τὰ μέσα
τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν ἀμπέλων. Reis-
kius „Sane bene patientur ab iis sata
bene curabunt segetem, bene agrum
excolent.“ Assentitur Dindorfus. Accu-
ratiqs opinor, si dictum foret μεταλ-
λάξειαν ἂν, permutabunt, melius reddent
interordinium. Nunc vero, quum sensus
debeat esse: interordinium bene
i. e. bene ac pulchre curatum disce-
det ab istis, quaerendum, num possit
ἀπαλλάξειεν sensu passivo dici.

v. 574. τριαινοῦν: schol. ἡρέμα
σκάπτειν καὶ ἐπισπῆρειν τὰς βώλους ὑπὲρ
τοῦ κατακρύπτειν τὰ σπέρματα. Alio
vel proprio sensu verbum usurpavit
Eur. Bacch. 348, i. e. tridente moveo
Neptuni instar. cf. Elmsl. ad Eur.
Bacch. v. l.

— δικέλλῃ: ligo bidens, exstat in
fr. Sosicratis ap. Poll. IX, 57, Mein.
Com. IV p. 591. Tim. s. v. σμινύνη·
οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν.
vid. Ruhnk. p. 233 sq.

— διὰ χρόνου: tandem, ut Plut.
1045 διὰ πολλοῦ χρόνου, Vesp. 1252,
ubi vid. not., al.

— γῆδιον: ὑποχωριστικῶς; ut in fr.
Arist. apud Stob. 60, 7, Bergk. ap.
Mein. Com. II p. 1108.

v. 575. De metro dixit Rossb.-
Metr. p. 153. Enumerat Pacis dona,
ut nunc gratiam deae referant homi-
nes pacati.

v. 578. παλασίων: schol. τῶν πεπατη-
μένων ἰσθάδων, τινὲς δὲ τῶν παλάθων,

- τῶν τε σύκων τῶν τε μύρτων,
 580 τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας
 τῆς ἰωνιάς τε τῆς πρὸς
 τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν
 ὧν ποθοῦμεν,
 ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ
 585 τήν θεὸν προσείπατε.

ΧΟΡΟΣ.

- (583) χαῖρε χαῖρ' ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις φιλότῳ. ἀντ. α' α'

παλλασίων vulgo. παλαθῶν schol. ad v., unde παλαθίων Benti. — „παλλαθίων Suid. s. v. παλάθαι, παλαθίων. παλλαθῶν Flor. Chr. παλαθῶν Biset. παλάθων alii.“ Scalig. Exc. — Dobr. „an λαπάθων schol.?”

v. 582—585. Varie dispositi sunt versus; vulgo τῷ φρέατι dipodia trochaica legitur, ut in R. quoque exstat. Brunckius τήνδε νυνὶ dipodiam fecit.

v. 586. χαῖρε χαῖρ' ὦ φιλοτῳ ὡς | ἀσμένοις ἡμῖν ἦλθες R. V. vulgo. Benti. Vno versu comprehendit Bekk. χαῖρε χαῖρ' ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις ὦ φιλότῳ Dind. Hold. χ. χ. ὦ. ἦ. ἦ. ἀσμένοις φιλότῳ Bergk. ed. I. χ. χ. ὦ. ἀσμένοις ἦλθες ὦ φιλότῳ id. ed. II. Pro vulgata Brunck. in notis (et ad Soph. Trach. 18) ὦ φιλότῳ γ' ὡς. — ἀσμένοις ἡμῖν ἦλθες Pors. Eur. Phoen. 1061. cf. Dobr. ad Plut. 286, Scholef. II p. 137. Hotibius in bina carmina antistrophica et unius versus epodum distribuit canticum, primo v. scribens χ. χ. ὦ. ἀ. ἦ. ἦ. φ., sed in ed. χ. χ. ὦ φ. | ὦ. ἀ. ἦ. ἦ. h. e. ἀνομοίωστροφα dedit. ἡμῖν Brunck. propter metrum, Benti. χ. χ. ὦ. ἀ. ἦ. ἦ. φ. Mein.

παλάθη δὲ εἶδος βοτάνης. — παλάθιον Polemo ap. Athen. XI p. 478 c. schol. Dionys. Thr. Bekk. Anecd. p. 794, 21. (H. St.)

v. 580. τρυγός: νέου οἴνου. Quae vox eiusque composita et derivata comoediae vel trygoediae maxime propria.

— ἰωνιάς: ἡ φυτεία τῶν ἰων ὡς καὶ ἡ τῶν βόδων βόδωνιά. Cf. Hesych. Suid. s. v. De accentu Arcad. p. 99, 14. Ad φρέατι Dobr. laud. Athen. III p. 125 f, 124 d, 125 a; Eccles. 996 (1004).

v. 583. ὧν ποθοῦμεν (de metro vide ad v. 344 συβαρίζειν) schol. ad

proximum ἐλαῶν refert, explicans ἴσως ἡ ἐπεὶ δῶρον τῆς Ἀθηναῖς ἡ ὄτι εὐφορός ἐστιν ἡ Ἀττικὴ ἐξαμέτως εἰς τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν.

v. 586. De chori cantico vid. Enger. de respons. p. 4; Proleg. p. 52.

Ad ὡς cf. Dobr. ad Nub. 1356, Scholef. II p. 162.

Ad dativum ἀσμένοις cf. Wyttenb. Ep. cr. p. 27 sq. p. 247. Porson. laud. Musgr. ad Eur. Phoen. 1073, Aesch. Prom. 23, Soph. Trach. 18. Ad φιλότῳ schol. σκληρῶς τοῦ ἡ συναλειφθέντος.

- σῶ γὰρ ἐδάμην πόθῳ,
 δαιμόνια βουλόμενος
 εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
- 590 (χαῖρε χαῖρ' ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένιοις φιλιτάτῃ·)
 ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος ᾧ ποθουμένη
 πᾶσιν, ὅπόσοι γεωρ-
 γὸν βίον ἐτρίβομεν,
 κῶφέλεις ἡμᾶς μόνῃ.
 πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
- 595 πρὶν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκεῶ
 κἀδάπανα καὶ φίλα.

v. 587 sq. ἐδάμημεν — βουλόμενοι vulgo. ἐδάμην — βουλόμενος Dind. Bergk. Hold. Mein.

v. 588. δαίμονα V. vulgo, δαιμόνια R. Dind. Bekk. Both. Hold. Bergk. Mein. (vers. eiecit Hotib.) δαιμονά σε Brunck. in notis. δαίμαν ὦ Boiss.

v. 589. ἀγροῦς Flor. Chr. Post hunc versum, si re vera in favorem carminis antistrophici lacunam esse statuamus, primum versum repetiverim integrum χαῖρε κτλ. Ubique fere accipiendum puto aut eadem aut simillima verba a librariis vel consulto neglecta vel omnino propter similitudinem literarum a festinantibus praetermissa, plerisque lacunis originem dedisse.

v. 590. μέγιστον R. V. Flor. Chr. Pors. Eur. Hec. pr. p. LI, Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. τὸ μ. vulgo. verba ἦσθα — ποθουμένη in unum versum coni. R. Inv. recent. vulgo dimetri duo erant. Post hunc v. Dind. verba μόνῃ — κῶφέλεις sequi iubet ab utraque parte lacunae signo posito (ita Hold.) taleque lacunae supplementum excogitavit: μόνῃ γ. ἢ. ὦ. πάντα παρέχουσ' ἀγαθὰ | πᾶσιν κτλ.

v. 593. γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν R. V. vulgo. β. ἐτρ. γ. Dind. Hold. Enger. l. l. p. 5. γεωργὸν βίον ἐτρ. Hotib. Bergk. Mein. ἀγροικικὸν ἐτρ. vel ἐτρ. ἀγρ. Enger. respons. p. 5. (γεοργ. Iant. III.). — μόνῃ γὰρ ἡμᾶς κῶφέλεις vulgo.

v. 596. καὶ δαπάνη varia lectio scholiastae.

v. 587. σῶ γὰρ ἐδάμην πόθῳ: comp. Hom. Od. λ, 202 ἀλλά με σὸς τε πόθος — μελιτηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

v. 588. δαιμόνια: schol. δαιμονίως, σφοδρῶς, Krueg. Gr. gr. §. 46, 3, 2. 3.

v. 589. ἀνερπύσαι: schol. ἰδίως τὸ τη γαστρὶ εἰλεισθαι, ὅθεν τὸ ἐρπετόν. Haud dubie de gressu agriculturalum

lento, gravi, rustico dictum. Plut. 675 ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

v. 596. κἀδάπανα: frugi. schol. ἐκ τῶν ἀγρῶν γὰρ οὗτοι πάντα εἶχον αὐτόματα. ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ὠνοῦντο καὶ ἐδαπάνων. Bergl. comp. Horat. Epod. II, 48 dapes inentas apparet, et Ach. 32 sqq.

τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἤσθα χιῶρα καὶ σωτηρία.
 ὥστε σὲ τὰ τ' ἀμπέλια
 καὶ τὰ νέα συκίδια
 600 τὰλλα θ' ὀπόσ' ἐστὶ φυτὰ
 προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα.
 ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
 ἦδε; τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον ὧ θεῶν εὐνούστατε.

v. 597. ἀγροίκοισιν R. V. B. Benti. Brunck. recentt. antea ἀγροίκοις vulgo. χιῶρα codd. vulgo. χιῶρα Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. χαρὰ Reisk. contra metrum. — χιῶρα Fl. Chr.

v. 600. ὄσ' R. vulgo. ὄσα γ' V. Both. ὄσα γ' Benti. Brunck. Inv.
 — ὀπόσ' Benti. Pors. Eur. Hec. 1149 p. 101, Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein.

v. 601. προσγελάσεται R. — add. σε V. C. Iunt. II. III. Raph. Port. Amstel. προσγελάσονται σε B. Ald. Iunt. I. Brub. Crat. Wech. Kust. Brunck. — σε ei. Pors. l. l. Dind. Bekk. Both. Boiss. Hold. Bergk. Mein. quod infertum erat, ut quo pertineret λαβόντ' explicaretur. — προσγελάσει (contra usum Atticorum) τοι Flor. Chr.

v. 603. ἦδε R. V. vulgo. χρόνον; ἦδὲ Kust. refutatus a Dawesio M. cr. p. 278, Kidd. p. 523. quod ἦδὲ non erat Atticorum. χρόνον ἦδε; Burm. χρόνον; σὺ δὲ (?) Reisk. — τὸν πολὺν ἦδη χρόνον Ald. Iunt. I. Brub. Crat. Wech. τοῦτον vulgo. τ. χρόνον; ἦδη Port. Amstel. Scripserim ἀλλ' ἔκου — ἦδε, τ.

v. 597. χιῶρα: schol. ἐρεϊκτὰ ἐκ κριθῆς νέας γενόμενα. Cf. schol. Eq. 806. Tosta tritici recentis grana, quae in deliciis Atheniensium fuisse apparet. Suid. s. v. χιῶρα, Hesych. s. v. Berglerus explicat χιῶρον: edulium ex hordeo freso recenti. De etymo vid. H. Steph. s. v. Poll. VI, 62. χιῶριαν Comici memorat Bergk. ap. Mein. II p. 1184.

v. 598. ἀμπέλια: idem Ach. 512.

v. 602 sq. Ad Mercurium haec, cantu finito, loquitur choragus, non canit. Schol. πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Ποτίνῃ πεποιήκεν (immo ταῦτα πρὸς

τὰ Κρατῖνου ἐν II. πεποιήκεν, qua fabula Cratinus Aristophanis Nubes vicerat) „ὧ λιπερνῆτες πολῖται τ. δ. ξ.“ (quo loco Meinekius Com. II p. 124 an λιπερνῆτες scribendum sit propter Hesychium s. v. λιπέρνης et Phot. s. v. λιπέρνητες dubitat). ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου. Inde λιπερνῆτες ab Aristophane scriptum existimant Bentleius, Wesseling. ad Diod. XII, 40. Sed cur nunc agricolas pauperes nominet Mercurius, causam non video. Ceterum cf. Suid. s. v. λιπερνῆτις, Etym. M. s. v. p. 566, 50. Bergk. Rel. C. p. 29. Kidd. ad Daw. p. 524.

ΕΡΜΗΣ.

- 605 ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ τὰμὰ δὴ ξυνίετε
 ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
 πρῶτα μὲν γὰρ ἤρξεν ἄτης Φειδίας πράξας κακῶς·
 εἶτα Περικλῆς φοβηθεὶς μὴ μετάσχη τῆς τύχης,

- v. 604. λιπερνῆτες et τις ξυνίετω Diodorus memoriae errore, ut ait Dind. „Vet. ed. ὦ πανήτες καὶ γ. Lege ergo ὦ λιπερνῆτες. vid. schol. Hes. Suid.“ Bentl. — rec. Boiss. Both. Mein. Sed Scal. Exc. „Vet. ὦ πνήντες καὶ γεωργοὶ θάμὰ τις ξυνίετω.“
- v. 606. αὐτῆς ἤρξε R. V. B. C. vulgo, metro invito. ἤρξεν ἄτης Seidler. Hold. Dind. Mein. ἤρξεν αὐτῆς Bentl. Herm. El. d. m. p. 117, Boiss. Bergk. ed. I, αὐτῆς ἤρξεν id. ed. II vitiose. — αὐτὴν εἶρξε Reisk., hinc Bergk. ed. II praef. prop. αὐτῆς εἶρξεν. — ἠπάτησε Reisig. in marg. exempl. sui ed. Brunckiana. — αὐτός i. e. μόνος prop. Both.
- v. 607. μετάσχοι R. V. Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. μετάσχη vulgo recte et Diodor. — τῆς δίκης Ald. Iunt. I. Crat. Wech. τῆς τύχης Iunt. II. III. Port. Amstel. Raph. „τῆς δίκης Ven. (Vet?) non τῆς τύχης.“ Scal.

Optime vero Meinekius l. l. — Eupolis ap. Stob. Fl. IV, 33, Mein. C. II p. 546: ἀλλ' ἀκούετ' ὦ θεαταὶ τὰμὰ καὶ ξυνίετε β. ex correctione Bergleri.

v. 606. ἄτης: desideratur articulus. cf. Kidd. ad Daw. p. 462.

— Φειδίας: schol. Φιλόχορος ἐπὶ Θεοδώρου ἀρχοντος ταῦτὰ φησι (Ol. 85, 3). Krueger. (Int. Fast. H. ad Ol. 87, 1 Pythodori nomen, quod vulgo legitur, defendit contra Palmerium, Exerc. cr. p. 746. Od. Muell. de Phid. p. 22. 35. Etiam C. Muellerus Hist. gr. fr. p. 490 Theodori nomen substituit, neque profecto, quod sex annis ante initium belli Peloponnesiaci factum erat, cur inter causas et primordia belli numerari non possit praesertim a Comico, intelligo.

— πράξας κακῶς i. q. φυγάς, condemnatus scilicet ab Atheniensibus, „quia visus est furtum commisisse,

cum faceret statuam Minervae ex auro et ebore.“ (Bgl.) Quod si legimus cum Seidlero ἤρξεν ἄτης, non de exilio dictum πράξας κακῶς putarim, sed de ipso furto, quod dissimulans Comicus tantum „adversa fortuna usus“ dicit (der Vnglücksvogel); contra si malimus εἶρξεν αὐτὴν, de exilio dictum esse π. x. accipiemus, quum scholiasta e Philochoro Phidiam contra patriam Eleos, apud quos exulabat, sollicitavissè narret.

v. 607. Περικλῆς: ita constanter nominativi forma Ach. 530, Eq. 283, Nub. 859 et in fragm. comicorum, vid. Indic. ap. Mein. C. V s. v.; item Σοφοκλέης infra 695, Av. 100, Ran. 787, cf. Indic. ap. Mein. l. l. s. v. Μεγακλῆς Nub. 70. 124; Ξενοκλέης Ran. 86, Thesm. 169, 441.

Contra Θεμιστοκλῆς Eq. 884 (in quarta tetrametri iambici sede); Ἡρακλῆς Ach. 860, Vesp. 60, Lys. 928,

- τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικῶς καὶ τὸν αὐτοδάξ τρόπον,
 πρὶν παθεῖν τι δεῖνόν αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
 610 ἔμβάλων σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικῷ ψηφίσματος,
 κάξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
 πάντας Ἑλλήνας δακρῦσαι, τοὺς τ' ἐκεῖ τοὺς τ' ἐνθάδε,

v. 608. ἡμῶν R. Ald. vulgo ante Portum. ὑμῶν Flor. Chr. Port. Kust. Amstel. Brunck, recentt. Suid. s. v. αὐτοδάξ.

v. 610. ἡ ἔμβάλων aut κ' ἔμβάλων (immo κάμβάλων) Reisk., utrumque Bentleii emendatione κάξεφύσησεν v. seq. inutile redditum; sed prius Boissonadio probatum.

v. 611. ἐξεφύσησε R. V. Suid. s. v. ἐξεφύσησεν Kust. Brunck. Inv. Bekk. Both. Boiss. Bergk. maiori post πόλιν v. 609 interpunctione posita. — κάξερ. Benti. Lennep. ad Phal. p. 206, Dind., commate post πόλιν posito, Hold. Mein. ἐξεφύσησε γὰρ vulgo ante Kust. et Diodor. l. l.

v. 612. τοὺς τ' ἐκεῖ omis. Iunt. I. III.

— ἐνθαδί Mein.

Ran. 282. 464. 581. Hinc colligas nomina propria in — κλῆς, quum paeonis quarti formam habere possunt, in — κλέης potius terminari.

De re schol. ἐδόκει γὰρ ὁ Περικλῆς συνεγνωκέαι τῇ κλοπῇ, ἐπεὶ καὶ ἐργεπισατεῖν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κεχειροτόνηται.

— τῆς τόχης = τῆς τοῦ Φειδίου φυγῆς.

v. 608. αὐτοδάξ: schol. αὐθάδη, ὄργλον. — οὐδὲν ἢ δάκνειν βλέποντα. Lys. 688 αὐτοδάξ ὄργισμένων explicatur πάνυ ὦ. Cf. Suid. Zonar. s. v. Fictum apparet ex Homericο ὀδάξ ἐν γελασει φόντες.

v. 609. ἐξέφλεξε: Poll. III, 68; IX, 155.

v. 610. σπινθῆρα: schol. ἐπεὶ ψήφισμα περὶ τῶν Μεγαρέων ὁ Περικλῆς ἔγραψε, μήτε γῆς μήτε λιμένων αὐτοὺς ἐπιβαίνειν Ἀττικῶν, εἰ δὲ μή, τὸν ληφθέντα ἀγώγιμον εἶναι. Psephisma Comicum Ach. 533 sq. paene integrum

descripsisse apparet. Quod quum σπ. μικρὸν appellet, magnas flammās parva scintilla excitatas esse fatetur. Id quod vel in maximis omnium temporum bellis accidit similiter, ut in ipso Persico, in bello triginta annorum, septem annorum, item in novissimis non aliter.

v. 611. κάξεφύσησεν: schol. ἐξεκίνησεν, ἐτάραξεν. ἐξῆς δὲ ἀπὸ τοῦ σπινθῆρος τὸ φυσῆσαι ἔλαβε. Exhalandi notione dictum Aesch. Prom. 721.

— καπνῷ: Flor. Chr. comp. Verg. Aen. III, 3 fumat Neptunia Troia, et Eur. Troad. 8 πόλει, ἣ νῦν καπνοῦται καὶ — δλωλε.

v. 612. καπνῷ — δακρῦσαι: quod fumus infestat oculos. Lys. 295. 305. 312 senum chorus ter exululat spisso oppressus fumo. Translate dictum καπνός de nihilo Nub. 320, Vesp. 324. Cum nostro loco comp. Vesp. 1079 τῷ καπνῷ τύφωσεν ἅπασαν τὴν πόλιν.

ὡς δ' ἄπαξ τὸ πρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγείς ὑπ' ὀργῆς ἀνταλάκτισεν πίθῳ·
615 οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἦδε δ' ἠφάνιζετο.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

ταῦτα τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὰ 'πεπύσμην οὐδενός,

v. 613. ἄκουσ' R. sec. Bekk. V. Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. ἤκουσ' vulgo.

— ἠ'ήχοῦσ' ἐψόφησεν — mallet tamen τὰ πρῶτα τμηθεῖσ' ἐψ. Reisk. (ἐψώφ. Iunt. III.)

v. 615. οὔτ' ἔτ' ἦν susp. Boiss. — ἦδε τ' Daw. p. 283.

v. 616. 'πεπύσμην C. Brunck. Inv. Dind. in Lips. Both. Mein. πεπύσμην vulgo.

v. 613. Vtraque lectio et ἄκουσα et ἤκουσεν satis defendi potest. Ad ἤκουσεν supplendum Περιπέλους ἐκφυσῶντος vel ἐκφλέγοντος; tum vero, quum apodosis verbo πίθῳ finiatur, scribendum v. 615 οὐκέτ'. Ἄκουσα autem, invita crepuit vitis, facile intelligitur, quum et vites et cadi Pacis sint liberi, Belli osores, ut supra legimus 534 sqq. 580. Verumtamen licet ἤκουσ', lectio vulgata, quam ἄκουσ', magis arrideat, utrumque ieiunum neque a Nostro profectum videtur. Quod iam Reiskium, emunctae naris virum, movit, ut proponeret ἠ'χοῦσ' ἐψόφησεν et, quod malle se dicebat: τὰ πρῶτα τμηθεῖσ' ἐψόφ. Equidem primum ἄπαξ τὸ πρῶτον coniunctim ab Aristophane dictum esse nego. Quamquam ἐὰν ἄπαξ saepe, ut Vesp. 398, Pac. 317, Av. 183. 342, Thesm. 1207, Ran. 95, ὡς ἄπαξ nostro loco et Nub. 551, ἐπειδὴν ἄ. Ran. 206 dixit. Nisi, qui legant ἄκουσ', ita velint interpungere ὡς δ' ἄπαξ, τὸ πρῶτον ἄκουσ', ἐφ. ἄ. (i. e. ἐπειτα δ' ἔκοῦσ'). — Versus igitur, qui sequitur, ἀνταλάκτισεν mihi persuadet, in ἄπαξ latere πύξ, ut πύξ καὶ λάξ bellum initium cepisse intelligatur.

Scripserim ergo ὡς δὲ πύξ τὰ πρῶτα πληγείσ' ἐψ. ἄ., aut, quod tamen exemplis defendere non possum, nisi illo πύξ πατάξας Ran. 547 et παῖεν ὀρούτειν πύξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει, ita ut πύξ dativi officium explere certum sit: ὡς δὲ πύξ τὸ πρῶτον ἀλοῦσ' ἐψ'. ἄ. — Vitis enim φορεῖ, quum ignis admoveatur, viridis enim est: verique similis est, de vitibus incendio ab hostibus evertendis, quam de manuum vi evellendis agi, praesertim quum antecedit ἐξέφλεξε, κάξεφύσμησεν. Itaque proposuerim: ὡς δὲ πυρὶ vel φλογὶ τὸ πρῶτων ἀλοῦσ' ἐψ. ἄ. Ceterum ἀλοῦσ' apud tragicos frequentissime obvium, apud comicos saepe et sine casu dicitur et cum accusativo et cum ἐπὶ c. dat. et cum dativo: ubique adverbium, quale est λίαν, σφόδρα, κακῶς aut additum reperies aut addi per sensum licebit.

v. 614. Homerum videtur imitatus esse Od. γ, 87 ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν λακτίων ἐτίνασσε. Vt Eurymachus moribundus pedibus protrudit subvertitque sellam, ita dolium deiectum disiectis membris irrui in alterum, quod rursus feriat et dirumpat.

οὐδ' ἔπωσ' αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἡκηκόη.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' ἔγωγε πλὴν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὔσα συγγενῆς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ.

620 κἄτ' ἔπειδὴ ἴγνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχεστε,
ἡγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμυχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κάνεπειθον τῶν Λακῶνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ' αὖτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,

v. 617. ἡκηκόειν R. vulgo. ἡκηκόη Brunck. Bekk. Dind. Boiss. Hold. Both. Mein. (ἡκηκόην Inv.) schol. οὕτω διὰ τοῦ η Φρόνυχος ἀναγινώσκει, quod ad primum augmenti η respicere videtur. Cf. Krueg. Gr. gr. §. 28, 6, 2. Vesp. 800.

v. 619. πόλλ' ἄρ' ἡμ. Cob. Mnem. II p. 100, Mein. πολλά γ' vulgo.

v. 623. κἄτ' ἔπειθον Cob. Mnem. II p. 100.

(ἐλάττισεν Thesm. 509, λαττίσαι Lys. 799 sensu obsceno.)

v. 617. προσήκοι: schol. συγγενῆς εἴη. — συγγενῆ δὲ αὐτόν φησιν, ἐπεὶ ἄμα τῷ φυγεῖν αὐτόν ἡ εἰρήνη ἀνεχώρησεν.

v. 618. ταῦτ': schol. καθὸ τεχνίτης ὁ Φειδίας, εὐμορφος δὲ εἰσάγεται ἡ εἰρήνη οὔσα.

v. 619. λανθάνει i. e. καὶ ἡ εἰρήνη εὐπρόσωπος οὔσα, ut Ach. 989 ὧ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φιλαις ξύντροφε Διαλλαγῇ, ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες. Desiderat atque expetit vulgus pacem, tum demum quum adest, quam bella sit cognoscens.

v. 621. σεσηρότας: schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορά. Similiter Phrynich. Bekkeri Anecd. p. 42, 6, qui nostrum versum respexit. — ἡγριώμαι (ἡγριώται Ran. 898) constanter forma

perfecti verbi ἀγριαίνεσθαι: item ἐγριωμένον Isocrat. 9 §. 202, Aeschin. 1 p. 119, ubi cf. schol. p. 737 extr. ed. Turic., ad ἐξαγριαίνεσθαι pertinet. Hinc Eur. El. 1031 scribendum videtur ἡγριώμην, cf. Iphig. Taur. 348. Or. 226. 387. Sed. aor. act. ἡγρίωσα Orest. 615. —

Ad σεσηρότας cf. not. ad Vesp. 901.

v. 622. φοβούμενοι: immo μισοῦντες; schol. ἐδόκουν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου ἀπρηγεῖς εἶναι πρὸς τοὺς φόρους οὐς ἐτέλουν οἱ ὑπῆκοοι.

v. 623. Etiam hoc loco κἀνεπειθον, ut reliquis, quibus exstat ἀναπέθειν, Dobraeus usus est, quo Vesp. 278 ἀνεπέθειτ' pro ἀν ἐπ. legendum censeret, vid. Scholefi. II p. 197.

v. 624. αἰσχροκερδεῖς: schol. ὅτι ἃ καὶ σμικρολόγοι οἱ Λάκωνες, πρόδηλον καὶ ἐκ τοῦ χρημασῶ ἢ ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἀλλο δὲ οὐδέν. "

625 τήνδ' ἀπὸρρίψαντες αἰσχυρῶς τὸν Πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾶτα τάκεινων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά·
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὐτὴ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεὶ τοι καὶ κορώνεων γέ μου·
630 ἐξέκοψαν, ἦν ἐγὼ 'φύτευσα κάζεθρεψάμην.

- v. 627. ἐνθένδ' vulgo. ἐνθάδ' Dobr. ad Av. 764, Scholef. II p. 221. Verum non Atheniensium tantum agricolae bello laeduntur.
v. 628. ἂν ἀνδρῶν R. V. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein. ἂν om. C. αἰτίων ἀνδρῶν γε vulgo. αἰτ. περ δ. Brunck. αἰτίων γεωργῶν Benti.
v. 629. 630 Trygaeo tribuit R. Inv. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. Choro V. reliqui.
— τὴν R. V. vulgo. καὶ Pors. Add. ad Hecub. p. 108. Dind. Hold. (κορώναιόν R. V.)
v. 630. φυτεύσας ἐξεθρεψάμην R. V. vulgo. 'φύτευσα κάζεθρ. Benti. Dawes. p. 525 Kidd. Brunck. recentt.

Idem opprobrio dat, ut Berglerus inuenit, Eur. Androm. 451 οὐκ αἰσχροκερδεῖς; cum aliis conviciis sat multis, ex quibus Sam. Petit., probante Boeckh. Gr. tr. pr. p. 189 sq., fabulam Ol. XC, 2 doctam esse collegit. — Diphilus ap. Stob. Flor. X, 4 'Ἄρ' ἔστιν ἀνοητότατον αἰσχροκερδέα, Mein. C. IV p. 421. Turpiluriciupidus Plaut.

— διειρωνόξενοι: schol. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως, scil. τῇ ξενηλασίᾳ, de qua vid. Mueller. Dor. II p. 8. 411; Suid. s. v. διεῖρ. Etiam Euripid. I. I. Lacones vocat: ψευδῶν θνακτες — λέγοντες ἄλλα μὲν γλώσση, φρονούντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεισθ' αἰε. — Av. 1012 ὡσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται. — οὐκ ἐξῆν, αἰτ schol. ξένῳ τινὶ αἰε τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὠρισμέναις ἡμέραις.

v. 626. τάκεινων: sc. τῶν πολέμωντων.

— τοῖς γεωργοῖς: etiam Laconicis.

v. 628. κράδας: schol. εἶδος συκῆς. καὶ αὐτοὶ ἀντέκοπτον (κατήσθιον) τὰς συκᾶς, ὡσπερ ἐκεῖνοι τὰς ἀμπέλους ἡμῶν. Av. 40 κραδῶν omnium instar arborum dixit. De altera verbi notione vid. schol. Suid. Hesych. s. v. Proleg. p. 29 sq.

— ἂν — κατήσθιον, vid. supra ad v. 70. Porson. ad Eur. Phoen. 412 p. 275, Kidd. ad Daw. p. 524.

v. 629. ἐν δίκῃ: ita Vesp. 421, Eq. 258.

— κορώνεων: schol. φιβάλεως. εἶδος συκῆς. καὶ ἐν 'Αχαρνεῦσι (v. 802 φιβάλεως ἰσθάδας). ταύτην δὲ καὶ κοράκειον λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα. Cf. schol. Ach. v. l. Eadem Suid. s. v. Est etiam vitis genus, ut docet Hesychius s. v., quod hic intelligendum esse sententia est Florentis.

v. 630. Bentelei emendatio satis

ΧΟΡΟΣ.

νῆ Δί' ὦ μέλ' ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κάμοῦ λίθον
ἐμβαλόντες ἐξμεδιμνὸν κυψέλην ἀπόλεσαν.

ΕΡΜΗΣ.

κᾶτα δ' ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὐργάτης λεώς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐμάνθανεν,
635 ἄλλ' ἄτ' ὦν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας

v. 631. 632. Chori sunt ap. R. Inv. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. Trygaei ap. V. et vulgo.

— μέλε' R. Iunt. II. μέλε Γ. Frob.

— ἐνδίκως δῆτ' R. V. C. Inv. Bekk. ὦ μέλ' ἐνδίκως γε δῆτ' Benti. Tyrwh. Pors. Both. Dind. Boiss. Hold. Bergk. Mein. δῆτ' γ' vulgo ante Brunck. δῆτ' εἴ γε δὴ Brunck. (ἐπεὶ δὴ Inv.)

— λίθον R. V. Iunt. II. III. Frob. Raph. Port. Amstel. Pors. Add. ad Pecub. p. 108, Benti. Tyrwh. Brunck. recentt. τὸν λίθον reliqui. Cf. Suid. s. κ. κυψέλη.

v. 632. ἐξμεδιμνον vulgo. ἐκμεδιμνον Porson. Elmsl. ad Eur. Med. p. 258. ἐξ μεδιμνων Flor. Chr. — Tyrwhittum ad Eur. El. 888 et Brunckium ad Eur. Med. 1181 laudat Porson.

v. 633. ἀνθάδ', i. e. Athenis, Dobr.

v. 634. ἐμάνθανεν R. V. schol. Dind. Bekk. Hold. Both. Bergk. Mein. ἐλάνθανεν Γ, μ superscripto, schol. vulgo.

defenditur versu Euripidis Med. 1349
ἐφουσα κάζεθρ. Praeterea, quod Dawesius
dixit, Bentleius procul dubio animad-
vertit, quinta tetrametri sedes tro-
chaenum requirit. Dawesius probatur
Porsono Add. ad Eur. Hec. p. 106.

v. 632. ἐξμεδιμνον κυψέλην: schol.
ἐξμεδιμνους χωρούσαν κ. ἐστι δὲ εἶδος
ἀγγελίου ἢ μέτρου δεκτικὸν πυρῶν ἢ
κριθῶν. — οὐ μόνον δὲ πλεκταὶ εἰσιν
αἱ κυψέλαι, ἀλλὰ καὶ κεραμέαι. Alias
verbi notiones suppeditant Hesych.
Etym. M. p. 549, 22, Phot. Suid. Zonar.
s. v. Poll. II, 82, 85; IV, 85. In fragm.
comicoꝝ ea potissimum exstat si-
gnificatio, quae etiam a schol. ad v. ex-
plicatur ὁ ἐν τοῖς ὡσαῖ ῥύπος. — De
scriptura ἐκμεδιμνον vid. Lob. Phryn.
p. 414.

v. 633. ἀγρῶν: Comicus Eq. 792
(a Bergl. laud.) belle depingit, quibus
in angustiis vulgus in urbem compul-
sum octo iam annos degat.

v. 634. οὐκ ἐμάνθανεν: i. e. ἐλάν-
θανεν. schol. οὐδὲ ὁ ἀγροικὸς λεώς
μετοκισθεὶς εἰς τὰς πόλεις (immo τὴν
πόλιν) συνίει τῆς τῶν προιδόντων (scil.
τῶν πωλούντων) πονηρίας. Altera lec-
tio, eadem a scholiasta explicata, οὐκ
ἐλάνθανεν, flocci est.

v. 635. ἄτ' ὦν: participium ὦν hoc
et similibus locis necessarium esse de-
monstravit Porson. ad Eur. Hec. 788
p. 64.

— γιγάρτων: schol. τῆς σταφυλῆς. —
οἱ γὰρ ἀγροικοὶ κόπτοντες τὰ γίγαρτα
μετὰ τῶν ἰσχάδων ἐσθίουσιν. Suid. s.
v. γίγαρτα. Cf. Ach. 275 καταγιγαρτί-

ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γινώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κάποροῦντας ἀλφίτων,
τῆνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθφ·
640 τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἄν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.

- v. 636. ἔβλεπε R. vulgo. ἔβλεπεν Brunck. recentt. — οἱ δὲ Mein.? item v. 645. 661 etc. — γινώσκοντες vulgo. corr. Brunck.
- v. 638. „δικροῖς quidam, non δίκροις (δικροῖς vulgo): et mox καὶ κράγμασι, non κεκράγμασι.“ Scal. Exc.
— καὶ τραύμασι prop. Reisk. καὶ κράγμασι suspic. Bergk.
- v. 639. ἀντην pro αὐτὴν prop. Bentl.
- v. 641. αἰτίαν Hamaker. Mnem. V p. 147. — φρονοῖ R. sec. Bekk. V. C. Γ. Brunck. in notis, Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. φρονεῖ vulgo.
— Βρασίδα Suid. s. v. Dind. in Oxon. Dobr. Both. Mein. Βρασίδου vulgo.

σαι, ubi schol. τὸ γίγαρτον explicat τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

v. 636. ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας: i. e. τ. ῥήτορας e. g. Cleonem propter versus qui sequuntur. De constr. βλ. πρὸς dixit Heind. ad Plat. Soph. p. 232 e.

v. 638. δικροῖς: schol. ξύλοις. κατασκευάζεται δὲ τὰ τοιαῦτα ξύλα ἃ καλεῖται δίκρανα (biceps, bifidus, bifurcus) ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ δύο χηλὰς ἔχουσα παρεοικότα τοῖς ξυλομομένοις (Heu- Mistgabel). Suid. s. v. Etym. M. s. v. δίκρον p. 276, 21, Zonar. s. v. De varia vocis forma Lobeck. ad Phryn. p. 233. Hesych. s. v. Apud scriptores poetasque haud raro occurrit. Cf. fragm. Timocl. ap. Athen. VI p. 243 b, Mein. Com. III p. 597 (ubi δίκρον a Toupio explicatur, quasi sit δίκροτον).

— κεκράγμασι = κεκραγμοῖς, quod exstat Eur. Iphig. Aul. 1357. Cf. Moer. s. v. p. 226 Piers. Phrynich. p. 337 Lobeck. Compares κεκράκτης, quo nomine Cleo appellatur Eq. 137, cuius

vocativus κεκράκτα Equit. 304. — δικροῖς vero adi. est ad κεκράγμασιν i. e. clamoribus bifurcis, furcularum modo pungentibus. Catulli CV, 2 furcillis eicere, et Horatii Epp. 1, 10. 24 furca expellere comp. Flor. Chr. Cf. Fritsch. Thesmoph. 1011 p. 414.

v. 639. πολλάκις: schol. μετὰ γὰρ τὰ ἐν Πύλφ ἐπρέσβευσαν περὶ διαλλαγῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ προσεῖχον. Thuc. IV, 51 laud. Dobr.

v. 640. τοὺς — φρονεῖ: de singulari numero, qui pluralem sequatur, apte contulit exempla Heind. ad Plat. Prot. p. 319 d. Reisk. supplet τις ad φρονεῖ. παχεῖς divites iique sycophantis simpliciores vocantur constanter: vid. not. ad Vesp. 288.

v. 641. ἄν προστιθέντες = προσετίθεισαν ἄν, ut supra v. 70; cf. Kidd. ad Daw. p. 383, Herm. ad Viger. p. 785.

— τὰ Βρασίδου = τὰ Λακεδαιμονίων, ita Vesp. 475, ubi vid. schol.

εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε·
 ἡ πόλις γὰρ ὠχρῖῳσα κὰν φόβῳ καθημένῃ,
 ἄττα διαβάλοι τις αὐτῆ, ταῦτ' ἂν ἦδιστ' ἦσθιεν.
 645 οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὀρώντες, ἄς ἐτόπτονθ', οἱ ξένοι
 χρυσαίφ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβόνουν τὸ στόμα,
 ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλάς ἂν
 ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
 βυρσοπώλης.

- v. 644. ἄττ' ἂν R. V. vulgo. διαβάλλοι V. vulgo. διαβάλοι R. Kust. Inv. ἄττα διαβάλοι Flor. Chr. in notis (ἄττ' ἂν in textu). Reisk. Brunck. Porson. recentt. ἄττα διέβαλ' ἂν τις αὐτῆ vel ἄττ' ἂν αὐτῆ διαβάλοι τις Bentleius.
 v. 645. ἐτόπτονθ' R. V. schol. Inv. recentt. ἐτοπτον vulgo. ἐτόπτεθ' Hirsch. App. ad Vesp. p. 149. Cob. V. L. I p. 339, Mein. Quidni ἐτόπτεσθ' ?
 v. 646. ἐβόνουν R. V. Γ. Hesych. Suid. Zon. s. v. Scal. (Bentl. ut vid.) Dind. Bekk. Both. Hold. Bergk. Mein. ἐβόνουν vulgo. ἐβουν aut ἐβουσαν Reisk. Cf. Cobet. V. L. I p. 128.
 v. 647. ἡ δ' Ἑλλάς αὐ Reisk., sed utrumque ἂν pertinet ad ἔλαθε.
 v. 648. ἔλαθε R. V. Bentl. Reisk. Brunck. recc. ἔλαθεν vulgo et Greg. Cor. p. 43 Sch.
 v. 649. ὁ βυρσοπώλης R. V. Kust. Burm.

v. 642. ἐσπαράττετε: de oratore casuistico dictum Ach. 688 ἄνδρα Τιθωνόν (senem) σπαράττων καὶ ταραττων καὶ κυκῶν, item de Clithene turpiter Sebinum pathicum plangente Ran. 424 σπαράττειν τὰς γνάθους. Verbum imprimis tragicis usitatum, verum etiam Pindaro, Platoni, Demostheni. — κυνῖδια nunc iudices sunt, divitum fortunae dilaniantes, ut Vesp. 258 ἡ μὲν ἐγὼ σου γατέρουσ μελζονας κολάζω.

v. 648, ὠχρῖῳσα: schol. ἀσθενοῦσα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νοσούντων. Esurientes fameque pallidos Socratis discipulos ita vocat Nub. 103. Timore lividus Bacchus Ran. 307 ὡς ὠχρῖασ' αὐτῆν ἰδῶν.

v. 644. διαβάλοι: schol. παραβάλοι — διὰ τοὺς διαβάλλοντας: cum insidiis atque irrisione proicere. — Quum ἄττα

contineat particulam ὅτε, ὅποτε, ἐπεὶ, praestat optativus sine ἂν, Krueg. Gr. gr. §. 54, 17. 1; §. 65, 7. 5.

v. 645. ἐτόπτονθ' scil. οἱ δημόται, οἱ παγεῖς.

v. 646. ποιούντων: scil. τῶν ῥητόρων. De caesura versus cf. Reiskig. Coni. p. 128. — ἐβόνουν, ἐπλήρουν, ἐφραττον (ita nos: stopfen, spicken). Plut. 379 τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. De poeta malo et loquace Cratinus ap. schol. Equit. 523 εἰ μὲν γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν: Mein. Com. II p. 119.

v. 648. De duplici ἂν vid. Herm. ad Vig. p. 783. — ἐξερημοῦν saepius ap. Euripidem exstat, tum ap. Plat. Demosth. Soph. Xenophontem.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦε παῦ ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ, μὴ λέγε·

650 ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκείνον, οὐπερ ἔστ', εἶναι κάτω·
οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκείνος ἀνὴρ ἀλλὰ σός.

ἄττι ἄν οὖν λέγῃς ἐκείνον,
καὶ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,

655 καὶ λάλος καὶ συκοφάντης
καὶ κύκηθρον καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἀπαξάπαντα νυνὶ

τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.

ἀλλ' ὅ τι σιωπᾶς ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἄν εἴποι πρὸς γε τοὺς θεωμένους·

v. 650. οὐ πάρεστ' Ald. Iunt. I. Crat. Wech. Brub. οὐπερ ἔστ' R. V. Iunt. II. III. Raph. Port. rell.

v. 651. ἔτ' ἔστ' ἐκείνος R. V. (ἔστι) Iunt. II. III. Amstel. Port. Raph. Frob. Inv. Dind. Bekk. Both. Bergk. Mein. ἔστ' ἐκείνος B. ἔσται 'καίνος Γ. ἔσται καίνος C. τις ἔστ' ἐκείνος Ald. Iunt. I. Brub. Crat. Wech. τις ἔτ' ἔστ' ἐκείνοσ Kust. Brunck. ο. γ. ἔστ' ἐκείνοσ ἀνὴρ ἡμέτεροσ ἔτ' ἄ. σ. Brunck. non prob. Reis. Coni p. 246. ἀνὴρ Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Both. Mein. ἀνὴρ vulgo.

v. 655. κύκηθρα Hesych. Suid. Zonar. s. v.

— κύκηθρον, vulgo, defensum vel sequenti τάρακτρον.

v. 657. σεαυτοῦ R. Iunt. II. III. Frob. Raph. Port. Amstel. σεαυτοῦ V. Ald. Iunt. I. Brub. Crat. Wech. Kust. (corrigebat iam Fl. Chr.) recentt.

v. 659. εἶποιμι R.

v. 649. παῦε: schol. ἀποθανῶν γὰρ ἦν (Cleo) καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν τεθνηκότασ κωμῶδεῖν. Nonne igitur βυρσοπώλησ, coriarius aliquis, consulto articulo omisso dicit? Ad παῦε παῦε vid. Kidd. ad Daw. p. 493.

v. 650. κάτω: scil. τὸν κάτωθεν Κέρβερον, supra v. 313.

v. 651. σός: schol. ὅτι χθόνιοσ ὁ Ἐρμῆσ καὶ καταβάτησ παρὰ Ῥοδίοισ καὶ Ἀθηναίοισ. Ad ἐκ. ἀνὴρ cf. Kidd. Daw. p. 220, Reis. Coni. p. 184.

v. 652. De metro vid. Rossb. Metr. p. 153. Iam Trygaeus quum Mercurium de Cleone mortuo loqui vetet, maledicit eidem quot potest conviciis. Cf. Bergk. Rel. C. p. 368 sq.

v. 655. κύκηθρον: supra v. 270 ὁ βυρσοπώλησ ὃσ ἐκόκα τὴν Ἐλλάδα (Bgl.). Explicat Phryn. Bekk. p. 48, 28. Ad τάρακτρον cf. Poll. VI, 130.

v. 658. ἀλλ': schol. πρὸσ τὴν Εἰρήνην φησί· κωφὸν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον.

660 ὄργην γὰρ αὐτοῖς ὦν ἔπαθε πολλὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἢ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

ΕΡΜΗΣ.

εἶψ' ὃ τι νοεῖς αὐτοῖς πρὸς ἔμεγ' ὦ φιλάττη.

ἴθ' ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.

εἶεν, ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω.

665 ἀκούσαθ' ὁμεῖς, ὦν ἔνεκα μομφὴν ἔχει.

ἔλθοῦσά φησιν αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλω

σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν

ἀποχειροτονηθῆναι τρίς ἐν τῆκκλησίᾳ.

v. 661. ἦδ' vulgo. ἢ δ' codd. ut vid., Elmsl. ad Ach. 1033 p. 96, Heind. ad Plat. Soph. p. 235 d, Dind. Bekk. Hold. Both. Bergk. ἢ δ' Mein.

v. 662. αὐτοῖς R. V. Γ. Iunt. II. III. Frob. Raph. Dind. in Lips. 1820, qui et ἔμεγ'. αὐτοῖσι vulgo.

v. 664. εἶεν R. V. Γ. schol. Iunt. II. III. Frob. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. εἶέν γ' B. Ald. vulgo. εἶ' εἶεν, ἀκ. propon. Dobr. i. e. age, recte, intelligo. εἶεν ἑνακούω prop. Both.

v. 665. ἡμεῖς R. Raph. ὁμεῖς V. vulgo. Scripserim ἀκούσαθ', ἡμῖν ὦν ἔνεκα μομφὴν ἔχει. Respuit versum Hamaker. Mnem. V p. 147.

v. 668. τρεῖς R. τῆκκλησίᾳ Dind. Lips. 1825, Hold. Bergk. Mein. τῇ 'κκλ. vulgo.

v. 660. ὦν ἔπαθε: ὑπὲρ ὦν schol.

v. 661. ἢ δ' ἀλλά: de constr. comp.

Ach. 191. Nub. 1364. 1369; Plat. Soph. p. 235 d, Heind.

v. 662. αὐτοῖς = περι vel ὑπὲρ αὐτῶν.

v. 663. μισοπορπακιστάτη: schol. μισοπόλεμε, παρὰ τὸν πόρπακα (i. e. τὸν ἀναφορέα τῆς ἀσπίδος aut τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήρεον, ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης).

v. 664. εἶεν ἀκούω: Aesch. Choeph. 655 eadem verba. — De εἶεν, voce maxime Platonica atque oratoribus usitata v. Herm. Viger. p. 736. Fingit poeta, Pacem deam loqui vel in aurem Mercurio ea quae sequuntur insurrare.

v. 665. Euripidis est μομφὴν ἔχει, ut notat Bergl., Alc. 1009; Phoen. 799.

v. 666. μετὰ τὰν Πύλω: schol. ἐπὶ Κλέωνος γὰρ πρεσβευσαμένων Λακεδαιμονίων, ἐστασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς Φιλόχορος φησι. Cf. Thuc. IV, 41.

v. 667. κίστην πλέαν: schol. πλήρη χυτίδα — ὅτι ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις τότε ἐκ περιουσίας τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, οὕτω λαμπρῶς τῷ πολέμῳ κεκρατηκόσι. De forma κίστην cf. Ach. 1086 p. 101 Elmsl.

v. 668. ἀποχειροτονηθῆναι: Cf. Dobr. ad Dem. X p. 142, 26, Scholefi. I p. 378. Schol. καὶ διὰ τούτων δὲ σεμνόνει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἐξουσίαν ἐσχηκότας ποιῆσαι εἰρήνην.

ΤΡΙΓΑΙΟΣ.

670 ἡμάρτομεν ταῦτ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότε' ἐν τοῖς σκύτσειν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν ἄκουσον, οἶον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χῶστις φίλος κᾶσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

ΤΡΙΓΑΙΟΣ.

εὐνοῦστατος μὲν ἦν μακροῦ Κλεώνυμος.

ΕΡΜΗΣ.

675 ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικά
ὁ Κλεώνυμος;

ΤΡΙΓΑΙΟΣ.

ψυχὴν γ' ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ' οὐπὲρ φησὶν εἶναι τοῦ πατρός.
εἰ γὰρ ποτ' ἐξέλιθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν δπλων ἐγίγνετο.

v. 672. καὶ τῇ Ald. Iunt. I. Crat. Brub. Wech. Raph. αὐτῇ R. V. Iunt. II.
vulgo. ἐνθαδὶ Mein.

v. 673. κατέσπευδεν V.

v. 675. οὖν om. R. Iunt. II. III. (est in Frob.) add. V. Ald. vulgo.

v. 676. ψυχὴν γ' R. vulgo. ψυχὴν V. B. Brunck. Bekk. Dind. in Oxon. et
Paris. Both. Hold. ψυχὴν τ' C. Γ.

v. 677. ὄπερ R. V. (ὄπερ R. sec. Inv.) C. Γ. ὡσπερ vulgo. οὐπὲρ Bentl.
Reisk. Brunck. recentt. Elmsl. Ach. 441 p. 43.

— οὐπὲρ φησὶν εἶν' αὐτὸν πατρός Dobr., quod τοῦ non Graecum esse
videatur.

v. 679. Scripserim ἐγίγνετ' ἄν. Post hunc v. Bergkii aliquot vv. exci-

v. 670. σκύτσειν: schol. ἐν τῷ φόβῳ
τοῦ Κλεώνυμος (τοῦ σκυτέως). Proverbium
affert schol. ἐπὶ σκύτῃ βλέπει, quod
Flor. Chr. recte de lororum metu ser-
vis innato explicavit. Nisi velis legere
σκύτῃ βλέπει i. e. πολεμικά, πόλεμον βλέ-
πει, videlicet Cleone coriario praeunte
et iubente.

v. 674. Κλεώνυμος: ὁ ῥήψασπις, de
quo vid. not. ad. Vesp. 19. 593. Hic

primus nunc carpitur, dum laudatur
ut Pacis deae amicus et socius.

v. 676. ἄριστος: schol. μετὰ εἰρω-
νείας. Fortissimus est in conservanda
vita, scil. fugiendo.

v. 677. πατρός. Qui fuerit Cleo-
nymy pater, ignoratur. Filium tamen
degenerem novimus infra v. 1301 ψυχὴν
ἐξεσάωσα. Τρ. κατῆσχυνας δὲ τοκῆας.

v. 679. ἀποβολιμαῖος: schol. ἄμα

ΕΡΜΗΣ.

680 ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῆ πυκνί.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

Ἵπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὐτῆ τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

ΕΡΜΗΣ.

ἀποστρέφεται τὸν δῆμον ἀχθεσθεῖς', ὅτι

disse suspicatur, in quibus κακονομίας (672) exemplum aliquod illustratum esset.

- v. 680 νων Cob. Mnem. II p. 100, Bergk. ed. II. Mein.
v. 681. πυκνί R. V. Γ. (πυκνή R. sec. Inv. et Bekk.) Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. πυκνί vulgo, Elmsl. ad Ach. 683 p. 64. 'ν del. Kidd. ad Daw. p. 499.
v. 683. ποῖ R. V. Iunt. II. III. Frob. Raph. Kust. Port. Amstel. Brunck. recentt.
— σου B. Ald. Iunt. I. Crat. Brub. Wech. om. C. Γ. — Versum Mercurio tribuebat Dind. in notis ad ed. Lips. W.

καὶ παρὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὰ ὄπλα καὶ παρὰ τὸ ὑποβολμαῖος εἶναι. Quod filius degener erat, supposititium esse significat. Cf. Elmsl. ad Ach. 401 p. 41.

v. 681. τοῦ λίθου: τοῦ βήματος. Vid. Prol. ad Vesp. p. 126 sqq. Thesm. 528 sq., Ach. 683, Elmsl. ad v. p. 64. De forma πυκνί Kidd. ad Daw. p. 331.

v. 682. Ἵπέρβολος: schol. Χρέμητος υἱός, ἀδελφός δὲ Χάρωνος, λυγροπώλης, φαῦλος τοὺς τρόπους. — ἐξωστρακίσθη δὲ οὗτος, οὐ διὰ δυνάμειος φόβον καὶ ἀξιώματος, ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως. ἐν Σάμῳ δὲ διατριβῶν, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἐπιβουλευθεὶς ἀπέθανε, καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βαλόντες ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος. De quo vid. Thuc. VIII, 73, Plut. Alcib. c. 13, cum eodem Cic. de clar. oratt. c. 62 Saturninum quen-

dam comparat (Flor. Chr.), inprimis φιλόδικον. Eius pravitas ab Aristophane, Eupolide Μαρτιᾶ (Ar. Nub. 547 sq. 553, schol. Ran. 577), de qua fabula vid. Mein. Com. I p. 137 sqq., Hermippo Ἀρτοπώλειαν (Ar. Nub. 557, Mein. Com. I p. 93), Phrynicho aliisque multis constanter perstringebatur: ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρεῖθουσιν εἰς Ἵπέρβολον, Nub. 558.

v. 683. αὐτῆ: schol. ἀποστρέφεται ἀκούσασα τοῦ Ἵπέρβολου τὸ ὄνομα ἡ Εἰρήνη. — αὐτῆ, ut Vesp. 1 οὗτος τί πάσχεις, aliisque locis saepe. Thesm. 610 αὐτῆ οὐ ποῖ στρέφει; Cf. Reis. Coni. p. 166 sq.

v. 684. ἀποστρέφεται: detestatur, ut Philippid. ap. Plutarch. Amat. p. 750 f. Mein. Com. IV p. 475. Hesyeh. ἀποτρέπει τὸ πρόσωπον. Suid. ἀποστρέζομαι, αἰτιατικῆ.

685 αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
 ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
 ἄλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν
 ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὦν
 τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

690 εὐβουλότεροι γενησόμεσθα.

ΕΡΜΗΣ.

τίτι τρόπων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ:

ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὦν. προτοῦ μὲν οὖν
 ἐψηλαφῶμεν ἐν σκοτῶν τὰ πράγματα,
 νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλευόμεν.

v. 685. οὕτω Cob. V. L. II p. 165, Mein.

v. 690. γενησόμεσθα vulgo. γενησόμεθα R. B. Benti. Brunck. Pors. Inv. Reisk. Bekk. Both. Boiss. Mein. — Τρ. ἐ. γ. 'Ε. τρόπων τίτι; R. Tygwh. Inv. Bekk. Boiss. Mein. Τρ. ἐ. γενησόμεσθα. 'Ε. τίτι τρόπων; Dind. Hold. Bergk. τρόπων τίτι V. qui Trygaeo haec continuat.

v. 685. ἐπεγράψατο: schol. ἐχειροτόνησε, κατέστησεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων τοὺς προστάτας προγραφόντων ἑαυτοῖς. cf. Ach. 1095 p. 101 Elmsl.

v. 687. γυμνὸς ὦν: vid. supra v. 635, Pors. Eur. Hec. 788 p. 64. — τέως simpliciter positum ut Nub. 66, Pac. 729. 846, Eccl. 707, Thesm. 449, Ran. 989; item in fragm. saepius; τέως ἕως supra v. 32. Cf. Kidd. ad Daw. p. 509.

— περιεζώσατο: schol. οἱ γὰρ γυμνοὶ ἐπιθυμοῦσι καὶν περιζώματος τυχεῖν. δι' ἀνάγκην igitur. Versus 687. 688 laud. Suid. s. v. περιεζώσατο, schol. Plat. p. 335 Bekk.

v. 689. ἐρωτᾷ: scil. ἡ Εἰρήνη.

v. 690. εὐβουλότεροι. Aut nomen Ἰπέρβολος irrisit sonorum lusu, aut ad Eubulum demagogum alludit, de quo vid. schol. Equit. 149.

v. 692. ἐψηλαφῶμεν. „Quod accidit iis, qui per tenebras, ne offendant, manum praetendunt et omnia pertrecant.“ Fl. Chr. Ita Blepyrus Eccl. 315 calceamenta vestemque per tenebras requirit. Idem ψηλαφίσειν dixit Anaxilas ap. Poll. II, 27, Mein. Com. III p. 355. Suid. s. v. ψηλαφίσει.

v. 693. λύχνον: schol. ὅτι λυχνοπώλης ὁ Ἰπέρβολος. τινὲς δὲ φασιν αὐτὸν Σύρον. καὶ Κρατίνος δὲ ἐν Πυτίνῃ Ἰπέρβολον δ' ἀποσβέσας ἐν τοῖς λύχνοις γράφον. Cf. Fritzsch. Qu. Ar.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ ὦ.

οἶά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ τί;

ΕΡΜΗΣ.

695 πάμπολλα καὶ τάρχαϊ' ἀ κατέλειπεν τότε.
πρῶτον δ' ὅ τι πράττει Σοφοκλῆς ἀνήρετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐδαιμονεῖ, πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ΕΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίνεταί Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι γέρων ὦν καὶ σαπρὸς

v. 694. Scripserim οἶόν μ' et v. sq. τὸ τί; aut, quum πάμπολλα sequatur, quod verbum ad οἶα respicit, certe τὸ τί; Reiskius: „aut τὸ τί aut τίνα.“

v. 695. κατέλειπεν V. „τότε, | πρῶτον ὅ τι πράττει — ut sit constr. pendens; idem fere ac si dixisset, περὶ τῶν ἀρχαίων.“ Dobr.

v. 696. πράττει R. V. C. F. Brunck. recentt.
— πράττει vulgo. Dobr. πράττειν B.

v. 698. γίνεταί R. vulgo ante Brunck.

p. 281, Bergk. Rel. C. p. 250, Mein.
Com. II p. 126.

v. 694. ἀναπυθέσθαι = αὔ πυθέσθαι,
ut ἀναλαβέσθαι, ἀνερέσθαι, ἀναβαλέσθαι.

— τὰ τί explicare studuit Herm.
ad Vig. p. 705.

v. 696. Σοφοκλῆς: cf. supra ad
v. 607 et Reis. Coni. p. 63.

v. 698. Σοφοκλέους: de ictu in secunda syllaba posito Reis. Coni. p. 62.

Schol. Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος μικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ἄσματα καὶ γράψαι ἄσμα μισθοῦ. Schol. laud. Pind. Isthm. II, 1. Sic una cum Simonide, cuius avaritia in vulgus nota erat (Arist. Rhet. III, 2), carpit Sophoclem, delicias suas, nuper recensque avarum. Plut. Nic. c. 29 (Ddf.).

v. 699. σαπρὸς. Facete schol. R. μετὰ τὰ ζ' ἔτη βεβλώκεν (nepme θ' ἔτη vixit), πῶς οὖν γέρων;

700 κέρδους ἕκατι κᾶν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ΕΡΜΗΣ.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπέθανεν,

ᾧ οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

ΕΡΜΗΣ.

τί παθῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

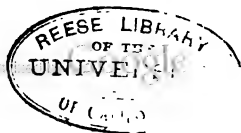
ὁ τι;

- v. 700. ἐπὶ ῥιπὸς R. V. C. F. Suid. schol. Iunt. II. III. Frob. Brunck. recce. ἐπὶ τῆς ῥιπὸς Ald. Iunt. I. Crat. Brub. Wech. Raph. Port. Amstel. Kust.
 v. 701. τί δέ; R. V. vulgo. τί δαί; C. F. Benti. Brunck. recentt. Id. δὲ Pors. secundum Toup. Em. in Suid. III p. 220; alibi vero δαί, ut notavit Dobr. in Addend. p. 138.
 v. 702. τί μαθῶν; Reis. C. p. 260. cf. Ach. 826 p. 78 Elmsl.

v. 700. ἐπὶ ῥιπὸς: schol. φρυγάνου, ψάθου. Proverbium est: θεοῦ θέλοντος κᾶν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, hic usurpatum de eo, qui lucri faciendi causa omnia audet. (Der sich für einen Sechser einen glühenden Draht durch den Darm ziehen lässt.) — De proverbio cf. Plut. Moral. p. 405 b. schol. Eur. Phoen. 398. Suid. s. v. ῥιπὸς, σαπρὸς. ἔκητι. De Simonide schol. μικρολόγος ἦν, ὄθεν Ξενοφάνης κίμβιχα αὐτὸν προσγορεύει. Cf. Hesych. s. v. κίμβιχα· σκυφία (quod emendarunt σκιφία, minus feliciter Flor. Chr. σφηκία), μικρολογία. Suid. s. v. κίμβιχα. Cf. Kidd. ad Daw. p. 292. infra v. 741 ἐς τὰ ῥάκια σκ.

v. 701. Κρατῖνος: De Cratino paullo ante mortuo cf. Mein. Com. I p. 43 sqq., qui eum Ol. 89, 2 obiisse demonstravit, id. Com. V p. 2 bene Cobetum, Obs. cr. in Plat. com. p. 89, Λάκωνες fabulam Platonis intelligendam esse censentem, quum Ar. dixerit οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον, refutat. Fritsch. Qu. Ar. p. 258.

Contra Bergk. Rel. Com. p. 187 Aristophanis versum nihil aliud significare contendit quam: mortuus est Cratinus, quum primum hostes Atticos fines ingressi sunt (I. e. ex quo bellum geritur, non vivit amplius): ipsumque obiisse non ante Ol. 89, 3, nihil tamen quidquam extremo vitae tempore scripsisse. Verumtamen quivis spectatorum Lacedaemonios annum fecisse invasionem sciebat; quare facetissimum illud οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον de novissima invasione, quasi ea sola concussa essent dolia, concussum etiam Cratini dolium, cumque dolio una comici vita deleta esset. Carpit opinor collegam vinosum atque ebriosum, ut Sophoclem avarum, ipsumque eius corpus cum dolii ruina comparat. Aliquam mortis Cratini causam narraturus finxit hanc: potorem periisse negata potione. — Fortasse etiam Comicus ad ipsos Cratini versus alludit (ap. Ath. XI, 494 c, Mein. C. II p. 122): πῶς τις αὐτὸν

ώρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
 ἰδὼν πίθον καταγνόμενον οἴνου πλέων.

- 705 χᾶτερα πόσ' ἄττ' οἶει γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει;
 ὥστ' οὐδέποτε ᾧ δέσποιν' ἀφησόμεσθα σου.

ΕΡΜΗΣ.

Ἴθι νυν ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
 γυναῖκα σαυτῆ τήνδε· κᾶτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
 ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῆ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

- 710 ὦ φιλιτάτῃ δεῦρ' ἔλθε καὶ δός μοι κύσαι.
 ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ

- v. 704. ἰδὼν R. vulgo. Suid. s. v. ἐξηνέσχετο. ὄρων V. B. Brunck. Both.
 v. 705. ἄττ' vulgo. ἄττ' B. Brunck. recentt.
 — γεγενῆσθ' ἐν R. vulgo. γεγενῆσθαι ὕ. τ. π. Raper. Brunck. γεγενῆ-
 σθαι τῇ πόλει V. Dawes. p. 550 sq. Kidd. et Kidd. ad Daw. p. 497.
 Boiss. — χᾶτερα τοιοῦτ' (immo τοιούτ') οἴου γ. prop. Reisk.
 v. 706. ἀφησόμεθα R. sec. Bekk. ἀφησόμεσθα R. sec. Inv. Dind. Bekk. Boiss.
 Hold. Bergk. Mein. — ἀφεσόμεσθα V. vulgo.
 — οὐδέποτε γ' ᾧ πότνι' ἀφ. σ. Elmsleius Acharn. 127 p. 20.
 v. 707. νῦν ante Brunckium aliquot edd. ut Port. Amstel. Kust. Burm.
 v. 711—713 eiecit Holden.

— παύσειε — τοῦ ποτοῦ; B. — συντρέψω
 γὰρ αὐτοῦ τοὺς χάσας, κτλ., quum Py-
 tina ultima eius fuerit fabula, Ol. 89,
 l docta.

v. 703. ὠρακιάσας; schol. ὠχριάσας
 ἢ ἐκλυθεῖς ἢ λιποψυχῆσας ἢ ἀθυμήσας.
 ὡς φιλοπότῃν δὲ διαβάλλει πάλιν τὸν
 Κρατῖνον, μετὰ ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον,
 ᾧ ἴσως ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ὠχριάων. Cf.
 Suid. Hesych. s. v. Moer. p. 415 Piers.
 schol. Ar. Ran. 481.

— ἐξηνέσχετο: Nub. 1372 ἐξηνεσχό-
 μην. Verbum Euripidi Sophoclique
 usitatum.

v. 707. Cf. supra v. 527.

v. 709. ἐκποιοῦ σαυτῆ βότρυς; schol.

οὐκ εἶπε τοὺς παῖδας ἀλλὰ τοὺς βότρυς
 διὰ τὴν Ὀπώραν. Ach. 255 κάκποιήσε-
 ται γαλᾶς κτλ. Alio sensu vendendi
 vel auferendi Pherecrat. dixit ap. Bekk.
 Anecd. p. 379, 28, Mein. C. II p. 278.
 Cf. Elmsl. ad Acharn. v. l. p. 29.

v. 710. Lys. 923 δός μοι νυν
 κύσαι.

v. 711. διὰ χρόνου: schol. οἱ διὰ
 χρόνου ἐσθίνοντες ὀπώραν πολλὴν βλά-
 πτονται (immo διὰ χρόνου βλάπτονται)
 καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. ἐπεὶ οὖν
 ἐδόκει Ὀπώρα εἶναι καὶ ἡ πόρνη (i. e.
 Ὀπώρα ἢ πόρνη) πρὸς ἀμφοτέρα ἐπαι-
 ξεν. Recte Dind. in ed. Lips. W.
 βλαβῆναι διὰ χρόνου vertit: aliquo tem-
 pore interiecto damnum habiturum.

ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
ΕΡΜΗΣ.

οὔκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληγωνίαν.

ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν

715 ἀπάγαγε τῇ βουλῇ λαβῶν, ἥσπερ ποτ' ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ μακαρία βουλή σὺ τῆς Θεωρίας,

ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν,

ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἐφθὰς καὶ κρέα.

ἀλλ' ὦ φίλ' Ἐρμῆ χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ σὺ γε

- v. 712. κατελάσας R. vulgo. καταγελάσας corr. V. κατελάσαι coniec. Bergk.
v. 714. τὴν om. Iunt. II. III.
v. 715. ἀπαγε σὺ τῇ β. Ald. Iant. I. ἀπάγαγε τῇ R. V. Iunt. II. vulgo.
v. 716. σὺ βουλή R. vulgo. βουλή σὺ V. schol. Bentl. Brunck. Pors. recentt.
v. 717. ῥοφήσεις vulgo. ῥοφήσει Elmsl. Acharn. 278 p. 31, Dind. in Oxon.
et Paris. Hold. Mein. Elmsleii emendationem repetit Cobet. V. L. II p. 252.
v. 718. κατέδη vulgo. κατέδει R. V. B. Brunck. recentt.

v. 712. κατελάσας: συνουσιάσας. Hesych. s. v. Eadem notione Eccles. 1082, propria in fragm. Daetal. ap. Poll. X, 119, Bergk. ap. Mein. C. II p. 1027 (ex emendatione Brunekii), Fritsch. Daetal. p. 68.

v. 713. εἴ γε divisim dici docet Dobr. ad Ach. 393, Scholef. II p. 187.

— βληγωνίαν: schol. οἱ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν κυκεῶνα βληγωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται. Forsan et aliquid obsceni subesse censet Berglerus; nam βληγῶ etiam dici τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Lys. 89. Senex impotens λεσβιάζειν iubetur. — Suid. s. v. βληγωνία et διὰ χρόνου.

v. 715. ἥσπερ: schol. ἡ γὰρ βουλή τὰς θεωρίας ἐξέπεμπε.

v. 716. μακαρία — τῆς Θ. Vesp. 1292 ἰὼ χελῶνας μακαρίαί τοῦ δέρμα-

τος. Eq. 186 ὦ μακάριε τῆς τύχης. Vesp. 1512 ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας. Cf. Av. 1423. Itaque Vesp. 429 φῆμ' ἐγὼ τὰς χελῶνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.

v. 717. ζωμὸν: schol. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἐψηφίσαστο ἡ βουλή βοῦς θύειν. Inde interpretes aliqui veteres βουλή ad βοῦς alludere existimant. Berglerus „Forte κακεμφάτως: nam v. 885 de eadem hac Theoria: τὸν ζωμὸν αὐτῆς ἐκλάψεται.“ Certe non multum differt a κυκεῶνα βληγωνίαν v. 715.

v. 718. χόλικας: schol. τὰ τῶν βοῶν παχέα ἔντερα· ταῦτα γὰρ οὐκ ἱεροῦντο ὡς τὸ ἄλλο σῶμα. τινὲς δὲ χόλικας φασιν εἶδος ἰχθύος. Cf. Moer. s. v. p. 404 sq. Piers. not. ad Vesp. 1144.

v. 719. πολλά: idem Ach. 202. 832; cf. Heind. ad Plat. Soph. p. 258e.

720 ὦνθρωπε χαίρων ἄπιθι καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ κἀνθαρ' οἴκαδ' οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἐνθάδ' ὦ τᾶν ἐσσι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὕφ' ἄρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἔξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ.

725 τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ.

θάρσει, καλῶς·

v. 721. ὦ x. ἴθι δεῦρ' οἴκαδ' ἄ. prop. Bergk. ed. II. ὦ x. οἴκαδ' αὐθις ἄ. Cob. Mnem. II p. 100.

v. 722. ἔστι Mein. — ποῖ γὰρ; 'Ἐρ. οἴχεται ὑφ' ἄρματ' Scal. Exc. Tum debebat ἀστραπηφορῶν. — οἴχεται ὑφ' ἄρμα τ' ἔ. prop. Fl. Chr. Vulgo ποῖ γ. οἴ. Trygaei sunt.

v. 723. ἀστραβηφορεῖ Bentl. Cf. Lobeck. Phryn. p. 641. 681.

v. 726. θάρσει R. vulgo. τάρσει Inv. sec. R. θάρρα V. Bekk. Brunck. Both. Boiss. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein.

v. 721. Trygaeus eadem qua venerat regressurus, scarabaeum sentit disparuisse. Itaque eodem, quo advectus erat, loco eum constitisse existimandum est ad haec usque verba. Iam ipse cum mulierculis per idem foramen disparet, ex quo Pacis simulacrum protractum erat. Quod ipsum loco suo restitisse per reliquum fabulae tempus per se liquet. Reliqua quae ad scenae de-

scriptionem pertinent vid. Proleg. p. 28. 36.

v. 723. ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. Nauck. Tr. fr. p. 359.

v. 725. Γανυμήδου ἀμβροσίαν: schol. ἀντὶ τοῦ τὴν κόπρον. ὅτι οὗτος μόνος θνητὸς ἐν θεοῖς. τινὲς δὲ διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ βῆθῆναι αὐτῷ (v. 11). „ἐτέραν ἐτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκός.“

τηδί παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ' ὦ κόραι

ἔπεσθον ἄμ' ἐμοὶ θάπτον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.

v. 727. „τηδί vel τηδί παρ' αὐτὴν cum Fl. Chr. Alii τί δή. Vet. παρὰ τὴν θεόν.“ Scal. Exc.

v. 728. ὦ κόρα Mein.

v. 729. ἐστηκότες B. Frob. Brub. Raph. Flor. Chr. Hold. ἐστυκότες R. V. Ald. Innt. II. Canter. vulgo.

v. 727. παρ' αὐτὴν τ. θ.: schol. τινές οὐ (?) παρὰ τὴν Εἰρήνην. λέγουσι γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ μείναι καὶ ἐκεῖθεν ἐνεργεῖν, ὡσπερ καὶ τὸν Πόλεμον· οὐδαμοῦ γὰρ αὐτῆς μέμνηται ἐν τοῖς ἐξῆς ὡς καταθούσης. παρὰ τὴν θεὸν οὖν, τὴν Ἀθηνᾶν· ἀγαλμα γὰρ ἦν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀθηνᾶς. Cf. Proleg. p. 36.

v. 728. κόραι: Opora et Theoria. schol. κατέλυσε τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὑπόκρισιν. κάτεισι γὰρ ἐπὶ τὴν ὄρχηστραν (τὸ προσκήμιον vel τὸ λογεῖον) κλιμαξίν. ἐχόμενος δὲ τῆς Εἰρήνης (?) καταβαίνει

ὁ πρεσβύτερος ἐπὶ τὴν ὄρχηστραν. ἴσως δὲ καὶ ὁ χορὸς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀναγωγὴν τῆς Εἰρήνης. Cf. Proleg. p. 36 sq. p. 45 sqq.

v. 729. ἐστυκότες: schol. ἔδει εἰπεῖν ἐστῶτες (immo ἐστηκότες). τὸ δὲ ἐστυκότες ἐχρήσατο διὰ τὴν Εἰρήνην (itaque constanter scholiastae Pacem in scenam cum Trygaeo descendisse opinantur), ὡσπερ διὰ τὸ γαμηθῆναι αὐτῶν τὴν μὲν Τρυγαίῳ, τὴν δὲ τῇ βουλῇ.

Χ Ο Ρ Ο Σ

730 ἄλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκευὴ παραδόντες
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.

v. 730. παρελόντες susp. Both. — τήνδε σκευὴν ἀποδόντες Cob. V. L. II p. 51. Fallitur: de rebus ad Pacem protrahendam adhibitis, non de vestibus agitur; cf. v. 299.

v. 731. φῶμεν Mein. — quando?

v. 732. σκευὰς Cob. l. l.

v. 730. Incipit parabasis. de qua vid. Prol. p. 48 sqq. et Proleg. ad Vesp. p. 83. 87. Rossb. Metr. p. 108 sq.

— ἄλλ' ἴθι χαίρων: cf. not. ad Vesp. 1009.

— τάδε τὰ σκευὴ: schol. τὰς ἄμας, τὰ σκηνία. γυμνὸν γὰρ ποιῶσι τὸν χορὸν οἱ κωμικοὶ ἀεὶ, ἵνα ὀρχῆται. Scilicet non aliter nudus est atque chorus tragicus. Scholiasta ad Acharn. 627 respexit: ἄλλ' ἀποδόντες τοῖς ἀναπαύστοις ἐπίωμεν, ubi melius schol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποδυσμένων ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολὴν, ἵνα εὐτόνωσιν χορεύουσι. Ibi igitur ἀποδόντες nihil aliud significat quam παρεσκευα-

σμένοι, ἔτοιμοι: parati incipiamus anapaestos.

v. 731. τοῖς ἀκολούθοις. Sunt παραχορηγήματα κωμᾶ, quae una cum choro prodierant a Trygaeo conclamata. Quorum numerus non definitus ac certus videtur fuisse, sed quot choreutas tot quasi παραχορευτὰς fuisse verisimile est.

— δῶμεν abundare dicit Lob. ad Phryn. p. 754, praeunte παραδόντες, allatis sat multis exemplis.

v. 732. σκηνὰς: tangit τοὺς λωποδύτας, validam istam et numerosam furum gentem. Quidni spectaculorum tempore hi potissimum artem suam exercebant? Nam apud nostrates alii

ἀλλὰ φυλάττετε ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς,
ἦν ἔχομεν ὀδὸν λόγων, εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει.

-735

χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς βραβδούχους, εἴ τις κωμωδοποιητῆς

v. 733. φύλαττε R. Γ. φυλάττετε V. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein.
φύλαττε σὺ vulgo. vel φυλάττετε vel φυλάττειν Dobr.

v. 734. ἦν R. vulgo. ἦν V. Iunt. II. III. Wech. ἔχομεν V. C. ἔχομεν R.
vulgo. λόγον R. B. λόγων V. vulgo. ὅσα τε νοῦς ἔχει R. V. C. Γ. χῶσα
τε v. αὐτὸς ἔχει Ald. Iuntinae, Crat. Wech. Raph. Frob. Port. Amstel. Kust.
Burm., ἔχει αὐτός Brub. Flor. Chr. — λόγον Scalig. — idem et ἀνώγει Bent-
leius. — ἦν ξ. ὁ., λόγον ε., χῶσα τ. v. α. ξ. γε Brunck. Invern.

— ὀδὸν ἦν ξ. τοῖωνδε λόγων, εἴπωμεν δὲ αὐτὸς ἔχει νοῦς Reisig. Coni. p. 169.
ἦν εἶχον ὁ., λόγον εἰ. χῶ. γε v. αὐ. ἀρ' εἶχεν Lenting. ἦν ξ. ὁ. λόγων εἰ.,
ὅσα τ. v. ξ. Mein. cur. crit. p. 64, Dind. Hold. Bergk. Mein. ὁ. ἦν ξ. λ.
εἴπ., χῶσα γε νοῦς νοῦν αὐτὸν ἔχει Boiss. (? ἔχει αὐτόν?) De proceleus-
matico in prima sede vid. Pors. Hecub. praef. p. LI; de toto versu id. l. I.
p. IV. VI et Dobr. ad Porsoni Adv. ad h. v. Reisig. Synt. cr. p. 30.

id genus fares simillimè et otiantur
et negotiantur.

— κωμῳάζειν: schol. κρυφιαίως
διατρῖβειν καὶ κρύπτεσθαι. Verum Nub.
509 et Lys. 17 idem est, quod κύπτειν,
quo saepius utitur Comicus. Ad v.
Bergl. Ach. 256 comparat.

v. 733. φυλάττετε: de dactylo in
fine dimetri vid. Herm. El. d. m. p. 401,
Elmsl. ad Pors. Eur. Hec. p. 276 ed.
Lips.

v. 734. Versus corruptissimus at-
que ut nunc est Comicus haud sane
dignus, ut Dindorfii de eo iudicium
probabile sit, Comicum alius cuiuspiam
poetae versum non optimum risisse
censentis. Sed quod addit, hac sola
ratione explicari posse cur tetrame-
trum trochaicum Arist. anapaestis ad-
miserit, id vel Vesparrum commatio
infringitur. Immo, modo certius pos-
sit evinci, ut tetrametrum trochaicum
poeta voluerit esse, hoc eodem com-
matii finem a parabaseos exordio recte
discerni dices. Iam vero ipse scho-

liasta tetrametrum anapaesticum legisse
videtur: ἔστι τοίνυν τὸ μὲν κομμάτιον
στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων κα-
ταληκτικῶν ε', τὸ δὲ μακρὸν στίχων
ὁμοίων λγ', idemque metrum non ex-
hibent quidem sed student exhibere
cod. B. et aliquot edd. veteres. Equidem
aut cum Meinekio et Dindorfio proba-
verim tetrametrum trochaicum sane
ieiunum ac sterilem, aut fere dimidiam
tetrametri anapaestici partem vel totum
quoque excidisse, et ex aliis fortasse
commatiis versum resarciendum puta-
rim, ut ex Acharn. v. 1. ὀδὸν ἦν ἔχομεν
λόγον εἴπωμεν τοῖς ἀναπαιστοῖς ἐπιόντες.

v. 735. βραβδούχους: schol. ἦσαν
ἐπὶ τῆς θυμέλης βραβδοφόροι τινές, οἱ
τῆς εὐχοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν. ἦ
βραβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶ-
νος, οὗς ὁ ποιητῆς αἰσμηνῆτας εἶπεν.
Suid. s. v. Thucyd. V, 50 et Valck. ad
Herod. VIII, 59 laudat Dobraeus. Cf.
Plat. Prot. p. 338 a Heind. Bergk.
ap. Mein. C. II p. 921 sqq. Brill. Qu.
Ar. p. 12.

αὐτὸν ἐπῆνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις.
εἰ δ' οὖν εἰκόσ τινα τιμῆσαι θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος
κωμφοδοιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιός εἶναι φῆσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.

740 πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέ-
παυσεν
ἐς τὰ βράχια σκώπτοντας ἀεὶ καὶ τοῖς φθειροῖν πολεμοῦντας·
τοὺς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάρττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας
ἐκείνους,

v. 737. θυγατέρα V.

v. 740. μὲν om. V.

v. 741. τοὺς (φθειροί) R. Dind. in Lips. 1820. 1825. τοῖς (φθειροῖν) V. vulgo.
cf. Moer. s. v. p. 342 Piers. — φθειροί edd. ante Kusterum.

v. 736. Vetat se ipsum laudare poetam et laude tamen inter paucos dignum se iudicat. Affert Suid. s. v. ἀνάπαιστοι et βραβδούχοι. Cf. Moeris s. v. κωμφοδοιοὶς p. 240 Piers.

v. 737. θύγατερ Διός: schol. παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐλεγείων „εἰ δ' ἔρα τιμῆσαι θύγατερ Διός ὅστις ἄριστος, δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.“ Cf. Bergk. R. C. p. 417 et Poet. Iyr. Gr. p. 896. Nunc Minervam dicit, nam Pax dea pone chorum est.

v. 738. κωμφοδοιδάσκαλος: de caesura versus paulum inusitata vid. Reising. C. p. 171. De voce διδάσκαλος eiusque derivatis et compositis exposui Prol. ad Vesp. cap. I.

v. 740 sqq. De hoc loco cf. Bergk. Rel. C. p. 272. 286, Halbertsma Protopogr. p. 49, Fritsch. Daet. p. 32. Ceterum Vesperum prologus v. 56 sqq. fere eadem vel similia trimetris dicta exhibet, quae nunc altius sonant tetrametris anapaesticis.

v. 741. Quid sibi voluerit poeta, ipse v. 752 satis indicat. Namque ista omnia, quae adversariis suis aemu-

lisque exprobrat, a suis ipsius fabulis aliena non esse constat. Ubique penuria carpitur, bellum geritur cum pediculis, esurientes inducuntur, voraces et gulosi Hercules deridentur, vapulant servi omni poena nequiores, ubique eae spurcitiae spectantur, quibus poeta suo se quasi cothurno finem fecisse gloriatur. Apparet autem tales vitae humanae miserias a reliquis poetis comicis imprimis derisas esse ita ut vel tota fabula in tali argumento versaretur: ab Aristophane vero iocandi causa saepissime quidem, sed obiter ubique tanquam hilaria fabulae severioris ornamenta addita esse.

— τὰ βράχια: schol. βραχοφοροῦντας (Lob. ad Phryn. p. 678). αἰνιττεται δὲ εἰς Εὐπολίην. Cf. Mein. Com. I p. 104 sqq. p. 110, schol. Nub. 296. 541. — Dawes. Kidd. p. 290.

v. 742. Ἡρακλέας: schol. αἰνιττεται ταῦτα εἰς Εὐπολίην, ὅς ἐποίησεν Ἡρακλέα πεινῶντα (ut idem Noster in Avibus et Ranis) καὶ Διόνυσον δειλὸν (ut idem Noster in Ranis) καὶ Δία μοιχὸν (ut Noster passim) καὶ δοῦλον

745 τοὺς φεύγοντας κάξαπατώντας καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος, καὶ τοὺς δούλους παρέλυσεν, οὐδ' ἐξήγον κλαίοντας αἰεὶ, καὶ τούτους οὖνεκα τουδί, ἴν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο· ὦ καχόδαιμον τί τὸ δέριμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχίς εἰσέβαλέν σοι εἰς τὰς πλευράς πολλῇ στρατιᾷ κάδενδροτόμησε τὸ νῶτον; τοιαῦτ' ἀφελῶν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολογεύματ' ἀγεννή

- v. 743. „Lege Φρυωνῶδας: vid. Hesych. Harpocrat. Suid.“ Bentleius. De Phrynonda, qui Mnesilochi pater dicitur, vid. Thesm. 861 c. schol.
- v. 743 et 744 transposuit Bergk., alterutrum spurium esse iudicans. Cf. Hamaker. Mnem. V p. 147 sq. Eisdem transp. Mein.
- v. 744. παρέλυσεν R. V. Bekk. Dind. Hold. Bergk. Mein. κατέλυσεν vulgo.
- v. 745. κλαίοντας ante Brunckium. εἴνεκα V. Versum eiecit Mein.
- v. 746. ἐπανερόιτο R. V. vulgo. Suid. s. v. σύνδουλος εἶτ' ἀνέροιτο Bentl. qui et ἐξανέροιτο, Daw. Kidd. l. l. Brunck. recentt. (εἶτ' ἐπαν. inepte Invern.) ἀνέροιτο schol., ut videtur.
- v. 747. κάδενδροτόμησε V. sec. Cob. κάδενδροκόπησε Cob. Mnem. II p. 100. τὸν νῶτον R. V. Γ. τὸ νῶτον Suid. s. v. ὑστριχίς, Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. τὰ νῶτα vulgo.

κλαίοντα (ut idem passim). τινὲς δὲ φασιν εἰς Κρατίνον ἀνίττεσθαι, ὡς τοιαῦτα ποιῶντα δράματα. ἐπεπλάσα δὲ ταῦτα τότε τὰ δράματα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς γαστρίμαργον τὸν Ἡρακλέα κωμῶδει καὶ ἐν Ὀρνισι καὶ ἐν Αἰολοστόκωνι. Schol. laud. Vesp. 60, Cratinum, Ar. Ranas. Cf. Suid. s. v. μάττοντας, Porson. Hecub. pr. p. LVIII, Fritsch. Daetal. p. 32, Mein. Com. I p. 43 sqq. p. 54.

v. 743. De caesura versus (κάξαπατώντας) cf. Reisig. Coni. p. 170.

v. 745. ἐξήγον: ἐκ τοῦ οἴκου vel ἐκ τῆς σκηνῆς.

— καὶ τούτους idem quod καὶ ταῦτα Lys. 530; Vesp. 1184. cf. ad v. 35.

v. 746. εἶτ' post participium, de quo vid. Kidd. Daw. p. 525, Pors. ad Eur. Phoen. 1278 p. 338.

v. 746. ὑστριχίς: schol. ἡ ἐξ ὑαίων

τριχῶν μάστιξι. Cf. Ran. 619 sqq. ubi inter poenas, quas servi dabant, etiam τὸ ὑστριχίδι μαστιγοῦσθαι numeratur. ὑστριχίς dixit Plato ap. Clem. Al. Str. VII p. 718, Mein. C. II p. 624.

v. 747. πολλῇ στρατιᾷ: schol. διὰ τὸ πλῆθος τῶν πληγῶν. — κάδενδροτόμησε: schol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς χῶραν τινα ἐμβαλλόντων καὶ τὰ δένδρα ἀποκοπτόντων: cf. Thuc. I, 108. Nos fere: den Rücken rasiren.

v. 749. φόρτον: cf. Vesp. 66, ubi suam fabulam nominat κωμῶδιᾶς φορτικῆς σοφωτέραν.

— βωμολογεύματα et βωμολογία secundum Hesychium γένος κολακείας φορτικῶν καὶ γελωποσιῶν. Dicitur et βωμακεύματα et βῶμαξ (pro βωμολόχος). Suid. Zonar. s. v. — Eq. 902 ineptias significat. Ceterum de toto hoc loco cf. Bergk. Rel. C. p. 269.

- 750 ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν ἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
 ἔπεισιν μεγάλοις καὶ διανοαῖς καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
 οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσους κωμωδῶν οὐδὲ γυναικᾶς,
 ἀλλ' Ἑρακλέους ὀργὴν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει,
 διαβάς βυρσῶν ὄσμάς δεινὰς ἀπειλάς βορβοροθύμους.
- 755 καὶ πρῶτον δὴ 'μαχόμεν πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
 οὐ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,

v. 753. ἐπεχείρει R. G. Benti. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. ἐπιχειρεῖ V. vulgo.

v. 754. ὄσμάς schol. βαρβαροθύμους var. lect. scholiastae addentis Παφλαγῶν γὰρ ἦν, probata Benteleio. βαρβαροθύμους Mein. βορβοροθ. vulgo.

v. 755. Vt paullo ante restitutum est ἐπεχείρει v. 753, ita hic 'μαχόμεν reponendum, quum μάχομαι ineptum sit. Perinde est utrum scribas καὶ πρῶτον δὴ 'μαχόμεν π. α. τ. κ. an καὶ πρῶτον μὲν πάντων αὐτῷ 'μαχόμεν τ. κ. — Mein. θρασέως ξυστάς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς α. τ. κ., sed deest τε.

v. 756. „οὐ δεινότατα alii, et πυρός ὡς vel κυνὸς ὡς pro κύννης.“ Scal. Exc. κυνὸς ὡς Eratosth. ap. schol. Κύννης vulgo. Κύννας Cob. V. L. I p. 202.

v. 750. ἀπύργωσ': schol. ἡβήσεν, ἐμεγάλυνε καὶ ἠσφαλίσατο καὶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον τὰ ποιήματα ἤγαγεν. Idem Comicus, scholiasta monente, de Aeschilo praedicavit Ran. 1004 ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας βήματα σεμνά (ubi spondeorum animadvertas copiam); idem secundum schol. Pherecrates de eodem Aeschilo: ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας: Mein. Com. II p. 289.

v. 751. διανοαῖς. Idem de se praedicat Comicus Vesp. 1044. 1050. Cf. Nubium parabasis v. 537 sqq. Ceterum hae tres parabases τὸ μακρὸν habent ratione ac consilio simillimum.

v. 752. ἰδιώτας ἀνθρωπίσους: cf. Vesp. 1029 ἀνθρώποις φῆσ' ἐπιθέσθαι, ubi τοῖς ἰδιώταις legendum esse coniecibam. Poterat etiam ἀνθρωπίσους. Cf. Bergk. Rel. Com. p. 322. 411. Ceterum qui tandem in Acharnensibus

Nubibusve carpuntur? nonne ἰδιώται Euripides et Socrates?

v. 753. Ἑρακλέους: schol. ὥσπερ Ἑρακλῆς τοὺς μεγάλους ἄθλους ὑπέστη, οὕτω καὶ τὸς μεγίστους καὶ μέγα δυναμένους παρ' ἡμῖν κωμωδεῖν εἰλόμην. — ὀργὴν schol. Vesp. 1030 γενναῖον φρόνημα explicat. Ceterum de toto hoc loco vid. nott. ad Vesp. 1029 sqq. Fritzs. Qu. Ar. p. 315.

v. 754. διαβάς: schol. ὥσανεῖ ἔλεγε ποταμοὺς ἢ χαράδρας. Simul de labore Herculeo dictum, ut ὄσμάς δεινὰς schol. bene comparat cum Augiae fimetis ab Hercule purgatis. Eodem pertinet βορβοροθύμους, Eq. 309 βορβοροτάραξι Cleo vocatur.

v. 755. καρχαρόδοντι: Vesp. 1031, Eq. 1017. Nam eundem supra Κέρβερον appellavit v. 313.

v. 756. Κύννας: cf. not. ad Vesp. 1032.

ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξιομένων ἐλιγμῶντο
 περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τε-
 τακούσας,
 φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρῶτὸν δὲ
 καμῆλου.

760 τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ', ἀλλ' ὑπὲρ ὁμῶν πολε-
 μίζων
 ἀντεῖχον αἰεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὦν οὖνεκα νυνὶ
 ἀποδοῦναι μοι τὴν χάριν ὁμᾶς εἰκὸς καὶ μνημόνας εἶναι.

v. 757. οἰμωξιομένων B. .Eadem lectionis diversitas in aliquot edd. Vesp. 1033. Praeterea ibi ᾗ pro οὐ et δεινότεραι coniecerunt Batavi in Mnem.

— ἐλιγμῶντο R. V. Suid. s. v. Κύννα, cf. Vesp. 1033. Scalig. Exc. Bentl. Bergl. Reisk. Brunck. recentt. — ἐλιγῶντο vulgo.

v. 759. Λαμίας δ' ὀ. Bentl. Dind. in Lips. 1820. 1825, Both. Λαμίας ὀ. R. vulgo.

— καμῆλου R. V. Hunc versum eiecit Holden., morum censor importunus; idem v. 763—765.

v. 760. ἡμῶν V.

v. 761. εἴνεκα V. vulgo. οὖνεκα R. Brunck. recentt. praeter Bothium.

v. 762. ἄ. μ. τὴν χ. ὀ. εἰκὸς R. V. C. Brunck. recentt. μοι om. B. et vulgo. addidit Kuster. εἰκὸς ὁμᾶς vulgo ante Brunckium. ὁμᾶς εἰκὸς δὴ B. — ἀνταποδοῦναι τὴν χάριν Bentleyus. Dobr.

v. 757. ἐλιγμῶντο: schol. δεόν εἰπεῖν ἐλιγμῶντο, ἐλιγῶντο εἶπε διὰ τὸ λιγνόν τῶν κολάκων. Idem agnoscit Hesychius s. v. ἐλιγῶν. τοῦτο πεποιήται ἐπὶ τοῦ λιγνεύειν, παρὰ Ἀρ. ἐν Εἰρ.

— Ad ἑκατόν schol. καὶ γὰρ Τυφῶνα αὐτὸν εἶπεν ἐν τοῖς Ἰππεύσει (v. 511). τοσαύταις δὲ ἐκεῖνος κεφαλαῖς ὤπλιστό.

v. 758. ὄλεθρον: schol. οὐκ εἶπε πηλὸν ἀλλ' ὄλεθρον. Simul respicias ad v. 754 διαβάς.

v. 759. φώκης: Homer. Od. δ, 442 φωκῶν ἀλιότρεφῶν ὀλωτάτη ὀδμή. Quare supra v. 754 βορβορόθυμος vocatur.

— Λαμίας: schol. Α. ἄγριον ζῷον καὶ δύσοσμον καὶ ἀνήμερον. οὐκ ἀρκεσθεῖς δὲ τοῦτοις αὐτὸν εἰκάσαι μόνους, προσέθηκε καὶ ἀπλυτον, ἵνα μᾶλλον αὐξήσῃ τὴν περὶ τὸν Κλέωνα δυσοσίμειαν.

v. 760. κατέδεισ': idem dixit Demosth. κατὰ Μετθ. p. 521, 10, Andoc. περὶ μυστ. p. 29, 17. καταφροβείσθον dixit Comicus Ran. 1109.

v. 761. τῶν ἄλλων νήσων. Quod Homeri est: οὐκ οἶη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλα. Cf. Eur. Or. 531, Plat. Gorg. p. 473 c, Elmsl. ad Soph. Oed. Tyr. 7, Heind. ad Plat. Phaed. p. 110e.

καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαιστρας περινοστῶν

765 παῖδας ἐπειρών, ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρου
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.

πρὸς ταῦτα χρεῶν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.

770 πᾶς γὰρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κάπῃ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
φέρει τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ

v. 763. περινοστῶν R. V., addidit primus Kusterus. περιφοιτῶν vel περιη-
ειν παῖδας πειρῶν Bentl. comp. Vesp. 1025.

v. 764. γρ. σκηνήν margo edit. Flor. Chr.

v. 765 vulgo in duos versus divisus, correxit Brunckius.

v. 769. ξυσπουδάζειν R.

v. 763. περινοστῶν: schol. αἰνίττε-
ται εἰς Εὐπολίην καὶ τοὺς περὶ αὐτόν,
ὡς παίδων ἐρώντας καὶ παλαιστρας πε-
ριερχομένους.

v. 764. ἀράμενος τὰς σκευὰς: ἀρα-
σθαι hic ut Phryn. Bekk. Anecd. p. 10,
4 ἀράμενον φέρειν explicavit, quod
exstat Ran. 32 ἀράμενος φέρε et infra
v. 1339 ἀράμενοι φέρωμεν; item Ran.
437 502. 525.; Eccl. 774 οἴσειν ἀρά-
μενοι, Vesp. 1443; Lys. 332 τὰς σκευὰς
supplendum. Cf. Suid. Hesych. s. v. Daw.
p. 435 Kidd. Sed vide an poeta idem
hoc loco subandiri iusserit, quod aperte
dixit infra v. 889 ἄραντες—τὰ σκέλη.

v. 765. ἀνιάσας: schol. ὡς τῶν νι-
κῶντων ταῦτα ποιούντων καὶ εἰς ὕβριν
ἐξελκομένων. Ad παῦρα=ὄλιγα schol.
laud. Hom. II. ε, 800.

v. 766. Incipit πνίγος. Similiter.
Vesp. 1051 ἀλλὰ τὸ λοιπόν. Idem

vero, quasi haec sit imitatio Ach. 659
πρὸς ταῦτα Κλέων κτλ.

v. 668. φαλακροῖσι: schol. ταῦτα
εἰς εαυτόν. De caesura neglecta vid.
Rossb. Metr. p. 97, supra v. 98. Haec
ad Eupolidem eiusque Bapras spectare,
qua de re vid. schol. Ar. Nub. 550,
recte indicavit Florens. Ibi enim Eu-
polis calvum aemulum in componenda
Equitum fabula se adiuvisse gloriatur.
Cf. Mein. Com. II p. 453; it. schol.
Ven. Hom. II. x, 252, Mein. Com. II
p. 537 sq., Brill. Qu. Ar. p. 84. Plu-
tarch. Qu. Symp. III, 5, p. 652 e cau-
sas φαλακρώσεως exponit. Vid. Etym.
M. s. v. p. 787, l.

v. 771. τραπέζῃ: i. e. ἐν ἀγορᾷ, ut
Plat. Apolog. p. 17c ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν
τραπέζων (sunt mensae numulariorum)
— καὶ ἄλλοθι. Ea notione vox saepe
utitur. Cf. Stallbaum. ad Plat. I. l.
-Est igitur: et foris et domi.

τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ φαίρει
 γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
 775 λαμπρὸν τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Μοῦσα σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ στρ.
 τοῦ φίλου χόρευσον,
 κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαΐτας
 καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
 780 ἦν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
 ἀντιβολῆ μετὰ τῶν παίδων χορευῶσαι,
 μῆθ' ὑπάκουε μῆτ' ἔλ-

- v. 773. ἀφαίρει R. μάφαρει Mein. Antea μὴ ἀφαίρει vel μὴ φαίρει post Brunckium.
 v. 774. ποιητῶν R.
 v. 775. ἀνδρός codd. vulgo. λαμπρὸν schol. Dind. in not. ad Oxon. et in Paris. Bergk. Rel. C. p. 203, Mein. ἀδρόν Bergk. in not. ed. II.
 v. 778. κλίουσα Scal. Exc. — θεῶν τ' ἐπάνους Bentleius.
 v. 781. ἀντιβολεῖ R. vulgo. correxit Brunck. ἀντιβολῆ V. B. C.
 v. 782. ὑπακούσης R. V. vulgo. item Ἐλθης. — ὑπάκουε — Ἐλθε ξυνε. Bentleius.

v. 773. τρωγαλίων=τραγημάτων, Plut. 798; cf. Ind. ap. Mein. C. V s. v. τραγήμα. De genet. vid. infra v. 952. σχῆμα Ἀττικόν vocat schol.

— μὴ φαίρει scil. τῶν τρωγαλίων μηδέν. — schol. λείπει ἡ ἐξ: immo γενναιοτάτου pendet de τῶν τρωγαλίων, quod supplendum est.

v. 775. λαμπρὸν: schol. διὰ τὴν φαλακρότητα, ἢ εὐπαρησιαστον. Similiter Eq. 550 ὁ ποιητής→ φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ.

v. 776. Incipit φδῆ, de qua v. Rossb. Metr. p. 414. 415. 454 et Proleg. p. 49.

v. 778. κλείουσα: schol. σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς ᾄδων θεῶν τε καὶ

ἠρώων γάμους. σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ μόχθος (τούτοις ἀν τὸν μόχθον scil. Ἀριστοφάνους?) πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσεΐ Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν. Id quod nostratibus quotidie dixerim, τοῖς ἀθετοῦσι non ἀρισταρχικῶς quidem sed δημαρχικῶς, Nub. 37 δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στραμάτων et κορινθιακῶς, Nub. 710.

v. 780. Καρκίνος: miser iste poeta tragicus quem cum filiis acerrime perstringit Vesp. 1500 sqq. Cf. Vesp. 1501 not.

v. 781. Nominantur Xenocles, Xenotimus, Xenarchus (Vesp. Demotimus) χορευταί, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὄρυγες ἐκαλοῦντο. Xenoti-

θης συνέριθας ἀδοίς,
ἀλλὰ νόμιζε πάντας

- 785 ὄρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύχενας ὄρχηστᾶς,
ναννοφουεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα, μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατήρ, δ παρ' ἐλπίδας

Prius recepit Dind. Both. Hold. Bergk. Mein., metro postulante ac Dobraeo praeunte.

v. 785. Ἀν οἰκογενεῖς?

v. 786. ὀποκνίσματα R. Iunt. II. III. Frob. Raph. ἀποκνίσματα V. Ald. vulgo. Suid. s. v. σφυράδες.

mum patrem Carcini fuisse suspic. Dobr. ad Thucyd. II, 23, Scholéf. I p. 50.

v. 783. συνέριθος: vox Homérica Od. ζ, 32, qua etiam Plato utitur. Zonar. s. v. Piers. ad Moer. p. 358.

v. 785. Sequitur copia conviciorum et calumniarum vere Aristophanica, qua ιδιώται isti obruantur. — ὄρτυγας aut διὰ τὴν σμικρότητα aut ut schol. addit: φιλεριστική γὰρ τῶν ἀρρένων ὀρτύγων ἢ φύσις. Cf. Mein. Cur. crit. p. 21, Eustath. p. 1108, 48.

— οἰκογενεῖς = ἡμέρους, ἐν οἴκῳ τεθραμμένους, cf. Lobeck. Phryn. p. 202, Fritsch. Daet. p. 97.

— γυλιαύχενας = μακροτραχήλους. κολοβὸν οὖν εἶκόσ εἶναι τὸ ὅλον σῶμα. Cf. supra ad v. 331. Fortasse significat τὸ ἄγαν κυφόν (ein Buckel wie ein Soldatenranzen). Suid. s. v. Athen. III p. 452.

v. 786. ναννοφουεῖς: schol. νάννοι λέγονται οἱ κολοβοὶ (Krüppel) τῶν ἀνθρώπων. Cf. Gell. N. A. XIX, 13. Suid. Hesych. Phot. s. v. νάνος.

— σφυράδων ἀποκνίσματα: schol. τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα (Schafkötel). Ἐῶπολις Αἰξίτ' „σφυ-

ράδων πολλῶν ἀναμέστη“ (de qua feminini forma vid. Lobeck. Parall. p. 472), Mein. Com. II p. 433. Dicitur etiam σφυράς, σφυραθία, σπύραθος. Hesych. s. v. σπύραθοι· σφυράδες. Cf. Piers. ad Moer. p. 361; Suid. s. v. σφυράδες. Dicitur idem οἰσπῶτη Bekk. Anecd. p. 57, 5. Et σπύθηρα Tittmann praef. ad Zonaram p. CXX. Cf. Aristot. H. A. VII, 8.

— ἀποκνίσειν dixit Sotades ap. Athen. VII p. 293 a (v. 23), Mein. Com. II p. 585 sq.

— μηχανοδίφας: schol. ἀπὸ μέρους τοῦτο. Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλάτων Σοφισταῖς „Ξενοκλῆς ὁ δωδεκαμήχανος ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττοῦ“ Mein. C. II p. 661 et I p. 513 sqq. H. Steph. s. v. διφάω. Ceterum tragici omnes, inprimis Euripides, machinarum amantissimi. Quid vero Noster in hac ipsa fabula, in Avibus aliisque?

v. 787. καὶ γὰρ: ad proximum antecedens μηχανοδίφας respicit, quod nunc alia notione uti iubetur. Etiam pater machinarum scrutator, scilicet fraudis et mendaciorum. Reliqua schol.

εἶχε τὸ δράμα, γαλῆν τῆς
ἐσπέρας ἀπάγξει.

- 790 τοιαῦδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων ἀντιστρ.
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὕμνεϊν, ὅταν ἡρινὰ μὲν φωνῇ χειλιδῶν
ἐξομένη κελαδῆ, χορὸν δὲ μὴ ᾄχῃ Μόρσιμος
μηδὲ Μελάνθιος, οὐ δὴ

v. 792. ἡρινὰ R. V. B. C. Bentl. Brunck. recentt. ἡρινᾶ vulgo. ἡρινᾶ μὲν ὄρα Lenner. ad Coluth. p. 23. (Ddf.)

— φωνῆ, Iustro (φωλεῶ) Reisk. μεμφωλῆ Fl. Chr.

— κελαδεῖ V. sec. Cob. ἐξομένηπὶ κλαδί v. Herw. Mnem. II p. 100.

v. 793. ἐξομένη codd. vulgo. ἡδομένη Bergk. ed. II. ἡδομένη Mein.

καὶ γὰρ εἶπεν ὁ πατὴρ γαλῆν τινα τῆς ἐσπέρας ἀπάγξει τὸ δράμα αὐτοῦ ὅπερ εἶχε παρὰ προσδοκίαν, τουτέστιν ὃ μετὰ μόχθου συνεγράψατο (crassa Minerva). Videtur Carcinus ab archonte chorum impetrasse ad docendam fabulam suam, videtur etiam fabulam composuisse, sed quum dies adesset didascaliae (id enim Comicus dixit εἶχε δράμα), disparuerat fabula. — γαλῆ ἀπήγξει, licet proverbiorum copiam augere nolim, tamen proverbii instar idem significat quod nostrum: die Katze hat's geholt! quo infantes fallimus pacamusque stultes. Nam quod schol. addit: δράμα ἐποίησε τοὺς Μύσας, id ex ipso Comici versu sibi fingit. Rursus quod dicit: διαβάλλει αὐτὸν ὡς νόθον περὶ τὰ κλέμματα, eo explicare mihi videtur verba ὃ—εἶχε δράμα. Ceterum longo haec excursu Fritzschi commentatus est ad Ran. 94 p. 55 sq. — Berglerus Carcinum in commissione fabulae illius victum esse idque γαλῆν ἀπάγξει a Comico dictum censet.

v. 790. τοιαῦδε χρὴ: schol. παρὰ τὰ Στσησιγόρου ἐκ τῆς Ὀρεστίας ,τ. χ. X.

δ. κ. ὕμνεϊν, Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἀβρώς ἦρος ἐπερχομένου.“ Cf. Bergk. Rel. C. p. 340.

— δαμώματα: τὰ δημοσίᾳ ἀδόμενα. Suid. Hesych. Zonar. s. v. V. 790. 791 affert Suid.

v. 791. τὸν σοφὸν ποιητὴν: se ipsum laudat poeta ut initio strophae.

v. 792. ἡρινὰ: luscinae ἐπίθετον Av. 683, lanae πόκον ἡρινόν Av. 714, ἡρινὰ μύρτα Av. 1099. Vid. Ind. ap. Mein. C. V s. v.

v. 793. κελαδῆ: verbum inprimis tragicum, itaque strophae maxime conveniens, ut Ran. 333. 684, quo loco item ἡ χειλιδῶν praedicatur, ibid. 1527 in cantico; Thesm. 44 tali cothurno, ut Mnesilochus erumpat in βομβάζ. — τέττιξ κελαδεῖ Theopomp. ap. Athen. XI p. 485 b; Mein. Com. II p. 808.

— Μόρσιμος μηδὲ Μελάνθιος: schol. τραγικοὶ ποιηταὶ ἀμφοτέροι. ὁ δὲ Μόρσιμος Φιλοκλέους τοῦ τραγικοῦ υἱός, πονηρὸς καὶ ἄμετρος. ὁ δὲ Μελάνθιος κω-

- 795 πικροτάτην ὅσα γηρῶσαντος ἤκουσ',
 ἤνικα τῶν τραγωδῶν
 τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
 φός τε καὶ αὐτός, ἄμφω
 Γοργόνες ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἄρπυιαι,
 800 γρασοῦνται μισροί, τραγομάσχαλοι, ἔχθυοι.

v. 797. ἀδελφός codd. vulgo. ὠδελφός Bentl. ἀδελφός Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein.

v. 798. Ante Brunckium post ἄμφω interpungebatur, scholiasta praeeunte.

μυθεῖται εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. καὶ πολὺ μᾶλλον Εὐπολις ἐν τοῖς Κόλαξιν αὐτὸν ὡς κίναιδον διαβάλλει καὶ κόλακα. Cf. Mein. Com. I p. 206, II p. 489 sq. Idem Ἀστρατεῦτοις ab Eupolide carpebatur, schol. auctore, Mein. C. II p. 436. Nauck. Trag. fr. p. 590. 652.

v. 795. ὅσα γηρῶσαντες: cothurno utitur, qui de tragicis loquatur. Av. 233 μαλθακὴν ἕντα γῆρυν. Praeter tragicos Pindarus utroque utitur, semel etiam Hesiodus.

v. 797. τὸν χορὸν εἶχον: i. e. chorum ab archonte, cum choroque ius fabulae docendae impetrarant. Vid. de hoc toto loco Fritschium ad Ran. 94 p. 56 plurimis rem exponentem.

v. 798. ἀδελφός: Morsimus procul dubio et Melanthius, quidquid schol. nugatur, iidemque vocantur ἄμφω, iidem Γοργόνες etc.

v. 799. Γοργόνες: hic videtur a γοργός, quum significat velox, strenuus, derivandum, quasi dixerit γοργοὶ ὀψοφ. Aut notionem habet horridi ac detestabilis: cf. supra ad v. 569.

— βατιδοσκόποι: βάτις εἶδος ἔχθους. Cf. not. ad Ar. Vesp. 510; Hemsterhus. ad Plut. p. 365 ed. Lips.

— ἄρπυιαι: ἄρπαγες τῶν ἔχθων. Vtrumque demonstrat et gulositatem et voracitatem.

v. 800. γρασοῦνται: schol. ἀπὸ τῶν ἔχθων ἀποσοβοῦντες τὰς γραιδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν (Fischweiberhelden), ἢ (quod verius esse apparet propter μισροί, quod cum γρ. coniungendum) γραιδοὶ συγκοιμώμενοι, σοβάδας τὰς πόρναις λέγουσιν. Eupolis „παρὰ τῆδε σὺ τῆ σοβάδι κατηγάου“ Mein. C. II p. 568 (τηδεδὶ Fritsch. Act. soc. Gr. I p. 186). Explicare debebat γραιδας σοβοῦντες scholiasta. γραισοῦνται Suid. et Zon. s. v.

— τραγομάσχαλοι: schol. δούσομοι. οἱ γὰρ ἄρρενες τῶν αἰγῶν τοιοῦτοι. Sed cui gravis hirsutis cubat hircus in alis, ut ait Horat. Epod. 12, 5, is ignorat Homericum αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λείσατο vel ἔκ β' ἀσαμίνθου βάς.

— ἔχθυοι: ἔχθων δλεθρον, perniciēs macelli Hor. Ep. I, 15, 31; quod etiam acrius carpit verbum quam βατιδοσκόποι. Cf. Bekk. Anecd. p. 43, 23.

ὣν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὸ
 Μοῦσα θεὰ μετ' ἐμοῦ ξύμ-
 παζε τὴν ἑορτήν.

v. 801. καταχρεμψαμένη: schol. κα-
 ταπτύουσα. Satis decenter haec ad
 Musam. Ad alium quempiam dixisset,
 quod in Vespsis 619 est, μέγα καὶ στρά-
 τιον κατέπαρδεν. χρέμπτεται γὰρ ἤδη

de oratore muliere, longam orationem
 habitura, Thesm. 381. Phryn. Bekk.
 An. p. 72, 16 χρέμπτεσθαι καὶ διαχρέμ-
 πτεσθαι ἐρεῖς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς χαλεπὸν ἔλθειν ἦν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν·

805

ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τῷ σέλῃ.
μικροὶ δ' ὄρᾶν ἄνωθεν ἦσ'· ἔμοιγέ τοι
ἀπὸ τοῦρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ,
ἐντευθενὶ δὲ πολὺ τι κακοηθέστεροι.

v. 804. Lacunam indicavit Bergk. ed. II praef.

v. 804. ἔλθειν ἦν R. V. Inv. recentt. ἦν ἔλθειν vulgo. Both.

v. 805. τῷ σέλῃ R. V. ut videtur. Benti. Brunck. recentt. τὰ σκ. vulgo.

v. 807. ἀπὸ τοῦρανοῦ R. V. Γ. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein.
ἀπ' οὐρ. vulgo.

— φαίνεσθαι R. corr. etiam Benti.

v. 804. Finita parabasi Trygaeus per iannam vel domus vel aulae adiacentis intrat proscenium; statimque ad spectatores conversus, quid sibi in peregrinatione acciderit novi atque inauditi, narraturus est. Paulo post servus prodit dominum visurus, cuius audierit vocem, omniaque rogaturus.

— ὡς — ἄρ': cf. supra ad v. 22. Reisig. Coni. p. 274. ad εὐθὺ cf. supra v. 68.

v. 805. Versus laud. Epimer. Hom. Gram. Anecd. Oxon. I p. 195, ubi legis: εἰ μὲν σωματικῶς, πονέσω, εἰ δὲ ψυχικῶς, πονήσω.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποθ' ἤκεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦς γ' ἐγὼ 'πυθόμην τινός.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

810 τί δ' ἔπαθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἤλγουν τὼ σκέλη μακρὰν ὁδὸν

διεληλυθώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἴθι νυν κάτειπέ μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ τί,

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα

πλανώμενον πλὴν σαυτόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ, εἰ μὴ γέ που

ψυχὰς δὴ ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

815 τί δ' ἔδρων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,

v. 809. ὦς ἔγωγ' ἐπ. R. V. F. Iunt. II. III. Port. Amstel. ὦς ἐγὼ 'πυθ. Ald. vulgo. ὦς ἐγ' ἐπυθόμην Raph. ὦς γ' ἐγὼ 'πυθ' Dind. in Lips. 1820. Bothius verba ὦ δ. — ἔπαθες; seruo tribuere mavult omnia.

v. 810. ἀλγῶ Hamaker. Mnem. V p. 148.

v. 809. ὦς γ' ἐγώ: schol. ὦς περὶ ἄλλου φησίν. Deridet servum hominum more non necessaria rogantem. Nos fere: man sagt's, es heisst so, de re aperta oculisve observante.

v. 814. δὴ ἢ τρεῖς δ. schol. διαβάλλει αὐτοὺς ὡς μετεώρους, ἐπεὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά. Berglerus

comp. Cinesiam dithyramborum poetam alas petentem Av. 1383 sqq.

v. 815. ἀναβολὰς: schol. τὰς ἀρχὰς τῶν ᾠσμάτων. Hom. Od. α, 155 ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν. Ita Cinesias Av. v. l. βούλομαι — λαβεῖν ἀεροδομήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολὰς. — Ad ποτώμεναι Moer. s. v.

τὰς ἐνδιαεριαερινηχέτους τινάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἂ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μάλιστα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καὶ τίς ἐστὶν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ

v. 816. ἐνδιαεριαερινηχέτους R. V. Bergk. Mein.

— ανερι — vulgo.

— αιθερι — Reis. Coni. p. 313, Dind. in Lips. 1820. 1825.

— ἐνδιαερινηχ — vel εὐδιαστερινηχ. Bentl. ἐνδιαεριαερινηχέτους Thiersch. Act. Acad. Bav. I p. 709, quod, quum tertia syllaba longa esse debeat, Dind. mutavit in ἐνδιαερεαριν. vel ἐνδιαεριαερινηχ. — ἐνδιαεριαερινηχε-
τουτίνας Fritzs. Thesm. 289 p. 113. cf. Suid. s. v. διθυραμβ. — et
ἐνδιαερι. — Scripsi ἐνδιαεριαερινηχέτους τινάς.

v. 816—870 om. Γ.

v. 817. εἰ mavult Hamaker. Mnem. V. p. 149.

v. 819. τίς ἐσθ' ἐφ' ἄσθ' ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ; vel καὶ τίς ἐφ' ἄσθ' ἐστ' ἐκεῖ; Ha-
maker. Mnem. V p. 149. νῦν ἐκεῖ Ἴων ὁ Χίτος; Τρ. ὅστις; ἐποίησεν τ.
Bergk. ed. II. Etiam Meinekius verba καὶ τίς — ποθ; servo, ὡς ἡλθ', omisso
δ', — ἀστέρα Trygaeo tribuit. Vulgo καὶ τίς — ἐκεῖ; servi sunt.

p. 328 Piers. Ad ξυελέγοντ' Elmsl.
Ach. 398 p. 41.

v. 816. ἐνδιαερι —: schol. κωμω-
δεῖ τοὺς διθυραμβοποιούς ὡς ἀπὸ τοῦ
ἀέρος ἀρχομένους, καὶ λέξει τινάς αὐ-
τῶν διαβάλλει τῶν διθυραμβοποιῶν ὡς
τοιαῦτα λεγόντων. Δίδυμος δὲ πεπλά-
νηται λέγων — αερινηχέτους οὐ γὰρ λέ-
γουσιν ἀέρα οὔτοι. Hinc apparet le-
gisse Didymum aliosque — ανερι — ut
R. V. exhibent: apparet etiam, scho-
liastam nihil vidisse nisi verbi ἀήρ
compositionem. Nam quod addit: συ-
νεχῶς δὲ αὐτοὺς κωμωδοῦσιν ὡς ἀέρας
καὶ νεφέλας καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα
ποιούντας — id νεφέλας vel simile quid
huius in compositione verbi fuisse haud-
quaquam demonstrat. Quare equidem,

licet Thierschii compositio, correctae
illa a Dindorfio, sane ingeniosa sit ab
ἐνδιος, ἀήρ, εαρινός, ἡχέτης (coll. He-
siodi Opp. 580), tamen simplicius puto
verbum fuisse ἐνδιαεριαερινηχέτους, i. e.
αερι bis positum, ἐν vero et δι — prae-
positiones esse, quasi sit τοὺς ἐν ἀέρι καὶ
δι' ἀέρος νήχοντας poetas, qui Nub. 337
ἀερίλας — ολωνοὺς ἀερονηχεῖς decantan-
tes ipsi per auras volutantur animo. Bis
vero positum — αερι — belle designat
sursum deorsum vagantes poetarum ani-
mos, idemque fere est, quod nos dici-
mus: nebeln und schwebeln. — Cete-
rum cf. Vesp. 135, ubi verbo compo-
sito additum item est τινάς.

v. 817. οὐκ ἦν ἄρ': cf. ad v. 22.
Post λέγουσι interpungit Lenting.

820 Ἴων ὁ Χίος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλοι
ἐνθάδε τὸν Ἄοϊόν ποθ' ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ἦλθ', εὐθέως

'Αοϊὸν αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίνες γάρ εἰς' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἱ καόμενοι θέουσιν ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπὸ δείπνου τινὲς

825 τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσι ἀστέρων,
ἵπνους ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἵπνοισι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηγὶ λαβῶν,

v. 821. ὡς δ' ἦλθ', εὐθέως R. V. Γ. Inv. recentt. exc. Bothio. ὦστε γ'
εὐθέως vulgo.

v. 822. Ἄοϊον vulgo. Ἄψον mavult Bergk. ed. II. ἔψον Mein.

v. 824. τινός προπον. Lenting.

v. 820. Ἴων ὁ Χίος: schol. διθυ-
ράμβων καὶ τραγωδίας καὶ μελῶν ποιη-
τῆς. ἐποίησε δὲ ψόδην, ἧς ἡ ἀρχὴ ἠάοϊον
ἀεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν, ἀελίου λευκῆ
πτέρυγι πρόδρομον. φαίνεται δὲ τετε-
λευτηχῶς ἐκ τούτων. παίξων οὖν ὁ Ἄρ.
άοϊον αὐτόν φησιν ἀστέρα κληθῆναι.
Reliquorum Ionis poetae et scriptoris
diligentissimi operum titulos scholiasta
tradit, item eius cum Socrate necessi-
tudinem. Paulo ante Pacis didasca-
liam Ionem obiisse apparet; schol. Pac.
822 ἔτι ὁ μὲν Ἴων ἤδη τέθνηκεν, δῆλον.
Cf. Bentley ep. ad Millium p. 50, Nauek.
l. l. p. 567 sqq, Bergk. P. Lyr. p. 465.

v. 821. ἐνθάδ': i. e. Athenis. For-
tasse huc pertinet, quod schol. tradit:
φασὶ δὲ αὐτὸν ὁμοῦ διθύραμβον καὶ τρα-
γωδίαν ἀγωνισάμενον ἐν τῇ Ἀττικῇ νι-
κῆσαι, καὶ εὐνοίας χάριν προίκα χίον
οἶνον πέμψαι Ἀθηναίους. Itaque car-
mine isto celebratum poetam Luciferum

factum vocatumque esse Comicus iocatur.

— ἀοῖος = ἔψος. — ὡς δ' ἦλθ': scil.
εἰς τὸν οὐρανόν, cui oppositum ἐνθάδε.
Suid. s. v. Ἴων.

v. 824. καόμενοι: schol. οἱ σπιν-
θηρίζοντες, οἱ καλούμενοι διάττοντες.
Quos Aristotel. Meteorolog. I c. 4. 5.
διάττοντας, διαθέοντας et θαλοὺς vocat.
(Fl. Chr.) Sternschnuppen. Suid. s. v.
διατρέχοντες.

v. 826. ἵπνους: schol. οὐς νῦν ἡμεῖς
λαμπτήρας ἢ φανόες καλοῦμεν. gl. fur-
nus, laterna. cf. schol. Plut. 815, Valcken.
ad Ammon. p. 147, Daw. p. 201.

v. 827. Trygaeus satis se nugatum
esse sentit, itaque ne plus mendacio-
rum dicere a servo curioso cogatur,
ad Oporam et Theoriam servum et
spectatores iubet animadvertere.

— ταυτηγί: τὴν Ὀπώραν.

καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε καὶ θέρμαιν' ὕδωρ,
στόρνυ τ' ἔμοι καὶ τῆδε κουρίδιον λέχος.

830 καὶ ταῦτα δράσας ἤκε δεῦρ' αὔθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῆ βουλή τέως.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

πόθεν δ' ἔλαβες ταύτας σύ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν; ἐκ τοῦρανοῦ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ' ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.

v. 828. πύελον Hesych. et Suid. s. v. κατάκλυζε.

v. 829. τέ μοι R. vulgo. Pors. τ' ἔμοι V. Brunck. recentt. (στόρνυτέ μοι edd. aliquot, ut Brub.)

v. 830. αὔθι R.

v. 832—835 et v. 840 eiecit Holden.

v. 832. ταῦτα R. sec. Inv. ταύτας R. V. sec. Bekk. ταῦτα vulgo. ταύτας Benti. Bekk. ταύτα Brunck. Both. Boiss. Dobr. qui et αὐτὰ σύ; ad Nub. 664, Scholef. II p. 157, Dind. Bergk. ταύτας; ὁπόθεν Hirsch. App. ad Vesp. p. 150 et ap. Cob. V. L. II p. 695 (πόθεν defendit Dobr. l. 1.), Mein. ταῦθ'; ὁπόθεν vel τάσδ'; ὁπόθεν Pors. in exempl. Porti; π. δ' ἔ. ταύτας σύ; πόθεν; Tr. ἐκ τοῦρ. Dobr. in Addendis p. 138.

— ἐκ τοῦρανοῦ R. V. Inv. Dind. Bekk. Bergk. Both. ἐκ τῶν οὐρανῶν, quod ad scriptores ecclesiasticos Dind. relegavit, vulgo. σύ eiecit Brunck.

v. 834. ἦ — βροτοί; prop. Dobr.

v. 828. πύελον κατάκλυζε: schol. ἀντὶ τοῦ κατακλύεσθαι ποίησον, ὃ ἐστὶ γέμισον ὕδατος. ad πύελον cf. Vesp. 141 et Proleg. ad Vesp. p. 40. κατακλύσει dixit Cratin. ap. schol. Eq. 523, Mein. Com. II p. 119. Praeterea haud raro κατακλύζεν usurparunt Attici et poetae et scriptores, praeter hos Pindarus.

v. 829. κουρίδιον λέχος: Homeri est et tragicorum. Etiam στόρνυμι quum dixerint tragici, conveniens est στόρνυ, ubi dicitur κουρ. λέχος.

v. 832. τήνδε: τὴν Θεωρίαν.

v. 832. ταῦτα (scil. τὰ μειράκια, πορνεία simil.) licet sensui aptum, si legeremus, proceleusmaticum statueremus sive anapaestum post dactylum, quum revocanda esset lectio vulgata ἐκ τῶν οὐρανῶν. Restat igitur aut ταύτας cum Benteleio et Bekkero, aut τούτω, quum de forma dualis ταῦτα dubitetur. vid. Schoemann. ad Isaeum p. 345, Cobet. V. L. I p. 70 sq. p. 85; II p. 695. — σύ vero additum puto cum intentione quadam; itaque quamquam usitatio est quaerendi formula πόθεν; ὁπόθεν; ut ποῦ; ὅπου; τίς; ὅστις; πῶς; ὅπως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

835 οὐκ· ἀλλὰ κάκει ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτη τι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδέν· οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν
οὔτ' ἄρτον οὔτε μᾶζαν, εἰωθυί' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

840 λείχειν ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικῶς γ' ὁ πρεσ- (856) στρ. γ'
βύτης, ἕσα γ' ᾧδ' ἰδεῖν,

v. 835. οὐκ ἀλλὰ — τινές; Lenting. Verum Vesp. 634, Eq. 176, Ach. 1114, Eccl. 331 defendunt vulgata. οὐκ ἀλλὰ — τινές. Mein.

v. 836. νῦν V. sec. Cob. Vig. p. 426 Herm. (cf. infra v. 859). vulgo. νυν R. Crat. Wech. Raph. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Both. Mein.

v. 837. ταύτη τι; Cob. Mnem. II p. 100. ita Brub.

v. 840. λείχειν; ἄρ αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον R. Bisetus. καὶ κἀνθάδε σκ. Iunt. II. III. (κἀναθε C.) Brub. Raph. Crat. Wech. καὶ κανᾶ B. Ald. Iunt. I (καν' ασκευαστέον). Port. Kust. Amstel. Brunck. κἀνθαδὶ Bentleius. καὶ λεκάνην Brunck. in notis. λείχειν — σκευαστέον; Herm. ad Soph. Ant. 628, Dind. in Lips. 1820. 1825. λείχειν ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον. Pors. Dind. in Paris. et Oxon. Bekk. Both. Bergk. Mein. (ἄρ' αὐτῇ R. sec. Inv. et Inv.)

v. 841. γ' R. V. vulgo. om. B. Brunck. Inv.

v. 842. τανῦν vulgo. τὰ νῦν R. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Mein. ἕσα γ' ἔστ' ἰδεῖν | τανῦν δεε πράττει Brunck. ᾧδε — τάδε R. vulgo.

reliqua, tamen hoc loco πόθεν retinere malim.

v. 835. ἀπὸ τούτων: scil. τῶν πορ-
νῶν vel τοῦ πορνοβοσκεῖν.

v. 836. ἄγε νυν: schol. ὁ θεράπων
λέγει τῇ Ὀπώρα, εἶτα ἐρωτᾷ τὸν δεσπό-
την περὶ τῆς Ὀπώρας.

v. 840. Schol. εἰς τὸ κακέμφοτον

τῆς πόρνης λέγεται. Interrogandi signo,
quod vulgo ponebatur, opus non est,
quum servus, ubi haec verba loquitur,
statim cum Opora intret domum. λεί-
χειν i. e. λισβίζειν.

v. 841. De metro cf. Enger. de
respons. p. 9. Antistrophica esse iam
Bentleius dixit. Cf. Proleg. p. 55.

τὰ νῦν τάδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτ' ἐπειδὴν νυμφίον μ' ὄρατε λαμπρὸν ὄντα;

ΧΟΡΟΣ.

845

ζηλωτὸς ἔσει γέρων,
αὔθις νέος ὦν πάλιν,
μύρω κατάλειπτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἶμαι. τί δῆθ' ὅταν ξυγῶν τῶν τιθίτων ἔχωμαι;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

v. 845. γέρων Bergk. Mein.

v. 848. 849 eiecit Holdenius castigato, sed lacunae signis positis. Cur igitur non fuit contentus versibus omni lacunae signo praestantioribus?

v. 849. εὐδαιμονέστερος R. Bekk. — ἔστερος V. vulgo.

— φανείας R. V. vulgo. φανεῖ Bendl. Tyrwh. Brunck. Dind. Inv. Both. Boiss. Bergk. Mein. Idem hunc versum choro dederunt, vulgo Trygaeo continuatum.

v. 843. Ad τὰ νῦν τάδε Dind. comp. Eur. Heracl. 641 p. 97 Elmsl. Iph. Aul. 537, Herod. VII, 104, Schaeef. ad Greg. Cor. p. 141 laud. Dobraeus.

— τάδε = τὰ τῆς εἰρήνης πράγματα vel τὰ περὶ τὴν Ὀπώραν. schol. Ἄττικοι οὕτως (τὰ νῦν τάδε) ἔλεγον ἀντὶ τοῦ νῦν.

v. 844. τί δῆτ'; et quid tum et τί δέ; quid vero. cf. infra v. 848, Elmsl. ad Ach. 1011 p. 95. Vbique suppleendum ἔρεις, ἔρειτε, sequente εἰ, ὅταν, ἐπειδὴν. Vid. Ind. ap. Mein. C. V. s. v. Verum praeter hanc ellipsim hac interrogandi formula saepissime utuntur.

v. 845. ζηλωτὸς ἔσει. Vesp. 1450 ζηλῶ γε τῆς εὐτυχίας τὸν πρέσβυν.

v. 846. αὔθις — πάλιν: schol. ἀνανεάζων, scil. quem Pax dea fortioerem reddiderit et iunioerem, ut Vlixem Minerva in Odyssea, quam hic et proxime

ante Comico ante oculos versatam crediderim. — αὔθις πάλιν vel πάλιν αὔθις saepe ita coniungitur, ut supra v. 830, Equit. 501, Nub. 745, Lys. 1239, Ran. 591. 596, Plat. 859; similiter αὔθις αὖ Ach. 854, Nub. 1379, Av. 79. 789. 792. 796. 1087; Lys. 1150, Thesm. 552. 862, Ran. 1234; item εἰτ' αὔθις vel εἰτα — αὔθις Nub. 496. 557. 593; Av. 117; ἔπειτα αὔθις Av. 513; εἰτ' αὔθις αὖ Av. 895; εἰτ' αὖ πάλιν — αὔθις Nub. 975; κατ' — τὸ λοιπὸν — αὔθις — ἔτι Lys. 1278. Cf. Ind. ap. Meinek. C. V. s. v. αὔθις. Denique tragicos et πάλιν αὔθις vel αὔθις πάλιν et αὔθις αὖ et αὔθις αὖ πάλιν et πάλιν αὖ dixisse saepenumero non est quod moneam. Quis enim ignorat decantatum illud: ἐκ κυμάτων γὰρ αὔθις αὖ γαλήν' ὄρω?

v. 849. εὐδαιμονέστερος: schol. ἀντὶ τοῦ καχοδαιμονέστερος, ἐν εἰρωνείᾳ.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

- 850 οὔκουν δικαίως; ὅστις εἰς
 ὄχημα κανθάρου ἴπιβας
 ἔσωσα τοὺς Ἑλληνας, ὥστ'
 ἐν τοῖς ἀγροῖς
 ἄπαντας ὄντας ἀσφαλῶς
 855 κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.

(867)

- v. 851. ὅστις R. ἴπιβας R. V. Suid. s. v. ὄχημα, fav. recentt. βας vulgo.
 v. 853. ἀγροῖς R. V. Inv. recentt. exc. Bothio. ἀγροῖσιν αὐτούς vulgo.
 v. 854. ὄντας om. V.
 v. 855. κινεῖν R. V. vulgo. βινεῖν Froh. Raph. Flor. Chr. Dind. in not. ad Oxon. et in Paris. Mein. Nihil opus. (κινεῖτε Iant. III.) — χαίρειν Hold. quod ineptum est quasi spadonis inventum.

Non crediderim; est enim κάλλιων vel ut cum Homero loquar, μελῶν καὶ πύσσων φανεί quam Careini strobili. — στροβίλους δὲ τούτους φησὶν ἢ διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος ἢ παρὰ τὸ τοῦ Καρκίνου ὄνομα παίζων. ὅστρακὸδαρμοὶ γὰρ οἱ καρβίνοι καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι (οἱ κοχλῖαι ἢ οἱ θαλάττιοι κήρυκες). ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι. Rursus schol. στρόβιλος ἐστὶν ἡ συστροφή, στροβίλους οὖν εἶπε καθ' ἑ καὶ ἀλλαγῶ γουλιωνέας (v. 785). Cf. Poll. I, 110; IV, 159. Phryn. Bekk. Anecd. p. 63, 27; Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 11. Suid. Hesych. s. v. Pervarias huius vocis notiones, quibus semper inest τὸ

στροβεῖν, στρέφεσθαι, vid. ap. Steph. s. v. et Indic. ap. Mein. C. V. s. v.

v. 850 sqq. De metro vid. Rossb. l. l. p. 209. Vulgo tetrametri iambici sunt tres; R. V. duo dimetros, trimetrum et tetrametrum habent; in sex versus distribuit Dind. Bergk. — Bekkerus tetrametrum acatalecticum, trimetrum, tetrametrum catalecticum ex eudi iussit. Invernizius Ravennatem expressit.

Δ. 855. κινεῖν: schol. παραγραμμάσαι μοι δοκεῖ τοῦ γελοίου χάριν, ἀντὶ τοῦ πίνειν τε καὶ καθεύδειν. Nos fere: sich rühren oder ruhen.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἡ παῖς λέλουται καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται
καὶ τᾶλλ' ἀπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
860 ἀνόσαντε τῇ βουλή τι.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ταυτηνί; τί φῆς;

v. 856. κάτα R. κάτα R. sec. Inv.

v. 856 et v. 858 relegavit Holden.

v. 857. σησαμῆ R. schol. vulgo. σησαμή V. Iunt. III. σησάμοις B. σησαμοῦς
Brunck. cf. H. Steph. s. v. σησαμίς Dobr. malebat, rec. Mein. — σησαμῆ
ξυμπάττεται vel σησαμῆ, ξυμπράττεται καὶ τ. suspic. Boiss.

v. 860. ἀνόσαντε τῇ βουλή ταυτηί. Θε. τί φῆς; R. Inv. τι ταυτηνί V. Bekk.
τι ταυτηί Dind. in Oxon. et Paris. — Οἴκ. τίνα ταυτηνί; τί φῆς; Dind.

v. 856. Servus prodit domini iussa
exequutus.

— τὰ — καλά. Ita Phrynichus
Κρόνη ap. schol. Av. 988 ἀνὴρ χορεύει
καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά. Mein. C. II p.
583, Fritsch. Qu. Ar. p. 251.

v. 857. πέπεπται: ita Plut. 1126
πλακοῦντος πεπεμμένου, ib. 1142 να-

στὸς εὖ πεπεμμένος, Eccl. 843 πόπανα
πέττεται al. cf. Fritsch. Daet. p. 62.

— σησαμῆ: schol. πλακοῦς γαμι-
κὸς ἀπὸ σησάμων πεποιημένος, διὰ τὸ
πολύγονον ὡς φησι Μένανδρος. Mein.
C. IV p. 318 et Menand. p. 295.

v. 860. Ex variis emendationibus
Dindorfii praestat, qui βουλήν praesto

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αὕτη θεωρία 'στίν, ἦν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες,
σάφ' ἴσθι, καλήφθη γε μόλις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποτα

ὄσση ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

865 εἶεν. τίς ἐσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ βουλήν λαβῶν;

in Lips. 1820. 1825. id. in not. ad Lips. 1820 partim ex vulgata: τίς αὕτη; τί φ.; — ἀ. τ. β. τι. Οἰκ. ταυτηνί; τί φής; Bergk. Mein. ἀ. τ. β. Οἰκ. τίς ἐσθ' αὕτη; τί φής; vulgo. De φής vid. Elmsl. ad Eur. Med. 674 p. 184.

v. 860—864 respuit Hold.

v. 861: 862 Trygaeo dat V. vulgo. Servo R Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Bergk. Mein. addito interrogandi signo post ὑποπεπωκότες. „Distingue Οἰκ. ἦν — ὑποπεπωκότες; Τρυγ. σάφ'“ Dobr.

v. 862. ἐδιώξαμεν B. id. prop. Reiskius. ὑποπεπωκότες R. V. C. vulgo. ὑποπεπωκότες B. schol. Nannius et Leopard. in Scal. Exc. Kust. ad Suid. s. v. ἐπαίομεν, Reisk. Bergl. Brunck. Porson. recentt.

v. 866. τὴν βουλήν V.

esse in theatro itaque a Comico dici posse ταυτηνί bene iudicavit. τι vero, quod V. habet, quodque scholiasta mire explicat πρὸς οὐδὲν τὸ τι, persaepe ita cum ἀνύσας reperies coniunctum ut supra 275, Vesp. 31. 202 al., verum saepe quoque omisso τι ponitur ἀνύσας ut Vesp. 398. 847. 1158. 1210; Eq. 71 etc., quibus locis omnibus Comicum versuum legi paruisse constat.

v. 862. ἐπαίομεν: schol. συνουσιάζομεν, ἡλαύνομεν. πόρνη γάρ ἐστίν. ἐν Βραυρωνί δὲ δῆμιφ τῆς Ἀττικῆς πολλὰι πόρναι. ἐκεῖ δὲ καὶ τὰ Διονύσια ἤγετο, καὶ καθ' ἕκαστον δῆμον, ἐν οἷς ἐμέθουον, μεθύοντες δὲ πολλὰς πόρναις ἤρπαζον.

— ὑποπεπωκῖα de temulenta mu-

liere Lys. 395, it. ὑποπεπώξαμεν Comicum apud Athen. X p. 422 f, ubi eundem errorem ὑποπεπώξαμεν sustulit Schweighauser. cf. Bergk. ap. Mein. C. II p. 1154. Ceterum ὑποπίνειν in fragmentis comicorum saepe exstat.

v. 863. μόλις: haec, quum de Pa-cis famula dicuntur, belli longinquitatem tangunt, quum de Theoria pellice, gressum temulentorum impeditum de-ident.

v. 864. πρωκτοπεντετηρίδα: schol. παρῶσον διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἤγοντο αἱ θεωραὶ τῶν Διονυσίων: scil. Braurone. De voce vid. Lob. ad Phryn. p. 413 sqq. Cf. Suid. s. v. Βραυρων.

v. 865. ὑμῶν: ad spectatores haec.

οὗτος τί περιγράφεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τὸ δεῖν' εἰς Ἴσθμια

σκηνήν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

οὐπω λέγεθ' ὅμεις τίς ὁ φυλάξων. δεῦρο σύ·

870 καταθήσομαι γὰρ αὐτὸς εἰς μέσους ἄγων,

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἔκεινοσὶ νεύει.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

τίς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

δοσις; Ἀριφράδης

ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὦ μέλε

v. 867—868; 871—874; 877—893 non placuerunt Holdenio.

v. 870. αὐτοὺς ἐς μέσους R. V. ἐς (vel εἰς) μέσους αὐτοὺς vulgo. αὐτὸς εἰς μέσους Seidler. Dind. Hold. Bergk. Mein.

v. 872. παρ' αὐτόν Bergk. Mein.

v. 867. οὗτος: ad servum haec, qui nihil aliud facturus est quam isti quorum fidei Theoriam Trygaeus committere paratus est. περιγράφεις et circumvagaris et circumscribis, i. e. mediam pellicis partem manu. Optime igitur reddas: heus tu, quid metiris? Cui servus τὸ δεῖν' respondet, quod verbum aegre respondentis est, ut novimus ex Thesmoph. 620 sqq.

— Ἴσθμια: schol. εἰ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. εἰς Ἴσθμια δὲ εἰρηκεν, ἅμα δτι καὶ ἀγὼν Ἴσθμιακός, καὶ διὰ τὴν στενότητα τοῦ αἰδοῦ τοῦ πόρνης. Alius scholiasta καταλαμβάνει videtur legisse quum explicat: εἰς τῶν θεατῶν τὰ

ἰσθία τῆς θεωρίας καταλαμβάνει καὶ ἐφέπεται περιφέρων τὸν δάκτυλον. Verum adhuc in proscenio Theoria stat.

v. 869. δεῦρο σύ: ad servum haec, qui opem ferat; aut ad Theoriam, quae accedat propius; ut Bentleius vult.

v. 870. μέσους: schol. τοὺς θεατὰς ἢ τὸ βουλευτήριον.

v. 871. Ἀριφράδης: cf. supra v. 717, Equit. 1278—1289, not. ad Vesp. 1275; schol. ἅμα καὶ δτι ἐν ταῖς θεωρίαις ζωμοὶ γίνονται ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν θυομένων, ἅμα δὲ δτι λεικτὴς διεβάλλετο ὁ Ἀριφράδης καὶ μεμηνώς ἐπὶ γυναιξίν. ὡς φοινικιστὴς γὰρ λοιδορεῖται, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ προσπεσῶν δηλοῖ.

875 τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσῶν ἐκλάφεται.
 ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκευὴ χαμαί.
 βουλή, πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν,
 σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
 ὣστ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τῷ σκέλη
 ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάρρυσιν.
 τοῦτι δ' ὁρᾷτ' ὀπτάνιον ἡμῖν ὡς καλόν.

v. 875. βουλή πρύτανις prop. Both.

v. 879. ὁρᾶτε τοῦπτάνιον R. V. B. vulgo. ὄρα τούπτ. Dind. Bekk. ὁρᾷτ' ὀπτάνιον Bentl. Pauw. ad Phryn. p. 277 Lob. Dobr. Bergk. Mein. ὁρᾶτε τοῦπτανεῖον omisso ἡμῖν item Bentl. Heimst. ad Thom. M. p. 592, p. 236, 15 Ritschl. cf. Kidd. ad Daw. p. 587. τοῦπτάνειον Pors.

— ἡμῖν ὡς R. Bekk. Dind. Mein. ὑμῖν vulgo. — ὡς καλόν ἡμῖν V.
 — ὡς omis. B. Brunck. Inv. Both.

v. 873. ἐκλάφεται: ἐκπίεται, ἐκροφῆσται. Ach. 1229 ἄκρατον ἐγγέας ἄμυστιν ἐξέλαφα (Lycophr. 1201). De canelambente rustici dicunt: schlappsen.

v. 874. ἄγε δὴ: schol. ἀντι τοῦ μαγειρεῖα, διὰ τὸ θύειν ἐν ταῖς πανηγύρεσιν. ἢ πρὸς τὴν Θεωρίαν λέγει φέρουσάν τινα εἰρήνης καὶ γεωργίας σύμβολα. Etiam Dind. ad Theoriam haec dici censet; servus enim quid tandem vel cur deponat, quum Trygaeus mulierem traditurus sit senatui? Quid vero Theoria deposuerit, de qua paullo ante v. 856 ἡ παῖς λέλουται? An quid obscœni latet? ut τὰ σκευὴ sint, quibus περιγράφει servus mulierem sibi que σκηρὴν καταλαμβάνει? An denique totus hic de Atriphra de locus inculcatus est reiciendique versus 871—874, ut fiat una Trygaei ad spectatores senatumve oratio? Nolim diiudicare, sed tamen ad servum haec ἄγε δὴ—χαμαί dicta esse malim. Possit καταθέσθαι τὰ σκευὴ ut ἄρασθαι τὰ σκευὴ v. 764 de eo dici, qui abiturus est aut iubetur abire.

v. 875. De prytanibus, quos scholiasta, qui decem eos vel octo numero fuisse dixerit, cum proetris permittit, cf. Poll. IX, 40, Schoem. de comit. p. 335 sq. et Antiq. iur. publ. p. 216 sq. aliosque antiquitatum scriptores.

v. 876. ὅσ' ἀγαθὰ: vid. infr. v. 1191, Kidd. ad Daw. p. 545, Porson. Advers. p. 225.

v. 878. ταύτης et cum ἀνάρρυσιν et cum σκέλη coniungi licet, alterum obscœnum alterum festivum est. Ad ἀνάρρυσιν schol. τρεῖς ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων, δόρπεια, κουρεῶτις, ἀνάρρυσιν. — ἀναρρῦειν τὸ ἐπιθύειν, θυσίαν ἐπιτελεῖν. Originem Apaturiorum schol. h. l. et ad Eq. 146 accurate exponit. Vid. Prell. Myth. I p. 121. 144. 269. Suid. s. ἦ. ἀναρρῦει. Hesych. ἀνάρρυσιν τὴν τελευταίην. Alludit igitur ad belli compositionem tanquam ad victoriam rite Apaturiorum instar celebrandam.

v. 879. ὀπτάνιον: schol. τὸ μαγειρεῖον, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα. Perstat in meta-

ΟΙΚΕΤΗΣ.

880 διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἄρ'· ἐνταυθὶ γὰρ ἦν
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔπειτ' ἀγωνά γ' εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἐστάναι,
885 πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἐστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς

v. 880. 881 servo tribuit Beer. rec. Bergk. Mein.

v. 880. κεκάπνικ' ἄρα R. κεκάπνικ' ἄρ' vulgo. ἄρ' Brunck. Inv. Bekk. κεκάπνικεν ἄρ' Brunck. in notis. Boiss. Bergk. (ἄρ' Both.) cf. Kidd. ad Daw. p. 365. κεκάπνικ' ἄρ'. ἐντεῦθεν γὰρ ἦν Dind. (ἐνταυθὶ Lips. 1825.) qui in fine versus seq. ποτέ pro vulgato ποτ' ἦν. — κεκάπνικ' ἄρ'· ἐνταυθὶ γὰρ οὖν Mein. — (κεκκάπνικ' Crat. quem errorem repetiit Wech.)

v. 882. θ' R. τ' Inv. γ' V. vulgo. δ' Dind. Bergk.

v. 885. accessit ex R. Inv. recentt. Post γόνατα comma posuit Mein., idem κύβδ' scripsit.

v. 886. παγκράτειον R.
— ὑπολειψαμένοις V.

phora; nam ut schol. addit, τὸ αἰδοῖον αὐτῆς δείκνυσι.

— τοῦπτανιον in fragm. comicorum satis frequens; noster dixit Eq. 1033.

v. 880. κεκάπνικεν: schol. ὡς ἐπὶ ὀπτάνου. Simul vero ἐπειδὴ μέλαν ἐστὶ (τὸ αἰδοῖον) διὰ τὰς τρίχας.

— ἄρ' pro ἄρ' ut Vesp. 217, infra v. 1233, Dobr. ad Vesp. l. 1. Scholéf. II p. 196.

v. 881. τὰ λάσανα: schol. ἐπεὶ εἶπε τοῦπτανιον, ἐπήγαγε καὶ τὰ λάσανα (= χυτρώποδες, ollae). δηλοῖ δὲ τοὺς δασεῖς αὐτῆς μηρούς. Ita culinarias res enumerat πρὸς τὸ κακέμφατον omnes. Diocles apud Poll. X, 99 ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαιρήσω χύτραν, Mein. C. II

p. 340, unde colligas, Comicum ventrem mulieris cum χύτρα comparasse vel potuisse comparare. λάσανα saepius exstat in fragmentis com. — Moer. s. v. p. 251 Piers.

v. 882. De καὶ—γε, κῆτα—γε, κᾶπειτα—γε, ἔπειτα—γε vid. Reis. Coni. p. 221 sq.

v. 884. Iam recitat et ludorum et, quae est Comici natura, συνουσίας genera, qua in re se δωδεκαμῆχανον ostendit. — τετραποδηδὸν ἐ. Bergl. comp. Lys. 231 οὐ στήσομαι λέαν' ἐπὶ τυροκνήστιδος, quod schol. explicat οὐκ ἐπὶ ἀνδρὶ στήσομαι πορνεύουσα ὡς αὶ λέαναι ἐπὶ τυρ. Verum mihi oppositum esse videtur priori ἐπὶ γῆς παλαίειν,

- παίειν, ὀρύττειν πῶξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
 τρίτη δὲ μετὰ ταῦθ' ἵπποδρομίαν ἄξετε,
 ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιῆ,
 890 ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα
 φουσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
 ἕτεροι δὲ κείσονται γ' ἀπεψωλημένοι
 περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες.
 ἀλλ' ὦ πρυτάνεις δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
 895 θέασ' ὡς προθύμως ὁ πρύτανις παρεδέξατο.

v. 888. ξετε suprascr. α R. ξεται Γ.

v. 889. ἵνα δὴ R. V. Iunt. II. Frob. Raph. Port. Amstel. Vet. in Scal. Exc. Inv. recentt. ἵνα δὲ x. Iunt. III. ἡνίκα κέλης C. Bentleius, qui et ἵνα δὴ probat. ἡνίκα γε x. B. Brunck. ἡνίκα δὲ x. Ald. Iunt. I. Brub. Kust. Burm. Crat. Wech.

v. 893. περὶ δὲ R. Iunt. II. III. Frob. Raph. Port. Amstel. — δὲ om. V. Ald. vulgo. κάμπαις Γ. Ald. vulgo. corr. Dind.

v. 895. θέασ' R. V. C. Γ. Inv. recce. Reis, Synt. cr. p. 32 τῷ ὡς vulgo. τῷ ὡς Brunck. θᾶσ' quod synizesin ignorent Comici Dind. h. l., Thesm. 280 et Eccl. 270 θᾶσθ', Hold. Mein. Cf. Elmsl. Ach. 178 p. 23 „θέασαι fortasse disyllabon est.“

utrumque igitur significat: stare. Ita invicem sibi opposita sequentia v. 885 πλαγίαν καταβάλλειν et ἐς γόνατα κύβδ' ἐστάναι. — κύβδα eodem sensu Thesm. 489, Equit. 365; unde fictum Κύβδα-σος a Platone ap. Athen. X p. 441 e, Mein. C. II p. 675 sq. Lob. Phryn. p. 436.

v. 887. παίειν ad πῶξ, ὀρύττειν ad πέει pertinet. schol. παρὰ τὸ λεγόμενον „πῶξ ἔμου καὶ τῷ σέλει.“

v. 888. τρίτη: schol. τὸ γὰρ παλαιὸν ταῖς ὑστέραις ἡμέραις τὰς ἵπποδρομίας ἦγον ἐν τοῖς ἀγῶσι.

v. 889. ἵνα δὴ cum ind. futuri = ἡνίκα, cf. Kidd. ad Daw. p. 120, Hanov. Exerc. cr. p. 134 sq., Krueg. Gr. §. 69,

31. De κέλης vid. not. ad Vesp. 501; Horat. Serm. II, 7, 50 laud. Bgl.

v. 890. ἄρματα = σώματα, ἀνατετραμμένα = περικείμενα ἀλλήλοις. Ran. 543 ἀνατετραμμένος κινῶν ὄρχηστρίδα comp. Bergl.

v. 891. προσκινήσεται: Lys. 227 προσκινήσομαι. Martial. XI, 105, 11: nec motu dignabor opus (Fl. Chr.).

v. 892. ἀπεψωλημένοι: occurrit in Equit. Lys. Thesm. Pluto. Sufficiebat πεπτωκότες v. seq., sed haec ut reliqua παρὰ προσδοκίαν addit.

v. 893. καμπαῖς (πρὸς τὸ κακέμφατον): schol. συστροφαῖς. καὶ κάμπιος ὄρμος ὁ οὐκ εὐθύς καὶ ἀπλοῦς.

v. 895. θέασ' ὡς: vid. supr. v. 586, Fritsch. Thesm. 280 p. 107.

ἀλλ' οὐκ ἄν, εἴ τι προῖτα προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὖρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

v. 896. προῖκ' ἄν R. V. Γ. Inv.

v. 897. ἡῦρον Mein. δεκεχειρίαν Hamaker. Mnem. V p. 150.

v. 896. προῖτα: schol. τοῖς πρυτάνεσιν ἔθος ἦν προσαγαγεῖν τοὺς δεομένους εἰς τὴν βουλὴν. καὶ δῆλον ὅτι ἐδωροδοκοῦντο παρὰ τῶν χρηζόντων προσελθεῖν. Thesm. 936 ludit verbis πρύτανι et προτείνειν scil. τὴν δεξιὰν κοιλίην.

v. 897. ἐκεχειρίαν: schol. ἐ. ἡ ἀνοχή,

ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. νῦν δὲ παίζει πρὸς τὸ ἔχειν τι ἐν τῇ χειρὶ παρὰ τῶν δεομένων. Alludit simul ad inducias nuper factas, ad ferias, quibus introducere petentem prohibeatur, ad manum cavam donaque expectantem.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΧΟΡΟΣ

ΧΟΡΟΣ.

(900) ἢ χρηστὸς ἀνὴρ πολί- ἀντιστρ. γ
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-
900 τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅταν τρυγᾷτ', εἴσασθε πολλῶ μᾶλλον οἶός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ νῦν σὺ γε δῆλος εἶ·
σωτήρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

v. 898. πολίταις Bergk. Mein.

v. 900. γ' om. R. Γ. Cobet. V. L. II p. 60. ἐστὶν R. ἐστὶ Γ.

v. 901. εἴσασθε R.

v. 898. Hos versus responderē ver-
sibus 840 sqq. iam schol. indicavit;
vid. Proleg. p. 54. Ad ἡ νιδ. Vig.
p. 410 Herm. Ad πολίτης schol. οὔτε
συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν. ὁ
μέντοι Εὐριπίδης που (Heraclid. 826)
λέγει.

v. 901. ὅταν τρυγᾷτ': quod enim
servi vindemiabunt, pacis est donum.
Fortasse etiam ita accipiendum ut infra
v. 1338, ut de Opera dicatur, qua cum
Trygaeo fruantur.

v. 903. σωτήρ: ita isiciarius bis
salutatur Eq. 149 ἀνάβαινε σωτήρ τῆ
πόλει καὶ νῦν φανείς et 458 καὶ τῆ
πόλει σωτήρ φανείς ἡμῖν τε τοῖς πολί-
ταις. Ita chorus quoque Acharnensium
tandem Dicaeopolidi studet v. 626.
836 sqq. 929 sqq. 971 sqq.; item
Vesparum initio ut Acharnensium
infestissimus, mox totus stat a par-
tibus Bdelycleonis v. 725 sqq. 885 sqq.
868 sqq.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

905 φήσεις γ', ἐπειδὴν ἐκπίης οἴνου νέου λεπαστήν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πλὴν γε τῶν θεῶν αἰεὶ σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ἀθμονεὺς ἐγώ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων

910 τὸν δημότην

καὶ τὸν γεωργικὸν λεῶν

(921) Ἵπέρβολόν τε παύσας.

- v. 905. φήσεις ἐπειδὴν R. V. G. Suid. s. v. λεπαστή, Iunt. II. Frob. Raph. Port. Amstel. Inv. Bekk. Boiss. Both. φήσεις τί δῆτ', ἐπειδὴν ἐκπίης οἴνου λεπαστήν B. Ald. Iunt. I. III. Brub. Crat. Wech. Kust. Burm. Bergl. item sed οἴνου νέου λεπαστήν Brunck. φήσεις δῆτ' Scal. Exc. φήσεις om. Bisétus, vel φήσεις vel οἴνου omitti iubet Bentl. τί δῆτ' ἐπ. ἐ. ο. v. λ. Elmsl. Ach. 1011 p. 95, Mein. Cur. cr. p. 43, Lenting. φήσεις γ' ἐπ. ἐ. ο. v. λ. Dind. Hold. Bergk. Mein. φήσεις γ' ἐπ. ἐ. νέου κύλικα λ. Bergk. Rel. C. p. 240 ex Athen. XI p. 485 a. Vulgatam defendit Fritzs. Daetal. p. 86.
- v. 906. ἡγησόμεθα R.
- v. 907. αἰτιος Daw. p. 254, Kidd. p. 393. πολλοῦ γὰρ ὄ. ἀ. Hirsch. App. ad Vesp. p. 150 coll. Plut. 877.
- v. 908. Τρυγαῖος R. V. B. C. Bentl. Brunck. recentt., antea vulgo Τρ. omissum. ἀθμονεὺς Brunck. in notis, Pors. Heub. 313, Elmsl. Ach. 329 p. 34, 633 p. 60; Daw. Kidd. p. 222. 393, Inv. recentt. Ἀθμονεὺς codd. vulgo.
- v. 910. δμίλον codd. vulgo. delevit Dind. Mein. Hold. — [δμίλον] Bergk., repugnante metro, addens: vulgo (i. e. a Dindorfio) omissum.

v. 905. λεπαστήν: schol. εἶδος ποτηρίου μεῖζον ἢ κύλιξ. οὕτως ὁ Σύμμαχος. ὁ δὲ Παλαμῆδης τὸ πιθάριον ἐκδέχεται. Cf. Phot. s. v. Hesych. s. v. λεπαστής (sic), Poll. X, 75 οὐκ ἐκπωμα μόνον ἀλλὰ καὶ οἰνοχόη. Itaque cum Fritzschio Athenaeum erravisse puto iungentem κύλικα λεπαστήν, utrumque substantivum. — φήσεις γ' ὅταν infra v. 1352, φήσεις γ' ἐπειδὴν Eq. 1388 (Ddf.).

v. 907. Trygaeus chori suscipit

partes, ut supra v. 850 sqq., quibus haec respondent.

— πολλῶν ἄξιος pro πολλοῦ ἄξιος Platon. Crit. p. 46 b.

v. 908. ἀθμονεὺς: vid. supra v. 190.

v. 910. δημότην: ἀντὶ τοῦ δημοτικόν. An dictum pro τοὺς δημότας? quum pagani nominaverit. τὸν γεωργικὸν λεῶν omnes omnino agricolas una cum paganis.

v. 912. Ἵπέρβολον: v. supra v. 682.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ τί νῶν ἐντευθενὶ ποιητέον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ' ἢ ταύτην χύτραις ἰδρυτέον;

ΧΟΡΟΣ.

915 χύτραισιν, ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δαὶ δοκαῖ; βούλεσθε λαρινῶ βοῖ;

ΧΟΡΟΣ.

βοῖ; μηδαμῶς, ἴνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὅτι παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

v. 913—925. Servis duobus tribuit Dobraeus, cui chori nomen praefixum erat. Bergk. ed. II v. 913 Trygaeo continuat, v. 914 servo dat. — v. 913 Θε. R.

v. 914. χύτραις ἰδρυτέον R. V. vulgo. Suid. s. v. χύτρ. — ἰδρ. χύτρ. Inv. (ex R?) Dind. in Lips. 1820.

v. 916. δέ et βούλεσθαι R.

v. 917. δέη Dind. in notis ad Oxon. et in Paris. Boiss. Hold. Bergk. Mein. δέοι vulgo.

v. 913. Iam de sacrificio, quale acturi sint, altercantur. νῶν aut chorus et Trygaeus, si vulgatam, aut Trygaeus et servorum alter, si Dobraeum sequimur.

v. 914. χύτραις: schol. ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρῦειν ἢ ἄγαλμα θεοῦ, ἔφοντες ὅσπρια ἀπῆρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυσμένοις χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὗτος εἶπεν ἐν Δαναΐταις ἡμαρτύρομαι δὲ Ζηγὸς ἐρκείου χύτρας, μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρυτάι ποτε. (Bergk. ap. Mein. C. II p. 1048) ποτὲ δὲ καὶ πολυτελεστέρω ἱερῶ ἀφιδρύνοντο. Vt infra v. 1082 et Plut. 1198, scholiasta monente.

v. 915. Ἑρμίδιον: schol. ἀντὶ τοῦ εὐτελέος· ὡς τοῦ Ἑρμού χύτραις ἰδρυσμένου ἐπὶ πολὺ, ὡς μέμφεσθαι αὐτόν. Itaque statim sacrificia nominat pretio-

siora, quibus dea (ταύτην enim ad Pacis simulacrum pertinere certum est) colatur reddaturque praepitia.

— μεμφόμενον optime veritas morosum, i. e. propter viles ollas.

v. 916. λαρινῶ: schol. μεγάλην καὶ εὐτρεφεῖ. τοὺς δὲ ἠπειρωτικούς βούς οὕτω λέγουσιν ἀπὸ τινος Λαρίνου βουκόλου, παραλαβόντος παρ' Ἑρακλέους τὰς Γηρυόνοιο βοῦς. Addunt etiam λαρίνους vocari, h. e. μεγαλορίνους. Ita antiquitas quoque suos habebat Megalopolitanos. Cf. Phot. s. v., de accent. Lob. Pathol. p. 212.

v. 917. βοηθεῖν: schol. ἐπὶ μάχην δραμεῖν. πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ὀνομάτων τοῦ βοῖ καὶ βοηθεῖν ἔπαιξεν. En itacismum.

v. 918. ὅτι sensu ambiguo.

ΧΟΡΟΣ.

μή μή.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

τιή;

ΧΟΡΟΣ.

ἵνα μή γένηται Θεογένους ὕηνία.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

920 τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

ΧΟΡΟΣ.

δί.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

δί;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'.

ΤΡΥΤΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἴωνικόν

τὸ ῥῆμ'.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίτηδες γ', ἔν', ἐάν ἐν τῆκκλησίᾳ

ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγῃ τις, οἱ καθήμενοι

v. 919. Θεογένους hic et Av. 822. 1127. 1295; Lys. 63 Dind. Hold. Mein. Θεαγένους R. V. vulgo, et Phryn. Lobeck. p. 653. An Θευγένους?

v. 920. τῷ δὴ R. Iunt. II. Raph. Port. Amst. Brunck. in notis, Inv. recentt. τί δὴ V. vulgo. τί δαί; Daw. pr. p. XIX Kidd. τῷ δαί Mein.

v. 922. ῥῆμ' R. V. Bekker. Boiss. Dind. Hold. Both. Bergk. Mein. Kidd. ad Daw. pr. p. XI, Elmsl. Ach. 335 p. 35, Porson. τὸ ῥῆμά γ' vulgo. ἐπιτηδές γ' R. V. vulgo.

— ἐ. οὖν Elmsl. l. i. Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold.

— ἔν', ἐν τῆκκλησίᾳ R. V. vulgo. Kust. τῇ ἐκκλησίᾳ vulgo ante Kust. ἔν', εἰ Bentl. Brunck. ἔν' ἦν τῇ — λέγῃ Reisk. ἔν' ἐάν Kidd. l. i. Dind. in Lips. 1820, Both. Boiss. ἔν' ἐπότ' Bergk. ἔν' ἔταν Mein.

v. 923. λέγει R. vulgo. λέγοι V. Brunck. Inv. Bekk. Both. Bergk. λέγῃ

v. 919. Θεογένους ὕηνία: schol. μωρία, ἀμαθία. διεβάλλετο γὰρ ὁ Θεογένης εἰς μαλακίαν, καὶ ὡς ὕδης καὶ δόσσομος καὶ πένης. Cf. not. ad Vesp. 1183. Tim. s. v. ὕηνεις, p. 262 Ruhnck. En iterum itacismum!

v. 921. Ἴωνικόν: schol. οἱ γὰρ Ἴωνες δισυλλάβως λέγουσαν δις, οἱ δὲ Ἄττικοι μογосуλλάβως καὶ τὰς οἰς καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους. Etiam dative una syllaba videtur constitisse οἱ pro ionico δί.

ὕπὸ τοῦ δέουσι λέγωσ' Ἰωνικῶς οἶ.

ΤΡΥΠΑΙΟΣ.

925 εἶ τοι λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τᾶλλα γ' ὦσιν ἤπιτοι.

ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους

καὶ τοῖσι συμμάχοισι πράότεροι πολὺ.

Kidd. Dind. in Lips. 1820, Boiss. Mein. λέγων Bergl. Elmsl. l. 1. Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. cf. infra v. 1242. εἶν (= εἰ ἐν) λέγοι Geel. Mnem. II p. 101.

v. 924. οἶ: schol. ὀδουρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραίνόντων. Videtur Ionum ignaviam carpere, qui socii haud sane certi fuerint. Cf. Ar. Thesm. 163, Hesych. s. v. Ἰωνικόν, Eurpol. ap. Poll. X, 63, Mein. Com. II p. 529 sq., Calliae frgm. ap. Ath. XII p. 524 f,

Mein. Com. II p. 736, Dobr. Scholef. II p. 339.

v. 926. ἀμνοὶ τ. τρ. schol. εὐήθεις, δειλοὶ, ὡς οἱ κριοί. τὸ γὰρ ἄρρεν πρόβατον, ὅταν ἔχη τὴν μέσιν ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται, οἱ δὲ τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' ἔστου θύσομεν.

ΧΟΡΟΣ.

930 ὡς πάνθ, ὅσ' ἄν θεὸς θέλη χη' τύχη κατορθοῖ, (939) στρ. δ'
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρω
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.

v. 930. θεός R. V. Γ. schol. Suid. s. v. πάνθ' ὅσ' ἄν, Frob. Raph. Port. Amstel. Kust. recentt. Porson. ad Phoen. 5 p. 246. — om. Ald. Iunt. I, II. Brub.

— θέλη R. V. Γ. Suid. v. l. Pors. Dind. Bekk. Bergk. Mein. θέλη γε vulgo. θέλη γε deletis vv. χη' — κατορθοῖ prop. Bergk. comp. v. 1023. Antea θέλη κατορθοῦν Hotibius.

v. 928. Ad servum haec: dum ipse intrat domum, aram arcessiturus. De forma ποριῶ vid. Daw. Kidd. p. 120.

v. 930. Verba ὡς — νοῦν chorus solus canit, reliqua redeunte Trygaeo, qui ad chori sententiam suis verbis respondet v. 933. Videntur autem tra-

gici alicuius versus esse. Scholiasta quum explicat ἄλλως ἄλλω κατὰ τύχην ἀποβαίνει τὰ πράγματα, non recte intelligit. Omnia, inquit, diis propitiis fortunaque regnante fiunt, contingunt ex sententia, aliud autem aliud excipit in tempore eorum, quae moliantur, scil. Trygaeus et servi.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ταῦτα δῆλ' αὖ γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δῆ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ' ἐπέιγ'τε νῦν, ἐν ὄσφ' σοβαρὰ

θεόθεν κατέχει

πόλεμον μετάρπος αὔρα.

νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς

ἔς ἀγαθὰ μεταβιάζει.

935

v. 933. ὄσφ' αὐτὰ δῆλα Dobr. θύρασι R. V. Suid. s. v. βωμὸς et θύρασι, Iunt. II. Frob. Raph. Pors. Elmsl. ad Eur. Med. 466 p. 157, ad Soph. Oed. Col. 401 p. 136; Dobr. ap. Kidd. ad Daw. p. 207, Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Both. Mein. θύρασι vulgo. cf. Dorv. Charit. p. 247.

v. 934. ἐπέιγ'τε R. V. vulgo. ἀπέιγ'τε Ald. Iunt. III. ἄγ' ἐπειγ' Dind. in Lips., 1820. 1825, monitus ut ait ab Hermanno, qui tamen El. d. m. p. 418 vulgatam exhibet. Sed apparet tamen anapaestos esse, itaque revocandum ἄγ' ἐπέιγ'τε νῦν. — κατεπέιγ'τε Hotibius. νῦν vulgo. νῦν Mein.

v. 935. Scripsi πόλεμον. vulgo πολέμου.

v. 933. θύρασι: infra v. 1013, Vesp. 891.

v. 934. σοβαρὰ: mixtus cothurnus cum socco. σοβαρὰ (schol. σεσοβημένη, εὐκίνητος, Suid. s. v.) comicorum vox, Nub. 406, Ach. 674, Plut. 872; Aristophon ap. Ath. XIII p. 563 b, Mein. C. III p. 361; Photius s. v., ubi emendes χρῶνται δὲ τῆ λῆξει ταύτῃ συνήθως οἱ κωμικοὶ (pro κυνικοὶ), Mein. C. IV p. 660. — Contra μετάρπος αὔρα tragicorum est; Eur. Electr. 1147, Aesch. Pers. 947 comparavit Bergl. Schol. expl. μεταβληθεῖσα et εὐκρατος, quod minus convenit, nisi idem significat quod Homericum Ἰκμενος. — Item θεόθεν, quo Plato utitur ap. Athen. I p. 5 b, Mein. C. II p. 673, et Homeri et tragicorum est (Aesch. Pers. 102, Soph. Ant. 584, Eur. Phoen. 265). — Denique κατέχει, quod lectione πολέμου servata intransitive dictum est, saepe apud tragicos notionem habet applicandi, appellendi

(v. H. Steph. s. v.), ut subaudire possis ἔς ταύτην τὴν χώραν. Sed quid tandem σβαρὰ πολέμου μετάρπος αὔρα significat? vehemens belli aura conversa? Interpretes κατέχει vertunt „cessat“ et „impetum cohibet,“ quem tamen usum pro κατέχεται ignoro. Itaque quum sensu careat, quod verti opus est: vehemens belli aura obtinet (appellitur) conversa: ad αὔρα splendendum duco εἰρήνης, pro πολέμου scribendum πόλεμον, ut sensus sit: „aura conversa vehementi flatu cohibet bellum.“ Schol. addit τὰ ἡμέτερα πράγματα, quod melius coniungendum cum μεταβιάζει.

v. 935. μετάρπος proceleusmaticus pro anapaesto. Comp. Porson. Eur. Electr. 1154 (1147 N.).

v. 936. Anapaestos versu iambico terminari notavit ex Av. 1322. 1334 Dindorfius.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

τὸ κανοῦν πάρεστ' ὀλάς ἔχον καὶ στέμμα καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτί, κοῦδὲν ἴσχει πλὴν τὸ πρόβατον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

940 εὐχοῦν ἀμιλλήσεσθον; ὡς
ἦν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδη,

v. 938—1001. Ex R. primus edidit Fracinus in Iunt. II. Exstant in V. Γ., absunt in B. C. Ald. Iunt. I. III.

v. 938. 939. Θερ. R. om. Iunt. II. Brub. Crat. Wech. Tr. Frob. Raph. vulgo.

— πάρεστ' R. V. (qui ὀλάς) Benti. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Both. Mein. πάρεστιν vulgo. πάρεστι et στέμματα Γ.

v. 940. ἀμιλλήσεσθον R. V. vulgo. ἀμιλλήσεσθαι Frob. Raph. ἀμιλλήσεσθε Port., ed. 1624. Amstel. ἀμιλλήσεσθέ γ' Benteleus et ὡς ὁ X. ἦν. — An ἀμιλλήσεσθ'; ἐπεὶ γ'?

v. 941. ὑμᾶς vulgo. ἡμᾶς Suid. s. v. Χαριδεῖς. Bergl. ad Av. 858. ὀλάς Bergk. ὡς, Χαῖρις ἦν ὑμᾶς ἴδη Brunck. in notis.

v. 938. Dum chorus canit, Trygaeus quae ad sacrificium opus sunt parat; videturque iterum domum intrasse choroque canente redisse.

— Intercedit his aliqua cum Vesparrum scena, in qua iudicium constituitur, similitudo.

— τὸ κανοῦν: schol. ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῶ ἡ μάχαιρα ταῖς ὀλαῖς καὶ ταῖς στέμμασι. Cf. Proleg. p. 62 sqq.

ὀλῶν, Homericum οὐλῶν, Eq. 1167, infra v. 950. Diphil. ap. Stob. Flor. LVII, 2, Mein. C. IV p. 417. οὐλοχῦται Strato ap. Ath. IX p. 382 c, Mein. C. IV p. 546, ex versu epico. Cf. Proleg. p. 64 sqq. De anapaesto τὸ κανοῦν cf. Elmsl. Rev. of Pors. Hec. p. 265. 269 Lips. ed.

v. 939. καὶ πῦρ γε τουτί: idem exordium in scena simili Vesp. 811. cf. Proleg. p. 71.

v. 940. ἀμιλλήσεσθον. Haec chorus non ad Trygaeum, qui omnia praeter ovem praesto esse dixisset, sed ad

servos duos, quos cum ove appropinquantes conspexit. Duos enim servos progredi, luculenter v. 950 ostendit, quo utrumque alloquitur dominus. Possit tamen etiam ad dominum servumque dici, quum chorus duos ovem apportare ignoret. Sed vid. Prol. p. 72 sq. Denique, si coniectura opus est, aut Benteleio obsequendum, aut scribendum ἀμιλλήσεσθ'; ἐπεὶ γ' —, quo chorus tres istos una impellat. ἀμιλλᾶσθαι, contendere, certare, verbum Euripidi scriptoribusque Atticis usitatum, Thucydidi, Platoni, Xenophonti, Isocrati, Lysiae, apud comicos non amplius exstat. — ἀμιλλα Eq. 556, Plat. ap. Plut. Them. 32, Mein. Com. II p. 679.

v. 941. Χαῖρις: schol. τῶν περὶ τὰς θυσίας ἀόλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις, ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρωδός. Cf. Ach. 16 c. schol., schol. Av. 858 ὡς αὐτομάτως ἐπίπντος αὐτοῦ ταῖς εὐωχίαις. Ibi Pherecrates memoratur, qui carpserit citharoedum, Cratinus porro, qui tibicinis meminert.

πρόσεισιν ἄκλιτος ἀ-
λῶν, κᾶτα σᾶφ' οἷδ' ἔτι
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ

945 (955) προσδώσετε δῆπου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ τὸ κανοῦν λαβῶν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα
περίθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδοῦ· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω λαβῶν.

v. 942. ἀλήσων R. V. B. C. Γ. vulgo. Suid. s. v. Χαριδεῖς. ἀλῶν Dind. Hold. Bergk. ἄκλιτος ἀλῶν Bergk. propter v. 1025 (1035).

v. 943. κᾶτα τοῦτ' εὖ οἷδ' ἐγὼ Brunck. in notis, — ἔτι in textu, ut vulgo. — σᾶφ' οἷδ' Dind. Hold. Bergk. κᾶτα τοῦτ' (sc. argentum), εὖ οἷδ' ἔτι susp. Both. rec. Boiss. Mein.

v. 947. ἐπιδέξια R. ἐπὶ δεξιά vulgo. ἐπιδέξια V. Brunck. recentt. Cf. Valck. Eur. Hipp. 1360 p. 311; Lob. Phryn. p. 259.

v. 949. δαδίον R. V. vulgo (δαδίον Iunt. II. Brub.). — δαλίον Suid. s. v. Hesych. s. v. schol. ad v. οὕτως διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν γράψας λέξιν ἀναγινώσκει, et rursus: διὸ καὶ οὐ γραπτέον, ὥς τινες, δαδίον. ἱκανὸν γὰρ τὸ Εὐριπίδου εἰς πίστιν, Bentl. Brunck. Dind. Hold. Boiss. Bergk. Both. Mein.

— ἐμβάψω R. Γ. Bergk. ius verso 950 traiecto scribendum esse putat v. 949 ἐμβαψον, seq. αὐτὸς τε χερνίπτου· παράδος τ. ἐ., seq. σεῖου σὺ τ. Rec. Mein., sed nulla verborum mutatione, nisi quod καὐτός γε dedit. Enger. Rhein. Mus. X p. 121 sq. iisdem versibus transpositis item scripsit ἐμβαψον et σεῖ' οὖν σὺ ταχέως; quae verba seruo dedit. Vid. Proleg. p. 72 sq.

Mein. C. II p. 85. 257. — Chaeris igitur idem facere solebat quod paullo infra facit Hieroeles.

v. 944. πονουμένῳ = πονοῦντι. Medio utuntur Homerus, Thucydides (II, 51), Plato.

v. 946. τὴν χέρνιβα: aquam lustralem (gutturium) supra v. 938 non memoravit, sed probabile est Trygaeum una cum reliquis sacrificii instrumentis apportasse. Vid. Proleg. p. 69 sq.

v. 947. περίθι: schol. τοῦτο πρῶτον ἐποιοῦν καθαίροντες τὸν βωμὸν. Idem fere Pisthetaerus initio sacrificii imperat seruo Av. 850.

v. 948. Deridet servus arae vel exiguitatem vel deformitatem.

v. 949. τὸ δαλίον: schol. τὸ ὕδωρ ἐδόκουν καθαίρειν ἀποβάπτοντές τι τοῦ πυρός· καθαρτικὸν γὰρ πάντων τὸ πῦρ, ὥς Εὐριπίδης Ἑρακλεῖ (v. 928). Cf. Proleg. p. 69.

950 σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν·
καὺτὸς δὲ χερνίπτου· παραδοὺς ταύτην· ἐμοί·
καὶ τοῖς θεαταῖς ρίπτει τῶν κριθῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔδωκας ἤδη;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοι κέρ εἶσι τῶν θεωμένων

v. 950. σεί' οὖν Cob. Mnem. II p. 101. — εὐ δὲ schol. Townlei. et Victor.
Hom. II. 1, 458.

v. 952. τοῖσιν R. Γ. τοῖσι V. vulgo. τοῖς Dind. Bergk. Mein.

— ἰδοῦ ut versus antecedentes servo tribuit Iunt. II. Cræt. Frob. Brub.
Wech. Raph. correxit Kusterus.

v. 953—957 relegavit Holden.

v. 954. ὅσοι πάρεσιν Vict., prob. Bergk. in notis ed. II. — εἶσιν R.

— De coniunctivo ἐμβάψω vid. ad
v. 252.

v. 950. σείου: schol. πρὸς τὸ ἱερεῖον
λέγει. ἐσπούδαζον γὰρ ἐπισπένδοντες,
ἵνα σείσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιπέσειν τοῖς
ἱεροῖς δοκῆ. Comici est, id servum fa-
cere iubere, quod sacratum animal sua
sponte facere solebat, exspectantibus
videlicet, qui sacrificaturi erant. σείου
vero media forma exstat Ach. 344 οὐχ
ὄρας σείόμενον, i. e. τὸν τριβωνα. Vid.
Proleg. p. 72 sqq.

— σὺ δὲ — ὀλῶν: vid. Prol. p.
72 sq.

v. 951. ταύτην: τὴν δᾶδα ἀν τὴν
Ἵπώραν ἀν τὴν χέρνιβα? Primum ac-
cepit Florens, probatus Dindorfio. Sed
iam τὸ δαλῶν Trygaeus tenet manu,
neque opus amplius face, aqua quum
iam purgata sit. Neque adest omnino
Ὀπόρα. Inde τὴν χέρνιβα putarim sup-
plendum. Homerum imitatur, docen-
tem aquam manibus superfundi. Do-

minus antea manus abluerat, servo
superfundente; iam servum idem iubet
facere, ipseque aquam superfusus
est. Cogitandum enim est, omnia, dum
haec loquitur Trygaeus, a servo atque
ab ipso fieri, temporisque quod satis
est intercessisse, donec novi quid
mandet. Velim etiam brevilloquentiam
domini animadvertas, ut ubique inter-
punctione fortiori opus sit post ταχέως,
ὀλῶν, ἐμοί. Vid. Prol. p. 73.

v. 952. κριθῶν: schol. πρὸς τὴν
κριθὴν παλῆει, ὅτι τὸ τῶν ἀνδρῶν ἀ-
δοῖον κριθὴν ἔλεγον, τὸ δὲ γυναικῶν
βύρσον (alii βύσσον, Suid. s. v. κριθή-
μύρτον). Hesych. s. v. βύττος. Num
hoc in usu fuerit, ut hordei sparsiones
fierent in populum, sicut Florens opi-
natur, incertum est. Recte Bergl. Plut.
797 sqq. laudat. Nam quod poeta fa-
cere usu vetabatur, id nunc poetae
nomine Trygaeus sacrificabundus facit.
Fortasse, ut verbis ludere posset, ludit

955 οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ αἱ γυναῖκες γ' ἔλαβον.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἀλλ' εἰς ἐσπέραν

δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' εὐχόμεθα.

τίς τῆδε ποῦ ποτ' εἰσι πολλοὶ κάγαθοί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τοισοῖ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κάγαθοί.

v. 956. οὐ καὶ Lenting. — γ' R. Inv. recentt. ἔλαβον; Brunck. Inv. Bekk. Both. εἰς Γ. Brunck. in not. Inv. Dind. Both. Bergk. Mein. ἐς R. vulgo. — ἀλλ' εἰς — κάγαθοί servo dedit ed. Fl. Chr. sicut vulgo, correxit Brunck.

v. 957. ἄνδρες R. V. vulgo. ὦνδρες Brunck. ἄνδρες Bekk. ἄνδρες Dind. Boiss. Bergk. Both. Mein.

v. 958. ἐστὶ; Portus, Amstel. Kust. Burm. Idem verbis πολλοὶ κάγ. prae-fixerunt Θερ. (τίς τῆδε ποῦ ποτ' ἐστὶ; Θερ. π. κ.)

v. 959. τοῖσοι R. Γ. Inv. recentt. (τοῖσοι Iunt. II.) Brub. Crat. Wech. τοῖσαι V. Raph. Port. Amst. Kust. Burm. Brunck. τοῖτοις Brunck. in notis.

hordeis. — De genitivis τῶν ὀλῶν et τῶν κριθῶν supra v. 71.

v. 955. Tantum viros spectavisse ex hoc et sequenti colligas versu, quamquam probe animadvertendum, poetam τούτων non πάντων dixisse. Porro, quid interrogat Trygaeus οὐχ αἱ γ. ἔλαβον; nisi adsunt mulieres? Peculiarem de hac re scriptionem edidi a. 1845, cui titulus est: Aristophanisches. Neque nunc me aliter sentire confiteor. Spectabant igitur mulieres.

v. 956. εἰς ἐσπέραν, Eccl. 1047. Ita nos: zum Abend pro: am Abend.

v. 957. εὐχόμεθα. Iam post primas caerimonias preces fiunt, tum ipsum sacrificium. Vid. Proleg. p. 73 sq.

v. 958. τίς τῆδε: schol. σπένδοντες γάρ ἔλεγον, τίς τῆδε ἀντὶ τοῦ, τίς πάρεστιν; εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι (cf. Lob. Phryg. p. 599) ἔλεγον πολλοὶ κάγαθοί.

— ποῦ ποτ' comicoꝝ more, ὡς μηδενὸς ὄντος καλοῦ κάγαθοῦ, ut schol. ait.

v. 959. τοῖσοι: schol. τοῖς χορευταῖς. καταχεῖ δὲ αὐτῶν τὸ ὕδωρ ἐπὶ γέλῳτι καὶ οὐδενὶ ἑτέρῳ. Quod idem explicant versus sequentes. Mos igitur erat aqua conspergere locum circa sacrificium, qua qui se conspergi patiebatur, is tanquam purgatus atque insons sacrificio adesse poterat.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

960 τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐ γάρ; οἵτινες

ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονί

ἔς ταῦτό τοῦθ' ἔστᾱσ' ἴοντες χωρίον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχόμεθ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εὐχόμεσθα δῆ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ᾧ σεμνοτάτῃ βασιλεία θεά,

965 πότνι' Εἰρήνη,

δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,

δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

δέξαι δῆτ' ᾧ πολυτιμήτῃ

v. 962. ταῦτό R. Bentl. Reisk. Pors. Brunck. recentt. ταυτὶ vulgo.

v. 963. Servo continuatur vulgo. Trygaeo R. Brunck. Boiss. Hold. Bekk. Dind. Both.

— εὐχόμεσθα δῆ Trygaeo, priora servo tribuit Bentleius. εὐχ. δῆ Bergk. choro, priora Trygaeo dedit ed. II., (rec. Mein.) in ed. I. Dindorfium sequutus. Idem priorem partem choro, posteriorem Trygaeo tribui posse fatetur. εὐχόμεθα δῆ edd. ante Kusterum, sed εὐχόμεσθα Fl. Chr. Port. ed. 1624. (εὐχόμεθα Brub.)

v. 968—976. Choro tribuit Brunck. Inv. Boiss. Bergk. ed. II. Mein., quae chorum loqui verba non decebat. Etiam R. V., ut vulgo, servo dant, praefixo ut solent θερ.

— πολυτιμοτάτῃ Lobeck. ad Aiacc. p. 242 ed. I et Parall. I. I.

v. 962. ταῦτό τοῦθ': cf. Nub. 234. 1280. 1328; Vesp. 483, Plut. 153; Elmsl. ad Soph. Oed. T. 1522.

— ἔστᾱσ' ἴοντες: Dobr. ad Athen. p. 342 f, Scholef. II p. 319.

v. 964. V. Rossb. Metr. p. 111. Trygaenum ad Pacis simulacrum se convertisse apparet, ita tamen ut a Choro et spectatoribus ipse posset conspici.

v. 966. Enumerat Pacis dona praecipua, quibus infra alia addit ludi-bundus.

v. 968. Servus, quae est servorum natura, lascive precatur deam. Quod comparatur cum Xanthiae verbis, Vesp. 500 sqq., Bdelycleonis verba tantum non obscuro iocose interpellantis.

— πολυτιμήτῃ: de forma feminina

970 νή Δία, καὶ μὴ ποίει γ' ἄπερ αἱ
μοιχευόμεναι ὄρωσι γυναῖκες.
καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίναςαι
τῆς ἀλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·

975 κἄτ' ἦν ἀπίη, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μὴδὲν ἔθ' ἡμᾶς.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηγον ὄλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἔρασταῖς
ἡμῖν, οἳ σου τρυχόμεθ' ἤδη

v. 973. προσέχει R. Inv.

v. 974. ἀναχωροῦσι ut v. 972. 975 παρακύπτουσι R. Iunt. II. vulgo. correxit Brunck.

v. 975. παρακύπτουσι' αὐ Hirsch. App. ad Vesp. p. 150. Versum suspectum habet uncisque inclusit Both. Idem conii. αὐθις.

v. 976. ἡμῖν V.

v. 979. σοῦ Elmsl. Ach. 68. p. 15.

cf. Pors. ad Med. 822 p. 461, Lobeck. Parall. p. 460; infra v. 1006 masculina utitur πολυτίμητ'.

v. 971. παρακλίναςαι: παρανοήσασαι. Has mulierum arcanas expeditiones festive Mnesilochus denuntiat Thesm. 476; easdem parabasis fabulae illius tangit 792 sqq.

v. 972. παρακύπτουσιν: Thesm. 797 κἄν ἐκ θυρῖβος παρακύπτωμεν. παρακύπτειν vox comica de eo qui clam prodit, vel obliquis oculis circumspicit. Transversim adspicere et quasi limis oculis, Budaeus explicat. Ach. 16, Vesp. 178, Thesm. 799, Eccl. 202 (σωτηρία παρέκλυψεν, salus leviter caput exseruit) etc. Nos fere: heraus duken, — guken, — schielen.

— τῆς ἀλείας ex utroque verbo pendet. V. Suid. s. v. παρακλίναςαι.

v. 974. ἀναχωροῦσιν: Thesm. 798 κἄν ἀισχυθεῖς ἀναχωρήσῃ paullo decentius.

v. 976. τούτων: schol. μὴ κατὰ ταῦτοῦ (I. ταῦτό) ὀλίγον χρόνον ποιήσης ἡμᾶς ἀπολαῦσαι σου, ἀλλ' εἰς τέλεον φανεράν ἡμῖν σαυτὴν ποιήσον. Simul quum Pacis simulacrum in conspectu sit neque iam in medio populo versetur, omniaque adhuc pace recens facta incerta sint, servus haec apte iocatur.

v. 977. ἀπόφηγον: de caesura minus usitata vide supra v. 100, Rossb. Metr. p. 97; Gaisford. ad Heph. p. 279 sq.

v. 978. γενναιοπρεπῶς: ὡς τῷ γεναίῳ πρέπει.

v. 979. τρυχόμεθ'. Ach. 68, vox inprimis tragicorum et Homeri, cuius

- 980 τρία καὶ δέξ' ἔτη.
 λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς,
 ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
 παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
 τὰς περικόμψους,
 985 αἷς στωμυλλόμεθ' εἰς ἀλλήλους·

v. 984. τὰς περικόμψους et v. 986 πάλιν ἐξ ἀρχῆς monometros esse iubet Meinekius, ne in fine dimetri legatur dactylus στωμυλλόμεθ'. Ita Hold.

perf. pass. constanter τετρώγωμαι. Vsurpavit etiam Thucyd. VII, 28 de belli malis: ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρωγμένοι. Quod σου additur, τρώγεσθαι simul desiderandi notionem habere dicitur. πόθῳ supplet Palmer. Ex. cr. p. 747. Quidni σου ἐνδεία? At supplendum ἔνεκα, si quid supplendum; aut τρώγεσθαι h. l. idem est quod ἐπιθμεῖν, ὀρέγεσθαι. Cf. Elmsl. Ach. 68 p. 15.

v. 980. τρία καὶ δέξ' ἔτη: schol. τὸ χ, ὅτι οὐ συμφωνεῖ τοῖς χρόνοις. ἀπὸ γὰρ Πυθοδώρου μέχρι Ἀλκαίου θ' ἔτη. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι δὲ εἶπεν ὅτι ζ' ἔτη εἰσὶν ἀφ' οὗ ὁ πόλεμος. ἀπὸ δὲ τῆς τῶν Ἀχαρνεῶν διδασκαλίας γ' ἔτη εἰσίν. οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις ἀποσχεδιάζουσιν (leg. ἀυτοσχεδιάζουσιν arbitrium suum sequuntur) εἰς τοὺς χρόνους. Facillime ita scholiasta omnem dubitationem eximere conatus est. Itaque plerique cum Petito Miscell. I, c. 8 et Meinekio Qu. scen. 1 p. 15 Ol. 89, 3 Alcaei archontis annum, quem distincte argumentum nominat, didascaliae Pacis fuisse statuunt. Contra Palmerius, Florens, Brunckius, Clintonus ad Ol. 90, 1 vel 2 deferunt fabulam scholiasta duce, eadem v. 353 pronuntiante. Equidem, nisi Comicus primam Corinthiorum et Corcyraeorum pugnam navalem belli initium esse statuerit, er-

roris eum vel potius Trygaeum negligentiaeque arguere malim aut etiam simulationis propemodum iocosae, quum bene spectatores belli longitudinem noverint, et grandiloquentiae (Aufschneidererei) insimularim. Ceterum cf. Proleg. p. 2 sqq.

— τρία καὶ δέξ': etiam Plut. 195, 846 τρία καὶ δέκα, substantivo neutro appposito, scribendum est. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 408 sq., qui alia cum his exempla attulit.

v. 981. κορκορυγὰς: schol. τὰς βοὰς, τὰς ταραχὰς, τοὺς θορόβους. Lys. 491 αἰετὶν τινὰ κορκορυγῆν ἐκύκων. Aesch. Sept. adv. T. 328 κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστῳ. Hesych. 's. v., idem s. v. βορβορυγῆ; ποῖός τις ἦχος, ἐν καὶ κορκορυγῆν καλοῦσιν. Suid. s. v. κορκορυγὰς et κορκορυγαί.

v. 982. Λυσιμάχην: nomen fictum ut Λυσιστράτη ista, quae nomen indidit fabulae. In qua v. 554 οἶμαι ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἄν τοῖς Ἑλλήσι καλεῖσθαι.

v. 983. τὰς ὑπονοίας: schol. ἵνα μὴ ὑπονοῶσι τὰς ἀλλήλων σπονδὰς. — περικόμψους perelegans, licet κομψός Aristophanes et tragici saepius, Plato saepissime dixerint, hoc tantum loco legitur.

v. 984. στωμυλλόμεθ': φλυαροῦμεν, τρανώς λαλοῦμεν, verbum Comico

μίξον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας
 πάλιν ἐξ ἀρχῆς
 φιλίας χυλῶ, καὶ συγγνώμη
 τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν·
 καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
 ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
 σικύων πρῶων, μήλων, ροιῶν,
 δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
 καὶ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
 χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·

990

- v. 987. συγγνώμη R. vulgo. ξυγγνώμη Brunck. Inv. Dind. in Lips. 1820. 1825, Both. Boiss.
- v. 988. πραοτέρᾳ R. V. Suid. s. v. περικόμψους et στώμυλος, vulgo. (πραοτέρᾳ Iunt. II. Crat. Wech. Raph. πραοτέρῳ Frob.) πραοτέρως Bentl.
- v. 990. Nonnulla excidisse Bergkins ed. II. censet, coniecit inter ἐμπλησθῆναι et μεγάλων fuisse: πάντων τε καλῶν, ἐκ μὲν Μεγάρων. Idem μεγάλων cum ἀγαθῶν iungit, ut Hold. ἐμπλησθῆναι ἕκ Μεγάρων Hamaker. Mnem. II p. 19, idem versu antecedit. καλᾶθων pro ἀγαθῶν. ἕκ Μεγάρων etiam Mein.
- v. 992. ἄλσιν τε κανισκιδίων μικρῶν Hamaker. Mnem. II p. 21.

potissimum proprium Hesych. Etym. M. s. v. στωμύλος p. 729, 9. Nota dactylum pro anapaesto minus usitatum hic et infra v. 999.

v. 987. χυλῶ: schol. βροφήματι. Ran. 943 Euripides de fabularum suarum natura χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων. Ter notione propria in fragm. comicorum exstat, vid. Ind., cf. schol. Ar. Vesp. 810. Ceterum medicorum vox.

v. 988. κέρασον: convenit notionibus praecedentibus μίξον et χυλῶ.

v. 990. ἐμπλησθῆναι: infinitivus epicus pro imperativo.

— σκορόδων: vid. supra v. 506.

v. 991. σικύων πρῶων: schol. ὅτι δὲ καλοὶ οἱ πρῶμοι σικύαι καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ ἠ ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν: quod proverbium per se ineptum ita vertit Florens:

dum novus est cucumis, dum longa cucurbita desit. πρῶων: infra v. 1156, Vesp. 264, Lob. Phryn. p. 52.

v. 992. δούλοισι: cui supra v. 989 ἡμῖν respondet.

— χλανισκιδίων: comp. Ach. 519 Μεγαρέων τὰ χλανίσκια. Nostro quoque loco eae res enumerantur, quas Megarenses Athenis venundabant, maxime quum sequatur καὶ Βοιωτῶν. Cf. Elmsl. ad v. De caesura v. Herm. El. d. m. p. 375.

v. 993. Βοιωτῶν: schol. ὅτι ὄρνιθοτρόφος ἡ Βοιωτία καὶ ἐν Ἀχαρνέσσι (v. 876) φησιν.

v. 994. τροχίλους: trochilus ianitor Av. 60 sqq. alius quis videtur fuisse: quippe qui in deliciis Atheniensium non fuerit.

- 995 καὶ Κωπάδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀφωνοῦντας τυρβάξεσθαι
Μορόχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς· κᾶτα Μελάνθιον
- 1000 ἤκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν·
τάς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτόζειν·

v. 995. Κωπαίδων R. vulgo. Κωπάδων Elmsl. Ach. 883 p. 84. Dind. in Lips. 1825, Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Both. Mein.

v. 996. ἀθρόους Mein.

v. 1000. ὀλοτόζειν Osann. Anal. cr. p. 92.

v. 995. Κωπάδων: schol. Κωπαῖς λίμνη Βοιωτίας, ἐν ᾗ μεγάλαι ἐγχελεῖς γίνονται, ὡς καὶ ἐν Ἄχ. (v. 883) φησίν.

v. 996. ἀθρόους: de aspiratione vid. Piers. ad Moer. s. v. p. 20.

v. 997. ὀφωνοῦντας: schol. τὸ ὀ. προσέθηκε πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ κολέμου. καὶ γὰρ τότε ἀνάγκη ἦν εἰς τὸ συνιέναι αὐτούς, εἰ ποτὲ τις ταραχὴ γένοιτο, καὶ εἰλας, τουτέστι καὶ συστήματα συστρέφεσθαι. Quibus scholiasta potius ἀθρόους explicabat.

— τυρβάξεσθαι τινι: tumultuari in aliquem, ut ὠστιζέσθαι Ach. 844, quod Bergl. comparavit.

v. 998. Μορόχῳ: helluoni notissimo, de quo vid. not. ad Vesp. 506. 1142; schol. Nub. 109, Mein. Com. II p. 652; Ruhnk. Tim. p. 252, Bergk. Rel. C. p. 346.

— Τελέα: cf. Bergk. Rel. C. p. 373. Alius est Teleas, qui Av. 168 sq. tangitur, ubi vid. schol. et Mein. C. II p. 668, idem procul dubio atque ille, qui a Phrynico ap. schol. Av. 11 male habetur, Mein. C. II p. 588.

— Γλαυκέτῃ: cf. schol. Nub. 109; Thesm. 1033 κῆτι βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι. Fuit enim, ut Berglerus monuit, una cum Morycho piscium helluo; unde Plato comicus eum φῆτταν, Noster κῆτος vocavit.

v. 999. τένθαις: schol. λίγνοις. οὗς ἡμεῖς σιναμώνους. Hesiodus Opp. 522, ut schol. monet, τένθει dixit, quod in τένθει mutare vult. Cf. Lobeck. Parall. p. 134. Infra v. 1111; cf. Phot. Zonar. s. v.

v. 1000. Μελάνθιον: vid. supra v. 794, Bergk. Rel. C. p. 341. Hic igitur cum helluonibus una nominatur, qui praeterea vitiis pollet foedissimis ex Aristophanis scilicet sententia.

— τάς δὲ scil. σπυρίδας, quas ut βᾶτιδας in deliciis fuisse apparet.

— πεπρᾶσθαι: comp. Ach. 734 sq., unde colligas hanc formam sollemnem fuisse in rebus vendendis vel in emtoribus acclamandis.

— ὀτοτόζειν: vox tragica Aesch. Choeph. (327) 323. schol. θρηγεῖν. Thesm. 1081. ὀτοτόζεσθαι Lys. 520. Hinc Ὀτοτόζιοι Av. 1043. Hesych. s. v.

εἶτα μονωδεῖν ἐκ Μηδείας,
 ὀλόμαν, ὀλόμαν ἀποξηρωθεῖς
 τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·

1005

τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχάειν.
 ταῦτ' ὦ πολυτήμητ' ἐδοχόμενοις ἡμῖν δίδου.
 ΟΙΚΕΤΗΣ.

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
 σφάζεις τὸν οἶν.

ΤΡΥΠΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐ θέμις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τιῆ τί δή;

v. 1003. ὀλόμαν R. V. ὀλόμαν Ald. Iunt. I. II. III. Frob. Brub. Crat. Wech. Raph. corr. Fl. Chr. Port. Kust.

— ἀποξηρωθεῖς R. vulgo. ἀποξηρωθεῖς V. Flor. Chr. Benti. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Both. Mein.

v. 1004. τᾶς R. V. ut videtur, Suid. s. v. μονωδεῖν, Flor. Chr., Elmsl. ad Med. v. l. Bekk. Dind. Hold. Bergk. Mein. τὰς vulgo.

v. 1006. πολυτήμητ' ὄχομ. (i. e. πολυτήμητ' ὄχ.) Benti., sed vid. ad v. 968.

v. 1007. Θερ. R. Servi nomen non praefixum vulgo, corr. Kuster.

v. 1008. οἶν codd. vulgo. ὄν Frob. Raph. Port. Amstel. Kust. Cf. Toup. Em. in Suid. I p. 31, Porson. Append. ad Toup. p. 438.

v. 1002. Μηδείας: schol. μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παραγράφει ἐκεῖνα „ὦ δύστηνος ἐγώ — ὀλοίμαν“ (v. 96). (Elmsl. et Pors. ad Medeam v. l.) οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Ita etiam Berglerus censet, locum ex Iphig. Taur. 153 similiorem afferens. Num versus alter τᾶς — λοχευομένας tragici fuerit, dubites, etiamsi pro ἐν τεύτλοισι reponas ἐν δεσμοῖσι, de Creontis videlicet filia Glauce dictum ab Iasone. — ἀποξηρωθεῖς tragica vox est; item λοχευομένας (pro λοχευούσας), quod pro λοχησαμένας dictum, quo verbo item praeter Homerum tragici utuntur. Schol. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν (v. 894 ἐντετευτλανωμένης) ἐφαμεν τοὺς μαγεῖ-

ρους μετὰ τεύτλων ἔψιν τὰς ἐγγέλεις, ἐπαιξε δὲ εἰπῶν λοχευομένας ἀντὶ τοῦ ἐψομένας. ἡδίστη δὲ ἡ ἐγγελος ἐν τεύτλοις ἐστίν. Id quod satis multa comitorum fragmenta ostendunt, vid. Ind. s. v. ap. Mein. Translate Ran. 942, ita prorsus, ut nostrates dicunt: Kohl.

v. 1005. τοὺς δ' ἀνθρ. i. e. τοὺς ἀλλοὺς ἐπιχάειν τῷ Μελανθίῳ ἀποξηρωθέντι.

v. 1007. Finitis precibus ad sacrificium aggrediuntur patrandum. Notes syllabarum lusum in verbis μάχαιραν — μαγειρικῶς.

— Ad ὅπως vid. supra v. 77.

v. 1008. τιητί: idem Thesm. 84, al. vid. Herm. ad Nub. 754.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

- οὐχ ἤδεται δῆπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
 1010 οὐδ' αἵματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων,
 θύσας τὰ μηρί' ἐξελών δεῦρ' ἔκφερε,
 χούτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

ΧΟΡΟΣ.

- (1023) σέ τοι θύρασι χρῆ μένειν καὶ μένοντα τοῖνον ἀντιστρ. δ'
 σχίζας δευρι τιθέναι ταχέως
 1015 τὰ τε πρόσφορα πάντ' ἐπὶ τούτοις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

v. 1012. σωζέτω prop. Boiss.

v. 1013. σέ τοι R. V (γρ. δῆ). Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. σέ δῆ vulgo.
 — θύρασι R. V. vulgo. θύρασι Elmsl. Dind. Boiss. Hold. Bergk. Both.
 Mein. vid. supra v. 933. — τοῖνον R. V. vulgo. νῶν Brunck. Inv. Both. Boiss.
 Lacunam indicavit Dind. (quam ita explevit in Lips. 1820 in notis: σέ τ.
 θ. ὦ γέρον χ. μ. τ.) Bergk. — Dind. in Oxon. et Paris. in fine versus
 signum lacunae posuit. — τοῖνον delendum Bergk. putat. Post χρῆ lacunae
 signum posuit Hold. Mein. Addidi μένειν καὶ.

v. 1015. πάντ' R. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. ἅπαντ' V. vulgo.

v. 1009. οὐχ ἤδεται: schol. ταῦτα πρὸς τὸ ἔθος. φασὶ γὰρ τῇ τῶν συνοικεσίων ἑορτῇ θυσίαν τελείσθαι Εἰρήνη, τὸν δὲ βωμὸν μὴ αἵματοῦσθαι, Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς ἔκτῃ ἐπὶ δέκα. — Simul πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολέμου.

v. 1010. αἵματοῦται verbum tragicis usitatum.

v. 1011. τὰ μηρί' ἐξελών: ut Homerus docet: αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ μῆρ' ἐκάθ' ἑστ' ἀμυρὰ δὲ χῆαντες etc. Cf. schol. Hom. II. α, 464, Proleg. p. 74 sq.

v. 1012. σώζεται: schol. διὰ τὸ μὴ θύεσθαι ἐν θεάτρῳ, ἀλλὰ τὸν χορηγὸν τῷ δοκεῖν θύειν ἀποκερδαίνειν τὸ σῶμα. Verum dicere debebat ἱερεῖ, quod idem explicat schol. τῶν γὰρ ἐντοσθίων αἰρομένων παρὰ τῶν θυόντων, τὸ λοιπὸν σῶμα σωθήσεται τῷ ἱερεῖ, ἐπὰν θύσω-

σιν. Vtrumque moris fuisse apparet, et choragum sumtibus et sacerdotem sacrificiis in suum ipsorum usum percerisse. Roga nostrates, an hodie sit moris? Iam exit servus cum ove.

v. 1014. σχίζας: schol. σ. κυρίως. ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς θύσαις τιθέμενα ξύλα ὡς Ὀμηρος (Od. γ, 459) καὶ δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρον' (Nestor). Vid. Proleg. p. 61 sq.

v. 1015. πρόσφορα: Vesp. 809 matula vocatur πρόσφορον φάρμακον στρατηγούρας. Vox tragicorum maxime et Pindari est, verum etiam a scriptoribus et oratoribus non aliena.

v. 1016. μαντικῶς: schol. οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι τὰ φρύγανα ὑποτιθέασιν εἰς τὸ ἐξάψαι κατὰ τὴν ἐπιστήμην τὴν αὐτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρῆ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ
σὺ φρονεῖς, ὅπόσα χρεῶν τὸν
σοφῆ (δεινῶς) δόκιμον

1020

φρηνὶ πορίμῳ τε τόλμῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἦ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἶσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσῃ.

v. 1017. πέφευγεν; Both. prop., omisso ὅσα χρῆ σοφὸν ἄνδρα et ἐστὶ v. 1019.

v. 1018. ὅπόσ' ἄν R. V. Dind. in Lips. 1820. 1825, Inv. Boiss. ὅπόσα vulgo.

v. 1019. χρεῶν ἐστὶ R. V. C. F. Suid. s. v. τί γάρ, Brunck. Inv. Bekk. ἐστὶν Bergk. — ἐστὶ χρεῶν antea vulgo. — χρεῶν, om. ἐστὶ, Dind. Hold. Mein. — τὸν R. V. C. F. Suid. v. 1. Brunck. Inv. Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. τὸν γε vulgo.

— Post σοφῆ lacunam indicavit Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Mein.

v. 1020. πορίμῳ τε R. V. C. F. πορίμῳ Suid. Brunck. recentt. — καὶ πορίμῳ τόλμῃ Boiss. καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ vulgo. Quinque versus Meinekius constituit, 1. — πέφευγ' 2. — δ' οὐ 3. — χρεῶν τὰν 4. δόκιμον. 5. — τόλμῃ.

v. 1021. σχίζα R. ut videtur. Brunck. Inv. Bekk. Dind. Boiss. σχίζα antea vulgo et Hold. Bergk. Mein.

v. 1017. De metro cf. Herm. El. d. m. p. 418, quem ineptire dixit Do-braeus. Cf. Proleg. p. 55.

v. 1020. πορίμῳ: schol. εὐπόρῳ πρὸς τὸ ἐπινοεῖν. Thesm. 777, ubi schol. ἄνουςιν ἔχοντι καὶ ἐπίνοιαν. Ran. 1429, Aesch. Prom. 908.

v. 1021. Στιλβίδην: schol. τὴν φλόγα παρὰ τὸ στιλβεῖν, ἅμα δὲ καὶ παρὰ τὸν μάντιν Στιλβίδην, ὃν φησι Φιλόχορος ἀκο-λουθῆσαι ἐν Σικελίᾳ ἡνίκα ἐπολέμουν Ἄθηναῖοι καὶ εἰς Σικελίαν ἐστράτευον. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Εὐπολις (Mein. C. II p. 514).

— πιέζει: schol. λυπεῖ, ὡς τὸ λοι-

πὸν ἐκείνου ἀπορουμένου διὰ τὸ τοῦτον (sc. τὸν Τρυγαῖον) εὐδοκιμῆσαι.

v. 1022. οἶσομαι: usus futuri paullo rarior, Homericum dicas, vid. II, 3, 217. Frequentior forma futuri media pro passiva, Herodot. VIII, 49, 76, Eur. Or. 440, Xenoph. Oecor. 18, 6.

— παιδός: i. e. ὥστε μὴ δεῖσθαι παιδός. schol. φιλοτιμεῖται περὶ τῆς ὑπη-ρεσίας κατὰ πάντα τὸν Στιλβίδην πλεο-νεκτῶν καὶ θύων καὶ ὑπηρετῶν. Quam ex usu fuerit, puerorum (servorum) opera uti in sacrificando, vel ex co-micorum intelligas fragmentis, qua de re vid. Proleg. p. 73 sq.

ΧΟΡΟΣ.

- τίς οὖν ἄν οὐκ ἐπαινέσει-
 εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅς-
 1025 τις πόλλ' ἀνατλάς ἔσω-
 σεν τὴν ἱερὰν πόλιν;
 ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει πότ' ὦν
 (1038) ζηλωτὸς ἄπασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

- ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τῷ μηρῷ λαβῶν.
 1030 ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχχν' εἶμι καὶ θυλήματα.
 ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
 ἔμοι μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἤκειν ἐχρῆν.
 ΟΙΚΕΤΗΣ.
 ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

- v. 1023. τίς ἄν οὖν οὐκ R. V. Inv. τίς ἄν οὐκ Γ. Both. τίς οὐκ ἄν vulgo.
 τίς οὖν ἄν οὐκ Dind. Hold. Bergk. Mein.
 v. 1026. ἔσωσε R. V. vulgo. ἔσωσεν Dind. in Lips. 1820. 1825.
 v. 1027. οὐχὶ μὴ παύσει R. V. ut videtur, B. C. Iunt. II. Frob. Port. Amstel.
 Kust. Brunck. recentt. οὐχὶ πεπαύσει Ald. Iunt. I. III. Brug. Crat. Wech.
 Raph. πεπαύσει ποτ' ὦν Bentleius. ποτ' ἄν Ald. vulgo ante Bentleium.
 v. 1030. θηλύματα R. F. correx. Iunt. II. θηλύματα etiam schol. II. ζ, 270,
 quem correxit Mein. Com. II p. 261.

v. 1023 sqq. Haec chorus absente
 sed inter canendum redeunte Trygaeo.
 De metro vid. Proleg. p. 55.

v. 1025. πόλλ' ἀνατλάς: ex Home-
 rico πολύτλας. ἀνατλῆναι aliquoties
 apud tragicos obvium ut Eur. Phoen.
 90, Sophocl. Oed. Col. 239.

v. 1026. ἱερὰν: Athenas, qua laude,
 quod sciam, urbem non exornavit alibi.
 Homericum est, ut Ἴλιος ἱρή.

v. 1027. οὐχὶ μὴ: cf. not. ad Vesp.
 Proleg. p. 141; Elmsl. Soph. Oed. Col.
 107; infra v. 1219. 1296.

v. 1029. Confestim post Trygaeum
 servus prodit ove caesa.

— δέδραται: lusum verborum indi-
 cat scholiasta explicans: ἀντὶ τοῦ δέ-

δραταί, καὶ Ὁμηρος (Π. ψ, 109)· περὶ
 δὲ δρατὰ σώματα νῆει.

— τίθεσο scil. ἐπὶ τῆς σχιζης.

v. 1030. θυλήματα: schol. τὰ τοῖς
 θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφρα. ἐπιρραίνεται
 δὲ οἶψυ καὶ ἐλαίῳ. Τηλεκλειδης Στερ-
 ροῖς ἢ δέσποτ' Ἐρμῆ κάπτε τῶν θυ-
 λημάτων. Mein. C. II p. 370, Bergk.
 Rel. C. p. 297. Bis praeterea in fragm.
 com. superest. Vid. Proleg. p. 76.

v. 1031. μελήσει: scil. τὸ τῷ μηρῷ
 τίθεσθαι. Haec dominus, dum servus
 abit reditque eodem fere vestigio. Ita-
 que illud ἀλλ' ἤκειν ἐχρῆν dominum
 ostendit morae impatientem. Quod re-
 spondet servus, correctio magis quam
 excusatio est.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1035 ὄπτα καλῶς νυν αὐτά· καὶ γὰρ οὐτοσι
προσέρχεται δάφνη τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὡς ἀλαζῶν φαίνεται·
μάντις τίς ἐστίν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ μὰ Δί' ἄλλ' Ἱεροκλέης.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὗτός γέ ποῦ 'σθ' ὁ χρησμολόγος οὐδ' Ὀρεοῦ.
τί ποτ' ἄρα λέξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δῆλός ἐσθ' οὗτός γ' ὅτι

- v. 1033. αὐτὰ R. V. Bekk. Dind. Hold. Bergk. Mein. ταῦτα vulgo. — Sequentia Dobraeus disposuit ita: Τρ. ὄπτα — ταῦτα. Οἶκ. (Θε.) καὶ — ἐστεφανωμένος. Τρ. τίς — ἐστίν. Οἶκ. οὐ — Ἱεροκλέης. Τρ. αὐτός — Ὀρεοῦ. Οἶκ. τί — λέξει; Τρ. δῆλός — διαλλαγαῖς. Οἶκ. οὐκ — εἰσελήλυθεν. Τρ. μή — αὐτόν. Οἶκ. εὖ λέγεις (v. 1041). Sed idem v. 1036 sic quoque: Οἶκ. μάντις — ἐστίν. Τρ. οὐ — ποῦσθ'. Οἶκ. ὁ — λέξει; Bergk. ed. II v. 1036. οὐ μ — λέξει; Trygaeo ded. δῆλος — ἐναντιώσεται servo, v. 1040 Trygaeo, v. 1041 μή — αὐτόν servo, εὖ λέγεις Trygaeo.
- v. 1033. καὶ μὴν Hold., qui servo tribuit verba — ἐστεφανωμένος. Idem v. 1035 Trygaeo, v. 1036 partem servo, partem Trygaeo dedit, eademque ratione versus duos sequentes distribuit.
- v. 1037. οὗτος R. Inv. recentt. exc. Bothio. αὐτός V. vulgo. Versum Trygaeo dat Mein. ποῦ Inv., et Kust. interrogandi posuit signum. τοῦσθ' Bergk. ed. II. οὗτός ποῦ ἐστίν ὁ χρ. ὁ ἐξ (sic) Ὀ. Hamaker. Mnem. V p. 150.
- v. 1038. τί ποτ' ἄρα λέξει; servo trib. Mein. ut vulgo.

v. 1033. αὐτά: sc. τὰ σπλάγγνα.

v. 1034. δάφνη: schol. οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μάντιες δάφνη ἐστεφανοῦντο εἰς γνώρισμα τῆς τέχνης.

v. 1036. Ἱεροκλέης: schol. ὡς ἀφυῆ καὶ (οὐκ) ἀκριβῆ μάντιν αὐτόν κωμωδεῖν βούλεται. — ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γινωσχομένου μάλλον ἢ ἀπὸ τέχνης· καὶ Εὐπολις Πόλεσιν „Ἱεροκλέες βέλτιστε χρησμοφῶν ἀναξ.“ Mein. C.

II p. 515. Simul eundem pacis inimicum infra designat. Fallitur Hotibius ad Eq. 418, οὐ μὰ Δί' ἄλλ' explicando „profecto.“ Est enim immo, recteque scholiasta rem exposuit. Ἱεροκλέης: de forma vid. supra ad v. 535; Bergk. R. C. p. 329 non satis accurate de nominibus in — κλής disputavit.

v. 1037. Ὀρεοῦ: schol. διαβάλλει αὐτόν ὡς οὐ πολίτην ἄλλ' Εὐβοέα· διὸ

ἐναντιώσεται τι ταῖς διαλλαγαῖς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

1040 οὐκ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσαν εἰσελήλυθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μῆ νυν ὄρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εὖ λέγεις.

v. 1040. κνίσαν R. Eustath. p. 1766, 32, Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. κνίσαν V. F. κνήσαν Ald. Iuntt. tres, Crat. Wech. Brub. κνίσαν Frob. vulgo ante Dindorfium.

δηλοῖ ὅτι ὡς ξένος οὐκ εὖ νοεῖ τῇ Εἰρήνῃ· Ὡρεὸς δὲ Εὐβοίας πόλις ἦν Ὁμηρος Ἰστιαίαν φησίν. Immo Histiaea insulae pars, in qua sita erat Oreus. Oppidi Demosthenes in Philippicis meminit saepissime.

v. 1039. Vid. schol. ad v. 1037.

v. 1040. κνίσαν: schol. ὡς διὰ προφάσεως τοῦ σχήματος τῆς μαντείας ἐπεισηδῶντος τοῦ Ἱεροκλέους καὶ μετέ-

χοντος τῶν εὐωχιῶν. — κνισοκόλαξ Asius dixit ap. Athen. III p. 125 d; κνισολοιχός Antiphanes ap. Ath. III p. 125 f, Mein. C. III p. 35, Sophilus ap. Ath. III p. 125 e, Mein. C. III p. 583, Amphip. ap. Athen. IX 386 e, Mein. C. III p. 304; item κνισολοιχία Sophilus ap. Ath. I. I. Mein. C. III p. 582. Ceterum comp. Avium scenam perquam similem v. 958 sqq. Fritzs. Daetal. p. 99.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ. ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τίς ἢ θυσία ποθ' ἀδτηλὶ καὶ τῷ θεῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα σὺ σιγῇ κάπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὀτφ δὲ θύετ' οὐ φράσεθ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἢ κέρκος ποιεῖ

1045 καλῶς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καλῶς δῆτ' ὦ πότνι' Εἰρήνην φίλη.

v. 1042. τφ (τινι) Kust.

v. 1044. φράσεθ' R. V. Kuster. recentt. φράζεθ' vulgo ante Kusterum.

v. 1045. καλῶς; C. Reisk. Brunck. Inv. Mein. πότνια R.

v. 1043. κάπαγ': schol. τὸν ὀβε-
λίσκον. — οἶον πρόσθε, μὴ ἄψη ἀδτῆς·
τάτῃ γὰρ μαντεύονται.

— ὀσφύος: vid. Proleg. ad Vesp.
p. 56 sqq.

v. 1044. ἢ κέρκος ποιεῖ: schol. ἔθος

γὰρ εἶχον τὴν ὀσφύν καὶ τὴν κέρκον
ἐπιτιθέναι τῷ πυρὶ, καὶ ἐξ αὐτῶν ση-
μείοις τισὶ κατανοεῖν εἰ εὐπρόσδεκτος ἡ
θυσία, καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς τὰ νεύματα
σημεῖα λαμβάνειν, περὶ ὧν τὴν θυσίαν
ἐποιοῦν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἄγε νυν ἀπάρχου κᾶτα δὸς τὰπάργματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλὰ ταυταγι

ἤδη ὅστιν ὀπτά.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.

κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

1050 ἦ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μεμνήμεθα.

ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρᾶσον;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἦν φράσης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ διαλέγου

v. 1046 servo tribuit Dobraeus, Hold. vulgo Hieroclis est.

v. 1049. κατάτεμνε Hierocli dedit Flor. Chr.

v. 1051. ἀλλ' — δρᾶσον Hierocli, ἦν φράσης servo ded. R. sec. Inv. V. B.

v. 1046. ἀπάρχου: i. e. τὰς ἀπαρχὰς vel τὰ ἀπάργματα τέμνε: schol. τὰς ἀπαρχὰς δε εἰώθασιν οἱ ἱερεῖς λαμβάνειν. Verum ἀπαρχὰς deorum quoque esse, docet fragm. comici ap. Clem. Al. Strom. VII p. 305, Mein. Com. IV p. 613, ex emendatione Grotii et Porsoni. — ἀπηργμένους, cui oppositum est ἐλοκλήρους (de Graecis dictum), de sacerdotibus castratis (de Aegyptiorum Eustath. p. 1183, 13) dixit Anaxandrides ap. Athen. VII p. 299 f, Mein. Com. III p. 181 sq. Acharn. 244 ἀπαρξώμεθα significat exordiamur. Cf. Ran. 1241 ex Euripide prologum. Ceterum et ἀπαρχῆ et ἀπάρχεσθαι praeter Ho-

merum tragicorum est: cf. Buttmann. Lexil. I p. 102, Dorv. Charit. p. 327.

v. 1048. πολλὰ πράττεις: πολυπραγμονεῖς, περιεργάζη, id. Ran. 228. 748.

v. 1049. κατάτεμνε: id quod Homerus dixit μοιτόλλειν.

v. 1050. ἦ γλῶττα χωρὶς: schol. καὶ τοῦτο παροιμιᾶκὸν ἀπὸ Ὀμήρου (Od. γ, 332) „ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας.“ Vid. Av. 1705 eadem verba, Plut. 1110, ubi cf. schol., unde linguam et Mercurio et propter Mercurium praconibus sacram fuisse discimus; cf. Athen. I, p. 16 b. Menand. ap. Athen. XIV p. 659 d, Mein. Com. IV p. 153 sq.

v. 1051. ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρ. de for-

νῶν μηδέν· Εἰρήνη γὰρ ἱερὰ θύομεν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὦ μέλειοι θνητοὶ καὶ νήπιοι —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔς κεφαλὴν σοι.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οἷτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ αἰόντες

1055 συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις —

ΟΙΚΕΤΗΣ.

αἰβοῖ βοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί γελᾷς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἤσθην χαροποῖσι πιθήκοις.

C. vulgo. corr. Bentl. Bergl. Brunck. in not. recep. Bekk. Boiss. Dind. Hold. Bergk. Mein. δράσων Fl. Chr.

v. 1052. ἱερᾶ R. V. B. C. Brunck. Inv. Bekk. ἱερὰ vulgo.

v. 1053. σοὶ Bergk. Mein.

v. 1056. αἰβοῖ βοῖ R. V. B. F. Brunck. Inv. Bekk. Dind. in Lips. Boiss. Bergk. Both. Mein. αἰβοῖβοῖ ut οἰμοιοῖ supra v. 257 Dind. in notis ad Oxon. et in Paris. Hold. αἰβοῖ αἰβοῖ vulgo. αἰβ' αἰβοῖ Bentl. αἰβοῖ βοῖ Trygaeo, τί γελᾷς; Hierocli, ἤσθην χ. π. Trygaeo Dind. tribuit in notis ad Oxon. et in Paris., rec. Hold. Bergk. Mein. Vulgo inter servum et Trygaeum distribebatur.

mula notissima vid. Pors. ad Hecub. 229 p. 24, Elmsl. Soph. Oed. T. 543, Viger. p. 198 Herm.

v. 1053. De metro vid. Rossb. Metr. p. 29. ὦ μέλειοι: ita oraculum incipere Atheniensibus datum ap. Herodot. VII, 140, Bergl. annotavit.

— ἔς κεφαλὴν σοι: schol. ὡς καταρασαμένου αὐτοῦ καὶ βλασφημήσαντός φησιν εἰς τὴν κεφαλὴν ἔλθοι τὸ δεινόν, τούτέστι ἄεαντῶ μάντευσαι, ὅπερ εἶπας δυσχερές. Solita deprecandi formula.

v. 1055. χαροποῖσι πιθήκοις: schol.

φοβεροῖς. πιθήκοις δὲ εἰς Λακεδαιμονίους. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέουσι. Vox epicorum est et Sophoclis Phil. 1146. Hesychius explicat περιχαρής, Etym. M. περιχαρής et εὐόφθαλμος: schol. Apollonii Rh. α, 1280 γλαυκόν et χαροπὸν idem significare docet. Philostr. Her. p. 718: βλέπωντος (τοῦ Αἰαντος) χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὀρμηῆσαι. Idem p. 798 τὸ χαροπὸν αὐτοῦ καὶ γοργὸν iunxit. De accentu v. Arcad. p. 67, 14.

v. 1056. αἰβοῖ βοῖ: schol. γελωτός ἐστι τοῦτο τὸ μῆμημα.

17*

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ κέφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλια ψυχαί, δόλια φρένες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶθε σου εἶναι

ᾧφελεν ᾧλαζῶν οὕτως ἄθερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

1060 εἰ γὰρ μὴ νόμφαι γε θεαὶ Βάκιιν ἐξαπάτασκον
μηδὲ Βάκις θνητοὺς μηδ' αὖ νόμφαι Βάκιν αὐτὸν —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔξῳλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

v. 1057. ἀλωπεκιδεῦσι R. V. B. C. vulgo. Pors. ἀλωπεκιδέσαι Portus. ἀλωπεκιδεσαι Kust. Amstel.

— πέπεισθε Bentleius.

v. 1062. ἀπολεῖ γ' Dobr.

v. 1057. κέφοι: schol. εὔθετος ζῷον ὁ κ. οὐ μέμνηται καὶ Νίκανδρος (Alexiph. 170) καὶ Ἄρατος (184) περὶ τῶν διοσημιῶν διαλεγόμενος, καὶ Καλλιμαχος ἐν τοῖς λάμβοις (fr. 81). ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ζῆν αὐτὸν λέγουσιν, ἐσθιόντα τὸν ἀφρόν. εἶναι δὲ αὐτὸν πολὺν μὲν ἐν τοῖς περσιῶν, ὀλίγον δὲ ἐν τοῖς κρέασιν, καὶ κεκραγέται ᾧδίνοντα· ἔθεν γενέσθαι τὴν παροιμίαν „κέφος ᾧδίνει“ ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων μὲν μέγαρα, μηδὲν δὲ ἀξίον τῆς ἐπαγγελίας ποιούντων. Alii mergum, alii fulicam, alii ardeam dicunt, ut monet Flor. Chr. Plut. 912 ᾧ κέπε = ᾧ μωρέ. Cf. Suid. Hesych. s. v.

— τρήρωνες: schol. οὐκ ἐπὶ τοῦ κέπου ἀλλὰ καθ' αὐτό. Verum idem est quod τρήρωνα πέλειαν Homeri, videlicet adiectivum.

— ἀλωπεκιδεῦσι deminutivi forma ut γαλιδεύς, reponenda fortasse Eq. 1076. 1078.

v. 1058. - δόλιαι: schol. αἰ τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τοῦτο κωμφοῦσι. καὶ

Εὐριπίδης (Androm. 447) „Σπάρτης ἔνοιχοι, δόλια βουλευτήρια.“ Vid. supra ad v. 217.

v. 1059. θερμός: schol. ἐσθιόντες γὰρ τὰ σπλάγχνα θερμὰ ὄντα, τοῦτό φασι πρὸς Ἰεροκλέα. Ἄττικῶς δὲ διὰ τοῦ λ ὁ πλεύμων. Cf. Moer. s. v. p. 309 Piers.

v. 1060. νόμφαι: schol. αἱ ἔφοροι τῆς μαντικῆς νόμφαι. οὕτω δὲ εἶπεν, ᾧσει ἔλεγεν ἐξεπαίδευον. De θεαί ad νόμφαι addito vid. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 174.

v. 1061. Βάκις: schol. χρησμολόγος ὁ Β. Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρᾶξότατος ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος Ἀττικὸς, τρίτος δὲ ὁ Ἄρκας ἐκ πόλεως Καφύης, δεῦτε καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ᾧς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. Bacidis oracula in Eq. 1003 perstrinxit opponendo Glandidis nominis ficti oracula; idem memoratur Eq. 123, Av. 962 cum irrisione aliqua.

v. 1062. ἐξῳλης: cf. supra ad v. 2; ἐξῳλης ἀπόλοιθ' Menand. ap. Ath. XIII

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τόδε πρότερον —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῖσδ' ἄλοι γε παστέα ταυτί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

1065 οὐ γὰρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
φυλόπιδος λῆξαι, πρὶν κεν λύκος οἶν ὕμεναιοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ πῶς ὦ κατάρατε λύκος ποτ' ἂν οἶν ὕμεναιοῖ;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χῆ κώδων ἀκαλανθίς ἐπειγομένη τυφλά τίττει.

v. 1064. τόγε R. Bekk. Hold. τότε V. vulgo. τόδε Dind. Boiss. Bergk. Mein. πρότερον R. V. Bekk. Dind. Bergk. πρῶτον vulgo.

— τοῖς δ' R. τοῖσδ' ἄ. Dind. in Lips. 1820, Boiss. Mein. τοῖς V. vulgo.

v. 1066. καὶ R. κεν V. vulgo.

v. 1067. Versus accessit ex R. V. rec. Inv. recentt.

v. 1068. ἕως ἡ. σ. Brunck.

— βδεῖ deest in Iunt. II. Hieroclis nomen praefigere omisit Both.

v. 1069. ἡ κ' ὠδῖν' ἀκ. Lennep. ad Coluth. p. 60.

p. 559 e, Mein. Com. IV p. 114. Frequentius ap. comicos comparativus ἐωλέστερος superest. — πανώλης — ἀπόλυμαι Eur. Med. 277 (Bgl.).

— βαλίζων, fictum ut καρδαμίζων similia, cf. Fritzs. Qu. Ar. p. 200.

v. 1064. ἄλοι: lepide Trygaeus grandiloquentiam Hieroclis interpellat ita, ut tamen sententiam eius continet. ἄλες enim mala sunt belli varia, vexationes, vastationes, tumultus.

v. 1066. Verba sunt epica, ultimis excerptis λύκος οἶν ὕμεναιοῖ. Schol. εἰς γάμους ἄγαίτο. τὸ ἀδύνατον δὲ εἶπε παρὰ τὸ „ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιστά, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄνδρες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν.“ Snid.

s. v. λύκος. Horat. Od. I, 33, 7 comp. Bergl.

— ad πρὶν κεν vid. supr. v. 85, Viger. p. 443; ad οἶν Moer. s. v. p. 274 P.

v. 1068. σφονδύλη: schol. σιφη τίς ἐστὶν ἡ σφονδύλη, βδέλλη προσομοία, δυσώδης ὄντως. ἀρχεται δὲ (Hierocles) ἀδιανόγητα λέγειν τοὺς χρησιμφοδοῦς μιμούμενος καὶ τῶν χρησιμῶν τὰ λοξά.

v. 1069. κώδων: schol. παρὰ τὸ κρουγαστικόν, ἡ κῶων τὸ ζῦον. ἔστι δὲ ἀδιανόγητον καὶ τοῦτο. παρὰ τὴν παροιμίαν „ἡ κῶων σπεύδουσα τυφλά τίττει.“ τὸ δὲ ἀκαλανθίς ὑφ' ἔν (c. κώδ. iungendum). ἔστι δὲ ἀκαλανθίς εἶδος ὀρνέου, ἃ τινες βασιλικοὺς ὀνομάζουσιν. Quo absurdius sit oraculum,

- 1070 τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιθῆσθαι.
 ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
 ἀλλὰ τί χρῆν ἡμᾶς; οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
 ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζον,
 ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;
 ΙΕΡΟΚΛΗΣ.
 οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
 ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
 1075 οὔποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιποῦ ἢν πρυτανεῖφ,
 οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.
 ΙΕΡΟΚΛΗΣ.
 οὐδέποτε ἂν θείης λείον τὸν τρηχὺν ἐχίνον.

v. 1071. Brunck. post χρῆν interrogandi signum posuit, item Inv. — post τί Boiss.

— παύσασθε R.

v. 1072. κλαυσούμεθα μείζον R. V. κλαυσούμεθα vulgo. μείζω vulgo ante Dind. μείζον Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein.

v. 1073. σπεισαμένους Brunck. Inv. cf. Reis. C. p. 143.

v. 1075. τοῦ λοιπ' R. Inv. τ. λοιποῦ ἢν V. G. Dobr. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. ἔτι τ. λοιποῦ γ' ἐν vulgo ante Portum. ἔτι om. Port. Amstel.

hic avem intelligendam cum Berglero et Dindorfio puto. Cf. Av. 873 c. schol.

v. 1070. τουτάκις: Hesych. τσσατάκις (totiens). Pindari vox est et Theognidis.

v. 1072. διακαυνιάσαι: schol. διακληρωθῆναι. καῦνον γὰρ λέγουσι τὸν κληρον. — ὡς τῶν Κανῶν μάλιστα χρωμένων. Afferunt vocem Hesychius, Suid., Etym. M. p. 267, 18, sed lectionibus, ut ap. H. Steph. animadversum est, vitiosis διακαυνιώσαι et διακαυνιῦσαι. Cf. Dobr. ad Acharn. 822, Schol. II p. 190.

v. 1073. κοινῇ: schol. ἐξ ἀρχῆς γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς γῆς ἐκράτουν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῆς θαλάσσης.

v. 1074. ὀρθά. Alludere Comicum ad fabulam Aesopicam memoravit Bergl.

Schol. supplet: οὔτε τοὺς Λακεδαιμόνιους δηλονότι ὀρθὰ καὶ ἀπλᾶ φρονεῖν. Quidni eundem ad Carcinitas saltatores alludere putes?

v. 1075. οὔποτε δειπνήσεις: schol. ὅτι καὶ οἱ χρησιμολόγοι μετεῖχον τῆς ἐν πρυτανεῖφ σιτήσεως, δῆλον ἐκ τοῦ Λάμπωνος, ὃς τούτου ἠξίωτο (v. schol. Av. 521. 998; Nub. 332). φησὶν οὖν, οὐκέτι ἔσται πόλεμος. τούτου γὰρ μὴ ὄντος οὐδὲν ἐλάμβανεν οὗτος ἐκ τοῦ δημοσίου· ἐπὶ γὰρ τοῦ πολέμου χρεῖα τῶν μάντεων.

v. 1076. πραχθέντι: schol. ἐπὶ τῷ γενέσθαι τὴν εἰρήνην.

v. 1077. ἐχίνον: schol. οὐδὲ ὑμεῖς φιλαν πρὸς Λακεδαιμόνιους. Ludit harrionus, ἐχίνον θείναι λείον idem quod καρκίνον ποιεῖν ὀρθὰ βαδίζειν, scilicet

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μὴρὰ θεοῖσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1080 ὄνπερ κάλλιστον δῆπου πεποιήκεν Ὅμηρος·

ὥς οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο

Εἰρήνην εἴλοντο καὶ ἰδρῦσανθ' ἱερεῖα.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,

ἔσπενδον δεπέσσειν· ἐγὼ δ' ὄδδον ἡγεμόνευον·

1085 χρησμολόγῳ δ' οὐδελς ἐδίδου κώθωνα φαινόνα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.

Kust. Brunck. Boiss. Vid. Herm. ad Vig. p. 736. „Dele vel ἔτι vel τοῦ vel ἔτι τοῦ λοιποῦ ὕ.“ Benti. ἔτι τ. λοιποῦ Πρωταν. Both.

v. 1077. τρηχόν Cob. Mnem. II p. 101, V. L. II p. 655. ex R. Bekk. Bergk. ed. II. Mein. τραχόν V. vulgo.

v. 1078. Ἀθηναίος V.

v. 1079. μὴρὰ om. V.

v. 1080. ὄνπερ R. margo ed. Flor. Kust. recentt. ὄσπερ vulgo ante Kust. (κάλλιστον vulgo ante Portum.).

v. 1081. ὥς Dind. Bekk. Hold. Bergk. Both. Mein. ὥς vulgo.

v. 1086. εἶπεν R.

utrumque ἀδύνατον. De erinaceo vid. Proleg. ad Vesp. p. 132 sqq., ubi aliae vocis notiones recensentur.

v. 1078. φενακίζων: χλευάζων, ἐξαπατών. V. Hesych. Phot. Suid. Moer. p. 384, Etym. M. p. 790, 15, Polluc. VIII, 133. Oratorum vox est (Aristot. Rhet. 3, 5), Theopompi ap. Athen. IX p. 374 b, Mein. C. II p. 795. Cf. Ach. 90, Plut. 271.

v. 1079. θεοῖσιν: dicere debebat θεῶ scil. Εἰρήνην.

v. 1080. ὥς οἱ μὲν: schol. ἀστεῖως πᾶν παρέπλεξε τὰ Ὅμηρου. Indicante Dindorfio ἀπωσάμενοι exstat II, π, 301, νέφος πολέμοιο II, ρ, 273, σπένδειν δεπέσσειν Od. η, 137. — Versus αὐτὰρ

ἐπεὶ — ἐπάσαντο saepe obvius ut Od. γ, 461; II. α, 467; item ὄδ. ἡγεμ. Od. ζ, 261; η, 30; ω, 235.

v. 1082. ἱερεῖα: schol. οὐ χύτραις, ὡς ἄνω ἔλεγον: vid. supra v. 914. Suid. s. v. χύτραις.

v. 1085. κώθωνα: schol. νῦν τὸ ποτήριον, ἀλλαχού δὲ κάνθαρον. = κύαθον. Eq. 600, ubi schol. εἶδος ποτηρίων ἀ ἐλάμβανον οἱ στρατιῶται. Ath. XI p. 483 b Λακωνικὸν ἔπιωμα χρησιμώτατον εἰς στρατεῖαν. Cf. Suid. Phot. et Indic. ap. Mein. C. V s. v.

v. 1086. Σίβυλλα: schol. Av. 962 Σίβυλλαι τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μὲν ἐστίν, ὡς διὰ τῆς ποιήσεώς φησιν, Ἀπόλλωνος ἀδελφή, δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὁ σοφός τοι νῆ Δί' Ὀμηρος δεξιὸν εἶπεν·
ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυβέντος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

1090 φράζεο δὴ μὴ πῶς σε δόλωφ φρένας ἐξαπατήσας
ἰκτῖνος μάρψῃ —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγγχοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὴ σπονδὴν καὶ τῶν σπλάγγχων φέρε δευρί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ ἔμαυτῷ βαλανεύσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1095 σπονδὴ σπονδὴ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἔγχει δὴ κάμοι καὶ σπλάγγχων μοῖραν ὄρεξον.

v. 1087. δεξιός Ald. Iunt. I. III. δεξιόν R. V. Iunt. II. vulgo.

v. 1090. δὴ νῦν R. V. δὴ νυν eiecto πως Dind. in Lips. 1820. 1825. νυν μὴ πως Boiss. δὴ, μὴ πως vulgo.

v. 1093—1102 perperam disposuit Hamaker. Mnem. V p. 151.

v. 1094. ἔμαυτὸν Anttiatt. Bekk. An. p. 84, 16; Suid. Zon. s. v. βαλανεύειν. ἔμαυτῷ Suid. s. v. ἐμ. βαλανεύσω. De elisione vid. Kidd. ad Daw. p. 496.

τρίτῃ δὲ ἡ Σαρδιανή· καὶ Βάκιδες ὁμοίως
τρεῖς, ὁ μὲν ἐξ Ἑλεώνος τῆς Βοιωτίας,
ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς. Cf. schol.
Eq. 61.

v. 1087 sq. Homeri versus II. τ, 63.

64. ἐπιδήμιος π. bellum civile Lacedaemoniorum et Atheniensium.

v. 1091. μάρψῃ: scil. σπλάγγχα. Hieroclis orationem imperfectam esse intellexit Brunckius, probatus Dindorfio, Bothio, Bergkio.

v. 1092. ὁ χρησμός: immo ὁ χρησμολόγος, ipse Hierocles.

v. 1093. ἔγχει: forma imperativi saepe obvia atque in libationibus sollemnis (vid. Ind. ap. Mein. C. V s. v.) quam Menandro restituit Pierson. ad

Moer. p. 298, probatus Meinekio Com. IV p. 153 sq. Fragm. exstat ap. Ath. XIV p. 659 d.

— τῶν σπλ. vid. ad v. 71.

v. 1094. βαλανεύσω: schol. διακοπήσω, ὑποοργήσω. — κυρίως ἐπὶ τοῦ τὰς βαλάνουσι ὀπτᾶν, νῦν δὲ ἀπλῶς ὀπτεύσω. Sed propria lavacrum apparandi notione Lys. 337, ubi schol. ὡς περ βαλανεῖον ὑποκαύσοντας: Timocles ap. Polluc. X, 154, Mein. C. III p. 590. Translate quoque, ut innuendandi habeat notionem, Pherecrates ap. Athen. VI p. 269 c, Mein. C. II p. 316.

v. 1095. σπονδὴ: vid. supra ad v. 516.

v. 1096. Iam Trygaeus Hieroclis

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεςσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τότε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

1100 πρόσφερε τὴν γλῶσσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

σπονδῆ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶσσον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδεὶς προσδώσει μοι σπλάγγων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ γὰρ οἶόν τε

v. 1098. „Vel hic lege τότε πρῶτον vel 1064 τότε πρότερον.“ Dobr.

v. 1100 γλῶσσαν et v. 1101 θᾶσσον scribendum. — ἀπένεγκον R. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. ἀπένεγκε V. vulgo, recte opinor. An ἀπενεγκαῖν? ἀπένεγκόν σπονδῆν Bergk. ed. II, qui vers. 1100. 1101 Trygaeo continuavit.

v. 1102. προσδώσει R. Γ. προσδώσει V. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. δώσει vulgo.

— μοι τῶν σ. R. V. B. C. Γ. vulgo. τῶν delet. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein.

verba repetit irridens, supra v. 1064. 1065.

v. 1099. τὸν βίον=τὸν τοῦ βίου χρόνον ut Plat. Apol. 39 e ἀλλὰ μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, Dem. π. τ. ἐπιστ. p. 155, 22 πιστώς ἦδη πολὺν χρόνον αὐτῷ παραμένουσιν.

v. 1100. πρόσφερε: schol. κάκ τούτου δηλοῖ ὅτι ἰδίᾳ τετμημένη προσεφέρετο ἢ γλῶττα παρὰ τῶν παλαιῶν.

— ἀπένεγκε: schol. ἀπόπεμπε. ἦτοι μὴ γευσαμένην τῶν σπλάγγων μηδὲ μετασχούσαν τῆς σπονδῆς, ὡς βλάσφημα καὶ πονηρὰ μαχτευομένην. Addere po-

terat μηδ' εἰπούσαν vel ἐρούσαν ἔτι μηδὲν. Ceterum imperativi formam tantum ἀπένεγκε esse luculenter ostendit versus Acharn. 582 ἀλλ' ἀντιβιολῶ σ' ἀπένεγκέ μ'οι τὴν μορμόνα. ἔνεγκ' Eq. 98, Pac. 1153; ἔνεγκε Eq. 110, Ach. 1104 (secunda trimetri sede), Pac. 1219 (item sec. dipodiae sede). Porro ἐξένεγκε Eq. 95, Ach. 1109 (sec. dip. sede), Eccl. 744 (sec. dip. sede); ἀπένεγκε Av. 840. Tertia reliquaeque imperativi formae constanter aoristi primi ἦνεγκα sunt.

v. 1101. Trygaeus haec ad servum

ἡμῖν προσοιδόναι, πρὶν κεν λόκος οἶν ὕμεναιοῦ
 ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄλλως ὦ τῶν ἱκετεύεις·

1105 οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖτον τὸν τρηχὺν ἐχθῖνον.
 ἄγε δὴ θεαταὶ δεῦρο συσπλαγγνεύετε
 μετὰ νῶν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τί δ' ἐγὼ δῆ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὴν Σίβυλλαν ἔσθιτε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔτοι μὰ τὴν Γῆν ταῦτα κατέδεσθον μόνω,

v. 1103. προοιδόναι R. Γ. προοιδόναι V. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein.
 πρὶν διδόναι vulgo.

— κεν C. Bentl. Pors. Brunck. in notis, (Iunt. II in schol.), Dind. Bergk.
 Mein. καὶ R. V. vulgo.

v. 1106. συσπλ. R.

v. 1107. τί δ' ἐγὼ R. Mein. τί δὴ ἐγὼ V. τί δ' ἐγωγε vulgo. τί ἐγὼ δέ
 Dind. Hold. Bergk. Scripsi τί δ' ἐγὼ δῆ; An τί δὲ δῆ γῶ?

— σύ addidit ante τὴν Mein.

exta vel ab Hieroclis manibus defen-
 surum.

v. 1103. Repetitio versus 1066.

v. 1104. πρὸς τῶν γονάτων: Ho-
 merum imitatur: τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνω,
 γουνοῦμαί σε similia, iamiam fame sup-
 plex factus.

— ἄλλως: μάτην, vox apud Home-
 rum, tragicos, Comicum frequentissima.

v. 1105. Supra v. 1077. Iam Try-
 gaeus se ipsum vocat τρηχὺν ἐχθῖνον,
 h. e. inexorabilem. Atque ad specta-
 tores confestim conversus, harioli non
 amplius rationem habiturus est, id quod
 Comicus festive metro mutato indicavit.

v. 1106. δεῦρο: scil. ἐλθόντες, quod
 dicis causa loquitur, ut vatem propel-

lat. De vocibus δεῦρο et δεῦτε vid.
 Elmsl. ad Med. 864 p. 217.

— συσπλαγγνεύετε: schol. συγγέ-
 σθε τῶν σπλάγγνων. — Av. 984 σπλαγ-
 χνεύειν dixit Comicus, h. e. σπλάγγνων
 χεῖρ' ἐπιπλῆσαι ibid. v. 975.

v. 1107. τ. Σίβυλλαν ἔσθιτε: h. e.
 μηδέν, πεινῶν ἄπιθι. Simul supra v.
 1086 Sibyllam suam de pace sacrifi-
 cii celebranda et commissationibus
 nihil edidisse dixerat. Itaque exta ad
 ipsum nihil pertinent. Dobraeus iocum
 παρὰ προσδοκίαν vocavit ad Ach. 966,
 Scholef. II p. 192.

v. 1108. ταῦτα — αὐτά: ita Nub.
 929 sq. cf. Reis. Coni. p. 97.

— ἀρπάσσομαι: de futuri forma vid.

ἀλλ' ἀρπάσομαι σφῶν αὐτά· κείται δ' ἐν μέσφ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1110 ὦ παῖε παῖε τὸν Βάκιν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

μαρτύρομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κᾶγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κάλαζὼν ἀνήρ.

παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλω τὸν ἀλαζόνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτοὶ τῶν κηδίων,

v. 1109. ἀρπάσομαι σφῶν Ald. Iunt. I. II. III. Brub. Crat. Wech. σφῶν Frob. Raph. Port. „ἄττα quidam“ Scal. Exc. pro αὐτά.

v. 1110. ὦ παῖε R. V. Bentl. Inv. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Both. Mein.

— παῖ, παῖε Bentl. Daw. p. 527 Kidd. Brunck. παῖε, παῖε antea vulgo. παῖε παῖε σὺ τὸν vel αὐτόν Fl. Chr.

v. 1111. σὺ om. edd. vett., addidit Portus, Bentl.

v. 1113. σὺ μὲν' οὖν?

— κηδίων Bergk. ed. II.

Kidd. ad Daw. p. 121. Eccles. 866, Plut. 801, Av. 1460. Bergl. comp. Euphronis v. ap. Ath. VIII p. 343 b, Mein. Com. IV p. 492 τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἀρπάσαι;

— κείται: tanquam ἄθλα, de certaminum praemiis usitatum κείσθαι vel προκείσθαι et κείσθαι ἐν μέσφ.

v. 1110. ὦ παῖε: cf. Elmsl. Rev. of Herm. Herc. fur. p. 299 ed. Lips.

— τὸν Βάκιν: schol. τὸν Βάκιδος χρησμοὺς λέγοντα. Similia conguessit Dobraeus ad Ach. 822, Scholef. II p. 191. cf. schol. Ran. 439.

— μαρτύρομαι solitus vulpantium clamor, Ach. 926, Av. 1031 etc., et omnino male habitorum. Nos: ich zeige dich an.

v. 1111. κᾶγωγ': scil. μαρτύρομαι.

— τένθης: λήγνος. vid. supr. v. 999. Eadem oráculo ficto canit Pisthetae-

rus Av. 983 αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλιτος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζῶν | λυπῆ θύοντας καὶ σπλαγγχεύειν ἐπιθυμῆ | δὴ τότε χρῆ τυπτεῖν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ.

v. 1112. ἐπέχων: scil. αὐτῷ, nos: dich daran, dazu haltend. Bergl. comp. Lys. 318 ἐπέχε κρούων, quod idem est atque ἔκρουεν ἐπέχων: et Lys. 490 χολ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες.

v. 1113. σὺ μὲν οὖν: supplendum vel μὲν αὐτοῦ vel καλῶς λέγεις, κελεύεις vel simile quid, vel etiam τὰ σπλάγγνα φύλαττε.

— τουτοὶ: Ἱεροκλέα.

— κηδίων: proprie δέρμα προβάτου secundum lexicographos: Thesm. 758 τουτοὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται, Plut. 1185 (Br.); hic tamen translate videtur de extis dictum esse. Exstat Eq. 400, Ran. 1478, Plut. 166; Plat. Prot. p. 315 d etc.

- ἀλάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
 1115 οὐ καταβαλεῖς τὰ κῆδι' ὦ θυηπόλε;
 ἤκουσας; ὁ κόραξ οἶος ἦλθ' ἐξ Ὀρεοῦ.
 οὐκ ἀποπέτῃσει θᾶπτον εἰς Ἐλύμνιον;

v. 1114. ἐκβολβιῶ R.

v. 1115. „οὐκ καταβαλεῖς alii tanquam οὐκ ἐκκαταβαλεῖς, ut putat F. C.“ Scal.

v. 1116 Hierocli, v. 1117 servo dedit Iunt. II. Crat. Wech. Frob. Raph. Port. Amstel. Kust. Burm. Dobraeus verba ὁ κόραξ etc. Trygaeo dedit.

v. 1114. ἐκβολβιῶ: schol. ἐξορύξω. ἀπὸ τῶν τοὺς βολβούς χαμόθεν ἐκβαλλόντων ἢ μεταφορᾷ (herauszwiebeln). Cf. Suid. Hesych. s. v. ἐκβεβόλβισται.

v. 1115. θυηπόλε: Poll. I, 14; Suid. s. v.

v. 1116. ὁ κόραξ οἶος = οἶος ὁ κόραξ. cf. Dobr. ad Nub. 352. Vers. laud. schol. Aesch. Sept. Th. 103.

v. 1117. ἀποπέτῃσει = ἄπει, quod modo dixit ὁ κόραξ. Cf. Fritzs. Daetal. p. 71.

— Ἐλύμνιον. Aut locus in Euboea, aut templum πλησίον Εὐβοίας. νομφικὸν δέ τινες αὐτὸ φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς „πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις“ καὶ ἐν Ναυπλίῳ „νομφικὸν Ἐλύμνιον.“ Vid. Nauck. Tr. fr. p. 180, qui sola verba πρὸς π. Ἐ. ex Sophoclis Nauplio esse suspicatur; id. p. 256. Vid. Steph. Byz. s. v.

X O P O Σ

- (1127) ἤδομαί γ' ἤδομαι
κράνους ἀπηλλαγμένους
- 1120 τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλ-
κων μετ' ἀνδρῶν ἑταί-

v. 1118—1183 om. Γ.

v. 1118. γ' R. V. Inv. recentt. γ' abest vulgo.

v. 1122. πρὸς τὸ πῦρ Fl. Chr. — διελθῶν Bisetus. quod videtur interpreta-
mentum esse.

v. 1123. ἑταίρων R. V. B. C. Benth. Brunck. Pors. Inv. rec. ἑτέρων vulgo.
(ἑτέρως Iunt. III.) „μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων, ut in textu Flor. Chr. μετ' ἄλλων.
Vet. μετ' ἀνδρῶν. Quidam μετ' ἄλλων ἑταίρων.“ Scal. Exc.

v. 1118. Parabasis altera. De me-
tro strophae vid. Herm. El. d. m. p. 204,
Rossb. Metr. p. 548, Eng. de resp.
p. 4. Constat autem e strophā, epi-
rhemate, antistrophā, antepirrhemate.
— κράνους: in Acharn. Lamachus
puerum iubet afferre κρόμμια v. 1099,
θρίον ταρίχους σαπρού v. 1101, τὸ πτερῶ
τῷ κ τοῦ κράνους v. 1103.

v. 1121. φιληδῶ: cf. Eustath. p.
437, 3; Antiphon. ap. Ath. III p. 95 f,

Mein. Com. III p. 68. Id. ap. Ath. III
p. 104 d.

v. 1122. διέλκων: schol. συμπίνω
καὶ εὐωχοῦμαι. Supple τῆς τρυγός, ut
Comicus ap. Stob. LV, 2, Bergk. ap.
Mein. C. II p. 987, qui διέλξαι coniecit
scribendum, non probatus Meinekio
C. V p. 60. Simplex est Eq. 107 ἐλχ'
ἔλας τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου,
scil. τρύγα. Nostrum est: ziehen et
διέλκειν zechen. Proprio sensu Thesm.

- 1125 ρων φίλων, ἐκκέας
τῶν ξύλων ἄττ' ἂν ἦ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεριπερισμένα,
κάνθρακίζων τοῦρεβίνθου
τὴν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
1130 γᾶμα τὴν θραῖτταν κυνῶν

- v. 1124. ἐκκέας R. V. Bergl. Inv. recentt. οὐκ ἴσω B (cod. Flor. Chr. et Vet. Scaligeri). συγκέας Brunck. εὐχεαστῶν ξ. Flor. Chr. Doederlein (phil. Beitr. a. d. Schw. I p. 247 (Ddf.)). οὐκ ἔξ Kust. Burm. οὐκ ἔας antea vulgo. οὐχ ἑκάς τῶν ξ., haud procul a lignis, Reisk.
- v. 1127. ἐκπερισμένα R. V. Bekk. Boiss. Dind. in Ox. et Par. Mein. ἐκπερισμένα vulgo. εὖ τε περισμένα Ahlwardt. ἐκπερμισμένα Bergk. id. conl. Both. ἐκπεριωμένα Enger. de resp. p. 4. ἐκσεσωρευμένα Herm. l. l. p. 360. Scripsi ἐκπεριπερισμένα, quo verbo potuit certe Comicus uti.
- v. 1130. κυνῶν R. V. C. Ald. Iunt. I. III. Crat. Wech. Brub. Brunck. in not. Inv. recentt. κινῶν Iunt II. Kust. Burm. Brunck. in textu. βινῶν Frob. Portus, Raph.
- v. 1130—1131 sprexit Holden.

648, Plut. 1036. Cf. Toup. Em. in Suid. II p. 343 (Ddf.). — Contra schol. διάγων παρὰ τῇ ἐστίᾳ, ἄμα τε θερμαινόμενος καὶ τῆς τοῦ θερμοῦ διακονίας πλησίον ὦν. Cui quod contradicas non habebis, licet non habeas quem compares, nisi Plut. Mor. p. 1033 d. Megarenses scilicet queruntur Ach. 751 διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ (Ddf.).

v. 1124. ἐκκέας Hesych. s. v. = ἐκλάσας. Piers. ad Moer. p. 231.

v. 1126. δανότατα: schol. ξηρότατα τῷ θέρει καὶ εὐχαιστότατα. Suid. s. v. Hesych. Etym. s. v. δανά. Hom. Od. o, 321.

v. 1127. Desideratur verbum, quod concinat cum δανότατα τοῦ θέρους. Quare Hermanni ἐκσεσωρευμένα prae reliquis arridet.

v. 1128. κάνθρακίζων: schol. φρύγων τὸν ἐρεβίνθον καὶ ξηρὸν ποιῶν.

ταῦτα γὰρ ἐσθιόμενα προτρέπεται εἰς ποτόν. Quo sensu Comicus dixit Eccl. 45 κἀρεβίνθων χοίνικα, ibid. 606; eodem etiam Nub. 1396, ubi οὐδ' ἐρεβίνθου fere idem valet quod οὐδὲ γρῦ. Translate Ach. 801, Ran. 545, quibus locis τὸ αἰδοῖον virile indicari putant. Saepius exstat in fragmentis comicorum; vid. Ind. ap. Mein. C. V s. v.

v. 1129. φηγόν: schol. φ. εἶδος φυτοῦ, ὃ τὰς ἀγρίας βαλάνους φασι φέρειν. περιεσταλμένως δὲ τὸ αἰδοῖον βούλεται λέγειν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τινες βάλανον καλοῦσιν. Aut per utrumque et ἐρεβίνθους et φηγὸν indicatur τὸ αἰδοῖον aut per neutrum. Mihi quidem poeta tantum parcam et securam rusticorum vitam videtur depinxisse.

v. 1130. θραῖτταν: vid. not. ad Vesp. 828.

τῆς γυναικὸς λουμένης.

οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη ἴσπαρμένα,
 τὸν θεὸν δ' ἐπιφακάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
 εἰπέ μοι τί τηνικαῦτα δρωῖμεν ὦ Κωμαρχίδη;
 1135 ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει τοῦ θεοῦ δρωντος καλῶς.
 ἀλλ' ἄφρευε τῶν φασήλων ὦ γύνοι τρεῖς χοϊνικας,
 τῶν τε πυρῶν μῖζον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε.
 τὸν τε Μανῆν ἢ Σύρα βωστροησάτω 'x τοῦ χωρίου.
 οὐ γὰρ οἶόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον

v. 1132. ἔσθ' R. V. C. Bentr. Brunck. Pors. recentt. ἐστὶν vulgo. — τυχεῖν vulgo. ἢ ἴντυχεῖν Kidd. ad Daw. p. 494. ἢ ἴντυχεῖν Eldik. suspic. spec. p. 37 (Ddf.), Markl. Eur. Iph. Aul. 254.

v. 1133. ἐπιφακάζειν R. V. Bekk. Dind. Lips. 1825, in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein. ἐπιφεκάζειν vulgo.

v. 1134. τηνικάδε R. V. B. C. vulgo. τηνικαῦτα Bentr. Brunck. Inv. recentt. τί δ' ἄν B. In seqq. versibus transponendis iterum fallitur Hamaker. Mnem. I p. 151 sq.

v. 1136. ἄφρευε R. V (adscriptum). Suid. s. v. Bekk. Dind. Hold. Bergk. Pors. ad Toup. Emend. IV p. 480, Mein. ἄφραυε V. vulgo. ἄφραυσον var. lect. schol. et Vetus in Scal. Exc. ἄφραυε Suid. s. v. φάσσηλος. — ξήρασον prop. Dobr. vel ἀλλὰ φραῦε.

v. 1138. 'x R. V. Bentr. Inv. recentt. vulgo abest.

v. 1139. ἀμπελοῦργεῖν var. lect. schol., indic. Scal.

v. 1131. λουμένης: cf. Lob. ad Phryn. p. 189, Cob. V. L. II p. 341.

v. 1132. ἥδιον: vid. supra ad v. 3. „L. ἔσθ' ἥδιον, non solum ut producat secundam in ἥδιον, sed ne sit dactylus in tertia sede.“ Pors.

v. 1133. ἐπιφακάζειν: Xen. Symp. 2, 26, quem citat Cicero de senect. c. 14.

v. 1135. ἐμπιεῖν: compares Hom. Od. β, 429 ἢ δ' ἔθειεν κατὰ κύμα — στήσάμενοι δ' ἄρα θπλα — στήσαντο κρητηῖρας — λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτηαν. Infra v. 1148—1150 sententiam repetit.

— τοῦμπιεῖν Musgr. Eur. Cycl. 336; idem ἢ ἴμπιεῖν (pro μῆ πιεῖν) corr. Pors.

in fragm. Soph. ap. Ath. X p. 433 e, Nauck. fr. Tr. p. 237.

v. 1136. φασήλων: cf. Demetr. ap. Athen. II p. 56 a, Meib. C. II p. 377. Vergil. Georg. I, 227 vilemque phaselum.

— ἄφρευε: Eccl. 13, Eq. 394. Eodem pertinet ἀφραυανθήσομαι Eccl. 146. Cf. Piers. ad Moer. p. 398.

v. 1138. Μανῆς famuli et Σύρα ancillae nomen satis frequens.

— βωστροησάτω: Lys. 685, Ach. 958, Av. 274; Hom. Od. μ, 124. cf. Eustath. p. 1717, 17. 'x τοῦ χωρίου = ἐκ τοῦ ἀγροῦ.

v. 1139. οἰναρίζειν: schol. ἀποφυλ-

- 1140 οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον.
 καὶ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὸ σπίνω·
 ἦν δὲ καὶ πῦός τις ἔνδον καὶ λαγῶα τέτταρα,
 εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἢ γαλῆ τῆς ἐσπέρας·
 ἐφόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἄττα κάκυδοιδόπα·
- 1145 ὦν ἔνεγκ' ὦ παῖ τρί' ἡμῖν, ἐν δὲ δοῦναι τῷ πατρὶ·

v. 1142. ποῖος, i. e. πῦος R. πῦος Etym. M. p. 696, 5, Orion p. 125, 16, Dind. in Lips. 1820. ποός Herodianus, Suid. s. v. Eustath. p. 1626, 5, vulgo. πός Gaisf. in nota ad Etym. M. s. v.

λίζειν (pampinare). σῆναρα γὰρ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. τινὲς δὲ γράφουσιν ἀμπελοργεῖν, οὐκ ὀρθῶς. Cf. Hesych. s. v. schol. Theocr. VII, 134.

v. 1140. τυντλάζειν: schol. πηλοκατεῖν. τόντος γὰρ ὁ πηλός, ἢ ἀντὶ τοῦ βωλοκατεῖν. Medio utitur Sosipater ap. Ath. IX, 377 f sq. v. 35, Mein. Com. IV p. 483, qui tamen τυντλάζεται vertit „luto conspergitur“ probatque Schweighaeuserum explicantem „lubidibrio habetur, contumeliose irridetur.“ Cf. Phot. Suid. Zon. Etym. p. 771, 50, Hesych. s. v.

— παρδακόν: schol. δλυγρον. οὔτω γὰρ καὶ Ἄρχιλοχος καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ „σὺν παρδακοῖσιν εἰμασιν σεσαγμένος.“ Hesych. πάρδακος praebet; Strabo XII, 2, 6 p. 619 (III p. 68 Kr.) in Simonidis fr. habet πορδακοῖσιν (ἀντὶ τοῦ διαβρύγοις) et in nostro versu πορδακόν, quod utrumque pertineat ad etymon πέρδω, πορδή. Cf. Bergk. Poet. Lyr. p. 585.

v. 1141. καὶ ἐμοῦ: scil. οἴκου = ἔνδοθεν.

— τὸ σπίνω: schol. εἶδος στρουθοῦ. In deliciis rusticorum videntur fuisse, non igitur magno pretio parabiles, quum

Av. 1079 chorus Philocrati perniciem minetur, ὅτι συναίρων τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτά τοῦ βολοῦ. ὡς εὔτελλων, ait schol. ad v. — Cf. de accentu Herod. π. μον. λ. p. 39, 34; fr. Eubuli ap. Ath. II p. 65 c, Mein. C. III p. 268; Ephippi ap. Ath. IX p. 370 c, Mein. C. III p. 325. Σπίνια dixit id. Eubulus ap. Ath. l. l. σπινίδιον Aristoph. ap. Stob. LX, 7, Mein. C. II p. 1108.

v. 1142. πῦός τις: schol. ὁ πῦός ἐξυτόνως ἀρσενικῶς. ἐν τῷ ἰε' τῆς καθόλου ψηφίον. Vid. not. ad Vesp. 710.

— λαγῶα: vid. not. ad Vesp. 709, Piers. ad Moer. s. v. p. 247; infra v. 1188. 1303.

v. 1143. γαλῆ: v. supra v. 788.

v. 1144. κάκυδοιδόπα: schol. Nub. 616 x. ἀντὶ τοῦ συνταράττειν, ἀπὸ τοῦ κυδοιμοῦ (ἐὰν δὲ διὰ τοῦ x — κυκοιδοπᾶν — παρὰ τὸ κυκᾶν). Non vero ὁψ = φωνή inest verbo, ut Victorius docet, sed δούπος, δουπήσαι. Hesych. s. v. κυκοιδοπᾶ et Suid.

v. 1145. τῷ πατρὶ. Qu. an hoc idem significet, quod nostrum: Altenheil, Antheil der Eltern, scilicet quum domus et fortunarum usum atque administrationem liberis tradiderint.

μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
 χᾶμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,

ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
 εὖ ποιούντος κῶφελούντος

1150

ἀντ.

τοῦ θεοῦ τάρωματα.

ἦνιξ' ἂν δ' ἀχέτας

(1159)

ἄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,

διασκοπῶν ἡδομαι

τὰς Λημνίας ἀμπέλους,

v. 1146. τ' R. V. Inv. recentt. abest vulgo. αἴτησον οὖν Elmsl. Ach. 220 p. 27, syllaba σχι brevi. cf. Elmsl. Rev. of Pors. Hec. p. 253 ed. Lips.

— Ἀρχινάδου Mein.

v. 1150. ἀρώματα R. V. ἀρόματα Ald. Iunt. I. II. III. Brub. Crat. Wech. — corr. Frob.

v. 1151. ἦνιξα δ' ἂν R. V. Inv. ἦνιξ' ἂν vulgo. ἦνιξ' ἂν δ' Herm. El. d. m. p. 204, Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein.

v. 1146. Αἰσχινάδου: schol. ὡς τοῦ Αἰσχινάδου μᾶλλον τῶν ἄλλων ἔχοντας καρπίμους μυρρίνας. — τῆς δὲ μυρρίνης ἢ μὲν στεφανωτής, ἢ δὲ κάρπιμος, ὡς φησι Θεόφραστος (Hist. Pl. V, 8, 3). Addit schol. alius ἡ ὄνομα κύριον ἀυλητοῦ. Suid. s. v. μυρρίνη: οἱ παῖδες ἐν τοῖς συμποσίοις κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες ἡδὺν, ex schol. Nub. 1364, qui sua rursus Dicæearcho ἐν τῇ περὶ μουσικῶν ἀγῶνων debet, Mueller. fr. Hist. gr. II p. 248.

— ἐξ Αἰσχινάδου ut Ach. 1222 ἐς τὰ Πιττάλου.

v. 1147. τῆς αὐτῆς ὁδοῦ: Bergl. comp. fragm. Nicostrati ap. Ath. XIII p. 387 d, Mein. C. III p. 285; cf. Dobr. Adv. II p. 345 Scholef.

— Χαρινάδην, vid. not. ad Vesp. 232.

— βωσάτω = βοησάτω. Hesych. βώσονται — βοήσονται. Herod. III, 39 βεβωμένα, id. ἐβώσθην III, 39; VI, 131. Suidas s. v. βῶσον: βοήθησον. Κρατῶ-

νος, quod tamen Mein. C. II p. 229 cum Kustero correxit et mutavit in βόησον, auctore Hesychio s. v. Cf. Zonar. s. v.

v. 1150. τάρωματα: schol. τὰ ἀροτριάματα, παρὰ τὸ ἀροτριῶν (ἀροῦν). — ἐκτείνεται δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν. — λέγουσι δὲ ἔνιοι καὶ τὰ δλωφίτα καὶ τὸν λιβανωτὸν ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπόλιδι „καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων.“ Mein. C. II p. 550. Cf. Lob. ad Phryn. p. 227, Pathol. p. 397.

v. 1151. ἀχέτας: schol. ὁ τέττιξ διηχεῖ παρὰ τὸ Ἑσίοδειον (Op. 580) „ἠχέτα τέττιξ.“ ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐ φησι τοὺς ἄδοντας ἀρσενικῶς λέγεσθαι, τὰς δὲ θηλείας οὕτως. Sed Av. 1095 ὁ θεσπέσιος — ἀχέτας — βοῶ. Ananias ap. Ath. VII p. 282 b ἔταν θέρος ἡ κήχεται βαβράζωσιν. De duobus cicadurum generibus vid. Arist. H. A. V, 30; Plin. H. N. XI, 7. — ὄνομα ἀχέτας Aesch. Prom. 572.

v. 1154. Λημνίας: schol. εἶδος ἀμ-

- 1155 εἰ πεπαίνουσιν ἤ-
δη· τὸ γὰρ φῖτυ πρῶ-
ον φύσει· τὸν τε φή-
ληχ' ὀρῶν οἰδάνοντ'·
εἶθ' ὀπόταν ἦ πέπων,
1160 ἐσθίω κάπέχω
χάμα φήμ', ὦραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·

v. 1157. φύσει R. V. Bekk. Bergk. Both. Mein. φύει vulgo. Suid. s. v. φῖτυ·
πρῶτον φύσει.

v. 1158. οἰδάνοντ' R. V. vulgo. οἰδάνοντ' Bentl. Hermann. l. l. Pors. ad
Eur. Phoen. 1398 p. 350, Bekk. Boiss. Dind. Both. Hold. Bergk. Mein.

πέλου Λημνία ὡς ἴστορετ' Ἀνδροτίων ἐν
τῷ γεωργικῷ. Opus Androtionis, de
quo vid. Mueller. fr. Hist. p. 371 sqq.,
alias ignotum.

v. 1156. φῖτυ: schol. σπέρμα, καὶ
φιτύσαι γεννῆσαι. καὶ τὸ γέννημα φι-
τυμα. Εὐπολις Αὐτολύκῳ „ἐτάρ ἤγα-
γες καινὸν φῖτυμα βοῶν.“ Mein. C. II
p. 442 corr. τι φῖτυ τῶν β. Pors. και-
νὸν τὸ φῖτυ (Phot. s. v.) et Elmsl. ap.
Blomf. gloss. Aesch. Prom. 241; Bergk.
κ. γε φῖτυ Rel. C. p. 345. Schol. Plat.
p. 445, Etym. M. s. v. φετώ p. 795, 33,
Suid. s. v. φιτύσαι. — Vid. fr. Arist.
ap. Eustath. p. 1291, 26, Bergk. ap.
Mein. C. II p. 1065. — Athen. I p. 17 e.

— πρῶτον: schol. πρῶμιον, δισυλλά-
βως. Σοφοκλῆς „οὐτ' ἄλλο φῖτυ πρῶτον“
Nauck. Tr. fr. p. 256. Vid. ad v. 991
et not. ad Vesp. 264.

v. 1157. φήληχ': schol. τὸν δλι-
θον (δλυθον). — κυρίως μὲν οὖν ὁ ἥδη
(ἔτι) σκληρὸς καὶ πάρωρος, ὁ ὅσιν μὲν
πεπάνσεως ἔχων, ἄωρος δὲ ὤν. — καὶ
φῆλος ὁ ἀπατεῶν, Μένανδρος 'Αλιεῖ „δύ'
οικίας φηλῶν γερόντων“ Mein. C. IV
p. 77 e. Suid. s. v. φηλοῦν: ἀπατᾶν et
Phot. s. v. — Suid. s. v. φήληχες: τὰ

ἄγρια σῦκα τὰ τῇ δεξιῇ πέπειρα: idem
s. v. οἰθακες: οἱ λεγόμενοι φήληχες. Cf.
Hesych. s. v., Phryn. Bekk. Anecd.
p. 71, 4; Etym. M. s. v. φηλώματα
p. 791, 32; Eustath. p. 1964, 5; Bergk.
ap. Mein. C. II p. 1158.

v. 1158. ὀρῶν, scil. ἥδομαι.

v. 1160. κάπέχω: schol. τῷ στό-
ματι προσάγω. καὶ Ὀμηρος (Π. ι, 489)
„ὄφω ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπι-
σχών.“ Sic h. l. supplendum τὸν οἶνον.

v. 1161. ὦραι φίλαι: quod tantum
praebent boni.

v. 1162. θύμου: qui bulbusne sit
vel cepa, an thymus herba dubitari
possit. Cepa pauperum cibus, Plut.
253. 283; Antiphan. ap. Ath. II p. 60 d,
Mein. Com. III p. 133. In fragm. co-
micorum potissimum herbae fit mentio.
Quare scholiastam sequamur haec af-
ferentem: κυκεῶνος ἐσθίω. ἄνω (v. 712)
τῷ πότῳ τῷ ἐπὶ τῆς γλήχωνός φησι
χρησθαι πρὸς τὴν ὀπώραν, νῦν δὲ τῷ
θύμῳ χρῶνται· μετὰ δὲ τὸ τὴν ὀπώ-
ραν φαγεῖν κυκεῶνα πίνουσι, καὶ οὐ
βλάπτονται, ἀλλὰ καὶ παχεῖς γίνονται.
Vocem κυκᾶν Homero debent Attici.

- κᾶτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
- 1165 μάλλον ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων
τρεις λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ' ὄξειαν πάνυ,
ἦν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἦν δέ που δέη μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν·
- 1170 κᾶτα φεύγει πρῶτος ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτροῶν

v. 1167. Σαρδιανικόν R.

v. 1168. δέ που δέη R. vulgo. δέη δέ που V. Dind. in Lips. 1820. 1825.
— μάχεσθαι ἔχοντα Brunck.

v. 1169. αὐτὴ i. e. φοινικίς Brunck. in not. — Κυζικηνικόν R. sec. Bekk. V. vulgo. κυζικηνόν R. sec. Inv. Hesych. Suid. Etym. M. s. v. βάμμα K. p. 187, 24, χειζικηνικόν Markl. Eur. Suppl. 1181, Brunck. Bekker. Boiss. φυζακηνικόν (α φυσακινός, δειλός) prop. Bentleius. κυσι — vel κυσοκηνικόν prop. Dobr., coll. Hesychio s. v. κυσοχηνή, sed de quantitate primae dubitat.

v. 1163. παχὺς: schol. ἐπειδὴ ἀργούσιν οἱ γεωργοὶ τότε τοῦ ἀμητοῦ, ὡς Ἡσιόδός φησιν (Op. 606) „δμῶας ἀναψύξαι φλα γούνατα.“ Sed est etiam πλούσιος, εὐτυχής.

v. 1164. τοῦ θέρους etiam ad ἀχέτας v. 1151 pertinet.

v. 1166. τρεις λόφους ἔχοντα: Lamachum. Ach. 965 κραδαίνων τρεις κατασκίους λόφους.

— φοινικίδ': schol. περιεφρασίαν φοινικῆ χρώματι βεβαμμένην (quod propter adi. ὄξειαν πάνυ schol. interpretatus est). οἱ δὲ κόκκινα περιβλήματα (saga punicea). Magis arridet altera explicatio: ταῖς φοινικισι μάλλον ἐγρῶντο Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ αἰσθάνωνται τοῦ αἵματος διὰ τὴν ὁμοιότητα, καὶ ἵνα τρωθέντες μὴ γνωσθῶσι τοῖς πολεμοῖς. ὄξειαν δὲ ἀντὶ τοῦ εὐχρουν καὶ ἐρυθρᾶν πάνυ. (An ἀντὶ τοῦ πικρᾶν? cf. Ach. 231.) Ceterum vid. supr. ad v. 303.

v. 1167. Σαρδιανικόν: schol. διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ βαφαί. Ach. 112 translate dictum β. Σαρδ., ut schol. explicat μαστιζῶν σε ἐρυθρὸν ποιήσω τοῖς αἵμασι. Ibidem et de Sardinia insula et de Sardibus exposuerunt scholiastae. Cf. fr. Platon. ap. Ath. II p. 48 a, Mein. Com. II p. 683, ubi Mein. scribendum suspicatur Σαρδικαῖσιν.

v. 1169. Κυζικηνικόν: schol. εἰς κιναιδίαν διαβάλλεται, ὥστε μὴδὲ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐρύτητα κρατεῖν δύνασθαι. ὡς καὶ Εὐπολις ἐν Πόλεσιν (Mein. Com. II p. 510). — οἱ γὰρ Κυζικηνοὶ ἐπὶ δειλία καὶ θηλότητι ἐκωμφοῦντο.

v. 1170. ξουθὸς ἱππαλεκτροῶν: schol. ὡς φοινικὰ πτερὰ ἔχοντα δηλοῖ. — θέλει δὲ εἰπεῖν ἔτι πρῶτος φεύγει ὡς ἵππος καὶ ὄρνισον. Aeschylus Murrin dixit ξ. ἱππαλ. quam avem Comicus derisit Av. 800, ubi vid. schol.

τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἔστηκα λινοπτῶμενος.
 ἤνιχ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά,
 τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
 ἐξαλείφοντες δις ἢ τρίς. αὐριον δ' ἔσθ' ἤξοδος·
 1175 τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ἤδειν ἐξιών·
 εἶτα προστάς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίωνος
 εἶδεν αὐτόν, κάπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.

v. 1172. ἤνιχ' ἂν δ' R. V. Dind. Bekk. Boiss. Both. Hold. Bergk. Mein.
 ἤνιχα δ' ἂν vulgo. cf. Markl. ad Eur. Iph. T. 1217; Elmsl. ad Med. 185
 p. 112 not.

v. 1174. αὐριον δ' R. V. Inv. recentt. αὐριον γ' vulgo. αὐριόν γ' Brunck.
 Both. Boiss.

v. 1175. ἤδην Elmsl. Ach. 35 p. 12. ἤδειν defendit Cobet. V. L. II p.
 212 sqq. cf. Kidd. ad Daw. p. 429. Moer. s. v. p. 173 Piers.

v. 1176. Legendum προστάς = ἐπιστάς, quo verbo etiam scholiasta utitur.
 Idem voluisse Leningium video. προστάς vulgo.

v. 1177. θεῖ τῷ κακῷ R. V. Inv. recentt. εἶθι κακῶν B. Brunck. εἶθι τὸ
 κακῶν vulgo. εἶθι κακῶν Fl. Chr. in not. ἐθελοκακεῖ Bentleius.

et Ran. 932 c. schol. Vid. Nauck. Tr.
 fr. p. 32.

v. 1171. λινοπτῶμενος: retia speculans, i. e. ἤσυχος, ἥρεμα oppositum
 τῷ σείειν τοὺς τρεῖς λόφους. Schol. λι-
 νόπτας γὰρ φησιν Ἀριστοτέλης τοὺς τὰ
 θηρευτικά λῖνα φυλάττοντας, ὡς καὶ
 σίνόπτας τοὺς οἰνοφύλακας. Hesych.
 Suid. s. v. Hesych. s. v. λινοπτᾶζω,
 Lob. Phryn. p. 608. Primam syllabam
 ab Aristophane produci notavit
 editor H. Stephani.

v. 1172. ἀνασχετά: secundum Hom.
 Od. β, 63 οὐ γὰρ ἔτ' ἀσχετὰ ἔργα τε-
 τεύχεται. Cf. Ach. 618, Eq. 1305,
 Eccl. 941, Plut. 898. Saepius in his et
 in fragm. comicorum coniunctum δει-
 νόν (—νά) κοῦκ ἀνασχετόν (—τά).

v. 1173. ἐγγράφοντες: schol. εἰς
 τὸν κατάλογον τῶν πολεμίων (leg. πο-
 λεμούντων). Eq. 877. 926 c. scholl. In
 fragm. Eur. Pelei ap. Stob. Fl. XCIII,
 10 utrumque videtur coniunctum esse.
 ὄν (ὄλβον) γ' ἐξαλείφει βῶρον ἢ γγράφει

θεός. Ibi γραφήν Meinekiius probatus
 Nauckio Tr. fr. p. 437. Ceterum utrum-
 que verbum scriptoribus et poetis
 Atticis usitatum.

v. 1175. ἤδειν: schol. Ἀττικῶς
 ἀντὶ τοῦ ἤδει, ὡς τὸ (Plut. 696) „προσ-
 ἤγειν — οὐδέπω.“

— ἐξιών = στρατευσόμενος.

v. 1176. Πανδίωνος: schol. τόπος
 Ἀθήνησιν παρὰ πρυτανεῖον, ἐν ᾧ ἐστί-
 κασιν ἀνδριάντες, οὓς ἐπωνύμους καλοῦ-
 σιν. ἐπειδὴν οὖν κατάλογον δεῖσθαι γενέ-
 σθαι στρατείας, προσγράφοντες τὰ ὀνό-
 ματα τῶν καταλεγομένων ἐπὶ ἐνὸς προ-
 τιθέασι τούτων τῶν ἀνδριάντων, ὑπερ
 τοῦ φανερόν ἐκεῖσε γενέσθαι τοῖς κατα-
 λεγομένοις. τούτων οὖν τῶν ἐπωνύμων
 καὶ ὁ Πανδίωνος ἐστὶν ἀνδρίας. De tri-
 bus vid. e. g. Schoemanni Antiq. i.
 p. Gr. p. 200 sqq., de militum delectu
 Schoem. l. l. p. 253 sq.

v. 1177. αὐτόν: scil. ἐγγεγραμ-
 μένον.

— ὀπόν: schol. ἀντὶ τοῦ πικρίαν

- ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι, τοὺς δ' ἐξ ἄστεος
 ἦττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσι ριψάσπιδες.
 1180 ὦν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἦν θεὸς θέλη.
 πολλὰ γὰρ δὴ μ' ἠδίκησαν,
 ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
 (1190) ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

v. 1178. ἄστεως R. Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Boiss. Hold. Mein. ἄστεος V. vulgo, recte versu permittente.

v. 1179. κἀνδράσιν R. V. Kust. Burm. Brunck. Inv. recentt. κἀνδράσι antea vulgo et Dind. in Lips. 1820.

v. 1180. ἐντεῦθεν pro ἔτ' R.

v. 1181. μὲν γὰρ R. sec. Inv. γὰρ δὴ V. vulgo. μὲν δὴ Brunck. tacite, Boiss.

v. 1182. ἐν Ἐφέσῃ δ' ἀλώπεκες. Dobraeus.

καὶ δριμύτητα ὀρῶν. καὶ ὅπως δὲ τὸ
 τῶν δένδρων δάκρυον καὶ τὸ ἀποστά-
 λαγμα τοῦ γάλακτος. Succus est ali-
 quis acidus vel amarus, cuius vero rei,
 non dixerim. Vid. Moer. s. v. p. 290
 sq. H. Steph. s. v. De βλέπων ὀπόν
 vid. ad Vesp. 455, Kidd. ad Daw. p.
 563. Nostrum est: sauer sehen. Cf.
 Plut. 719 c. schol.

v. 1179. ριψάσπιδες: schol. ἀντὶ
 τοῦ εἰπεῖν ἐχθροὶ τὸ β. παρ' ὑπόνοιαν
 ἐπήγεγε. I. e. in proelio Cleonymi
 sunt, domi Lamachi omnes.

v. 1180. εὐθύνας: h. l. = δίκην.
 Phot. s. v. εὐθύνας: δίκας, τιμωρίας.
 De magistratu Bekk. Anecd. p. 187, 3;
 Harpocr. s. v., al. Ad ἦν θεὸς θέλη
 Bergl. comp. Eur. Med. 803, Troad. 867.

v. 1182. λέοντες: schol. παροιμία
 παρὰ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυ-
 χήσαντας, οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῃ δὲ
 Λάκωνες, ubi ἀλώπεκες pro Λάκ. legit
 Fl. Chr. ex Aeliano V. H. XIII, 9. Cf.
 Alciphr. II, 1; Plut. V. Sull. p. 476 e,
 Pind. Ol. XI, 20 sq.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ. ΧΟΡΟΣ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ιοὺ ἰού.

- 1185 ὄσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
 ἔχ' ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
 πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελός ἐστ' αὐτῆς ἔτι.
 ἔπειτ' ἐπιφόρει τοὺς ἀμόλους καὶ τὰς κίχλας
 καὶ τῶν λαγῶν πολλὰ καὶ τοὺς κολλάβους.

v. 1188. ἐπιφόρει R. ἐπεισόφρει Γ. ἐπείσφερε V. vulgo. ἐπέσφερε Dind. in Lips. 1820 et Oxon. ἐπιφόρει Dobr. Dind. in Paris. Hold. Mein.
 — τοὺς ἀ. R. V. Dind. Bekk. Hold. Bergk. τὰς vulgo. vid. H. Steph. s. v.

v. 1184 sqq. *Finite parabasi domus Trygaei aperitur, ut per ianuam conspici possint, quae intra domum agantur. Non enim probabile est Trygaeum prodiisse statim.*

v. 1185. ὄσον τὸ χρῆμ': scil. ἀνδρῶν εὐωχησομένων vel τοῦ δεῖπνου κιττώντων. *Fingit autem convivae adesse, non appropinquantes videt. Hi enim sunt, qui statim procedunt quum laudaturi tum reprehensuri felicem Oporae maritum. Ad duplicem praepositionem ἐπὶ — ἐς Boisson. comp. supra v. 104 ὡς — ἐς. —*

v. 1186. ἔχ': = ἄγε, Vesp. 1149, cf. Heind. ad Plat. Prot. p. 349 d.

— ταυτηί: schol. *περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττη τὴν τράπεζαν.*

v. 1188. ἀμόλους: schol. ἄ. *πλακούντες τινες, οἱ δὲ ζῶμοι πλακουντώδεις, ὃν νῦν ἀμόλατόν φασιν. Cf. Hesych. Etym. s. v. p. 87, 42, Ach. 1092. Vox saepius obvia in fragm. comicorum.*

v. 1189. κολλάβους: schol. εἶδος ἄρτων. εἰαὶ δὲ μικροὶ ἄρτίσχοι, ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλαβισμένοι. *Vid. Ind. ap.*

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

1190 ποῦ ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατ' ὦ Τρυγαῖ' ὅσ' ἡμᾶς τάγαθὰ
δέδρακας εἰρήνην ποιήσας· ὡς προτοῦ
οὐδεις ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δαρχυμῶν ἐμπολῶ·

1195 ὀδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ' ὦ Τρυγαῖε τῶν δρεπάνων τε λάμβανε

v. 1191. ὅσ' R. V. ut videtur, Benti. Bergl. Pors. Brunck. recentt. Elmsl. Ach. 475 p. 46. ὅς vulgo.

v. 1194. π. δραχυμῶν ἐ. R. V. vulgo. δαρχυμῶν Dind. in Oxon. et Paris. Bergk. in notis. δραχυμῶν αὐτ' Brunck. v. δ' ἐγὼ μὲν πεντέδραγμα ταῦτ' ἐμπολῶ Elmsl. Ach. 178 p. 23. π. γε δραχυμῶν Lenting. π. δραχυμῶν ἐγὼ 'μπολῶ et ἐγὼ 'μπολῶ δραχυμῶν Dawes. p. 203 sq. Prius rec. Boiss. πάντ' ἐμπολῶ Reis. Coni. p. 112, sed vid. eundem in Ien. L. Z. a. 1817 p. 404. Elmsl. ad Eur. Med. 148 p. 105 priorem produci posse probat. πεντήκοντά γ' ἐμπ.δ. Dobr. νυνὶ δὲ πέντε δραχυμῶν ἐγὼ ταῦτ' ἐμπολῶ suspic. Boisson.

v. 1195. οἰδί R. — ἐς R. V. Dind. in Oxon. et Paris. εἰς vulgo; item v. 1199.

Mein. C. V. s. v. et Lobeck. ad Phryn. p. 193. (Eq. 263 ἐνεκολήθασας deglutivisti) Ran. 507 c. schol. Snid. s. v. De altera verbi x. notione vid. Eustath. p. 1915, 7.

v. 1190. Prodit falcarius Trygaeo gratulabundus.

— ἀναβράττω: cf. Ach. 1005 scenam persimilem, it. Ran. 510, Pherecr. ap. Eustath. p. 801, 56, Mein. Com. II p. 345. κρέα ἀνάβραστα Ran. 553. Versum l. Zonar. s. v. βράσσω.

v. 1191. ὅσ': vid. ad. v. 876. De duplici ὦ vid. Elmsl. Ach. v. l.

v. 1192. δέδρακας — ποιήσας: sic Eccl. 1045 κεχάρισαι — ἀπαλλάξασα. Cf. Heind. Plat. Ph. p. 60 d. De activo ποιήσας v. Elmsl. Ach. 58 p. 14.

v. 1193. κολλύβου: schol. εἶδος εὐ-

τελοῦς νομισματος, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀβολοῦ. Eur. apud schol. Pac. 1142, Mein. C. II p. 510. cf. Hesych. s. v., Polluc. IX, 72.

v. 1194. δαρχυμῶν: vid. not. ad Vesp. 691. Haud contemnenda Elmsleii coniectura πεντέδραγμα et quum sequatur τριδράχμους et quum quinquaginta drachmas aut ostentationis causa falcarius dixerit aut omnino pretium mentitus sit inauditum.

v. 1195. τριδράχμους: cf. Lob. ad Phryn. p. 547.

— τοὺς κάδους: schol. πιπράσκει δηλονότι. καδοποιός δὲ ἦν ὁ σὺν αὐτῷ.

v. 1196. προίκα: schol. τὴν καταστολὴν τοῦ δράματος ἐποίησεν ὁμοίαν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν, ἐπεὶ κάκει τῷ μὲν πρυτανεύσαντι τὴν εἰρήνην δῶρα δίδονται

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
 ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κάκερδάναμεν,
 τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1200 ἴθι νυν καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ' εἴσῃτε
 ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὐτοσί
 ὄπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

v. 1197. προῖκα· καὶ R. V. B. C. Brunck. recentt. προῖκα γάρ vulgo.

— ταῦτα R.

v. 1198. γὰρ R. V. B. C. Brunck. recentt. γ' ἄρ' vulgo.

— ἀπεδόμεσθα R. V. ut videtur, B. C. Bentl. Bergl. Brunck. recentt.
 ἀπεδόμεθα vulgo. ἀπεδιδόμεθα Dawes.

— κάκερδάναμεν R. V. Bekk. Dind. Hold. Bergk. Mein. κάκερδαίνομεν
 vulgo.

παρὰ πάντων ὡς εἶπεῖν τῶν Ἑλλήνων,
 τῷ δὲ Λαμάρῳ οὐδέν.

v. 1200. εἴσῃτε. Iam Trygaeus do-
 mum reliquit, quare amicos iubet in-

trare domum. cf. v. 1212. — ἴθι νῦν
 ut εἶπέ μοι et ἄγε δὴ saepe cum nu-
 mero plurali coniungitur.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΟΠΑΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ

ΟΠΑΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

οἴμ' ὡς προθέλυμνόν μ' ὦ Τρυγαί' ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἔστιν ὦ κακόδαιμον; οὐ τί που λοφᾶς;

ΟΠΑΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

1205 ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουὶ καὶ τοῦ δορυξοῦ 'κεινοῦ.

v. 1203. οἴμοι ὡς R.

— 'Όπλοποιός vel ὄπλοπώλης praefigendum censet Bergk., et hunc tantum cum Trygaeo sermonem facere, reliquas autem personas mutas, comites servosve mercatoris armorum esse. *Όπλων κάπηλος praef. Mein.

v. 1206. τουτουὶ R. V. B. C. vulgo. τουτονί Ald. Iunt. I. II. III. (corr. Frob.) Brub. Crat. Wech.

v. 1203. προθέλυμνον: schol. ἄρδην, πρόρριζον (Hom. II. ε, 541). — 'Αρίσταρχος δὲ τὸ συνεχές καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῃ δηλοῦσθαί φησι (Hom. II. ν, 130; ο, 479). Cf. Eq. 528, ubi schol. item προρρίζους, II. κ, 15. Suid. Etym. M. s. v. p. 688, 45.

v. 1204. λοφᾶς: schol. λόφους πολλοὺς ἔχεις ἐν πράσει; quae melior est

explicatio quam Hesychii et Photii s. v. λόφου ἐπιθυμεῖν explicantium. Addit schol. ὄνομα δὲ πεπότῃκε νοσήματος ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς λέγομέν τινα ὕδεριᾶν, ποδαγραῖν, σπληνιᾶν. Verum non de morbo sed de copia agitur, ut idem rursus: σημαίνει δὲ τὸ πλῆθος ἔχειν λόφων.

v. 1206. τουτουὶ: i. e. galearum

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα τουτοῖνι καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.

ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολὺν,

δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,

ἔν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῆφι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ἔνεγκε τοῖνον εἰσιῶν τὰς ἰσχάδας·

κρεῖττον γὰρ ὦ τᾶν ἐστὶν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

1210

— κεινού B. C. et R. V. ut videtur, vulgo. 'κεινού Kust. Burm. Dind. Bergk. Mein.

v. 1208. ὄ τι δίδωμ'; R. V. B. C. Reiskius, Brunck. recentt. ὅτι δίδωμ' αἰσχ. vulgo.

v. 1209. σφήκωμ' ἔχει πόνον πολὺν codd. vulgo, σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον Brunck. σφήνωμ' prop. Reisk., cf. Valcken. Eur. Phoen. 674. — πολὺν πόνον Boiss.

v. 1210. αὐτῶν R. V. vulgo. αὐτόν C. αὐτοῖν B. Brunck. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Both. Bergk. Mein. — Sequentem v. eiec. Mein., defensum tamen versu 1215.

v. 1213. μηδένα R.

fabri, qui cum hastario armorum mercatorem comitatur. Vtraque persona muta. Vid. Proleg. p. 37 sqq.

— δορυξοῦ: de forma vid. Reis. ad Soph. Oed. Col. p. 355, supra v. 451.

v. 1207. καταθῶ: numerem, solvam ut Ran. 176, Vesp. 661; Soph. Oed. Col. 227; et ap. scriptores Atticos, maxime oratores saepe.

v. 1208. αἰσχύνομαι: scil. εἰπεῖν sive etiam καταθεῖναι τι, quum nullius sint pretii. Prius schol. voluit: ἐλάχιστον γὰρ ἐστὶν, ὃ μέλλω δοῦναι τίμημα.

v. 1209. σφήκωμ': schol. τόπος τῆς περικεφαλαίας ἔπου τὰ πτερὰ δέδε-

ται. ἄλλως. τὸ πλέγμα, οἷον ὅτι ἐπιμελῶς τοῖς ἱμάσιν ἐνδέβεται. καὶ Ὀμηρος (II, p. 52)· πλοχμοὶ δ' οἱ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἐσφῆκωντο. Cf. Suid. Hesych. s. v. Phryn. Bekk. An. p. 64, 1. Sophocl. apud schol. Apoll. Rh. γ, 1372 dixit καὶ κρᾶτα φρίξας εὐλόφω χαλκώματι, Nauck. Tr. fragm. p. 163.

v. 1210. ἰσχάδων: videntur igitur fici aridae villis pretii fuisse, quum cristarius respondeat κρεῖττον — ἢ μηδὲν λαβεῖν. Non item Vesp. 297, ubi vid. not.

— χοίνικας cf. not. ad Vesp. 481.

v. 1211. τουτῆφι: τῆφ λόφω, supra

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

- 1215 ἀπόφερ' ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
 τριχορρνεῖτον, οὐδέν ἐστον τὰ λόφω.
 οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχαδὸς μιᾶς.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

τί δαί δεκάμνη τῷδε θώρακος κῦται
 ἐνημμένω κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

- 1220 οὗτος μὲν οὐ μὴ σοι ποιήσει ζημίαν.
 ἀλλ' αἰρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας·
 ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ —

v. 1214. ἀπὸ τ. ὁ. R. V. Inv. recentt. exc. Both. ἐκ τ. vulgo. — ἐς κόρακας tanquam interiectionem signis saepit Lenting.

v. 1215. Post ἐστόν punctum posuit Brunck. recentt. exc. Bekkero Bothio Holdenid et Meinekio, qui vulgatam exhibuerunt.

v. 1217. θώρακος R.

— σῶται vulgo. κῦται codd. Bentl. Kust. recentt.

v. 1217—1233 in canonem versuum castorum non admisit Holden.

v. 1218. ἐνημμένω R.

v. 1219. ὅπως μὲν οὖν μὴ Reisk. πῶσω R. πῶση V. πῶσει Bekk.

v. 1220. ἄπαυρε (pro ἀπόδου, vende) Reisk.

v. 1186. Versum spurium iudicavit Hamaker. Mnem. V p. 152 sq.

v. 1215. τριχορρνεῖτον: schol. ὑπὸ τοῦ χρόνου γὰρ ἐσάπησαν. Simul opinor διὰ τοὺς τριχοβρῶτας.

v. 1217. Dum disparet crista, en eodem vestigio promit loricam; ipse cothurno incedere coepit. — δεκάμνη = δέκα μνῶν: cf. Hesych. s. v. ἡμιπέλεκτος, Suid. s. v.

— κῦται: schol. τὸ κοῖλον τῶν θωράκων. Vox tragicorum maxime est et Platonis, verum etiam reliquorum comicorum, vid. Ind. ap. Mein. C. V. s. v.

v. 1218. ἐνημμένω: schol. συντεθειμένω, ἐρραμμένω. Berglerus explicat: superinducto vel intus subducto corio.

v. 1219. οὐ μὴ: vid. Proleg. ad Vesp. p. 141 not. — ζημίαν, iacturam, Plut. 1124. Vid. ζημίας φέρειν, ἐπιβάλλειν in Ind. ap. Mein. C. V. s. v. ζημία.

v. 1220. ἰσωνίας: schol. τῆς ἰσῆς τιμῆς καὶ ὄσου σοι καθέστηκεν ἢ ἐπώλησας ἄλλω. — ἴσως τοὺς Ἴωνας σκώπτει, ὡς ἄβρῶς διαττωμένους καὶ πρῶτὰ ἀποπατοῦντας. Cf. Phot. Suid. Hesych. s. v. Fritzs. Daetal. p. 77.

v. 1221. ἐναποπατεῖν: ut ἐναποτίσαι Av. 38. ἐπιτήδειος cum infinitivo ἐνιππεύσαι Herod. VI, 102, cum ἐμμαχέσασθαι id. IX, 7. Cf. Elmsl. Eur. Bacch. 508. — Schol. δηλονότι οὐκ ἔστιν ἀλυσειδωτός (catenatus) ἀλλ' ὁ λεγόμενος στατός (solidus). εἰς αὐτὸν ἀσάκην

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

παῦσαι 'νυβρίζων τοῖς ἔμοῖσι χρήμασιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦδὶ παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ποία δ' ἀποψήσῃ ποτ' ὤμαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1225 τῆδὶ διεις τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιᾶς,
καὶ τῆδ' —

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ἄμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε νῆ Δία,

ἵνα μὴ γ' ἀλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεῶς.

- v. 1222. παῦσαι μ' ὅ. R. V. Kust. vulgo. παῦσαι 'νυβρίζων Elmsl. Ach. 351 p. 37. „conieci 'νυβρίζων“ Bergk. ed. II. (παῦσαι μ' ante Kust. vulgo). παῦσαι 'φυβρ. Mein.
- v. 1223. τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς; B. Brunck. recentt. (R. V.?) — τ. λ. ο. δεξιῶς. vulgo. τρ. λ. μοι δ'. Bentl.
- v. 1225. θαλαμίας Brunck. Elmsl. Ach. 553 p. 53, Dind. in Lips. Both. θαλαμῖας codd. vulgo.
- v. 1226. ἄμ' loricario tribuit Brunck. recentt. — vulgo Trygaei est. De R. V. res incerta.

ὀρθῶς σταθέντι, ἐπεὶ τὰ ἄνω παραπλήσια ἔχει τοῖς χεῖλεσι τοῦ λασάνου.

v. 1223. παραθέντι: ab ἐπιτήδειον pendet, pergit enim Trygaeus mercatoris lamentationibus nequaquam commotus.

— τρεῖς λίθους: schol. καὶ γὰρ παροιμία „τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἀπομάξαι λίθοι — ἂν ὦσι τρηχεῖς, ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες.“ Plut. 817 ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε.

v. 1224. ποία: schol. διὰ ποίου μέρους ἀπομάξασθαι τὸν πρωκτὸν δυνήσῃ; Credo potius χειρὶ supplendum, et dictum esse pro ποτέρῃ.

v. 1225. τῆδ': scil. τῆ δεξιᾷ, πὶ fallor. schol. διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς ἐν τῷ θώρακι τὴν αὐτοῦ χεῖρα καθήκεν. — θαλαμῖα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ εἰκέναι νεῶς τρυπήματι. κυρίως γὰρ ἡ κάτω τῆς νεῶς τρώγλη θαλαμῖα λέγεται (columbaria).

v. 1227. κλέπτων: schol. τοῦτό φησὶν εἰς τοὺς τριηράρχας, οἱ ἀπέφραττόν τινα τρυπήματα, ἵνα τὸν μισθὸν τῶν ναυτῶν κερδαίνοντες, ἐκ δὲ τῆς ὀψεως τῶν τρυπημάτων μὴ ἐλέγχωνται. — ἠναγκάζοντο δὲ οἱ ναύκληροι τοσοῦτους ναύτας μισθοῦσθαι, ὅσα εἶχε τρυπήματα ἢ τριηρέως. Festive igitur manus cum remis comparat.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1230 ἔγωγε νῆ Δί' ὤπτριπτ'. οἷε γὰρ ἄν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ἴθι δὴ 'ξένεγκε τάργυριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὦγαθὲ

θλίβει τὸν ὄρρον. ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

τί δ' ἄρα τῆ σάλπιγγι τῆδε χρῆσομαι,
ἦν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἐξήκοντ' ἐγώ;

v. 1230. χιλίων R. Dind. in Oxon. et Paris. Bergk. Mein. χιλίων vulgo.

v. 1233. ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ R. ut videtur, om. V. Iunt. III. σαλπυγοποιός vulgo ante Brunckium. Ὅπλων κάπηλος Mein. τί δ' ἄρα R. V. Kust. recentt. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῆ B. Brunck. Both. τί δ' ἄρα vulgo ante Kust. τί ἄρα τῆ Elmsl. Ach. 127 p. 20. τί δ' ἐγὼ ῥα τ. σ. Lenting.

v. 1228. χεσεῖ: schol. καὶ ὑπομεινεῖς τοσοῦτον ἀργυρίου αὐτοῦ (τ. θώρακος) διδοῦς ὡς λασάνῳ ἀγγεῖφ χρῆσασθαι; Quasi Trygaeus serio emturus sit lorica.

v. 1229. ὤπτριπτ': constanter crasin in hoc verbo adhibuit Comicus; Ach. 537 ὤπτριπτε, Plut. 619 ἠπτριπτος, Plut. 275 οὔπτριπτος, Alex. ap. Athen. IV p. 165 d, Mein. C. III p. 427.

v. 1230. χιλίων: Suid. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσιν. Eq. 660 schol. τὸ δὲ χιλίων περισπῶσιν. Eadem de χιλίων Ioann. Alex. τοιχ. παραγγ. p. 18, 6 et de μυριαδῶν et χιλιαδῶν Arcad. p. 136, 4 tradunt (Ddf.). Itaque Ach. 1055 nunc Dind. et Bergk. dederunt χιλίων δρ. (ibi R. μυρίων, an μυριῶν?). Cf. Fritzs. Daetal. p. 119. Nostrum est: für vel um tausend Thaler, quod item in proverbium abiit. Cf. Aristoph. ap.

Plut. Nic. c. 8, Bergk. ap. Mein. C. II p. 985 sq.

— ἀποδόσθαι: πωλῆσαι, Dawes. p. 242.

v. 1232. θλίβει: schol. μιμείται τοὺς ἐπ' ἀληθεία ἐνδουμένους τοὺς θώρακας καὶ διὰ τὸ μὴ ὠνεῖσθαι θλίβειν λέγοντας τὸν τράχηλον ἢ τοὺς ὤμους: τοιαῦτα δὲ φασὶ βουλόμενοι διακόψαι τὸ τμήμα. — δῆλον δὲ ἔτι λαβῶν τὸν θώρακα ἐπεκάθισεν αὐτῷ ὡς λασάνῳ, ἵνα μᾶλλον κινήσῃ γέλωτα.

— θλίβει: cf. Ran. 520, Lys. 314, Vesp. 1289, schol. Ran. 3, Bergk. ap. Mein. C. II p. 1084.

v. 1233. Ecce alium vulgo faciunt prodeuntem, tubarum fabricatorem, aut tubicinem, ut Brunckius praeunte Fl. Chr. voluit edendo Σαλπυγκτής, quod receperunt Inv. Dind. in Lips. Bekk.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

- 1235 μόλυβδον ἐς τουτί τὸ κοῖλον ἐγγέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεις ὑπόμακρον,
γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

οἷμοι καταγελαῶς.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

- ἄλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·
1240 ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίους ἡρτημένην
πλάστιγγα πρόσθεσ, καυτό σοι γενήσεται

v. 1235. 1239. μόλυβδον R. V. B. G. Brunck. recentt. μόλυβδον vulgo. cf. Moer. s. v. p. 257 P.

— ἐγγέων Daw. p. 236.

v. 1237. τῶν κατακτῶν κότταβος Dobraeus, ut δύμον τε τῶν Τμητῶν Eubuli ap. Poll. VI, 67, Mein. C. III p. 214 (aut Antiphaniis ap. Ath. I p. 28 d).

v. 1238. ἐτέρᾳ Elmsl. Ach. 826 p. 78.

v. 1240. Scholiasta videtur legisse ἡρτημένῃ scil. σάλπιγγι.

v. 1241. καυτό R. V. B. C. (?) Bentl. Bergl. Burm. Brunck. recentt. καυτῷ σοι Port. Amstel. Kust. καυτός σοι antea vulgo. καυτός vel κάτα Fl. Chr.

propter versum 1234 ἦν ἐπιράμην. Sed vide v. 1244.

Ad τί δ' ἄρα τῆ cf. v. 230. 880.

v. 1235. μόλυβδον: schol. τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μόλυβδον καὶ ἐν μέσῳ ἐνεῖραι ῥάβδον· οὕτω γὰρ ἡ χαλκῆ λάταξ ἐν μέσῳ ἐτίθετο ἡρτημένῃ, ὡς φασιν, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ τοῦ μέσου, ὥστε ἀποκοττάβιζεν εἰς αὐτήν. νῦν δὲ καὶ ἀγγεῖον κότταβον εἴρηκε. κατακτόν δὲ ἀπὸ τοῦ κατάγειν ἄνωθεν τῆ χειρὶ. De cottabis vid. schol. ad v. 1237 et, quem laudat, Ath. XV p. 666 b sqq., schol. Lucian. Lexiph. c. 3, Poll. VI, 109 sqq., Becker. Charikl. I p. 477 sqq., C. F. Herm. Privatalt. p. 259. 262. In fragmentis comicorum cottabi

mentio frequens, vid. etiam s. v. λάταξ. Ad ἄνωθεν cf. Lobeck. Phryn. p. 235. — De constructione ἐγγέας — ἐνθεις — σοι vid. Elmsl. Ach. 334 p. 35.

v. 1240. Neganti cottabum fieri ex tuba, ut trutinam faciat, suadet. —

— ἐντευθενί: ἐκ τοῦ στόματος vel τῷ στόματι. Sed schol. τὸ μεσαίτατον, φησίν, ἐκδῆσον σπάρτιν, ἵνα τρυτάνῃ γένηται ἐκ τοῦ τῆς σάλπιγγος αὐλοῦ. Sed quum πλάστιγγε utrumque significet et linguam librae et lancem, hic lancem esse intelligendam propter σπαρτίους ἡρτημένην arbitror. De variis v. πλάστιγγε notionibus vid. Hesych. Suid. s. v. — Ar. Ran. 1378 τῷ πλάστιγγε utraque librae lanx. — Libram autem

τὰ σῦκ' ἐν ἀγραῖ τοῖς οἰκέταισιν ἰσάναι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον ὡς μ' ἀπόλεσας,
 ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·

1245

καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὐτ' ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις·

ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

οἴμ' ὦ κρανοποῖ' ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ἀλλὰ τί

v. 1242. ἰσάναι R.

v. 1243. ὡς μ' (R. V.?) Brunck. Pors. recentt. ὅς μ' vulgo. °Οπλ. κάπ. praef. Mein.

v. 1244. ἀντέδωκ' ἀντὶ R. V. κἀντὶ Enger. Bergk. ed II. ἀντέδωκ' ἐγὼ ἄντὶ Mein.

v. 1248. Σαλπγγ. praef. R. Δορυξ. vulgo. °Οπλ. κάπ. Mein.

v. 1247. συρμαίαν R.

v. 1248. οἴμ' ὦ R. B. Brunck. in not. recentt. οἴμοι ὦ V. vulgo. — κρανοπῶλ' v. Dal. Mnem. II p. 101.

v. 1249. ἀλλά — χρήσεται; quae vulgo sunt κρανοποιοῦ, δορυξῆ dedit Brunck. in not., seq. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. °Οπλ. κάπ. Mein. ἀλλὰ τί; ἔτ' ἔστι Bergk.

hanc Droysenius recte vocavit: Desemer, quippe quae non indigeat lingua.

v. 1242. ἰσάναι: de appendendi notione vid. Piers. ad Moer. s. v. p. 204.

v. 1243. Galearum fabrum accedere censet scholiasta: οὔτος κράνη κομίζει δόο. Ad ὦ — ἀπόλεσας—cf. Nub. 1265 (Br.) — δυσκάθαρτος, inexpiabilis, ut Soph. Ant. 1235.

v. 1244. ὅτ' — ποτε: i. e. πάλαι ἀπωλόμην, scil. ex quo galeam mihi paravi.

v. 1247. συρμαίαν: schol. οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ἣ χρώνται οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροϊαν, τινὲς δὲ τὸν λεγόμενον ζύθον, ὡς καὶ φησι Διόδωρος. Cf. Herodot. II, 125, Phot. Zonar. Moer. s. v. p. 351 P. Hinc συρμαίειν purgare Herod. II, 77. Thesm. 857 Euripides Aegyptios appellat μελανοσυρμαίων λεών. — Ex succo βαφανθῖος haec potio purgatoria fiebat (Herod. II, 88).

v. 1248. Vulgo haec ad galearum fabrum hastarius loqui iubetur.

1250 ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὃ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐὰν τοιαυτασί μᾶθη λαβᾶς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὐτ' ἀποδώσεται πολύ.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ἀπίωμεν ὦ δορυξέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδαμῶς γ', ἐπεὶ

τούτω γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

1255 πόσον δίδως δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰ διαπρίσθειεν δίχα,

λάβοιμ' ἂν αὐτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ.

ὕβριζόμεθα. χωρῶμεν ὦ τᾶν ἐκποδῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῆ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδί' ἤδη ἔέρχεται

v. 1250. ἐνεστί R. V (sed hic adscripto γρ. ἔτ' ἐστι). v. 1250 Trygaeo dedit Boiss.

— τοῖς R. κράνεσ' Bentleius.

v. 1251. μᾶθης R. V. Dind. in Lips. 1820, Boiss. μᾶθη vulgo. (μάτη Iunt. II.)

v. 1253. δορυξέ Brunck. in not.

— γ' ἐπεὶ R. V. Inv. recentt. γ' vulgo abest.

v. 1254. γ' om. R.

v. 1255. διαπρίσειεν Mein.

v. 1256. τρεῖς δραχμάς R.

v. 1257. ὕβριζόμεθα R. V. B. Benti. Pors. Brunck. recentt. ὕβριζόμεσθα vulgo. Legendum fortasse ὕβριζόμεσθ'. ἀπίωμεν, ictu in syllaba με insolito.

v. 1258. παιδί' ἤδη R. V. Dind. Bekk. Bergk. Mein. παιδία γ' ἤδη vulgo.

v. 1251. λαβᾶς: schol. ὠτάρια τοῖς κράνεσιν ἵνα γίνωνται κάδοι. Translate Nub. 551 cum παραδοῦναι, Eq. 841 cum διδόναι, Eq. 847, Lys. 670 cum ἐνδιδόναι iunctum. Vtuntur verbo Aeschylus, Sophocles, Plato, Demosthenes; Romani ansam dicunt.

v. 1253. Nub. 688 οὐδαμῶς γ' ἐπεὶ comp. Dind.

v. 1254. τούτω: schol. Ἀττικῶς εἶπε τούτω ὠνήσομαι ἀντὶ τοῦ παρὰ τούτου ὦ. — cf. Ach. 815 Elmsl.

v. 1258. ἐέρχεται: vid. supra v. 1185.

1260 οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἴνα,
 ἄττ' ᾗσεται, προαναβάληται μοι δοκεῖν.
 ἀλλ' ὅ τι περ ᾗδειν ἐπινοεῖς ὦ παιδίον,
 αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.

v. 1259. 1260 tanquam impuros exterminavit Holden.

v. 1260. μοι δοκεῖ R. V. vulgo. 'μοί Kust. Burm. Dobr. ad Philemon. fr. inc., Scholef. II p. 289. Comma ante μοι deleverunt Dind. in Oxon. et Paris. Bergk. Both. Mein., qui μοι δοκεῖν.

— μιυριζόμενα — δοκεῖν prop. Bergk. vel ὀρθριζόμενα.

v. 1259. οὐρησόμενα: vid. not. ad Vesp. 394. Elmsl. Rev. of Herm. Eur. Herc. fur. p. 292 ed. Lips.

— ἐπικλήτων: schol. κεκλημένων εἰς δεῖπνον. De militibus evocatis saepius dixit Herodotus. ἐπικλήτους, extraordinarios convivas (vom Trompetertisch) latine umbras audire annotat Budaeus ap. H. Steph. s. v.

v. 1260. προαναβάληται: schol. προομιάσεται: exerceat faciatque periculum eius, quod ad epulas canat puer, i. e. praeludat. Cf. Isocr. Panath. p. 240 d.

v. 1262. ἀναβαλοῦ sec. Homeri ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεθεῖν, Od. α, 155.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ. ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.
ΧΟΡΟΣ

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα —
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦσαι

ὀπλοτέρους ἄδων, καὶ ταῦτ' ὦ τρισκαχόδαιμον
1265 εἰρήνης οὐσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ καταράτον.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

v. 1263 sqq. παῖδες R. παῖ. Ald. vulgo. παῖς α' π. β'. Inv. Bekk. Boiss. παῖς Λαμάχου — παῖς Κλεωνύμου Port. Amstel. Brunck. Dind. Hold. Bergk. Mein.

— ὀπλοφόρων Raper. Tyrwh. ap. Kidd. ad Daw. p. 529.

v. 1264. ὀπλοτέρους om. R. sec. Inv. ἄδων R. V. Flor. Kust. Bentl. Burm. Brunck. Inv. Bekk. Boiss. Bergk. Mein. ἄδων Γ. Bentl. Raper. ap. Kidd. ad Daw. l. l. Dind. Pors. Both. Hold. εἶδον edd. vett. (εἶδων Raph.) „alii εἶδων, ἄδων vel ἄειδον, non εἶδον“ Scal. Exc. ἐπλ' ἡμῖν ἄδων prop. Dobr.

v. 1265. εἰρήνης οὐσης R. V. γ' οὐσης vulgo. γ' del. Brunck. Inv. Bekk. Both. Boiss. Mein.

v. 1263. De metro v. Rosseb. l. l. p. 29. Schol. οὐδὲν ἀστειότερον τῆς εὐρέσεως. δύο γὰρ δῆθεν ἴσθησι παιδία ἄδοντα, ἵνα ἀφορμὴν σχῆ τοῖς πατράσιν αὐτῶν ὀνειδίσαι, καὶ διαβαλεῖν τὸν μὲν ὡς φιλοπόλεμον ὄντα, τὸν δὲ ὡς ῥίψασ-
πιν. πρῶτον οὖν πεποίηκε τὸ τοῦ φιλο-

πολέμου ἄδων παιδίων. — ἀρχὴ δὲ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου, cuius fuisse poema Brunckius negat. Cf. Welcker Ep. Cycl. p. 104.

v. 1264. ὀπλοτέρους: de producta prima vid. Kidd. ad Daw. p. 369.

v. 1266. Hom. Il. δ, 446 et θ, 60.

σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδος ἡμῖν;

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

- 1270 ἀνδρῶν οἰμωγῆ; κλαύσει νῆ τὸν Διόνυσον
οἰμωγὰς ἄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ἀλλὰ τί δῆτ' ἄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἴστισι χαίρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτῶ·
ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἄτθ' ἤδιστα πάσασθαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

- 1275 ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καθ' ἑνάς ἴππων
ἔκλυον ἰδρῶντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· ἐκόρεσθην τοῦ πολέμου κατ' ἡσθιον.

v. 1267. ἔβαλλον R.

v. 1268. μεμνημένος codd. vulgo. μεμνημένον Dind. Hold.

— ἀσπίδος R. Reisk. Bekk. Dind. in Oxon. et Paris. Hold. Bergk. Mein.
ἀσπίδας V. vulgo.

v. 1269. ἔνθα δ' Dind. in Lips, 1825, Hold. Mein. Bergk. ἐνθάδ' R. V. vulgo.

v. 1270. κλαυσεῖ codd. vulgo. κλαύσει Crat. Wech. Raph. Brunck. Inv. Both.
Boiss. Hold. Mein.

v. 1271. ἄδων Ald. Iunt. II. Raph. Dind. Hold. Both. ἄδων R. V. vulgo.

v. 1274. προτίθετο Ald. Iunt. I. II. III. corr. Crat. Wech. Raph. Brub. etiam
Fl. Chr. Bentl. πάσασθαι R. B. Brunck. Inv. Bekk. Both. Boiss. Dind. in
Ox. et Par. Hold. Bergk. Mein. μασάσθαι V. Dind. in Lips. 1820. 1825.
μάσασθαι vulgo ante Br.

v. 1277. κατ' ἡσθιον R. V. B. Bentl. Bergl. Daw. p. 507 Kidd. Brunck.
recentt. κατῆσθιον C. vulgo.

v. 1269. Hom. II. δ, 450.

v. 1271. 'οἰμωγὰς — ὀμφαλοέσσας
sensu ambiguo dictum videtur esse.

v. 1272 sq. Frustula Homericæ, cf.

II. ω, 124; Od. π, 2.

— κρέα ultima correpta. cf. Herm.
ad Nub. 338.

v. 1276. Cf. II. v, 635.

— ἔκλυον: ἀπέλυον, ἐξέλυον. Melius
ὑπέλυον Od. η, 5.

v. 1277. ἐκόρεσθην: non tantum
epicam formam repetit, sed eam a co-
moedia non alienam esse Vesp. v. 662
docet, ubi vid. not.

ταῦτ' ἄδε, ταῦθ', ὡς ἦσθιον κεκορημένοι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

1280 πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον αὐταῖς μάχαις·

οὐδὲν γὰρ ἄδεις πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

v. 1278. ταῦτ' ἄδε R. V. ed. Zanett. Farr. Raph. Bentl. Bergl. Burm. Brunck. recentt. Dawes. p. 530 Kidd. Reiskius. ταυτὰδε C. Ald. Iunt. I. II. III. Frob. Brub. Crat. Wech. Port. ταυτὰ δέ B. ταῦτα δέ Kust. Amstel. ταυτὶ δέ id. Bentl. prop.

— κεκορημένοι R. V. vulgo. κεκορεσμένοι Daw. l. i. Brunck.

v. 1279. θωρήσσοντ' R.

— πεπασμένοι coni. Fl. Chr. Daw. p. 531 Kidd.

— οἶμαι R. V. schol. Scalig. Bentl. Brunck. recentt. om. vulgo. cf. Dobr. ad Aesch. Suppl. 53, Scholof. II p. 20. εἶεν Daw. l. i. Fl. Chr. Bentl. Item οὕτως Fl. Chr. ὄντες Bentl.

v. 1278. κεκορημένοι: forma epica.

v. 1279. θωρήσσοντ': schol. ἀντι τοῦ ἔπινον, παρὰ τὸ εἰς τὸν θώρακα πέμπειν τὸν οἶνον. cf. Etym. M. s. v. p. 460, 48. Duplicem verbi notionem armandi et inebriandi Brunckius a scholiasta edoctus defendit, comparato loco Ach. 1134 sq. Simillimum videtur, quod nostrates iocantur: hinter die Binde giessen. θωρηχθεῖς, ebrius, Theogn. 508, indicante Porsono, Dobr. in Add. p. 139. Eadem ambiguitate dixit Comicus Vesp. 1195 πῶς ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον θώρακ' ἔχων; θωρήσσεισθαι et θωρηχθῆναι, armari, saepissime dixit Homerus.

— ἄσμενοι: schol. πρὸς τὸ πεπαυ-

μένοι, οὐ πρὸς τὸ θωρήσσοντο. εἰ μὴ ὅτι ὁμωνύμως θωρήσσεισθαι ἔλεγον καὶ τὸ πίνειν παρὰ τὸν θώρακα, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρὸν λέγεται εἶναι. Cogitavit igitur de thorace sive pectore hominis, quo vinum exciperetur, quod Graecorum quemquam credidisse vix crediderim.

v. 1280. ἐξεχέοντο: cf. II. π, 259.

v. 1281. αὐταῖς μάχαις: cf. Vesp. 1449 αὐτοῖσι τοῖσι κανθήροις.

v. 1282. τοῦ καί: copulam ita interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponi solere exemplis multis docuit Porson. ad Eur. Phoen. 1373 p. 347.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ μέντοι νῆ Δί'.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

υἶδς Λαμάχου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αἰβοῖ·

- 1285 ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
 ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱὸς.
 ἄπερρε καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ἄδ' ἰών.
 ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνόμου 'στὶ παιδίον;
 ἄσον πρὶν εἰσιέναι τι· σὺ γὰρ εἶδ' ὅτι
 οὐ πράγματ' ἄσει· σῶφρονος γὰρ εἶ πατρός.

v. 1283. Δία R.

v. 1284. 'θαύμαζον vulgo. θαύμαζον codd. Brunck. Dind. in Oxon. et Par. Boiss. Hold. Bergk. Both. Mein.

— εἴης R. V. (εἰς R.) Daw. p. 533, Reisk. Brunck. in notis, recentt.

— ἦς vulgo. ἦσθα B. Brubach. Benth. Lenting. μὲν ἦσθα Br. in textu.

v. 1285. κλασιμάχου R.

v. 1286. υἱόν Ald. Iunt. I. III. Crat. Wech. ἰόν R. V. Iunt. II. Raph. vulgo. ἰών Scal. Kusterus, Mein.

v. 1287. τὸ vulgo omissum reposuit Kusterus.

v. 1289. ἄσεις R. vulgo. ἄσει Daw. p. 534 Kidd. Brunck. Dind. Bekk. Boiss. Hold. Bergk. Both. Mein. cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 119, Piers. ad Moer. s. v. p. 38, Markl. ad Eur. Suppl. 932.

— εἶ γάρ R.

v. 1284. Iam deridens, ubi nomen audivit pueri, metro epico, quo iste usus erat, respondet. Itaque forma epica θαύμαζον retinenda est, et deest particula ἄν. ἦσθα quoque reponendum.

v. 1285. In fine Acharnensium ὁ βουλόμαχος Λάμαχος revera fit κλαυσιμάχος. — Hic Berglerus eum fleturum exponit, quasi iam belligerare non possit.

v. 1286. ἄπερρ': Nub. 783, Eccl. 169. Eur. Herc. f. 260 ἀπέρρων — ὕβριζε.

v. 1288. εἰσιέναι: scil. ἐμὲ καὶ σέ καὶ τοὺς ἐπικλήτους.

v. 1289. πράγματ': schol. οὐδὲν τῆς εἰρωνείας ἦδιον. καὶ γὰρ ὡς κιναιδιζόμενον τὸν Κλεώνυμον κωμωπεῖν βούλεται.

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

- 1290 ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἦν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

εἰπέ μοι ᾧ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ἄδεις;

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα —

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

κατήσχυνας δὲ τοκῆας.

ἀλλ' εἰσώμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς

- 1295 ὅτι ταῦθ', ὅσ' ἤσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθη ποτ', ὧν ἐκείνου τοῦ πατρός.

v. 1290. Σαμίων Reisk.

v. 1291. ἔντος Reisk. Brunck. recentt. ἐντός vulgo.

v. 1292 usque ad finem om. B. Γ.

v. 1293. δὲ τοκῆας R. V. Dind. Bekk. Hold. Bergk. Mein. δὲ τοκῆων
Brunck. Inv. Both. Boiss. γε τοκῆων vulgo et Reiskius. τε τοκῆων supra-
scr. γε C. Kust. Burm. καταίσχυνας γε τοκῆας prap. Lenting. Personarum
nomina in edd. vett. falso praefixa corr. Kust. Bentl.

v. 1296. ποτ' ὧν R. V. Bentl. Kust. Pors. recentt. ποτ' ἄν vulgo.

v. 1290. ἀσπίδι: schol. Ἀρχιλόχου
ἔστι τὸ δίστιχον. οὕτως δὲ ἐγράφη ἐπὶ
τῇ ἀπορρίψει τῆς ἀσπίδος. — οὕτως γὰρ
ὁ Ἄ. ἐξῆλθεν ἐς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς
Σαίων μάχῃ· ἔστι δὲ ἔθνος Θράκης καὶ
φοβηθεὶς ἔφυγε ρίψας ἑαυτοῦ τὰ ὄπλα.
αὐτὸν (ἑαυτὸν leg.) οὖν διαβάλλων λέ-
γει. Cf. Archilochi fr. ed. Liebel. p.
146 sq. Bergk. Poet. Lyr. p. 536.

v. 1291. ἔντος: „idem quod ὄπλον,
munimentum quo me armem; saepe
apud Homerum ἔντεα pro ὄπλα, τεύχη.“
Reiske.

v. 1292. πόσθων: schol. ὑποκορι-
ζόμενοι οὕτως ἔλεγον τὰ παιδία. ἢ οὕτω

λέγεται τοῦ βρέφους τὸ αἰδοῖον. — ᾧ
αἰσχρέ. Cf. Phot. s. v., Menand. ap.
Bachm. Anecd. I p. 357, Mein. C. IV
p. 210.

v. 1293. κατήσχυνας cum accusa-
tivo ap. poetas et scriptores Atticos
usitatissimum. Fortasse haec quoque
verba Archilochi, qui dixerit κατα-
ίσχυνας γε τοκῆας. Sed novimus disti-
chum. Cf. Sext. Emp. p. 161 Fabr.

v. 1294. εἰσώμεν: scil. ἐπὶ τὸ
δεῖπνον: verbum ante parabaseon exor-
dium et in fine fabularum sollemne.

v. 1296. οὐ μὴ 'πιλάθη: v. Kidd.
ad Daw. p. 383. 392, supra v. 1219.

ὁμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη ἵνα ταῦτα τῶν μενόντων
 φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν.
 ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
 1300 καὶ σμῶχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθωιν· οὐδὲν γὰρ ᾧ πονηροὶ

v. 1297. ἡμῶν Iunt. II. Frob. Raph. ὁμῶν R. V. Brub. Crat. Iunt. III. vulgo. ἔναυθα R.

v. 1299. ἐμβάλλετον R. V. Suid. s. v. ἀνδρικῶς, vulgo. (Br. in notis.) ἐμβάλλετε Port. Amstel. Kust. Brunck. Burm. Boiss. ἐμβάλλεσθε Suid. s. v. σμῶχετε. ἐμβάλλετε σμῶχοντες prop. Dobr. ἐμβάλλετ' οὖν Hold. ἐμβάλλετ' ᾧ Bergk. ed. II. ᾧ Mein.

v. 1300. σμῶχετ' R. V. C. Suid. s. v. (σμῶχετ' R. sec. Inv.) (σμῶχετ' Iunt. II.) Port. Amstel. Brunck. recentt. σμῆχετ' vulgo. cf. Lob. ad Phryn. p. 254, Cob. V. L. II p. 160.

— ἀμφοῖν τοῖν R. V. recte, cf. Cob. V. L. I p. 69 sq. II p. 341. 695. ταῖν vulgo. — οὐδὲν V. Suid. s. v. σμῶχετ' Fl. Chr. Brunck. in

v. 1297. De metro Rossb. Metr. p. 209. Iam cum sodalibus ad convivium festinat. Ter eodem fere vestigio metrum mutavit Comicus, id quod vigorem Trygaei et hilaritatem reddit egregie. — Ad pueros haec dici censet Lenting.

v. 1298. φλᾶν: schol. κατακαίειν. δῆλον δὲ ὅτι τὰ πολεμικὰ ἢ συντρίβειν καὶ γεωργεῖν ἢ τρώγειν. Schol. Plut. 694 φλ. τὸ μετὰ ψόφου ἐσθτείν. Aliis locis φλ. contundendi, frangendi notionem habet, ut Nub. 1376, Plut. 784. Cf. Hesych. s. v. Gregor. Cor. p. 614 Schaeef. Phot. s. v. E fragmentis comicorum huc pertinet Menandri ap. Plutarch. de sanit. p. 133 b, Mein. C. IV p. 280.

— σποδεῖν hic ut φλᾶν comedendi notionem habet, quocum etiam Nub. 1376 coniunctum caedendi sensu, ut Av. 1016, Ran. 662, et apud tragicos nonnunquam. Verum et φλᾶν et σποδεῖν hoc loco tertiam significationem τοῦ συνουσιάζειν, subagitandi, videtur

habere ita ut utraque subaudiatur. Cf. Eccl. 942. 1016, Thesm. 492 alib. — V. Phot. s. v. σποδεῖν, Hesych. s. v. Ind. ap. Mein. C. V s. v.

— κενὰς παρέλκειν: schol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεττόντων μὴ βαπτόντων τὰς κώπας ἀλλὰ τῷ δοκεῖν κενὰς περιφερόντων. παρακελεύεται δὲ τοῖς ἐπὶ δεῖπνον ἤκουσι γενναίως ἐσθτείν. Possit etiam suppleri τὰς γνάθους, quae vox statim sequitur. Comparat Bergler. ἀργούς σταγόνας Alexidis ap. Ath. XIV p. 642 c, Mein. C. III p. 469, et μὴ μεστὰς δεῖ ἔλκωμεν Antiphanis ap. Ath. X p. 446 a, Mein. C. III p. 119.

v. 1300. σμῶχετ': schol. ἐσθτεία, τρίβετε, τὸ γὰρ ἐλαμπρόνειν σμῶχεν λέγεται: quae est verbi σμῆχεν (σμῆν) explicatio. Cf. schol. Thesm. 396, Hesych. Phot. Suid. Zonar. s. v. et Eustath. p. 217, 29. Convenit autem hoc verbum cum prioribus φλᾶν σποδεῖν ἐμβάλλειν, quippe omnibus satis inest vehementiae.

λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστ', ἦν μὴ τι καὶ μασῶνται.

notis, recentt. οὐδέ R. vulgo. (πόνηροι vulgo Dind. in Lips. 1820. 1825, Bekk. Both.)

v. 1301. ἐστίν R. vulgo. ἔστ' Brunck. recentt.

v. 1301. λευκῶν: schol. παροιμία.
καὶ οὕτως „οὐδὲν ἔργον ἐστὶν ἀνδρῶν
λευκῶν, ἦν μὴ τι καὶ μάχωνται.“ ἔτι
δὲ οὕτως „οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον
εἰ μὴ σκυτοτομεῖν.“ Eustath. p. 346,

47. Etiam nostro loco ἔργον idem est
quod ὄφελος.

— μασῶνται: vid. not. ad Vesp.
783.

ΧΟΡΟΣ. ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.
ἀλλ' ὦ προτοῦ παινῶντες ἐμβάλλεσθε τῶν λαγφῶν·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν

1305 πλακοῦσιν ἔστιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρόκετ', ἧ τάχ' ὑμῖν φημί μεταμελήσειν.

v. 1303. ἐμβάλλεσθε V. sed supra scr. altero λ. πανῶντες R.

v. 1302. *Exspectares σὺ καὶ: etiam loquendo benefacis. De constr. cf. Viger. p. 280 Herm. — Pueros haec respondere sententia est Lentingii.*

v. 1303 — 1306. „*Pauperiores de spectatoribus haec moneri videntur.*“ Lenting.

v. 1305. ἐρήμοις: sensu ambiguo dictum videtur: quippe utrumque cum πλακοῦσιν potest coniungi; tum ad utrumque ὑμῖν subaudiri, denique alterum ad πλακοῦσι alterum ad ὑμῖν pertinere. Itaque Kust. vertit: nam nec licet totos dies frui placentis dulcibus deserta pervagantes. Burm. ed.: nam non quotidie licet incidere in placen-

tas, quae solae vagantur. Brunckius: — sine custode vagantes. — Quae versiones omnes a vero neutiquam abhorrent.

v. 1306. βρόκετ': *Etym. M. β. τὸ λάβρωσ ἐσθλεῖν.* Cf. Piers. ad Moer. s. v. p. 100 et Sallier. ad l. Av. 26, Lys. 367. 301; Cratin. ap. Ath. VIII p. 344 e, Mein. C. II p. 43; Diphil. ap. Ath. VII p. 291 f sqq. v. 27, Mein. C. IV p. 395. Vid. etiam Indic. s. v. βρόχω, quod eadem utitur notione. Praeterea Bergl. laud. Eur. Cyclop. 355 et Eubuli fr. ap. Ath. XIII p. 571 f, Mein. C. III p. 227. καὶ λάγως καταβρόκων dixit Hipponax, v. Bergk. Poet. Lyr. Gr. p. 596 n. 35. (Fl. Chr.)

- εὐφημεῖν χρῆ καὶ τὴν νόμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
 δᾶδᾶς τε φέρειν, καὶ πάντα λεῶν συγχαίρειν κάπιχορεύειν,
 καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρῆ πάντα κομίζειν
 1310 ὀρηχσαμένους καὶ σπέσαντας καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
 κάπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν
 διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἑλλησιν,
 κριθᾶς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς
 πάντας ὁμοίως οἶνόν τε πολὺν,

- v. 1307—1319 choro (ἡμιχ.) R. tribuit, Bentleius, Inv. recentt. Trygaeo vulgo continuabantur.
 v. 1308. συγχαίρειν R. V. vulgo. συγχαίρειν Brunck. Inv. Dind. Boiss. Bergk. Both.
 — κάπιχελεύειν R. vulgo. κάπιχορεύειν V. Dind. Hold. Mein.
 v. 1309. νῦν R. vulgo. νυνὶ corr. Kust. γῦν om. V.
 v. 1311. κάπευξαμένους R. V. (γρ. κάπειτ' ἐξαιμένους V.) Inv. recentt. Herm. El. d. m. p. 375, Reis. Coni. p. 172. Idem Erfurd. in horreo Regim. IV p. 449 (Ddf.), Pors. id. κάτ' ἐξ. — κάπειτ' ἔπευξ. vulgo. κάπειτ' εὐξαι. Scal. Fl. Chr. Brunck.
 — θεᾶσι V. θεοῖσιν Dind. Bekk. Bergk. Both. Mein. θεοῖς R. vulgo.
 v. 1312. Ἑλλησι R. vulgo. Ἑλλησιν Brunck. recentt.

v. 1307. Scena per temporis aliquantum deserta. Introiit Trygaeus mox rediturus cum Opora et conviviarum comitatu. Qui antea fuerunt armorum fabri, hos belli instrumentis abiectis una cum Trygaeo prodire puta. Comparet satis magna comissantium turba. Ipsae epulae spectaculorum more sane breves. Cf. Proleg. p. 43 sq.

— εὐφημεῖν χρῆ: sollemnis loquendi ratio dum seriū aliquid et quod ad deorum cultum pertinet exspectatur: v. Nub. 263, Eq. 1316, Ran. 354 initio parabasis post commation, Pac. 95, quum Trygaeus iter parat ad deos.

v. 1308. δᾶδᾶς: ut in connubio celebrando. Compares, quem ante oculos habuisse imitatusque videtur, Eumenidum Aeschylearum finem.

— κάπιχελεύειν: acclamare, accla-

mando cohortari, verbum tragicis et scriptoribus (Xen. Plat. Thuc. Dem.) usitatum. Verum κάπιχορεύειν, quo v. Diphilus utitur ap. Ath. IV p. 157 a, Mein. C. IV p. 406, id. ap. Ath. VI p. 230, Mein. C. IV p. 394, item Xenoph. Sympos. IX, 4, magis convenit sollemnitati.

v. 1309. τὰ σκεύη: scil. quae belli necessitatibus in urbem transportata erant.

v. 1310. ἐξελάσαντας: supra v. 912 Ὑπέρβολόν τε παύσας.

v. 1311. Cf. Rossb. Metr. p. 110.

v. 1313. κριθᾶς ποιεῖν: Antiattic Bekk. Anecd. p. 111, 20 πολλὰς ποιεῖν κριθᾶς ἀντι τοῦ πολλὰς γεωργεῖν κρ. καὶ πολὺν οἶνον ποιεῖν. (Ddf.) Cf. Kidd. ad Daw. p. 334 sq.

1315

σῦκά τε τρώγειν,
 τάς τε γυναῖκας τίχτειν ἡμῖν,
 καὶ τὰγαθὰ πάνθ' ὅσ' ἀπωλέσαμεν
 συλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
 λῆξαι τ' αἴθωνα σίδηρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

1320

δεῦρ' ὧ γόνοι εἰς ἀγρόν,
 χῶπως μετ' ἐμοῦ καλῆ
 καλῶς κατακείσει.
 Ἵμῃν Ἵμέναι' ὦ.

v. 1318. συλλέξασθαι codd. vulgo. συλλέξ. Brunck. Dind. in Lips. 1820, Both. Boiss.

v. 1319. τ' R. V. Inv. recentt. exc. Bothio. et Boiss. δ' vulgo.

v. 1320—1322; 1327—1330; 1341—1342; 1343—1344 exulare iussit Holden.

v. 1320. In R. v. 1320—1322 Trygaeo, v. 1323—1342 choro sive hemichorio, reliqua Trygaeo tribuuntur. In veter. edd. ut Ald. Iunt. II. a v. 1293, cui bis Τρ. praepositum est, contra v. 1292 Ἰλαῖς, nulla omnino personarum chorive significatio.

In Frob. v. 1302 sqq. praefixum Χορός. In Kust. v. 1302 sqq. praefixum Τρυγαῖος, item in Burm. ed.

Brunck. v. 1302—1322 Trygaeo, reliqua choro, sed bis indicatis lacunis dedit. In Bekkeri ed. v. 1302—1306 Trygaei, v. 1307—1319 chori, v. 1320—22 Trygaei, v. 1323. 1346 chori, v. 1347—1349 Trygaei sunt.

Dindorfius v. 1336—1340 et v. 1343—1349 Trygaeo dedit in Lips. 1820. 1825 et Oxon., sed in Paris. v. 1347—1349 choro, reliquis ut prius constitutis.

Bergk. ed. I Brunckium sequutus tantum non indicavit lacunas; sed ed. II v. 1301—1306 choro, v. 1307—1322 Trygaeo, reliqua choro, indicata post v. 1341 lacuna, tribuit. Item Meinekii Brunckium sequitur nisi quod v. 1343—1349 cum Dindorfio Trygaeo tribuit.

v. 1316. τίχτειν: schol. παρὰ τὰ Ησιόδου (Op. 232) „αἱ δὲ γυναῖκες τίχτουςιν.“ τοῦτο γὰρ εὐετηρίας σημεῖον, τὸ τίχτειν γυναῖκας. τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐν εἰρήνῃ ὄντων αἱ γυναῖκες συλλαμβάνονται.

v. 1319. αἴθωνα σίδηρον: Hom. II η, 473, al.

v. 1320. Prodit Trygaeus cum Opora uxore, comitantibus convivis, rus

eam secum ducturus. — Varie sequentia ab interpretibus disposita. Etiam veteres scholiastae de versibus quibusdam dubitabant.

v. 1321. χῶπως: vid. ad v. 77.

v. 1323. Addit Daw. p. 535 Kidd.

Ἵμῃν, Ἵμέναι' Ἵμῃν,

Ἵμῃν Ἵμέναιε. Quod infra

suis locis repetiit quater. Sequutus est normam a Catullo servatam.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τρίσμακαρ ὡς δικαί-
ως τὰγαθὰ νῦν ἔχεις.

1325

Ἵμῃν Ἵμέναι' ὦ,
Ἵμῃν Ἵμέναι' ὦ.

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

τί δράσομεν αὐτήν;

HMIXORION A.

τί δράσομεν αὐτήν;

ΤΡΙΤΑΙΟΣ.

τρογῆσομεν αὐτήν.

HMIXORION B.

1330

τρογῆσομεν αὐτήν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προτεταγμένοι
τὸν νυμφίον ὦνδρες.
Ἵμῃν Ἵμέναι' ὦ,

Hotibius strophica carmina composuit quattuor cum epodo.

Bothius v. 1302—1322 Trygaeo, 1323—1326 choro, 1327. 1329 Trygaeo, 1328. 1330 choro, 1331—1340 choro, 1341. 1342 Trygaeo, 1343—1346 choro, 1347—1349 Trygaeo dedit.

v. 1322. Post hunc v. R. V. semel Ἵμῃν Ἵμέναι' ὦ tributum ἡμιχορίῳ, bis vulgo Trygaeo datum. R. sequuntur Inv. Bekk. Bergk. ed. I, qui ed. II Trygaeo dat. Dind. omisit invocationem.

— ἰὼ τρίσμακαρ Benti. τρις μ. Mein.

— ὕμῃν ὦ ὑμέναι' ὦ V.

v. 1327. τί δράσομεν αὐτήν bis vulgo positum; semel poni iubet Dawes. (p. 287.) p. 535 Kidd. — τρογῆσωμεν R.

v. 1332. προτεταγμένοι R. V. vulgo. προτεταγμένοι Benti. Daw. Dind. Hold.

v. 1325. Schol. Ἐν τισιν οὐ φέρεται διὰ τὰ μέτρα. Verum ista invocatio ubique versus potest interpellare; itaque eam quam saepius scribere debebant, nonnunquam librarioris omisisse fatigatos, perquam veri est simile.

v. 1329. τρογῆσωμεν: v. supra ad

v. 901. Ad Trygaei nomen vel chorum vel ipsum Trygaeum alludere putarim. Aut enim semichoria haec canunt, aut Trygaeus respondet choro τρογῆσωμεν αὐτήν.

v. 1331. ἀράμενοι: schol. ἀντὶ ζεύγους αἴρουσιν αὐτήν οἱ χορευταὶ ἀναλα-

1335

‘Υμῆν Ὑμέναι’ ᾦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἰκήσετε γοῦν καλῶς
οὐ πράγματι’ ἔχοντες, ἀλ-
λά συκολογοῦντες.

1340

‘Υμῆν Ὑμέναι’ ᾦ,

‘Υμῆν Ὑμέναι’ ᾦ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ —

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

τῆς δ’ ἡδὺ τὸ σῦκον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φήσεις γ’, ὅταν ἐσθίης
οἶνόν τε πίης πολύν.

1345

‘Υμῆν Ὑμέναι’ ᾦ,

‘Υμῆν Ὑμέναι’ ᾦ.

Bergk. Both. Mein. Qui vulgo sequitur versus οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες interpretamentum est, omissum in R. V. inter lineas adscriptum in C.; omiserunt Bentl. Dawes. Inv. Brunck. recentt. Item οἱ προστεταγμένοι Brunck. in notis deleri iubet.

v. 1337. πράγματα R.

v. 1343. γ’ R. V. Bentl. Daw. l. l. Inv. rec.

— γοῦν vulgo. — ὅταν om. Iunt. III.

βόντες. Non credo. Sed nomine convivarum loquitur chorus, convivarum οἱ προτεταγμένοι, κωφὰ πρόσωπα, humeris suis efferunt Trygaeum et Oporam, tum descendunt in orchestram per portam dextram rus abituri, prosequentibus, ut par est, choreutis.

v. 1336. A scholiastis lacuna indicatur. Haec vero verba alii, ut supra notavimus, Trygaeum, alii chorum canere iubent. Vtrumque probabile. Sed praestat Trygaeum haec canere, cui respondet chorus lascive.

v. 1337. πράγματα’: schol. τὰ τοῦ πολέμου δηλονότι.

v. 1338. συκολογοῦντες: schol. γεωργοῦντες: sed videtur etiam ambigue dictum. Certe chorus sic accipit. Herod. I, 71; Ath. VIII p. 334 b, IX p. 408 a citat Dobr.

v. 1341. παχύ: schol. τὸ αἰδοῖον λέγει τοῦ νομφίου, τουτέστι τοῦ Τρυγαίου et ad v. seq. τὸ τῆς Ὀπάρας αἰδοῖον λέγει. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ὀπάρας τὸ σῦκον λέγει.

v. 1346. Chorum haec canere de-

ΧΟΡΟΣ. ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄν-
δρες, κἄν ξυνέπησθέ μοι,
πλακοῦντας ἔδεσθε.

v. 1347. 1348 accesserunt ex R. V. Inv. recentt. In V. adscriptum Τρυγ.
πρὸς τοὺς θεατάς.

v. 1348. κἄν V.

cet, quod chori est, ultima vel canere
vel loqui. Ceterum aequè bene Try-
gæo conveniunt, quæ canat, dum per
orchestram effertur rus. Verumtamen,
quum chorus item Trygæum prose-
quatur pacis imperatorem, hæc, ut

schol. addit, πρὸς τοὺς θεατάς canit
sanequam apte.

— πλακοῦντας ἔδεσθε: i. e. pacis,
vitæque rusticæ bonis placidis frue-
mini placide.

INDEX.

ἀγάλλειν 159.
 ἀγκυρίς 29.
 ἀγριαίνω 192.
 ἀδάπανος 187.
 Ἀδώνια 163.
 ἀεί 160.
 Ἀθηναία 138.
 Ἀθμονεύς 124. 236.
 ἀθρόος 250.
 αἰβοῖ βοῖ 259.
 αἰβοῖ τάλας 181.
 αἴθων 299.
 αἰμάσσω, αἰματοῦν 75. 252.
 αἶρ' αἶρε 89.
 αἶρω 89. med. 214. 300.
 Αἰσχινάδης 273.
 αἰσχροκερδής 192.
 Αἴσωπος 113.
 Αἰτναῖος 104.
 αἰῶραι 30.
 αἰώρημα 29 sq.
 ἀκαλανθής 261.
 ἀκίς 166.
 ἀλεξίκακος 163.
 ἄλες 261. -
 ἀλετριβανός 136. 140.
 ἀλλά postpos. 198.
 ἀλλ' εἴμι 130.
 ἀλλ' ἤ 171.
 ἄλλος 213.

ἀλφίτου ἀκτῆ 58.
 ἄλλως 266.
 ἀλωπεκιδεύς 260.
 ἀμαλδύνω 157.
 ἄμη 143. 164.
 ἀμιλλᾶσθαι 242.
 ἀμνίον 58. 69.
 ἀμνός 239.
 ἀμπέλιον 188.
 ἄμυλος 278.
 ἀμφοριδίον 126.
 ἄν duplic. pos. 196.
 ἀναβάλλεσθαι 289.
 ἀναβολή 221.
 ἀναβράττω 279.
 ἀναγκαίως ἔχον 149.
 ἀναγράφειν 17.
 ἀναδιδάσκειν 9. 21. 23.
 ἀναπειθεῖν 192.
 ἀναπυθέσθαι 202.
 ἀναρριχᾶσθαι 103.
 ἀνάρρυσις 231.
 ἀνασχετός 276.
 ἀνατλήναι 254.
 ἀναχωρεῖν 247.
 ἀνδρίον 100.
 ἀνειπεῖν 182.
 ἀνερπύζειν 187.
 ἀνθρακες 165.
 ἀνθρακίζω 270.

ἀνθρώπιον 137.
 ἀνοικεῖσθαι 127.
 ἀνοικοδομεῖν 108.
 ἀντιβολῶ 157.
 ἀντιλατίζειν 191.
 ἀντίλα 94.
 ἀνύσας 139.
 ἀοῖος 223.
 ἄορ 68.
 ἀπάγγειν 217.
 ἀπάργματα 77.
 ἀπάργεσθαι 77. 258.
 ἄπασ' ἀνάγκη 156.
 ἀπειπεῖν 145.
 ἀπέρρειν 293.
 ἀπεψωλημένος 233.
 ἀποβολιμαῖος 199 sq.
 ἀποδόσθαι 285.
 ἀποδῦναι 208.
 ἀπόκνισμα 216.
 ἀπολύειν 93.
 ἀποπνιγῆναι 92.
 ἀποστραφῆναι 140. 200.
 ἀποχηροῦσθαι 251.
 ἀποχειροτονεῖσθαι 198.
 ἄρα = ἄρα 232.
 Ἄργεῖοι 171. 173.
 ἄργματα 78.
 ἄργός 135.
 Ἄριφράδης 230.
 ἄρματωλία 162.
 ἀρπάσαι 143. 266 sq.
 ἄρπυια 218.
 articul. om. 189.
 ἀρχιτεκτονεῖν 145.
 ἀρώματα 273.
 ἀσπίς 149.
 ἀστραπηφορεῖν 206.
 ἀστρατεία 178.
 ἄτε 194.
 αὔθις — πάλιν 226.
 αὔθη c. interrog. 200.
 αὐτίκα μάλα 131. 155.
 αὐτοδάξ 190.
 αὐτοκράτωρ 153.

ἀφεύω 271.
 Ἄφροδίτη 98.
 ἀχέτας 273.
 βαβαί 133.
 βακίζειν 261.
 Βάκις 260. 267.
 βαλανεύω 264.
 βάλλειν βωμούς 73.
 βατιδοσκοπός 218.
 βέλτιον 167.
 βλέπειν πρὸς 195.
 βληχωνία 205.
 βοηθεῖν 237.
 βόθρος 60.
 Βοιωτοί 249.
 βορβορόθυμος 212.
 βορόν 98.
 βοτρυόδωρος 177.
 βουκολεῖν 117.
 βουλόμαχος 293.
 βουπλήξ 67 sq.
 Βρασιδας 195.
 βρενθῦεσθαι 95.
 βρύκειν 297.
 βυνεῖν 196.
 βυρσοπώλης 138.
 βωμολόγευμα 211.
 βωμός 58. 60.
 βῶσαι 273.
 βωστρεῖν 271.

γαλή 217. 272.
 Γανυμήδης 206.
 γάρ — ἄρα 184.
 genetiv. interiect. 131.
 — partit. 136. 162. 245. 273.
 γέρανος 29.
 γήδιον 185.
 γηρύειν 218.
 γίγαρτον 194.
 Γλαυκέτης 250.
 γλίσχρων 124.
 γλυκύτατον 178.
 γλώττα 258.

γνάθος 131.
 γνώμην ἐμήν 130.
 γογγύλη μεμαγμένη 96.
 γόμφιοι 97.
 γοργός 184.
 Γοργώ 183. 218.
 γρασοῦσθης 218.
 γράφεσθαι 109 sq.
 γρύζειν 108.
 γυλιαύχην 216.
 γύλιος 178.
 δαιμόνια 187.
 dactylus in fine dim. an. 209.
 δαλίον 58. 69. 243.
 δαλός 72.
 δάμωμα 217.
 δανός 270.
 Δᾶτις 142.
 δάφνη 255.
 δέ-γέ 100.
 δειλακρίων 124.
 δεῖνα 138.
 δέκαμνος 283.
 δενδροτομεῖν 211.
 δεξιός 124.
 δημιουργικῶς 164.
 διαβαίνω 212.
 διακναίω 134.
 διακαυνιάζω 262.
 διάνοια 212.
 διασκευάζειν 9 sqq.
 διασκευή 9 sqq.
 διαστῖλβειν 184 sq.
 διδασκαλία 6 sqq.
 διειρωνόξενοι 193.
 διέλω 269.
 δικάζειν 174 sq.
 δικανικός 179.
 δίκελλα 185.
 δίκη, ἐν 193.
 δίπρον 195.
 διορθῶν 9 sq.
 διορθώσεις 9 sq.
 Διοσκόρω 141.

Διπόλεια 163.
 διχόθεν 171.
 δοῖδυξ 136. 141. 142.
 δοκῶ μοι 145.
 δόλιος 260.
 δορυξός 166. 232.
 δρᾶν 254.
 δρασεῖω 102.
 δραχμή, δαρχμή 279.
 Δωρίς 59. 67.
 εἶα 102.
 ἐγγράφειν 276.
 ἐγκάπτειν 91.
 ἐγγχει 264.
 ἐδωδή 96.
 εἶα 35. 54. 102. 168 sqq.
 εἰ γάρ 151.
 εἰ γε 205.
 εἶεν 198.
 εἰπερ πῶποτε 145.
 εἰρήνην ποιεῖν 279.
 εἶτα 211.
 εἰσιέναι = ἀναβαίνεν 34. 164.
 ἐκβολβίζειν 268.
 ἐκγενέσθαι 151.
 ἐκδύναι 149.
 ἐκεχειρία 234.
 ἐκζωπυρεῖν 145.
 ἐκκέας 270.
 ἐκκοκκίζω 102.
 ἐκκορεῖν 101.
 ἐκποιεῖσθαι 204.
 ἐκλάπτειν 231.
 ἐκφλέγειν 190.
 ἐκφυσᾶν 190.
 ἐκλύσαι 148 sq.
 Ἐλύμνιον 268.
 ἐμβάπτω 245.
 ἐμπτεῖν 271.
 ἐμπολᾶν 155. 166.
 ἐναποπατεῖν 283.
 ἐνδέξια 72.
 ἐνδιαερι—222.
 ἐνδίτως 194.

- ἐνεγκε 265.
 ἔντος 294.
 Ἐνυάλιος 168.
 ἐξανέχεσθαι 204.
 ἐξαρτᾶσθαι 170.
 ἐξέλαμψα 145.
 ἐξερημοῦν 196.
 ἐξμεδίμνος 194.
 ἐξοικεῖσθαι 126.
 ἐξοικίλλεσθαι 126.
 ἐξολοσθεῖν 115.
 ἐξώλης 260.
 ἐπαρίστερα 71.
 ἐπεμπίπτειν 170.
 ἐπέχειν 267. 274.
 ἐπιγράφειν 17 sq. med. 201.
 ἐπιγραφῆ 17.
 ἐπιδέξιος, ἐπιδέξια 71 sq.
 ἐπιδιασκευῆ 10.
 ἐπιδιεσκευάσθαι 9.
 ἐπικλείειν 108 sq.
 ἐπικλητος 289.
 ἐπισκήνιον 28 sqq. 33 sqq.
 ἐπιτρίβειν 133. 156.
 ἐπιφορεῖν 119. 278.
 ἐπιγέω 119. 134.
 ἐπιχόρευειν 298.
 ἐπιψακάζω 271.
 ἔργον 296.
 ἐρέβινθος 270.
 ἐρείδω 95. 96.
 ἔρημος 297.
 Ἐρμῆς 167.
 Ἐρμῖδιον 59 sq. 237.
 ἔρπυλλον 119.
 ἔρρειν ἐς κόρακας 174.
 ἐσπέραν, εἰς 245.
 ἐστία 60.
 ἐστυκῶς 207.
 ἐσχάρη 58. 60 sq.
 ἐσχαρίς 67.
 ἐτήτυμος 111.
 ἔτι μάλα 101. 140. 169.
 ἔτυμος 111.
 εὐβουλος 201.
 εὐθύ 103. 144.
 εὐθύνη 277.
 εὐφημεῖν χρή 298.
 εὐφημία ἴστω 78.
 εὐχεσθαι 73 sq.
 ἔχε 278.
 ἔχεσθαι 171 sq.
 ἐχίνος 262.
 ἐώρημα 29.
 ζωμός 205.
 ἡκε 139.
 Ἡλιος 160.
 ἡμεδαπός 128.
 ἦν 148.
 Ἡρακλῆς 210 sq. 212.
 ἡρινός 217.
 ἡταιρηκῶς 93.
 θαλαμιά 284.
 θάλαττα 175.
 θέασαι disyllab. 233.
 Θεογένης 238.
 θέσθεν 241.
 θεολογεῖον 28.
 θερμός 260.
 θεωρεῖν ἐς 150.
 θεωρία 178.
 θλίβειν 285.
 Θράττα 270.
 θρίνακες 184.
 θυελα 129.
 θυήματα 76.
 θυλήματα 76. 254.
 θύμος 274.
 θύρασι 241. 252.
 θύραισιν, ἐν 121.
 θωρήσσεσθαι 292.
 ἰδίω 106.
 ἰδιώτης 212.
 ἰδρῶεσθαι 59. 237.
 Ἴβρυσις 59.
 Ἴεροκλῆς 255.
 ἰή 125. 167.

- ἡ παιών 167.
 imperf. iterat. c. ἄν 102. 193. 195.
 ἴνα 161. = ἦνίκα 233.
 ἰοῦ 147.
 ἱπνός 223.
 ἱππαλεκτρῶν 275.
 ἱππηδόν 105.
 ἱπποκάνθαρος 122.
 ἱπποκομῆν 104.
 Ἰσθμια 230.
 ἰσάναι 287.
 ἰσχάς 282.
 ἰσωνία 283.
 ἰσως ἄν 141.
 ἰχθυολύμης 218.
 Ἴων 223.
 ἰωνιά 186.
 Ἰωνικός 99. 238.

 καί post interrogat. 292.
 κάκιστ' ἀπολούμενος 90.
 κακόν κακῶς 107.
 κακόνιοι 173.
 κάλως 35.
 καμπή 233.
 κανηφόροι 64.
 κάνθαρος 90. 115.
 κάνθων 106.
 κανοῦν 58. 60 sqq. 242.
 κάομενος 223.
 κάπηλος 166.
 καπνίζειν 232.
 καπνός 190.
 καρκίνος 215.
 καρχαρόδους 212.
 καταδείσαι 213.
 καταθεῖναι 232.
 καταβιάτης 99.
 καταισχύων 294.
 κατακλύζειν 224.
 κατακτός 286.
 καταμυττωτέω 133.
 καταπαρδεῖν 182.
 καταρξασθαι 74.
 κατὰτέμνειν 78. 258.

 καταχρέμπεσθαι 219.
 κατεπεῖν 157.
 κατελαύνειν 205.
 κατεσθίειν 91. 158.
 κατέγειν 241.
 κάτω 197.
 κατώκαρα 117.
 κέκραγμα 195.
 κελαδεῖν 217.
 κέλης 233.
 κέπφος 260.
 Κέρβερος 146.
 κέρκος 257.
 κεφαλήν, ἐς 259.
 κέχηνα 101.
 Κιλλικῶν 154.
 κινεῖν 227.
 κίστη 198.
 κιττᾶν 174.
 κίχλαι 179.
 κλάειν μακρά 135.
 κλαυσίμαχος 293.
 κλείειν 215.
 Κλεώνυμος 166. 199.
 κλιμακες 36.
 κνῖσα 256.
 κόλλαβος 278.
 κόλλυβος 279.
 κολλύρα 112.
 κόλπος 180.
 κομμάτιον 48 sq.
 κόνδυλος 112 sq. 135.
 κοπίς 58. 67.
 κοπρολόγοι 92.
 κοπρών 108.
 κόρημα 101.
 κορκορυγή 248.
 κορώνεως 193.
 κοτταβίζειν 150.
 κότταβος 286.
 κουριθίος 224.
 κράδη 28 sq. 33. 193.
 Κρατίνος 203.
 κρέα, τὰ 124.
 κριθαί 65. 167. 244. 298.

- κρόμμυον 269.
 κρομμυοφερυγία 178.
 κύαθος 180 sq.
 κύβδα 233.
 κυδοιδοπᾶν 272.
 Κυδοιμῶς 135.
 κυζικηνικός 275.
 κυκᾶν 138.
 κύκκηθρον 196.
 κυνῖδια 196.
 Κύννα 212.
 κυπτάζειν 209.
 κύτος 283.
 κύτταρος 125.
 κυφέλη 194.
 κῦδιον 267.
 κῶδων 261.
 κῶθων 263.
 Κωπᾶδες 250.

 λαγῶν 272.
 λακτίζω 192.
 Λάμαχος 170.
 λάσκω, λακῆσομαι 157.
 λάυρα 108. 118.
 Λάμια 213.
 λαμπρός 215.
 λανθάνω 192.
 λαρινός 237.
 λάσανον 232.
 λαχεῖν 152. 155.
 λέβης 58. 59.
 λείχειν 225.
 λέοντες οἴκοι 277.
 λεπαστή 236.
 λέγος 224.
 λεψ 143.
 Λημνία ἄμπελος 273 sq.
 λίθος 200.
 λίκνον 58.
 λικνοφόροι 64.
 λινοπτῶμενος 276.
 λιπέρης 188.
 λιταργίζειν 183.
 λιγμᾶσθαι 213.

 λόγος 100. 116.
 λοῦσθαι 271.
 λοφᾶν 281.
 λοχέεσθαι 251.
 Λύκειον 152.
 Λυσιμάχη 248.
 λύγνος 201.

 μαγειρικῶς 74.
 μᾶζα 89. 184.
 μακάριος 205.
 μάλα 169.
 μάλ' αὖθις 91.
 Μανῆς 271.
 μανία 103.
 μαντικῶς 252.
 μαρτύρομαι 267.
 μασᾶσθαι 296.
 μάττην 108.
 μάττειν 93.
 μάχαιρα 58. 67 sqq.
 μαχαίριδιον 69.
 μαχαίρις 69.
 Μέγαρα 133.
 Μεγαρῆς 172.
 Μελάνθιος 217 sq. 250.
 μέλε 136.
 μέλει ταῦτα 117.
 μεμφόμενος 237.
 μεταμῶνιος 111 sq.
 μετασκευάζειν 10.
 μετατρέχω 136.
 μετάτροπος αὔρα 241.
 μέτειμι 139. 140.
 μετεωροῦσπεν 107.
 μετέωρος 105.
 μετόρχιον 185.
 μηδαμῶς 147.
 Μήδεια 251.
 μηρία 252.
 μηχανή 28 sq.
 μηχανοδίφης 216.
 μηχανοποιός 31. 32. 120.
 μισολάμαχος 35.
 μισοπέρπαξ 198.

- μομφήν ἔχειν 198.
μορμολύκειον 171.
μορμών 170 sq.
Μόραμος 217 sq.
Μόρυχος 250.
μυεῖσθαι 139.
μυκτῆρες 118.
μυριάμφορος 177.
μυστήρια 163.
μῶν οὐ 140.
- ναννοφυτής 216.
Ναξιουργής 115.
ναυσθλοῦν 113.
νύμφαι 260.
νῦν δὴ 91.
- Ξιφουργός 181.
ξυλλαμβάνω 165. 167.
ξύλον 58.
ξυνιέναι 189.
- ὀβελός 58.
ὀγκύλλεσθαι 169.
ὄζειν 179.
ὀί 238 sq.
οἰδάνω 274.
οἰκογενής 216.
οἴμοι μοι 135.
οἰμώξεσθαι 169.
οἴμ' ὡς 120. 163.
οἰναρίζω 271.
οἶνος 58.
οἶς 261.
οἶσθ' ἢ δρᾶσον 259.
οἶσομαι 253.
ὀλαί 58. 64 sqq. 242.
ὀλέκρανον 166.
ὀλολύζειν 108.
ὀμιλος 178.
ὀμοθυμαδόν 172.
ὀμοῦ 175.
ὀνίδες 91.
ὀπλότερος 290.
ὀπὸν βλέπειν 276 sq.
- ὀπτάνιον 231 sq.
Ὀπώρα 178.
ὄπως 114. 251.
ὄρηγῃ 212.
ὄρτυξ 216.
ὄσον τὸ χρῆμα 278.
ὄσφυς 257.
ὄτε pro ὅτι 125.
ὄτοτόζειν 250.
ὄσκουν omiss. 136.
ὄυλαί 58. 64 sqq.
ὄυλογύται 58. 64 sqq.
ὄυ μή 283. 294.
ὄυρεῖν 289.
ὄυτι 147.
ὄυχί μή 254.
- παῖδια 100.
παῖειν 229. 233.
παιωνίζειν 182.
παλάθη 186.
παλαίειν 233.
πάλαι ποτέ 114.
παλαμᾶσθαι 107 sq.
παλάσιον 185 sq.
παλίγκτος 159.
Παναθήναια 162.
πανδαισία 184.
Πανδίων 276.
Πανέλληνες 144 sq.
πάνυ πάμπαν 112.
παράβασις 48 sqq.
παραβατικόν 51.
παρακλέπτειν 162.
παρακλίνειν 247.
παρακύπτειν 247.
παραπαῖειν 107.
παραποιεῖσθαι 11.
παρασκήνιον 40. 48.
παρὰ ταῦτ' 110.
κατραρώγειν 162.
παρχορήγημα 40 sq. 48.
παρχορευταί 208.
παρέλκειν κενός 295.
πάροδος 46 sqq.

- πάσχω 120. 147. 221.
 παῦε 148. 197.
 παφλάζω 146.
 παχύς 275. 301.
 Πειραιεύς 115 sq. 119.
 Πείσανδρος 159.
 πέλεκυς 58. 67.
 πεμπύβολα 58.
 πεπράσθαι 250.
 περιάγειν 97.
 περιγράφειν 230.
 περιζώνουσθαι 201.
 περιυδεῖν 92.
 περιμέναι 248.
 Περικλῆς 189.
 περίκομψος 248.
 περικυκλῆσαι 92.
 περικυλῆσαι 92.
 περινοστεῖν 214.
 περιχαρής 145.
 πέττειν 228.
 Πηγάσιον 104.
 πιέζειν 253.
 πῖθος 191.
 πλακοῦς 302.
 πλάστιγιξ 286.
 πλέκος 178.
 πλεύμων 260.
 πνέω 178.
 πνύξ, πυκνί 200.
 ποδαπός 123.
 πόθος 187.
 ποῖ 129.
 πολλά πράττειν 258.
 πολλοδεκάκις 132.
 πολλοστός 183.
 πολυτλήμων 131.
 πολυτίμητος 246.
 πονεῖν 220. med. 243.
 πόρμος 253.
 πόσθων 294.
 πότνια 177.
 ποτᾶσθαι 221.
 πρασιαί 132.
 πράττειν κακῶς 189.
 πρῖν ἄν 106. 261.
 προαναβάλλεσθαι 289.
 προβάλλεσθαι 73.
 procelesum. pro anap. 241.
 προθελυμνος 281.
 προῖτα 234.
 προσαγορεύεσθαι 18.
 προσβολή 98.
 προσγελᾶν 188.
 προσέγειν τὸν νοῦν ὡς 120.
 προσήκειν 192.
 προσκείσθαι, προσθεῖσθαι 181.
 πρόσφορος 252.
 προχύται 59. 73.
 πρωκτοπεντετηρῆς 229.
 πρῶς 274.
 πύλος 224.
 Πύλος 128. 198.
 πῦος 272.
 πῦρ 58. 242.
 πυργοῦν 212.
 ραβδοῦχοι 209.
 ρακία 210.
 ριπός, ἐπί 203.
 ρίπτειν 149.
 ρίψασπις 277.
 ῥόπαλον 59.
 ῥύμη 106.
 σαίρειν 192.
 Σαμοθράκη 139.
 σαπρός 182.
 Σαρδιανικός 275.
 σαρκάζειν 172.
 σείεσθαι 73. 244.
 Σελήνη 160.
 σησαμη 228.
 Σίβυλλα 263 sq. 266.
 σῆθηρος 67.
 Σικελία 134.
 σικύαι 249.
 Σιμωνίδης 202.
 singul. num. post plur. 195.
 σίττον, σίτος 118 sq. 146.

- σκαλαθῦραι 165.
 σκαλεύειν 165.
 σκέλη 132. 148.
 σκεύη 298.
 σκηνογραφία 27.
 σκιμαλίζω 182.
 σκόροδον 136. 174.
 σκύτος 199.
 σμινύη 181.
 σμώγειν 295.
 σοβαρός 241.
 σοβαρῶς 106.
 Σοφοκλῆς 179. — κλέης 202.
 σπαράττειν 196.
 σπατλιη 100.
 spectatrices 245.
 σπένδειν 163.
 σπινθήρ 190.
 σπίνος 272.
 σπλάγχνα 76.
 σποδεῖν 295.
 σπονδή 78. 204.
 στέμμα 58. 66.
 στιβάς 151.
 Στιλβίδης 185. 253.
 στίφος 183.
 στορνύναι 224.
 στρόβιλος 227.
 στροφεῖν 120.
 στωμύλλεσθαι 248.
 συβαρίζειν 150.
 συκολογεῖν 301.
 συνέριθος 246.
 Σύρα 271.
 συρματα 287.
 συσπλαγγνεύειν 78. 266.
 σφαγεῖον 59. 69 sq.
 σφαγίς 58. 67.
 σφήκωμα 282.
 σφονδύλη 261.
 σφῦρα 184.
 σφυράς 216.
 σχῆμα 147 sq.
 σχηματίζειν 148.
 •σχίλα 58. 252. 253.
 σχοινίον 97.
 σωτήρ 235.
 ταλαύρινος 132.
 τὰ νῦν τάδε 226.
 τάρακτρον 197.
 ταρίχιον 183.
 ταῦτα — αὐτά 266.
 ταῦτα 139. 161.
 ταῦτό τοῦτο 246.
 Τελέας 250.
 τελευταί 161. 163.
 τένης 250. 267.
 τετορήσω 157.
 τετραποδηδόν 233.
 τετρημένος, τετριμμένος 95.
 τετρώβολον 134.
 τεῦτλον 251.
 τέως 201.
 τηνικαῦτα 150.
 τί δήτα 226.
 τηγί 251.
 tituli fabularum duplices 12 sqq.
 τουτάκις 262.
 τοῦτ' ἐκεῖνο 142.
 τουτί τὸ κακόν 122.
 τραγομάσχαλος 218.
 τράπεζα 214.
 τρεῖς λίθοι 284.
 τρέχων 136.
 τρήρων 260.
 τρία καὶ δέκα 248.
 τριαινοῦν 185.
 τρίβειν 130.
 τριβραχμος 279.
 τρισάθλιος 132.
 τριχορρρεῖν 283.
 τρόχλιος 249.
 τροχός 167.
 τρυγᾶν 235. 300.
 τρύγοιπος 179 sq.
 τρύπημα κλέπτειν 284.
 τρῶξ 186.
 τρύχεσθαι 247 sq.
 τραγάλια 214.

τυντλάζειν 272.
 τυρβάζεσθαι 250.
 τύχη 153.

ύγνια 238.
 'Υμῆν 'Υμέναι' ὦ 299 sqq.
 'Υπέμβολος 200. 236. 298.
 ύπερέχειν 94.
 ύπερηγορέοντες 101.
 ύπέρτατος 101.
 ύπερφυής 130.
 ύπέχειν 164.
 ύποδοχή 179.
 ύπόνοια 248.
 ύποπνίειν 229.
 ύπωπιάζειν 180.
 ὕς 237.
 ύστριχίς 211.

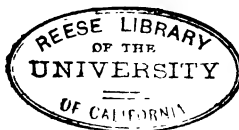
φαιδρός 118.
 φαλακρός 214.
 φάσγανον 67.
 φάσηλος 271.
 φαύλως 95.
 Φειδίας 189.
 φενακίζω 263.
 φέρε 154.
 φέρεται, φέρουσι (τὸ δρᾶμα) 17. 20.
 φηγός 270.
 φήληξ 274.
 φιάλλειν 164.
 φιλαμπελώτατος 145.
 φιληθῶ 269.
 φῆτυ 274.
 φλᾶν 295.
 φλαῦρος 108.
 φοινικικός 145.
 φοινικίς 145. 275.
 Φορμίων 152.
 φόρτος 211.
 φρέαρ, φρέατι 186.
 φώκη 213.

χαλκεός 172.
 χαιρε πολλά 205.
 Χαίρις 242.
 Χαρινάδης 273.
 χαροπός 259.
 χερνιβέτον, χερνίβιον 70.
 χερνίπτεσθαι 70.
 χέρνιψ 58. 69 sq. 243.
 χίδρον 188.
 χιλίων, χιλών 285.
 Χίος, Χίος 120.
 χλανισκίδιον 249.
 χοεός 180.
 χοιρίδιον 156.
 χολή 103.
 χολιξ 205.
 χορόν ἔχειν 218.
 χορτάζω 115. 120.
 χρῆσαι 141.
 χρόνου, διὰ 185. 204.
 χρυσίς 163.
 χυλός 249.
 χύτρα 237.
 χωρεῖν 170. 175.

ψακάς 112.
 ψάλιον 118.
 ψηλαφᾶν 201.
 ψήφισμα Μεγαρικόν 190.
 ψοφεῖν 191.

ὠνεῖσθαι τι 288.
 ὠπέρτριπτε 285.
 *Ωρι 274.
 ὠρακιᾶν 204.
 'Ωρεός 255 sq.
 ὠς 131.
 ὠς ἀπαξ τὸ πρῶτον 191.
 ὠς — εἰς 109. 278.
 ὠς — ἄρα 95. 220.
 ὡσπερ 130. 178.
 ὠχριᾶν 196.

Typis Eduardi Krause Berolinensis.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY,
BERKELEY

**THIS BOOK IS DUE ON THE LAST DATE
STAMPED BELOW**

Books not returned on time are subject to a fine of
50c per volume after the third day overdue, increasing
to \$1.00 per volume after the sixth day. Books not in
demand may be renewed if application is made before
expiration of loan period.

SEP 25 1927

Oct 8 1927

Subject to
Recall

50m-7,127

72467
Aristophanes
Fax

751g
p

533

Sep 25 1928

Fontenrose

OCT 6 1928

OCT 9 1928

OCT 10 1928

72467

751g
- p

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

